

Samael Aun Weor

GNOZA FAZA A

„Gnoza este o învățătură cosmică care aspiră să readucă în interiorul fiecăruia dintre noi capacitatea de a trăi într-un mod conștient și inteligent”.

Samael Aun Weor

• 1. •

ÎNȚELEPCIUNEA GNOTICĂ •

□ **GNOZA: CONCEPT ȘI ORIGINE** □

„Principiile de bază ale Marii Înțelepciuni Universale sunt mereu identice. Atât Buddha cât și Hermes Trismegistul, Quetzalcoatl sau Iisus din Nazareth, marele Kabir, etc., aduc un mesaj. Fiecare din aceste mesaje ale Celui de Sus conțin, în ele însele, aceleași principii cosmice de tip complet impersonal și universal.

Corpul doctrinei pe care o aducem acum este revoluționar în sensul cel mai complet al cuvântului, dar conține aceleași principii pe care Buddha le predă în secret discipolilor săi sau cele pe care Marele Kabir Iisus le dădea, de asemenea în secret, discipolilor săi. Corpul doctrinei este același, numai că acum este adus într-o formă revoluționară, în acord cu noua Eră a Vărsătorului”.

Samael Aun Weor - „Dialog între Maestru și discipoli”

A ști cine este, de unde vine și încotro merge, a fost din totdeauna o aspirație fundamentală a omului. La această nevoie primordială răspunde GNOZA.

Dăltuită în piatră vie, pe frontispiciul Templului din Delphi, o veche maximă spune: *„HOMO NOSCE TE IPSUM”...* (Omule, cunoaște-te pe tine însuși și vei cunoaște Universul și Zeii.)

Din timpurile cele mai vechi, omul a căutat mereu să-și dezvolte posibilitățile, să se cunoască pe sine și să cunoască destinul său material și spiritual.

Este scris că *„Gloria lui Dumnezeu constă în a-și ascunde misterele, iar cea a omului în a le descoperi”.*

A găsi, prin tine însuși, soluția exactă a tuturor tainelor Naturii, nu poate fi niciodată o erezie sau o absurditate, cu atât

mai mult cu cât acesta este cel mai demn și mai glorificat drept pe care îl are orice creatură umană.

A venit ora să ne auto-explorăm pentru a ne cunoaște cu adevărat. A trăi pentru a trăi, fără a ști nimic despre noi înșine, fără a ști cine suntem, nici de unde venim, nici de ce existăm, nu merită osteneala.

Este necesar să găsim răspunsul la toate aceste întrebări și pentru aceasta, prietene investigator, s-au născut studiile gnostice.

Este bine de știut că, din punct de vedere etimologic, cuvântul GNOZĂ vine din greacă și înseamnă CUNOAȘTERE; totuși, este evident că nu este vorba de o cunoaștere obișnuită. GNOZA se referă la o ÎNȚELEPCIUNE SUPERIOARĂ, TRANSCENDENTALĂ pentru ființa umană.

Această CUNOAȘTERE UNIVERSALĂ și ATEMPORALĂ din care a emanat imensa asemănare teologică, filosofică, artistică și simbolică a marilor civilizații ale trecutului, este dovada că toate au la origine același izvor.

„JANA”, „YANA”, „GNANA” sau „GNOSIS” este știința lui TANO sau știința CUNOAȘTERII ÎNȚIATICE, știința lui ENOICHION sau a Prorocului.

Cuvântul „JINA” de la care provine termenul „GNOSIS” nu este decât pronunția în castiliană a cuvântului amintit mai sus; adevărata sa scriere derivă din Persană și din Arabă și nu este „JINA”, ci „DJIN” sau „DJINN” și astfel îl vedem folosit de mulți autori.

Așadar, este evident că nici o persoană cultă nu va cădea azi, ca mai demult, în eroarea simplistă de a scoate la iveală curente gnostice ale vreunei laturi spirituale exclusive.

Deși este cert că trebuie să ținem cont de învățăturile gnostice conținute în elementele Elenistice și Orientale, incluzând Persia, Mesopotamia, Siria, India, Tibetul, Palestina, Egiptul, etc., nu ar trebui să uităm niciodată principiile gnostice perceptibile în sublimele culte ale populațiilor Nahuatl, Toltecă, Aztecă, Zapotecă, Mayașă, Incașă, Chibcha, Quechua, etc. din America Latină.

Rezultă, așadar, că e învechit să ne gândim la GNOZĂ ca la un simplu curent metafizic introdus în sânul creștinismului. GNOZA constituie o ATITUDINE EXISTENȚIALĂ cu caracteristici proprii, înrădăcinată în cea mai veche, elevată și rafinată

aspirație esoterică a tuturor popoarelor a căror istorie, din păcate, nu este bine cunoscută de antropologii moderni.

Vorbind foarte sincer și fără ocolișuri, vom spune: „*Gnoza este un funcționalism foarte natural al conștiinței; o PHILOSOPHIA PERENNISET UNIVERSALIS*”. Fără îndoială, Gnoza este cunoașterea iluminată de Misterele Divine rezervate unei elite.

Cuvântul „GNOSTICISM” încheie înăuntrul structurii sale gramaticale ideea de sisteme sau curente dedicate studiului Gnozei.

Acest Gnosticism implică o serie coerentă, clară, precisă de elemente fundamentale, verificabile prin intermediul experienței mistice directe: „Blestemul din punct de vedere științific și filosofic”; „Adam și Eva din Geneza Ebraică”, „Păcatul Originar și ieșirea din Paradis”, „Misterul lui Lucifer-Nahuatl”, „Moartea Sinelui însuși”, „Puterile Creatoare”, „Esența SALVATOR-ului SALVANDUS”, „Misterele Sexuale”, „Cristosul Intim”, „Șarpele Ignic al Puterilor Noastre Magice”, „Coborârea în Infernuri”, „Întoarcerea în Eden”, „Darul lui Lucifer”...

Numai Doctrinile Gnostice care implică fundamentele Ontologice, Teologice și Antropologice ale reperelor citate mai sus fac parte din Gnosticismul autentic.

PREGNOSTIC este acela care prezintă în formă concretă, evidentă și specifică un caracter detectabil într-o oarecare formă în sistemele Gnostice, însă integrând acest aspect într-o concepție cu totul străină Gnosticismului revoluționar. Această gândire cu siguranță nu este Gnostică, dar totuși este Gnostică.

PROTOGNOSTIC este întregul sistem Gnostic în stadiul incipient și germinai; mișcări dirijate de o atitudine foarte asemănătoare celei care caracterizează curentele Gnostice definite.

Adjectivul „GNOSTIC” poate și chiar trebuie să fie aplicat în mod inteligent atât conceptelor care într-o formă sau alta se relaționează cu Gnoza, cât și Gnosticismului.

Termenul „GNOSTICIZANT”, fără îndoială, se găsește foarte aproape de „pregnostic” prin semnificația sa, întrucât cuvântul, în realitate, în sens strict este în relație cu aspecte intrinsece care posedă anumite asemănări cu Gnosticismul Universal, dar care sunt integrate într-un curent care nu este definit ca fiind Gnoza.

O dată stabilite ferm aceste clarificări semantice, să trecem acum să definim cu claritate Gnosticismul.

E cazul să clarificăm în acest tratat, într-o formă accentuată, că Gnosticismul este un proces religios foarte intim, natural și profund. Este un Esoterism autentic de fond, desfășurându-se clipă de clipă, cu experiențe personale mistice foarte particulare... Doctrină extraordinară care adoptă fundamental formă mitică și uneori mitologică. Liturghie magică, inefabilă cu vie ilustrare pentru Conștiința Superlativă a Ființei...

□ **MIȘCAREA GNOSTICĂ** □

„Știința Secretă a Sufiștilor și Dervișilor Dansatori se află în Gnoză; Doctrina Secretă a Budismului și Taoismului se află în Gnoză; Magia Sacră a Nordicilor se află în Gnoză; învățătura lui Hermes, Buddha, Confucius, Mahomed, Quetzalcoatl, etc., se află în Gnoză; Doctrina lui Cristos este însăși Gnoza.

În Gnoză se află toată înțelepciunea străveche, «masticată» și «digerată» acum în totalitate.

Samael Aun Weor - „Mare Manifest Gnostic”

Fie-ne permis a informa că MIȘCAREA GNOSTICĂ INTERNAȚIONALĂ nu este o școală în plus, ci vehiculul prin intermediul căruia se exprimă GNOZA de ieri, de azi și din totdeauna.

Eterna GNOZĂ, ca ÎNȚELEPCIUNE A TUTUROR TIMPURILOR se îmbracă în fiecare epocă și loc cu o formă și un simbolism particular, pentru a transmite în fiecare moment același ADEVĂR IMPERSONAL și ATEMPORAL.

MIȘCAREA GNOSTICĂ este, în plin secol XX, forma sau vehiculul de exprimare al acestei CUNOAȘTERI ANCESTRALE.

AGEAC este în prezent o instituție esoterică, științifică și culturală de rang internațional, cuprinzând persoane cu un vast spectru de activități profesionale, interesate toate în investigarea și aducerea în actualitate a marilor învățături gnostice ale trecutului.

MIȘCAREA GNOSTICĂ și Școlile sale oferă în mod gratuit metode și sisteme speciale pentru ca fiecare dintre noi să verifice aceste ÎNVĂȚĂTURI UNIVERSALE care promit să-l conducă pe om până la limite nebănuite.

Apoi, INSTITUȚIA GNOSTICĂ nu urmărește scopuri lucrative, pentru că orice persoană, indiferent de nivelul său social sau economic, să poată beneficia de rezultatul

investigațiilor sale.

Deși ASOCIAȚIA GNOSTICĂ studiază, între multe alte aspecte ale culturii umane, diferitele religii ce au existat în lume, GNOZA nu este, evident, nici o religie și nici o sectă. ASOCIAȚIA GNOSTICĂ respectă credințele individuale ale afiliaților săi și la cursurile sale vin persoane de diverse crezuri și filosofii.

Încheiem afirmând în mod solemn și în numele adevărului că ASOCIAȚIA GNOSTICĂ (AGEAC) are un scop unic și exclusiv: să predea și să împartă cu semenii noștri, cu seriozitate și rigoare științifică, Gnoza tuturor timpurilor, această cunoaștere care permite omului modern să-și facă o viziune mai umană, mai conștientă și, în consecință, mai transcendentă asupra existenței sale.

□ **GNOSTICISMUL PRACTIC ȘI TEORIILE** □

„Studentul caută ici și colo, citește și recitește orice carte de ocultism și magie care-i cade în mână și singurul lucru pe care-l realizează sărmanul aspirant este să se umple de teribile îndoieli și confuzii intelectuale.

Există milioane de teorii și miliarde de autori. Unii repetă ideile altora; aceia îi resping pe aceștia; toți contra unuia; unul contra tuturor. Între colegi și colege se ironizează și se combate reciproc; unii contra altora și realmente, toți contra tuturor. Unii sfătuiesc devotul să fie vegetarian; alții îi spun să nu fie. Unii îl sfătuiesc să practice exerciții respiratorii; alții îi spun să nu le practice. Rezultatul este înspăimântător pentru sărmanul explorator. Nu descoperă ce are de făcut. Aspiră spre lumină, imploră, strigă și nimic, absolut nimic”.

Samael Aun Weor - „Căsătoria Perfectă”

Pe terenul vieții practice, fiecare persoană are criteriul său, forma sa mai mult sau mai puțin râncedă de a gândi.

Fără îndoială, fiecare cap este o lume și în toți și în fiecare dintre noi există un soi de dogmatism pontifical și dictatorial care vrea să ne facă să credem că, conceptele noastre sunt egale cu realitatea.

În orice caz, oamenii nu simt niciodată că greșesc, fiecare dintre noi gândește că criteriul său este cel mai bun.

Cel mai grav în toată această problemă, este că milioane de criterii echivalează cu milioane de norme putrede și absurde.

Ignoranții cultivați se dovedesc a fi cei mai dificili, deși la

drept vorbind, vom zice, de astă dată în sens socratic: *„Nu numai că nu știu, dar pe deasupra și ignoră că nu știu”*.

Acești sărmani oameni sunt auto-suficienți, devin îngâmfați prin intelectualismul zadarnic, cred că merg pe drumul drept și nici pe departe nu-și închipuie că se află într-o fundătură.

„Delirium-ul tremens” al bețivilor alcoolici are simptome inconfundabile, însă cel al băutorilor de teorii se confundă ușor cu genialitatea.

Strălucitoarea succesiune a ideilor orbește haimanaua intelectului și îi dă o anume auto-suficiență atât de absurdă, încât respinge tot ceea ce nu are urmă de praf de bibliotecă și de cerneală de universitate.

Acești sărmani oameni ai intelectului vor să pună oceanul în interiorul unui vas de sticlă, presupunând că universitatea poate controla toată înțelepciunea universului și că toate legile Cosmosului sunt obligate să se supună normelor lor academice învechite.

Amanții rațiunii pretind că cercetează tainele Naturii cu sărmana facultate a intelectului. Nu am putea nega că mintea și rațiunea sunt utile pe terenul vieții practice pentru a realiza anumite sarcini cotidiene, dar a pretinde că analizezi și că rezolvi marile mistere ale vieții și ale morții cu intelectul, este ca și cum ai pretinde că observi stelele cu microscopul și bacteriile cu telescopul.

În Esoterismul Gnostic se zice că este „bun” ceea ce se află la locul său, iar este „rău” ceea ce nu se află la locul său. Astfel, putem afirma că intelectul este bun, în interiorul orbitei sale, dar în afara ei, ne prejudiciază teribil.

Din nefericire ignoranții cultivați, băgați în cotloanele dificilelor lor erudiții, nu cunosc aceste lucruri și nici măcar nu au timp să se ocupe în mod serios de studiile noastre.

În zilele de astăzi, pedanții savanți fac haz de cunoștințele esoterice, nu le acceptă, cu toate că, în fond, nici pe departe nu au obținut fericirea.

Este scris că, *„cel ce râde de ceea ce nu cunoaște este pe cale să devină idiot”*.

După ce a îmbătrânit sub praful din biblioteca sa, Faust a exclamat: *„Am studiat totul cu vie neliniște și astăzi sunt doar un sărman nebun cu un suflet nefericit. Ce știu? Același lucru pe*

care îl știam. Unicul lucru pe care l-am învățat este că nu știu nimic”.

Teoriile au umplut lumea de confuzie și de probleme. Haosul în care se găsește omenirea este rodul intelectului.

Trebuie să vă spun deschis că erudiția, fără experimentare, ne conduce doar la conflictul și la lupta antitezelor.

Cu siguranță, nu putem nega că astăzi există în lume două tendințe care luptă pe viață și pe moarte pentru supremație. În primul rând avem curentul spiritualist, format din toate religiile, școlile și credințele. Pe de altă parte, avem curentul materialist, cu dialectica sa, etc.

Curentul spiritualist crede că el și numai el deține adevărul. Curentul materialist-ateist presupune, de asemenea, că el deține adevărul. Curentul spiritualist îl slăvește pe Dumnezeu-Spirit, nu contează ce nume i se dă: Allah, Brahma, Dumnezeu, etc. Curentul materialist îl slăvește pe Zeul-Materie, nu contează de asemenea, ce nume i se dă.

Sunt două curente. Cel spiritualist se bazează pe teoriile sale. Cel materialist pe ale sale. Atunci cine are dreptate? Cei de la dreapta sau cei de la stânga?

Fără să dorim să rănim delicatele susceptibilități, vom spune că nici unii nici alții nu cunosc cu adevărat ceea ce este adevărul.

Fanaticii spiritualismului și ai materialismului au umplut lumea de teorii, ipoteze și presupuneri care n-au fost experimentate niciodată.

„Omul care nu pune în practică metafizica sa este ca un măgar încărcat cu cărți”, spunea Mahomed.

Teoriile au devenit deja obositoare, până la a se vinde și a se revinde pe piață... Și atunci, ce se întâmplă?

Autorii se contrazic pe ei înșiși în operele lor. Sărmanul cititor trebuie să bea din cupa amară a îndoielilor. Teoriile servesc doar pentru a da naștere preocupărilor noastre și pentru a ne amări viața.

Realmente, informația intelectuală nu este trăire. Erudiția nu este experimentare, încercarea, proba, demonstrația exclusiv tridimensională nu este unitotală, completă.

În interiorul nostru există facultăți latente superioare minții, independente de intelect, capabile să ne dea cunoaștere

și experiență directă asupra oricărui fenomen.

Trebuie să înțelegem că opiniile, conceptele, teoriile, ipotezele nu înseamnă verificare, experimentare, conștiință deplină a unui fenomen sau a altuia.

Fără nici un fel de orgoliu, trebuie să adevărim că între atâtea tenebre, studiile gnostice constituie un balsam pentru nesățiosul căutător al luminii.

Prietene cititor, Gnoza îți oferă chei și procedee ca să experimentezi prin tine însuși și în formă științifică fiecare din elementele integrate în această înțelepciune Universală.

Teoriile nu servesc la nimic; trebuie să fim practici și să cunoaștem prin trăiri proprii obiectivul existenței noastre.

Goethe a spus cu mult temei: *„Orice teorie este gri, iar verde este numai arborele cu fructe aurite, care este viața”...*

□ **CELE PATRU COLOANE ALE CUNOAȘTERII GNOTICE** □
„Am investigat în izvoarele Chinei, în operele sanscrite ale Indiei, în vechile manuscrise tibetane... Ne-am preocupat de studiul pieselor arheologice, am investigat profund multe codice, analizând înțelepciunea vechilor civilizații, realizând studii comparative între Mexic, Egipt, India, Tibet, Grecia etc., etc., etc. și am ajuns la concluzia că Înțelepciunea Universală este mereu aceeași, se schimbă doar aspectele sale în acord cu popoarele, națiunile și limbile”.

Samael Aun Weor: Conferința „Cine suntem? De unde venim? Încotro ne îndreptăm?”

FILOSOFIA

Realmente, Gnoza, ca filosofie, implică mereu un mesaj, o orientare, o învățătură dirijată întotdeauna spre Conștiința ființei umane, care îl invită pe om la reflecție conștientă. Filosofia gnostică caută mereu, prin intermediul unei reflecții senine, să-l ridice pe om pe culmile FIINȚEI REALE (divinul care există în fiecare creatură umană).

Filosoful gnostic iubește înțelepciunea și caută fără odihnă adevărul pe care-l conțin străfundurile sale cele mai intime.

Când vorbim de filosofie, este o gravă eroare să ne referim doar la filosofia anticilor greci, la filosofia unui Platon, a unui Socrate, a unui Solon.

Realmente, ca filosofie, Gnoza este un funcționalism foarte natural al Conștiinței și încolțește, cum am afirmat deja, pe diverse latitudini. Cine crede că ea își are originile doar în

Grecia, în Persia, în Irak, în Palestina sau în Europa medievală, se înșeală; Gnoza, ca „Philosophia Perennis et Universalis” se întâlnește în orice operă hindusă, în orice piatră arheologică, etc.

A venit ora să înțelegem că în toate țările din lume palpită înțelepciunea ocultă. A venit ora să înțelegem că la baza piramidelor Egiptului a înflorit înțelepciunea hierofanților. A venit momentul să știm că în piramidele din Teotihuacan încă se ascultă verbul răsunător al vechilor maeștri din Anahuac...

În numele adevărului, trebuie să spunem că înțelepciunea cosmică se mișcă și palpită în tot ceea ce a fost, este și va fi.

De-a lungul timpului, diferiți hierofanți ai cunoașterii au strălucit în noaptea profundă al tuturor epocilor; fie că e vorba despre Hermes Trismegistul, de trei ori mare zeu Ibis al lui Thot, gravându-și înțelepciunea în Tabla de Smarald; fie că ne referim la marii înțelepți ai Greciei antice, învățând mulțimile despre Misterele din Eleusis; fie la sacerdoții incași care strălucesc ca sori scânteietori în Alto Cuzco din Peru; sau la înțelepciunea suverană a marilor inițiați din Anahuac...

Da, de aici, de acolo și de dincolo, strălucește înțelepciunea tuturor epocilor, înțelepciunea ocultă.

Acesta este un moment de confuzie; umanitatea se găsește într-un stadiu haotic, există crize mondiale și eșecuri ale tuturor principiilor etice și morale. Oamenii s-au lansat în războaie, unii contra altora și toți contra tuturor.

În aceste momente nu ne mai rămâne alt remediu decât să ne afundăm în înțelepciunea trecutului, să extragem din codice orientarea precisă pentru a ne călăuzi în momentul prezent, să bem din izvorul tradițional al augustei înțelepciuni a naturii, să căutăm primele albi ale înțelepciunii cosmice.

Acesta, prietene cititor, este scopul Antropologiei Gnostice. Prin intermediul unui studiu amplu, Antropologia Gnostică caută să redefinească acele PRINCIPII ETICE care constituie piatra fundamentală a marilor culturi ale trecutului.

Antropologia Gnostică este o ANTROPOLOGIE PSIHANALITICĂ. Noi, prin intermediul Psihanalizei, putem extrage din fiecare piesă (nișă, piramidă, mormânt, etc.), Principiile Psihologice conținute în aceste piese.

Prin intermediul Antropologiei Gnostice cunoaștem diferitele scenarii ale lumii, descoperind în ele arcanele sau

secretele care, în formă transcendentă, ne proiectează lumină asupra controversatelor enigme ale existenței.

A sosit momentul în care trebuie să ne întoarcem să studiem învățăturile trecutului, dar cu un ochi avizat, știind să extragem din textul care ucide, spiritul care dă viață.

Este evident, totuși, că fără o informare anterioară asupra Antropologiei Gnostice, ar fi mai mult decât imposibil studiul riguros al diferitelor piese Antropologice ale culturilor Aztece, Toltece, Mayașe, Egiptene, etc., etc., etc.

Codexurile Mexicane, Papirusurile Egiptene, Cărămizile Asiriene, Sulurile de la Marea Moartă, straniile Pergamente, la fel ca și anumite Temple Străvechi, Monoliții Sacri, Vechile Hieroglifice, Piramidele, Mormintele Milenare, etc., oferă în profunzimea lor simbolică un sens Gnostic care scapă definitiv interpretării literale și care niciodată nu au avut o valoare explicativă de natură exclusiv intelectuală.

Expunerile gnostice, scrise sau alegorizate în orice formă artistică, se orientează mereu înspre FIINȚĂ. Și acest limbaj foarte interesant al Gnozei, semi-filosofic și semi-mitologic, este cel în care se prezintă o serie de invariante extraordinare, simboluri cu un fond esoteric, care, în liniște, îi vorbesc Conștiinței. Zeii și oamenii știu bine că „tăcerea este elocvența Înțelepciunii”...

ARTA

Există două feluri de artă: prima, arta subiectivă care nu duce la nimic; a doua, arta Regală a Naturii, arta obiectivă, reală, arta transcendentală.

Evident, această ultimă artă conține în ea însăși prețioase adevăruri cosmice...

Aceasta, prieteni, este arta gnostică, arta ce o întâlnim în toate piesele antice: în piramide și în vechile obeliscuri, în hieroglifice și în basoreliefurile Egiptului Faraonilor, în toate operele Mexicului Străvechi, în relicvele arheologice ale Mayașilor, Aztecilor, Zapotecilor, Toltecilor, etc.; în vechile pergamente ale Evului Mediu; în picturile și sculpturile lui Michelangelo; în muzica lui Beethoven, Mozart, Liszt, Richard Wagner; în operele Literaturii Universale: „Iliada” lui Homer, „Divina Comedie” a lui Dante, etc., etc., etc.

Fără îndoială, arta gnostică se bazează pe „Legea lui

Șapte”, pe „Legea eternului *Heptaparaparshinock*”¹ (legea care pune ordine în tot ceea ce e creat: cele șapte zile ale săptămânii, cele șapte culori ale prisme, cele șapte note muzicale, etc.).

Când se descoperă vreo relicvă, vreo piesă arheologică, în mod normal, se pot vedea anumite inexactități intenționate, mici rupturi care aproape totdeauna se atribuie ciocanelor de cioplit ale lucrătorilor. Întâmplător, orice inexactitate în „Legea lui Șapte” a fost plasată intenționat pentru a ne indica că acolo, în acea piesă, se transmite posterității o învățătură, o doctrină, un adevăr cosmic.

În materie de pictură, la fel; „Legea lui Șapte” domină toate aceste picturi să spunem vechi. Toate gravurile și desenele aztecilor, maiasilor, egiptenilor, fenicienilor, etc., transmit învățături prețioase. De asemenea, întâlnim picturi frumoase, cu mari învățături, în toate aceste vechi tablouri medievale, în catedralele gotice, etc.

Să ne amintim „Gioconda”, de exemplu; în această capodoperă o putem vedea pe Mama Divină, pe „Stella Maris”, cum îi spuneau alchimiștii medievali, pe Fecioara Mării (Maria), care îi călăuzește în mod înțelept pe cei care lucrează în Marea Operă. La azteci ea este Tonantzin, la greci casta Diana, iar în Egipt este Isis, Mama Divină căreia nici un muritor nu i-a ridicat vâlul... Merită să subliniem în mod clar că fiecare dintre noi are propria sa Mamă Divină, particulară, individuală.

Realmente, trebuie să afirmăm că arta regală a firii este un mediu transmitător de învățături cosmice.

Dansurile sacre, sfinte, de exemplu, erau adevărate cărți informative care transmiteau în mod deliberat anumite cunoștințe cosmice transcendente.

Dervișii dansatori nu ignorau „cele șapte ispite”, reciproc echilibrate de organisme vii.

Dansatoarele din vechime cunoșteau cele șapte părți independente ale corpului și știau foarte bine ceea ce sunt cele șapte linii distincte ale mișcării. Dansatoarele sacre știau foarte bine că fiecare din cele șapte linii ale mișcării posedă șapte

¹ Autorul a preluat această noțiune din doctrina și opera lui George Ivanovich Gurdjieff (a Patra Cale). Pentru o mai profundă înțelegere a Legii treiului și al șaptelui (triamazikamno/heptaparaparshinock), a se studia cartea lui Gurdjieff „Povestirile lui Belzebuth către nepotul sau” [n trad.].

puncte de concentrare dinamică.

Dansatoarele din Babilon, Grecia și Egipt nu ignorau faptul că toate acestea se cristalizau în atomul dansator și în planeta gigantică care dansează în jurul centrului său de gravitație cosmică.

Dacă am putea inventa o mașină care ar imita cu exactitate deplină toate mișcările celor șapte planete ale Sistemului nostru Solar în jurul Soarelui, am descoperi cu uimire secretul dervișilor dansatori. Realmente, dervișii dansatori imitau la perfecție [și la nivel simbolic] toate mișcările planetelor în jurul Soarelui.

Dansurile sacre din timpurile Egiptului, Babilonului, Greciei, etc., merg și mai departe, transmițând teribile adevăruri cosmice, antropogenetice, psiho-biologice, matematice, etc.

Sabatul, ziua teatrului, ziua misterelor era foarte populară în vechile temple. Atunci se prezentau drame cosmice minunate.

Drama servea pentru a transmite inițiaților cunoștințe valoroase. Prin intermediul dramei se transmiteau inițiaților diverse forme de experiență și manifestări ale Ființei.

Între drame, cea mai veche este cea a Cristosului Cosmic. Inițiații știau foarte bine că fiecare dintre noi trebuie să se convertească în Cristosul dramei amintite, dacă aspirăm cu adevărat la Regatul Supra-Omului.

Dramele cosmice se bazează pe „Legea lui Șapte”. Anumite deviații inteligente de la numita lege, cum am spus, s-au utilizat întotdeauna pentru a transmite neofitului cunoștințe transcendente.

Este bine știut în muzică că anumite note pot produce bucurie în centrul gândirii, altele pot produce supărare în centrul sensibil și în final, altele pot produce religiozitate în centrul motor.

Într-adevăr, niciodată să nu-i ignorăm pe vechii Hierofanți, căci cunoașterea integrală se poate dobândi doar cu cei trei creieri; un singur creier nu poate da informația completă.

Dansul sacru și drama cosmică, înțelept combinate cu muzica, serveau pentru a transmite neofitului teribile cunoștințe arhaice de tip cosmogenetic, psiho-biologic, fizico-chimic, metafizic, etc.

De asemenea se cuvine să menționăm aici sculptura. Ea a

fost grandioasă în alte timpuri. Ființele alegorice, dăltuite în roca dură, revelau că vechii Maeștri nu ignorau niciodată „Legea lui Șapte”.

Să ne amintim Sfînxul din Gizeh, în Egipt. El ne îndeamnă către Contemplare și Interiorizare, ne vorbește de cele patru elemente ale **naturii**² și de cele patru condiții de bază ale **Supra-Omului**³.

Totuși, cu cât ființa umană a avansat pe drumul involuției și al degenerării, cu atât a devenit din ce în ce mai materialistă, de asemenea, simțurile sale s-au deteriorat și au degenerat, iar iubirea pentru adevărata înțelepciune, cum este și logic, a dispărut.

După al Doilea Război Mondial s-a născut filosofia existențialistă și arta existențialistă. Când i-am văzut în scenă pe actorii existențialiști, am ajuns la concluzia că sunt adevărați bolnavi maniaci și perversi.

Artiștii fiecărei noi generații s-au convertit în adevărați apologeți ai dialecticii materialiste. Orice elan de spiritualitate a dispărut din arta ultramodernă.

S-a dovedit prin observație și experiență că lipsa de valori spirituale produce degenerare.

Deja, artiștii moderni nu mai știu nimic despre „Legea lui Șapte”, nu mai știu nimic despre Dramele Cosmice, nu mai știu nimic despre Dansurile Sacre ale misterelor străvechi.

Pictura actuală, muzica, sculptura, drama, etc. nu sunt decât produsul degenerării.

Acum în scenariu nu apar inițiații din alte timpuri, dansatoarele sacre, adevărații artiști ai marilor timpuri. Acum apar pe scenă doar automate bolnave, cântăreți degenerați, rebeli fără cauză, etc.

Teatrele ultramoderne sunt antiteza teatrelor sacre ale marilor mistere din Egipt, Grecia, India, etc.

Arta acestor timpuri este tenebroasă, e antiteza Luminii, iar artiștii moderni sunt tenebroși.

Pictura suprealistă și materialistă, sculptura ultramodernă, muzica africano-cubaneză și balerinele moderne sunt rezultatul degenerării umane.

² Pământ, Apă, Foc, Aer.

³ Sau Corpurile Solare (Eteric, Astral, Mental, Cauzal); se vor studia în detaliu în cursurile următoare.

Băieții și fetele noilor generații primesc prin intermediul celor trei creiere degenerate, date suficiente ca să se convertească în escroci, hoți, asasini, bandiți, homosexuali, prostituate, etc.

Nimeni nu face nimic pentru a termina cu arta negativă și totul merge spre o catastrofă finală, din lipsa unei Revoluții a Dialecticii...

ȘTIINȚA

Când vorbim de știință, ne gândim la ȘTIINȚA PURĂ. Știința pură ca aceea a MARII OPERE, știința alchimiştilor medievali; știința pură ca cea a unui Paracelsus sau cea a unui Pavel din Tars; știința pură ca aceea pe care o utilizau Iisus sau Moise pentru a face minuni... Știința pură este experiența directă, vie și reală. Știința pură este etica superioară, analiza pusă în serviciul FIINȚEI.

Știința acestor timpuri este o știință parțială, o știință plină de interese personale; o știință ce nu respectă principiile spirituale ale ființei umane, o știință unde scopul justifică mijloacele, chiar dacă acestea includ durerea fizică și psihologică a oricărei creaturi vii. O știință căreia cuvântul „progres” îi servește pentru a justifica cele mai teribile atrocități.

Pe lângă acestea, știința din zilele noastre este știința care azi afirmă dogmatic o teză și mâine afirmă exact contrariul.

Așadar, există două tipuri de știință: știința profană și știința pură. În știința pură nu există teorii, ci fapte. Dacă v-aș spune că, Conte de Saint-Germain a trăit de-a lungul secolelor și că trăiește încă, m-ați crede nebun. Eu îl cunosc pe Conte de Saint-Germain și dau mărturie pentru aceasta. Trăiește, da; trăiește susținut de o știință pe care încă nu o cunoaștem și nu o trăim, știința pură, știința supra-omului, știința seniorilor vieții și ai morții, știința acelor care și-au deschis Mintea Interioară...

Aceia care încă nu și-au deschis Mintea lor Interioară se bazează numai pe teorii, pe ipoteze de care nu sunt siguri.

Omul de știință gnostic are diferite sisteme pentru investigare; avem discipline speciale care permit ființei umane să pună în activitate anumite facultăți latente ale creierului, anumite simțuri de percepție complet necunoscute de știința materialistă și care îi permit verificarea prin ea însăși a tuturor acestor întrebări...

RELIGIA

Dacă facem un studiu comparativ al marilor Religii, vom descoperi că toate se sprijină pe aceiași piloni.

RELIGIE provine de la termenul „RELIGARE”, adică, obiectivul fundamental al fiecărui principiu religios este să se „relege”, să revină la a se uni cu propria sa Divinitate, reîntoarcerea la punctul de plecare original, la FIINȚA filosofiei experimentale.

De fapt, realmente există doar O singură RELIGIE, UNICĂ și COSMICĂ. Această religie ia diferite forme religioase, după vremurile și nevoile omenirii.

Așadar, luptele religioase rezultă a fi absurde pentru că, în fond, toate sunt numai modificări ale RELIGIEI COSMICE UNIVERSALE.

Ceea ce afirmăm își are dovada maximă în enorma asemănare simbolică și teologică a tuturor religiilor.

Este evidentă iubirea pe care toate instituțiile mistice din lumea întreagă o simt pentru Divinitate: ALLAH, BRAHMAN, TAO, ZEN, I.A.O., INRI, MONADA, FIINȚA, DUMNEZEU, etc., etc., etc.

Martirii, Sfinții, Fecioarele, Îngerii și Heruvimii sunt tocmai Zeii, Semizeii, Titanii, Silfidele, Ciclopii și Mesagerii mitologiei păgâne. Trinitatea creștină: Tatăl, Fiul și Duhul Sfânt își are exponenții săi în toate trinitățile religioase: Osiris, Isis și Horus în Egipt; Brahma, Vishnu și Shiva în India; Kether, Hokmah și Binah în Kabală, etc.

Toate cultele își au Cerurile lor (dimensiunile superioare sau Aeonii Kabalei ebraice) și reversul: Infernurile, cunoscute de asemenea ca „Avernus” (la romani), „Tartar” (la greci), „Patala” (la indieni), „Mixtlan” (la azteci) și „Xibalba” (la mayași), etc.

Iisus Hristosul este reprezentat la persani prin Ormuz, Ahura-Mazda, teribilul inamic al lui Ahriman (Satan) pe care-l avem în noi. La hinduși Krishna este Cristosul și Evanghelia lui Krishna este foarte asemănătoare cu cea a lui Iisus din Nazareth. La egipteni Cristos e Osiris și oricine îl încarna era de fapt un Osirificat. La chinezi Cristosul Cosmic este Fu-Ji, care a scris I-King, cartea legilor și a desemnat miniștrii Dragoni. La greci, Cristosul se cheamă Zeus (Jupiter la romani), Tatăl tuturor Zeilor. La azteci este Quetzalcoatl, Cristosul Mexican. În Edda, la germanici, este Balder, Cristosul care a fost asasinat de Hoder, Zeul Războiului, cu o săgeată de vâsc, etc. Astfel, îl putem găsi

pe Cristosul Cosmic în mii de cărți arhaice și vechi tradiții care vin cu milioane de ani înaintea lui Iisus...

Maria, mama lui Iisus, este aceeași Isis, Lunona, Demetra, Ceres, Maia, Tonantzin, etc., care l-a primit pe fiul său într-o concepție imaculată. Fu-Ji, Quetzalcoatl, Buddha și mulți alții sunt rezultatul concepției imaculate. Acestea abundă realmente în toate cultele antice.

Maria Magdalena este, în afara oricărei îndoieli, aceeași Salambo, Matra, Ishtar, Astarte, Afrodita și Venus din toate religiile. Maria Magdalena, păătoasa pocăită este aceeași Gundrigia, Kundri din drama wagneriană.

Toate cultele străvechi au încercat să-l conducă pe om la UNICUL MARE ADEVĂR și de aceea rezultă uimitoare marea asemănare a tuturor formelor religioase, repetarea simbolurilor și ideilor, etc.

A asculta fraze ca: „*Eu dețin adevărul*” sau „*religia mea este singura care e de folos*”, dovedește în mare măsură îngâmfare și denotă ignoranță prostească.

Totuși, urmărind această ordine de idei, trebuie să ținem cont de ceva extrem de important: toate preceptele, învățăturile și indicațiile cultelor religioase nu ar servi la nimic dacă nu le experimentăm în noi înșine...

Din această cauză, în privința religiei, noi studiem religiozitatea în forma ei cea mai profundă. Gnoza studiază știința Religiilor.

Religiozitatea pe care o posedăm noi este extrem de științifică. Gnoza nu se conformează cu a accepta existența unui Dumnezeu așezat pe un tron, judecând viii și morții. Gnosticul creează credința experienței, a trăirii, a verificării și nu a teoriilor.

În aceste timpuri în care trăim, religia a divorțat de știință și știința de religie. Unii luptă contra altora și alții contra unora. Toți se simt în posesia adevărului, nimeni nu simte că greșește.

Totuși, din punctul de vedere al transformării interioare, religia care disprețuiește știința este o religie găunoasă, fanatică și dogmatică sută la sută. Știința care respinge religia este o știință materialistă, ateistă, lipsită în totalitate de valori și de principii.

Nu în lucrurile care se află în opoziție se găsește balsamul căutat de cel care aspiră după adevăr. Tezele și antitezele

trebuie să se îndrepte spre sinteză; trebuie să intrăm într-un spiritualism științific și într-o știință spirituală. Este necesar să lăsăm la o parte dualismul conceptual, este urgent și de neamânat să ne afiliem la un sistem transcendențial; este nevoie de știință religioasă și de o religie științifică.

□ **SAMAEI AUN WEOR**, □ **PĂRINTELE ANTROPOLOGIEI GNOTICE** □

„Cuvântul AVATAR, înseamnă MESAGER, adică, cel care aduce un mesaj. Un Mesager sau Avatar este, în sinteză, un curier, omul care aduce un mesaj, un servitor sau serv al Marii Opere a Tatălui. Așadar, cuvântul AVATAR, nu trebuie să ne conducă niciodată la orgoliu, de vreme ce semnifică numai atât și nimic mai mult decât: CURIER, COMISIONAR sau MESAGER, un servitor care pur și simplu aduce un mesaj, asta e tot”.

Samael Aun Weor: „Întrebări și Răspunsuri”

Există trei principii fundamentale care definesc și care, în același timp, diferențiază de alte doctrine, Cunoașterea Gnostică; principii care trăite integral de ființa umană, îi permit trezirea Conștiinței sale intime și unirea cu Ființa sa Reală (divinul și adevărul care este în ea).

Acești trei factori sau principii sunt:

a) Auto-anihilarea psihologică a ceea ce nu e real în noi, adică toată suma elementelor nedorite care constituie Egoul, Eul Însuși, via personificare a tuturor greșelilor, defectelor și viciilor noastre (Moartea Defectului).

b) Dezvoltarea armonioasă a facultăților superioare adormite care există în noi și crearea Corpurilor Solare cu care se pot percepe marile realități ale acestei dimensiuni și ale altora (Nașterea Alchimică).

c) Practica dezinteresată și constantă în favoarea umanității, sacrificând interesele particulare în scopul bunăstării fratelui nostru, omul (Sacrificiul dezinteresat).

Este necesar să știm că, de-a lungul întregii istorii a umanității, nu au fost multe personaje care au avut îndrăzneala de a trăi în fiecare zi, cu strădania și voința pe care o implică aceasta, acești trei mari factori ai eliberării omului.

Iisus Hristos, Buddha, Quetzalcoatl, Saint-Germain, Cagliostro, Fulcanelli, etc., sunt exemple ale unora din acești mari oameni (Mesageri, Avatari) și mărturia vie a schimbării transcendente pe care o poate face firea umană prin ea însăși,

experimentând Adevărul aflat DOAR în om.

Dezvoltarea unei facultăți numită în termeni metafizici „Intuiție Prajna-Paramita” le-a permis acestor mari înțelepți să se convertească în ghidul multora care, ca și noi, caută fără odihnă să dea un răspuns „de ce”-urilor existenței.

Așadar, fără a cădea în nici un fel de fanatism, vom spune cititorului însetat că, începând din acest moment, va avea excepționala ocazie de a se apropia de esoterismul veritabil, care a hrănit toate aceste inteligențe marcante ale Științei Oculte și care a fost recuperat din praful secolelor, sintetizat în formă practică, fără nici un fel de complicații intelectuale și adus în mod public și dezinteresat umanității, de acest umil om: Samael Aun Weor.

• 2. •

DRUMUL ȘI VIAȚA •

„Viața practică este formidabilă ca școală, dar a o lua ca un scop în ea însăși este, evident, absurd”.

Samael Aun Weor

□ DRUMUL INIȚIATIC □

„Există școli care subliniază ideea că există douăsprezece drumuri ce se află în legătură cu cele douăsprezece Constelații Zodiacale. Există instituții care presupun că sunt șapte drumuri...

Isus Cristosul care a fost cel mai mare instructor al ultimelor timpuri n-a spus că ar fi mai multe căi. Cei care am studiat în profunzime atât cele patru Evanghelii, cât și cele numite «Apocrife» (care realmente nu au nimic «Apocrif») am putut verifica, evidenția că în nici una dintre aceste învățături nu figurează mai multe căi.

Când l-am studiat pe Gurdjieff și pe discipolul lui, Ouspensky, sau pe domnul Couins ori pe Dr. Nicoll, adevărații exegeți ai celei de-a «Patra Căi», am putut evidenția că, într-adevăr, ei acceptă doar o singură cale”.

Samael Aun Weor - Conferința „Cele patru Drumuri”

□ UN DRUM ERMETIC ȘI SECRET □

Isus, Marele Kabir a spus: „Cunoașteți Adevărul și el vă va face liberi”.

Dincolo de ipotezele, credințele, supozițiile sau teoriile noastre se află ceea ce este cunoscut drept ADEVĂR, MAREA

REALITATE: sursa pură de viață capabilă să ne elibereze de această lume de aparențe, de această lume relativă, de această lume de iluzii.

Acest ADEVĂR nu este și nu va fi niciodată brevetul exclusiv al vreunei școli, credințe, filosofii sau grup social. Este dincolo de timp și poate fi experimentat doar cu deplina manifestare a Conștiinței divine.

Dobândirea acestei prețioase bijuterii (Conștiința), scufundată în oceanul MARII REALITĂȚI, este posibilă doar trăind din clipă în clipă postulatele, cheile și practicile pe care le predă și le-a predat întotdeauna Gnosticismul Universal.

Această atitudine în fața vieții, această doctrină atemporală, conduce neofitul de mână pe o potecă foarte particulară, misterioasă: Calea către Real.

Totuși, fără să vrem să rănim în nici un fel sensibilele susceptibilități, trebuie să subliniem ideea de bază că în ambianța culturală și spirituală a umanității contemporane, coexistă multiple instituții venerabile care, foarte sincer, cred că cunosc acest Drum secret și care, totuși, nu îl cunosc.

Să ne permită cititorul libertatea de a spune cu mare solemnitate că nu vrem să facem critici distructive; SUBLINIEM, și este clar că acest lucru nu este un delict.

În mod evident, și din respect foarte profund față de aproapele nostru, nu ne vom pronunța niciodată împotriva nici unei instituții.

Nici un om nu poate fi criticat pentru faptul de a nu cunoaște ceva ce nu a fost învățat niciodată. Drumul secret nu a fost niciodată dezvăluit în mod public.

În termeni socratici riguroși, am putea spune că mulți erudiți care pretind că cunosc în profunzime Calea Muchiei de Cuțit, nu numai că nu știu, dar, în plus, nu știu că nu știu.

Nu am vrea să indicăm sau să semnalăm organizații spirituale de nici un tip și, fără intenția de a răni pe cineva, spunem simplu că ignorantul cultivat nu numai că nu știe, dar nici nu știe că nu știe.

În toate cărțile sacre ale antichității se face aluzie la Drumul secret, este citat, este numit în multe versete, dar persoanele nu îl cunosc.

Dezvăluirea, indicarea, arătarea căii esoterice care conduce la eliberarea finală este cu adevărat scopul acestor

studii.

Înainte de toate, trebuie să năzuim la o schimbare adevărată, să ieșim din această rutină plictisitoare, din această viață exclusiv mecanică, obositoare...

□ **DRUMUL ÎN VECHIME ȘI ÎN PREZENT** □

Este evident că datorită universalității Misterelor Sacre care îl vor conduce pe om la eliberarea finală, acestea au înflorit în toate epocile pe care le-a trăit această planetă.

În timpurile trecute, nimănui nu i se dădea această Cunoaștere dacă înainte nu demonstra o mare năzuință pentru a se elibera, o mulțime de valori pentru a face față adversităților și profund respect pentru aceste învățături și comori, încă secrete pentru el.

În scopul de a-l orienta pe dragul nostru cititor, vreau să transcriu în aceste pagini câteva amintiri din epoci ancestrale...

Dacă aș spune public că îmi amintesc perfect existențele mele anterioare, i-aș putea face pe doctorii rațiunii să râdă. Dar, onorând adevărul, trebuie să vă spun că nici pe noi, nici pe știință nu ne interesează acest răs ironic. Pe bună dreptate spunea Victor Hugo: *„Cel care râde de ceea ce nu cunoaște este pe cale să devină idiot”*.

Să dăm mărturie despre tot ceea ce într-adevăr am experimentat direct este o datorie față de aproapele nostru și acesta este unicul nostru scop.

Sincer, cazul meu nu este unicul. Și alte persoane își amintesc existențele lor cu claritate. Pentru noi, reîncarnarea este un fapt și nu simple presupuneri ale minții...

Așadar, trebuie să știți că eu m-am reîncarnat pe pământul sacru al Faraonilor în timpul Dinastiei Faraonului Kefren.

Am cunoscut în profunzime vechile Mistere ale Egiptului secret și cu adevărat spun că nu am putut niciodată să le uit.

Într-o după-amiază oarecare, nu contează care, mergând lent pe nisipul deșertului, sub arzătoarele raze ale soarelui tropical, am traversat în liniște, ca un somnambul, un drum misterios, în fața privirilor exotice ale unui trib nomad care mă observa din corturi.

La umbra unei piramide foarte vechi a trebuit să mă așez un moment pentru a mă odihni puțin și pentru a-mi aranja cu răbdare catarama de la una dintre sandale.

Apoi, stăruitor, am căutat cu neliniște intrarea îngustă: năzuiam să mă reîntorc pe drumul drept.

Gardianul, ca întotdeauna, se afla pe pragul misterului. Era imposibil să uiți această figură hieratică cu față de bronz și pomeți proeminenți.

Acest om era un colos... în mâna lui dreaptă ținea cu eroism teribila spadă, înfățișarea lui era formidabilă și fără îndoială că utiliza pe bună dreptate șorțul masonic. Interogatoriul a fost foarte sever:

— *Cine ești?*

— Sunt un implorator care vine orb să caute lumina.

— *Ce dorești?*

— Lumina. (Ar fi foarte lung să transcriu aici, în acest capitol, toate examenele verbale deja cunoscute.)

Apoi, într-un mod pe care eu îl calific violent, mi s-au luat toate obiectele metalice și chiar sandalele și tunica.

Cel mai interesant a fost momentul în care acest om herculean m-a luat de mână pentru a mă introduce în Sanctuar; de neuitat au fost acele momente în care greoaia poartă a scârțâit din balamalele sale de oțel, producând acel DO misterios al vechiului Egipt. Ceea ce s-a întâmplat după aceea, întâlnirea macabră cu „FRAȚII TERIBILI”, probele de Foc, Aer, Apă și Pământ pot fi întâlnite de orice iluminat în memoriile naturii.

În proba de FOC a trebuit să mă controlez pe mine însumi cât de bine puteam, când am traversat un salon în flăcări; podeaua aceea era plină de grinzi de oțel incandescente: calea dintre acele grinzi de fier arzătoare era foarte îngustă, abia dacă era loc să-ți pui picioarele; în acele timpuri, mulți aspiranți au murit în timpul acestui efort.

Îmi amintesc încă cu oroare acel inel de oțel fixat în rocă. În fund se zărea doar întunecata, oribila prăpastie. Totuși, am ieșit victorios în proba AERULUI, acolo unde ceilalți au pierit, eu am triumfat.

Au trecut multe secole și nu am uitat încă, în ciuda prafului atâtor ani, acei crocodili sacri ai lacului; dacă nu ar fi fost conjurările magice, aș fi fost devorat de acele reptile, cum l-i s-a întâmplat multor aspiranți.

Numeroși nefericiți au fost zdrobiți și sfărmași de roci în proba PĂMÂNTULUI, dar eu am triumfat și am văzut cu

indiferență două stânci care-mi amenințau existența, aruncându-se asupra mea pentru a mă reduce la pulbere cosmică.

Cu siguranță că nu sunt decât un mizerabil vierme de pământ, dar am ieșit victorios. Așa m-am reîntors, cu adevărat, pe calea REVOLUȚIEI CONȘTIINȚEI, după ce am suferit mult.

Am fost primit în COLEGIUL INIȚIATIC; am fost îmbrăcat cu solemnitate cu tunica de in alb a sacerdoților lui ISIS și pe piept mi-a fost pusă Crucea TAU Egipteană. Toate aceste probe inițiatice au fost un adevărat filtru. Fricoșii și curioșii rămâneau totdeauna în urmă. Învățăturile pe care le primea aspirantul erau prea valoroase pentru ca cineva să le profaneze. Înțelepții acelor temple nu puteau permite ca Misterul Sacru al Ființei să ajungă să fie vulgarizat sau deformat. Doar curajul și inima sinceră triumfau în aceste probe.

În zilele noastre, probele s-au schimbat. Aceste probe nu se mai petrec în lumea fizică. A fost modificată forma, și nu fondul. Epoca în care trăim cere acest lucru.

Eterna Gnoză a fost întotdeauna aceeași învățătură care s-a predat în toate Templele și Școlile Inițiatice; acum, filtrul pentru a o cunoaște nu mai este constituit din cele patru probe ale Naturii vechiului Egipt sau alte probe pe care le-au avut acele mult stimate instituții. Filtrul este chiar cantitatea filosofiilor și credințelor pe care le posedă fiecare dintre școli și care derutează foarte mult persoanele sincere care caută calea spre Lumină. Navigatorului neexperimentat nu îi este foarte ușor să găsească între toate stelele cea care indică nordul în obscuritatea nopții...

Prietene cititor, ajunși în acest punct, putem doar să spunem un lucru: investighează, probează și verifică postulatele gnostice. Nu te mulțumi cu *a crede sau a nu crede*. Această cunoaștere îți va oferi toate cheile și practicile pentru ca tu însuși să le verifici. Numai așa vei ști cu certitudine dacă Gnoza este o teorie în plus sau, într-adevăr, este acea „hartă a Drumului” care trebuie să ne conducă la Marea Realitate care susține totul...

□ VIAȚA DE RUTINĂ □

„Este indispensabil să știm de unde venim, unde mergem, de ce suntem aici și pentru ce. A trăi pentru a trăi, a mânca pentru a exista, a lucra pentru a mânca nu pot să fie cu

adevărat unicul țel al vieții. Fără îndoială, trebuie să rezolvăm enigma existenței noastre, trebuie să înțelegem sensul vieții...

Așadar, a sosit ora să știm cine suntem. Corpul fizic nu e totul; a vedea organismul uman al oricărei persoane nu înseamnă că am cunoscut cu adevărat FIINȚA..."

Samael Aun Weor - Conferința „Ceea ce suntem și ceea ce trebuie să fim”

Chiar dacă pare incredibil, este foarte sigur și adevărat că această atât de mult trâmbițată civilizație modernă este îngrozitor de urâtă, ea nu reunește caracteristicile transcendente ale simțului estetic, este lipsită de frumusețe interioară.

Ne înfumurăm prea mult cu aceste oribile edificii din totdeauna, care seamănă cu adevărate găuri de șoareci.

Lumea a devenit teribil de plictisitoare, aceleași străzi din totdeauna și peste tot locuințe oribile.

Toate acestea au devenit obositoare, în nordul, în sudul, în estul și în vestul lumii.

Sunt aceleași uniforme din totdeauna: oribile, grețose, sterile. Modernism! exclamă mulțimea.

Părem adevărați păuni vanitoși cu veșmintele pe care le purtăm, cu pantofii foarte strălucitori, chiar dacă pe aici, pe acolo și pe dincolo umblă milioane de nefericiți înfometăți, subnutriți, mizerabili. Simplitatea și frumusețea naturală, spontană, ingenuă, lipsită de artificii și de fard vanitos a dispărut la sexul feminin. Acum suntem moderni, așa este viața.

Oamenii au devenit înspăimântător de cruzi: caritatea s-a diminuat, acum nimănui nu-i mai este milă de nimeni.

Vitrinele magazinelor luxoase strălucesc de mărfuri fastuoase care sunt cu totul în afara posibilității nefericiților.

Singurul lucru pe care acești paria ai vieții îl pot face, este să contemple mătăsurile și bijuteriile, parfumurile din sticlute luxoase și umbrelele pentru zilele ploioase; să vezi fără să poți atinge este un supliciu asemenea celui al lui Tantal.

Oamenii acestor timpuri moderne au devenit extrem de grosolani: parfumul prieteniei și miresma sincerității au dispărut cu totul.

Mulțimile supraîncărcate de impozite gem. Toată lumea are probleme, ni se datorează și datorăm; suntem dați în judecată și nu avem cu ce plăti; preocupările distrug creierele,

nimeni nu trăiește liniștit.

Birocrații cu plinătatea fericirii în burta lor și cu o țigară bună în gură, pe care se sprijină psihologic, joacă jonglerii politice cu mintea, fără să le pese câtuși de puțin de durerea popoarelor.

Nimeni nu este fericit în aceste timpuri și cu atât mai puțin clasa mijlocie, căci aceasta se află între ciocan și nicovală.

Bogați și săraci, credincioși și necredincioși, comercianți și cerșetori, pantofari și tinichigii trăiesc pentru că trebuie să trăiască, își îneacă necazurile în vin și termină prin a deveni consumatori de droguri ca să scape de ei înșiși.

Oamenii au devenit malițioși, bănuitori, neîncrezători, șireți, perversi. Acum nimeni nu mai crede în nimeni. Se inventează zilnic condiții noi, certificate, piedici de tot felul, documente, titluri, etc. și oricum, toate acestea nu mai servesc la nimic. Cei șireți își bat joc de toate aceste prostii, nu plătesc, evită legea, chiar dacă trebuie să meargă la închisoare.

Nici o meserie nu procură fericire, simțul adevăratei iubiri s-a pierdut și oamenii se căsătoresc astăzi și divorțează mâine.

Unitatea căminelor s-a pierdut în mod lamentabil, rușinea organică deja nu mai există, lesbianismul și homosexualitatea au devenit mai obișnuite decât spălatul pe mâini.

Să știm ceva despre noi înșine, să încercăm să cunoaștem cauza atâtor putreziciuni, să scrutăm, să căutăm. Aceasta este ceea ce ne propunem în Gnoză.

▣ **NELINIȘTI** ▣

Este evident că la această viață de rutină și crudă, plină de suferințe, necazuri, trebuie să adăugăm marea indiferență dintre oameni, este răceala a ceea ce nu are importanță, a superficialului.

Mulțimile cred că este important ceea ce de fapt nu e important, presupun că ultima modă sau ultimul model de mașină ori această problemă a salariului de bază sunt singurele lucruri serioase.

Ele numesc un lucru serios știrile zilei, aventura amoroasă, viața sedentară, paharul de alcool, cursa de cai, cursa de automobile, corida, bârfele, calomnia, etc.

Evident, când bărbatul obișnuit sau femeia salonului de frumusețe aud ceva despre esoterism, cum acest lucru nu este în planurile lor, nici în discuțiile lor, nici în plăcerile lor sexuale,

răspund cu un „nu știu ce” de o răceală înspăimântătoare sau pur și simplu strâmbă din nas, ridică din umeri și se retrag cu indiferență.

Această apatie psihologică, această răceală înfiorătoare, are o bază dublă: mai întâi, ignoranța cea mai teribilă, apoi, absența absolută de neliniști spirituale.

Lipsește un contact, un șoc electric; nimeni nu l-a dat în magazin, nici în ceea ce se crede a fi serios și cu atât mai puțin în plăcerile patului.

Dacă cineva ar fi capabil să dea indiferentului imbecil sau femeiuștii superficiale, contactul electric al momentului, scânteia din inimă, vreo reminiscență ciudată, un ceva foarte intim, poate că atunci totul ar fi altfel.

Dar ceva înăbușă micuța voce secretă, prima presimțire a inimii, năzuința intimă: probabil vreo prostie, o pălărie frumoasă din vreo vitrină, dulciurile delicioase dintr-un restaurant, întâlnirea unui prieten care, mai târziu, nu mai are nici o importanță pentru noi, etc.

Prostii, tâmpenii care nefiind transcendente, dar care au totuși la un moment dat forța necesară să stingă prima neliniște spirituală, năzuința intimă, scânteia nesemnificativă de lumină, presimțirea inimii care, fără să știm de ce, ne-a neliniștit pentru o clipă.

Dacă cei care astăzi sunt cadavre vii (noctambuli reci de club sau pur și simplu vânzători de umbrele într-un magazin de pe strada Real) nu și-ar fi înăbușit prima neliniște intimă, ar fi, în acest moment, făclii ale spiritului, adepți ai luminii, oameni autentici în sensul cel mai complet al cuvântului.

Scânteia, presimțirea inimii, un suspin misterios, un nu știu ce, a fost simțit uneori de către măcelarul din colț, de către lustragiul de pantofi sau de către medicul de prim rang, dar totul a fost zadarnic. Prostiile personalității sting întotdeauna prima scânteie a luminii; după aceea apare răceala celei mai înspăimântătoare indiferențe.

Incontestabil, oamenii sunt înghițiți mai devreme sau mai târziu de Lună. Acest adevăr se dovedește a fi indiscutabil.

Nu există nimeni care să nu fi simțit vreodată în viață o presimțire a inimii, o neliniște ciudată, dar, din păcate, un lucru oarecare al personalității, cât de nesemnificativ ar fi, ajunge să reducă la praf cosmic ceea ce în liniștea nopții ne-a mișcat

pentru un moment.

Luna câștigă întotdeauna aceste bătălii, ea se alimentează, se hrănește tocmai cu slăbiciunile noastre.

Luna este teribil de mecanică. Umanoidul lunar, lipsit complet de orice fel de neliniște solară, este incoerent și se mișcă în lumea viselor sale.

Dacă cineva ar face, ceea ce nu face nimeni, adică să ațâțe intima neliniște apărută probabil în misterul vreunei nopți, fără îndoială că apoi ar asimila inteligența solară și s-ar converti astfel într-un om solar.

Iată tocmai ce vrea Soarele, dar aceste umbre lunare, atât de reci, apatice și indifferente sunt întotdeauna înghițite de Lună; apoi vine moartea să egalizeze totul.

Moartea nivelează totul. Orice cadavru viu lipsit de neliniști solare, degenerază teribil, în mod progresiv, până ce este devorat de Lună.

Soarele vrea să creeze oameni, face această încercare în laboratorul naturii, dar, din păcate, această experiență nu i-a dat rezultate foarte bune. Luna înghite oamenii.

Totuși, ceea ce spunem nu interesează pe nimeni, cu atât mai puțin pe ignoranții cultivați; ei se cred buricul pământului.

Soarele a depus în interiorul glandelor sexuale ale animalului intelectual, în mod greșit numit om, anumiți germeni solari care, dezvoltăți în mod convenabil, ar putea să ne transforme în oameni autentici.

Totuși, experiența solară se dovedește înfiorător de grea, tocmai din cauza răcelii lunare.

Oamenii nu vor să coopereze cu Soarele și, în consecință, cu timpul, germenii solari involuează, degenerază și se pierd în mod lamentabil.

Cheia principală a operei Soarelui constă în dizolvarea elementelor nedorite pe care le purtăm în interior.

Când o rasă umană își pierde tot interesul pentru ideile solare, Soarele o distruge pentru că deja nu-i mai servește pentru experimentul său.

Oricum, rasa actuală a devenit insuportabil de lunară, teribil de superficială și mecanică, deja nu mai servește la experimentul solar, motiv mai mult decât suficient pentru ca să fie distrusă.

Pentru a exista o neliniște spirituală continuă, trebuie să

transferăm centrul magnetic de gravitație în Esență, în Conștiință.

Din păcate, oamenii au centrul magnetic de gravitație în personalitate, în cafenea, în cantină, în afaceri bancare, în casa de toleranță, în piață, etc.

Evident, toate acestea sunt lucruri ale personalității și centrul magnetic al acesteia atrage toate aceste lucruri; aceasta este incontestabil și orice persoană care are bun simț poate s-o verifice prin ea însăși și în mod direct.

Din păcate, citind toate acestea, canaliile intelectului, obișnuite să discute prea mult sau să tacă dintr-un orgoliu insuportabil, preferă să arunce această carte cu dispreț și să citească ziarul.

Câteva înghițituri de cafea bună și cronica zilei se dovedesc a fi un aliment minunat pentru mamiferele raționale.

Totuși, ele se cred foarte serioase; sunt, fără îndoială, halucinate de propriile lor parade de erudiție și aceste lucruri de tip solar scrise aici, le deranjează enorm. Nu există îndoială că ochii boemi ai acestor homunculi ai rațiunii n-ar îndrăzni să continue cu aceste studii...

□ **CONCLUZIE: CELE DOUĂ LINII ALE VIEȚII** □

„Ne aflăm deci, din clipă în clipă, în fața a două Drumuri: cel Orizontal și cel Vertical...”

Este evident că cel Orizontal este foarte «grotesc», pe el merg «oamenii de rând», marea majoritate a oamenilor...

Este evident că cel Vertical este diferit; este drumul rebelilor inteligenți, al Revoluționarilor...

Când cineva își amintește de el însuși, când lucrează asupra lui însuși, când nu se identifică cu toate problemele și durerile vieții, merge de fapt pe Calea Verticală...”

Samael Aun Weor - „Psihologie Revoluționară”

Care este scopul real al existenței noastre? Pentru ce suntem aici? De ce suntem aici? Acesta este un lucru pe care trebuie să-l elucidăm cu mare claritate, este un lucru pe care trebuie să-l cântărim, să-l analizăm și să-l judecăm cu seninătate...

Trăim în lume. Cu ce scop? Suferim nespus. Pentru ce? Ne luptăm pentru a obține ceea ce se numește „pâine, adăpost și refugiu”; și, ce urmează după toate acestea? Ce se alege de toate eforturile noastre? A trăi pentru a trăi, a munci pentru a

trăi și apoi a muri, este ceva minunat? Într-adevăr, prieteni, este necesar să înțelegem sensul existenței noastre, sensul de a trăi.

Există două linii în viață: pe una, am putea-o numi ORIZONTALĂ, pe cealaltă VERTICALĂ. Ele formează o cruce în interiorul nostru, aici și acum, nici o secundă mai înainte, nici o secundă după. Avem nevoie să fim puțin obiectivi cu privire la aceste două linii.

ORIZONTALA începe cu nașterea și se termină cu moartea. În fața fiecărui leagăn există perspectiva unui mormânt, căci tot ceea ce se naște trebuie să moară... În Orizontală se află toate procesele nașterii, creșterii, reproducerii, îmbătrânirii și apoi ale morții. În Orizontală se află toate plăcerile deșarte ale vieții: băuturile, fornicările, adulterele, etc. În Orizontală se găsește lupta pentru pâinea de fiecare zi, lupta pentru supraviețuire, pentru a exista sub lumina Soarelui. În Orizontală se află toate acele suferințele intime ale vieții practice, ale căminului, ale străzii, ale serviciului etc. Linia Orizontală nu ne poate oferi nimic minunat...

Dar există o altă linie diferită; ne referim la VERTICALĂ. Pe această Verticală extraordinară, pe această scară minunată se află diferitele NIVELURI ALE FIINȚEI, puterile transcendente și transcendente ale INTIMULUI; pe Verticală se află puterile esoterice, puterile care divinizează, Revoluția Conștiinței, etc.

Cu forțele Verticalei noi putem influența cu tărie aspectele orizontale ale vieții practice, putem schimba total propriul nostru destin, putem face din viața noastră ceva diferit, ceva distinct, putem deveni total diferiți de ceea ce am fost, de ceea ce suntem, de ceea ce am cunoscut în această existență amară.

Verticala e, deci, minunată, revoluționară prin natura sa, dar e necesar să avem puține neliniști.

Înainte de toate, ne întrebăm și îl întrebăm și pe dragul nostru cititor: oare suntem mulțumiți de ceea ce suntem? Cine se simte fericit în sensul cel mai complet al cuvântului? Cine se simte cu adevărat fericit?

Trebuie să fim sinceri; nimeni dintre noi nu poate spune că se află într-o oază de fericire; avem neliniști teribile, necazuri, amărăciuni, suferim mult și inima noastră palpită cu o teribilă intensitate...

Este nevoie să ieșim din această mocirlă în care ne aflăm. Avem nevoie într-adevăr să ne schimbăm radical și acest lucru

este posibil numai dacă apelăm la puterile transcendente ale Verticalei.

Când cineva care merge pe Orizontală își amintește de el însuși, de propria sa FIINȚĂ (de realitatea sa intimă), când se întreabă: Cine sunt? De unde vin? Încotro merg? Care este scopul existenței?... el intră, fără îndoială, pe calea Verticală, calea Revoluției Conștiinței, calea care conduce la Supra-Om.

Ora Supra-Omului a sosit; realmente, „animalul intelectual” nu e altceva decât o punte așezată între animalul inferior și Supra-Om. E necesar să ne convertim în adevărați regi ai creației, în proprii noștri stăpâni, în domni a tot ceea ce a fost, este și va fi...

Este urgentă o schimbare, o transformare totală; e urgent să ieșim cât mai repede din acest mărăciniș, din acest haos în care ne aflăm, în care ne zbatem mizerabil.

Legile Pământului n-ar putea niciodată să ne ofere pacea; legile Pământului n-ar putea niciodată să ne ofere fericirea autentică ce transformă în mod radical; legile Pământului n-ar putea niciodată să ne ofere libertatea.

Așadar, este urgent să intrăm pe DRUMUL VERTICAL pe care îl purtăm în interiorul nostru înșine, aici și acum. A sosit ora MARII REVOLUȚII, a REVOLUȚIEI PSIHOLOGICE, a Revoluției în curs de desfășurare, a Revoluției care ne va conduce spre Supra-Om...

Prieteni, să reflectăm la Supra-Om... Este extraordinar să intri pe CALEA VERTICALĂ revoluționară care ne va conduce inevitabil la eliberarea finală.

Cine este fericit în aceste timpuri? Nu suntem fericiți și nu vom fi niciodată fericiți dacă nu ne dedicăm să parcurgem hotărât CALEA VERTICALĂ; nu vom fi fericiți cât timp nu vom ajunge la înălțimea Supra-Omului, nu vom fi fericiți atâta timp cât nu eliberăm Conștiința de mocirla dureroasă a acestei lumi; nu vom fi fericiți atâta timp cât nu vom fi experimentat CEEA ce este REALUL, CEEA ce nu aparține timpului, CEEA ce este ADEVĂRUL...

Pe CALEA VERTICALĂ se află Revoluția Conștiinței; când cineva admite că are o psihologie proprie, fără îndoială, începe să lucreze asupra lui însuși și atunci e clar că intră pe CALEA VERTICALĂ.

Suntem o adevărată enigmă pentru noi înșine, o enigmă

pe care trebuie s-o descifrăm, o enigmă pe care trebuie s-o rezolvăm, o enigmă pe care trebuie s-o zdrobim. Din păcate nu ne cunoaștem, chiar dacă credem că ne cunoaștem.

Trebuie să fim sinceri cu noi înșine, este necesar să facem disecția „Eului însuși”, „Sinelui însuși”, adică a acestui ansamblu de elemente nedorite pe care le cărăm în interiorul nostru: Mânia, Lăcomia, Desfrâul, Invidia, Orgoliul, Lenea, Gurmandismul, etc., etc., etc...

Admitem ușor că avem un corp fizic prevăzut cu organe, dar puțini înțeleg cu adevărat că avem o psihologie particulară. Când cineva înțelege că are o psihologie, începe să lucreze asupra lui însuși, aici și acum; când cineva înțelege că are o psihologie, începe cu procesul auto-observării psihologice.

Cel care începe să se observe pe el însuși, se convertește de fapt într-un individ diferit, deosebit de toți ceilalți, absolut distinct. Dar oamenii au tendința să admită numai problema fizică, tridimensională, corpul dens pentru că îl pot vedea, auzi, atinge și pipăi. În realitate, puțini sunt aceia care acceptă cu sinceritate că au o psihologie de un tip foarte particular. Când cineva acceptă aceasta, începe de fapt să se auto-observe și acest lucru îl face diferit față de semenii săi. A se observa pentru a se cunoaște este transcendental, definitiv...

Când cineva se cunoaște pe sine însuși în mod profund, cunoaște secretele întregului Univers; pe CALEA VERTICALĂ ne propunem, înainte de toate, să ne cunoaștem pe noi înșine, pentru că doar cunoscându-ne pe noi înșine vom cunoaște misterele Universului care ne înconjoară.

Pe CALEA VERTICALĂ, drag cititor, trebuie să facem un inventar psihologic al nostru înșine pentru a ști cât avem și cât ne lipsește. Există multe în noi pe care trebuie să le eliminăm: multe greșeli, multe vicii, multe defecte; și în aceeași măsură există multe pe care trebuie să le cucerim: multe facultăți, multe virtuți.

Este evident, și oricine poate să înțeleagă, că cele două linii, ORIZONTALĂ și VERTICALĂ, se găsesc, din moment în moment, în interiorul nostru psihologic și formează o cruce...

În interiorul nostru înșine există un punct matematic... Nu se găsește în trecut și nici în viitor...

Cel care vrea să descopere acest punct misterios, trebuie să-l caute aici și acum, în interiorul lui însuși, exact în această

clipă, nici o secundă înainte, nici o secundă după...

Cele două linii, ORIZONTALĂ și VERTICALĂ ale sfintei Cruci se găsesc în acest punct...

În fiecare clipă, ființa umană se zbate între două Drumuri: cel ORIZONTAL și cel VERTICAL. Este evident că cel ORIZONTAL nu este dificil de trăit; la fel cum un lemn este dus, fără nici un efort, de apele unui râu, așa și omul vieții Orizontale este târât de viață. Totuși, drumul VERTICAL implică mari eforturi, trebuie să înotăm contra curentului. Pe drumul Vertical găsim omul care gândește, simte și acționează corect și nimeni nu ar putea nega că asta nu se dovedește a fi deloc ușor.

Ne aflăm în chiar acest moment în fața a două alternative. Dacă am observa cu atenție orice clipă a vieții noastre, am vedea întotdeauna ceva care vrea să trăiască pentru a trăi, fără nici un sens transcendent; dar, pe de altă parte, e sigur că găsim și câte o neliniște, o frumoasă aspirație, o scânteie de iluzie pentru a duce o viață mai profundă, mai serioasă, definitivă pentru a ne trezi la Marea Realitate care susține totul.

Amabile cititor, ne aflăm, deci, la o mare răscruce... Filosofic, am putea spune așa: A FI sau A NU FI, aici este dilema...

□ **DIFERITELE NIVELURI ALE FIINȚEI** □

„V-ați dat deja seama oare de propriul vostru Nivel al Ființei, de Nivelul Ființei la care vă găsiți? Sunteți conștienți că sunteți hipnotizați, că sunteți adormiți? V-ați dat deja seama că vă identificați, nu doar cu lucrurile exterioare, cu lumea exterioară, ci și cu voi înșivă, cu gândurile voastre desfrânate, cu bețiile, mâniile, lăcomiile, auto-importanța, vanitatea, orgoliul, orgoliul mistic, auto-meritul, etc.?”

V-ați dat deja seama că vă identificați nu doar cu exteriorul, ci și cu ceea ce este vanitatea, cu ceea ce este orgoliul? De exemplu: ați învins astăzi ziua sau ziua v-a învins pe voi? Ce ați făcut astăzi, dragii mei frați; ce defect psihologic ați eliminat? Sunteți siguri că azi nu v-ați identificat cu vreun gând morbid, cu vreun gând lacom, cu orgoliul, cu vreun insultător sau cu vreo preocupare, cu vreo datorie, etc., etc., etc.? Sunteți siguri de asta?

Ce ați făcut astăzi: v-ați dat deja seama de Nivelul Ființei la care vă găsiți? Ați trecut la un Nivel superior al Ființei sau ați rămas unde vă găseați? Ce ați făcut, cărui lucru v-ați dedicat în

timpul zilei de azi, dragii mei frați? Credeți cumva că e posibil să trecem la un Nivel al Ființei superior dacă nu am elimina defectele psihologice? Sau problema e că sunteți mulțumiți de Nivelul Ființei la care vă găsiți acum?"

Samael Aun Weor - Conferința „Secretele Lunii”

Pe CALEA VERTICALĂ se găsesc diferitele NIVELURI ALE FIINȚEI. Când cineva începe să lucreze asupra lui însuși pentru a elimina unul sau altul dintre defectele psihologice, indubitabil, intră de fapt și pe drept la un Nivel Superior al Ființei...

Nimeni nu poate nega că există diferite niveluri sociale; există oameni de biserică și de bordel; de comerț și de țară, etc...

Tot așa există și diferite Niveluri ale Ființei. Ceea ce suntem în interior, splendizi sau meschini, generoși sau zgârciți, violenți sau calmi, caști sau desfrânați, atrage diversele circumstanțe ale vieții...

Un desfrânat va atrage întotdeauna scene, drame, și chiar tragedii de lascivitate în care se va vedea implicat... Un bețiv va atrage bețivii și se va vedea mereu prin baruri și taverne, asta este evident... Ce va atrage cămătarul, egoistul? Câte probleme, închisori, nenorociri?

Să ne imaginăm pentru un moment o vacă lângă un grajd; propriul ei Nivel al Ființei îi atrage propria viață. Dacă noi scoatem vaca din grajd și o ducem în casa noastră, dacă îi dăm un servitor, o pieptănăm foarte bine, o pudrăm cu talc, o parfumăm, nu din cauza aceasta va înceta să fie vacă; ea va continua cu obiceiurile de vacă, ea va face atunci, din frumoasa noastră casă un grajd; Nivelul Ființei fiecăruia atrage propria sa viață...

Dacă scoatem din mulțime un cerșetor în zdrențe și îl ducem la Palatul Buckingham ca să trăiască acolo alături de Regina Elisabeta, la început va fi asistat de mulți servitori, va fi considerat un mare senior, dar Nivelul Ființei sale va atrage propria sa viață. Curând servitorii aceluia Palat vor găsi la cerșetor obiceiuri foarte diferite de cele ale Palatului, vor vedea că este avar, vor vedea că își păstrează teribil banii, că nu va cheltui niciodată o centimă, nici chiar pentru a ajuta un prieten. Își vor da seama de iritabilitatea lui, își vor da seama de lipsa lui de scrupule, își vor da seama de bârfele lui, el se va răzbuna pe dușmani, etc., și în final va veni momentul în care el se va

vedea singur la Palatul Buckingham, chiar dacă se va îmbrăca cel mai bine cu putință, va continua să fie ceea ce este: un cerșetor...

Nivelul Ființei fiecăruia atrage propria sa viață; un om este ceea ce este viața sa...

Sunt mulți care se preocupă să aibă cantități enorme de bani, ei spun: *„Dacă aş câștiga la loterie, cât de diferită ar fi viața mea; cu Loteria Extraordinară de Crăciun, s-ar schimba radical...”*.

Dar acest lucru e fals, absolut fals, pentru că Nivelul Ființei atrage propria viață... E convenabil ca noi să reflectăm la toate aceste lucruri; nu obținând cantități enorme de bani ne vom schimba propria noastră existență, nu astfel; ceea ce avem nevoie este să trecem la un Nivel Superior al Ființei.

Să ne plasăm pentru un moment în unul din acele locuri ciudate ale orașului, într-unul din acele orașe pierdute, pe unul din acele terenuri unde trăiesc „parașutiști” (așa se numesc în Mexic persoanele care invadează un teren și, de seara până dimineața formează acolo o comunitate, am putea spune, infraumană).

Aproape de o colonie campestră din districtul federal a ajuns un grup de astfel de „parașutiști”, ce trăiau pe un teren străin pe care îl ocupaseră. Ei se certau zilnic, se îmbătau, se răneau, se omorau și acea „Colonie” care altădată trăia liniștită, a trebuit să treacă prin surprize nemaiauzite. Zilnic, sirenele patrulilor de poliție se făceau auzite; se auzeau strigăte de durere, de ură, de mânie, etc. și acele persoane nefericite continuau, ca totdeauna, suferind teribil. Evident, Nivelul Ființei lor atrăgea propria lor viață...

Dacă un moment, unul dintre acești oameni ar fi reflectat, chiar dacă ar fi fost numai pentru o clipă; dacă și-ar fi propus să se studieze pe el însuși, dacă și-ar fi descoperit defectele psihologice și, cu îndrăzneală, ar fi intrat pe CALEA VERTICALĂ, revoluționară a Psihologiei, evident ar fi putut elimina unele defecte, poate mânia, ura, egoismul, bârfa, etc. În concluzie și-ar fi schimbat Nivelul Ființei sale, iar schimbându-și Nivelul Ființei sale, obiceiurile sale s-ar fi rafinat. Fără îndoială, atunci nu s-ar mai putea înțelege cu acei oameni care îl înconjoară, nici acei oameni nu s-ar mai înțelege cu el; s-ar vedea obligat să lege noi prietenii și, prin Lege, pur și simplu prin Legea

AFINITĂȚILOR PSIHOLOGICE, și-ar face noi prieteni.

Rezultatul: schimbându-și Nivelul Ființei, și-ar schimba viața, probabil aceste noi prietenii i-ar oferi noi oportunități; prin intermediul inter-relaționării și-ar schimba aspectul economic al propriei sale existențe, ar obține o altă slujbă, existența sa s-ar îmbunătăți simțitor. Așadar, Nivelul Ființei fiecăruia atrage propria sa viață...

Pe CALEA VERTICALĂ avem posibilitatea să ne schimbăm propriul nostru Nivel al Ființei; dacă eliminăm din noi înșine defectele psihologice, rezultatul va fi extraordinar, deoarece, schimbând propriul nostru Nivel al Ființei, ni se va schimba deopotrivă întreaga noastră viață; când cineva se schimbă în mod radical, se schimbă de asemenea ceea ce îl înconjoară. Aceste circumstanțe supărătoare ale existenței, circumstanțele neplăcute ale vieții nu sunt decât simple proiecții a ceea ce ni se întâmplă în interior. Dacă ne vom schimba în interior, circumstanțele exterioare se vor schimba și ele, dar dacă nu ne schimbăm în interior, circumstanțele exterioare nu se vor schimba nici ele. Deja Domnul Emmanuel Kant, filosoful din Koenigsberg, a spus: *„Exteriorul este interiorul”*. Cu alte cuvinte, clarificăm spunând: „Exteriorul nu este decât reflectarea a ceea ce suntem în interior”.

Dacă suntem persoane mâniașe, dacă urâm, dacă suntem suspicioși, invidioși, perversi, circumstanțele care ne vor înconjura vor fi perverse, fatale, sinistre, vor putea fi chiar menționate în presa de senzație. Iar dacă noi suntem persoane decente, dacă trăim în armonie cu Infinitul, dacă respirăm pacea, dacă iradiem iubirea, fericirea, bucuria, circumstanțele care vor emana din noi înșine vor fi frumoase, vom avea relații foarte frumoase, vom fi în armonie cu tot ceea ce ne înconjoară...

Sunt mulți care se plâng de problemele vieții: *„soțul meu a plecat cu altă”* (spune soția); *„soția mea nu mă mai iubește”* (spune soțul); *„nu-mi ajung banii până la sfârșitul lunii”* (spune cineva); *„tatăl meu este bețiv și o bate pe mama”* (spune fiul); *„mă vor scoate afară din casă și nu voi avea unde să merg”* (spune altcineva); *„copiii mei sunt delicvenți”* (spune cu mahnire o mamă)...

Toți vor să-și rezolve problemele; toți aspiră să trăiască în pace, să aibă o armonie extraordinară, să aibă fericire. Dar cei

care gândesc astfel nu-și dau seama că poartă în interiorul lor rădăcina tuturor problemelor, că aceste probleme nu sunt altceva decât proiecțiile interiorului lor, că din interiorul lor ies problemele, pentru că un om este ceea ce este viața sa. Dacă nu-și schimbă propriul Nivel al Ființei, dacă nu-și schimbă viața interioară, nimic nu se va schimba; exteriorul nu e decât proiecția interiorului...

A sosit ora înțelegerii acestui lucru. Vreți fericire, dar de unde o veți scoate? Nu vreți să admiteți că purtați chiar în interiorul vostru cauzele a tot ceea ce vi se întâmplă. Da, fiecare poartă cauzele suferințelor sale în interiorul său însuși și, cât timp cauzele nu sunt dizolvate, nici suferințele nu se vor dizolva; orice efect își are cauza sa, orice cauză provoacă efectul său.

Așadar, dacă vrem cu adevărat o schimbare radicală, primul lucru pe care trebuie să-l înțelegem este că fiecare dintre noi (fie alb sau negru, galben sau roșu, ignorant sau cultivat, etc.) se află la un Nivel sau altul al Ființei.

Este foarte cert și pe deplin adevărat că DRUMUL VERTICAL este și Drumul Auto-Realizării, Drumul care ne conduce la Adevărul pe care se sprijină totul; este Drumul Supra-Omului, Drumul pe care se cuceresc puteri extraordinare, atribute și haruri.

Totuși, răbdătorule cititor, acest Drum lung, îngust și dificil începe aici și acum, nu evitând adversitățile vieții, ci înfruntându-le cu scopul de a îmbunătăți Nivelul Ființei noastre.

Nu am cunoscut niciodată un ascet adevărat al acestui Drum, un Maestru pe Calea Cunoașterii Secrete care să fi comis adulter sau care să fi fost bârfitor, mândru sau invidios.

Acest Drum Inițiativ cere ca mai înainte să ne schimbăm Nivelul Ființei. Așadar atunci începe Drumul.

La ce ne vor servi puterile care divinizează, dacă în interiorul nostru purtăm încă ranchiuna, ura, amorul propriu, lăcomia, frica sau mânia.

Așadar, cei care intrăm pentru a merge pe CALEA VERTICALĂ, ne propunem înainte de toate auto-descoperirea, cunoașterea propriilor noastre greșeli pentru a le extirpa, pentru a le scoate din noi înșine, pentru că doar așa ne putem schimba în mod fundamental...

• 3. •

STUDIUL PSIHIC AL OMULUI •

„Orice încercare de eliberare, chiar dacă este grandioasă, dacă nu tine cont de necesitatea de a dizolva Egoul, este condamnată la eșec”

Samael Aun Weor

□ **OBSERVAREA DE SINE** □

„Incontestabil, așa cum există «țara exterioară» în care trăim, tot așa, în intimitatea noastră, există «țara psihologică».

Oamenii nu ignoră niciodată orașul sau regiunea în care trăiesc, dar, din păcate, se întâmplă să nu cunoască locul psihologic în care se află situați.

Într-un anumit moment, oricine știe în ce cartier se află, dar pe terenul psihologic nu se întâmplă același lucru; în mod normal oamenii nu bănuiesc cătuși de puțin locul din «țara lor psihologică» în care se găsesc într-un anumit moment.

Așa cum în lumea fizică există cartiere de oameni decenti și cultivați, la fel se întâmplă și în «ținutul psihologic» al fiecăruia dintre noi; nu încape îndoială că există cartiere foarte elegante și frumoase.

Așa cum în lumea fizică există cartiere cu străduțe foarte periculoase, pline de asaltatori, același lucru se întâmplă și în ținutul psihologic din interiorul nostru”.

Samael Aun Weor - „Marea Rebeliune”

A observa și a se observa pe sine însuși sunt două lucruri complet diferite, totuși, amândouă cer atenție.

În observare atenția este orientată înspre afară, spre lumea exterioară prin intermediul ferestrelor simțurilor.

În auto-observarea de sine, atenția este orientată spre înăuntru și de aceea simțurile de percepție externă nu servesc; acest motiv este mai mult decât suficient pentru ca neofitului să-i fie dificilă observarea proceselor sale psihologice intime.

Punctul de plecare al științei oficiale, în latura sa practică, este observabilul. Punctul de plecare al muncii asupra noastră înșine este auto-observarea, auto-observabilul.

Indiscutabil, aceste două puncte de plecare, pe care le-am citat în rândurile de mai sus, ne duc în două direcții complet diferite.

Cineva ar putea să îmbătrânească îmbuteliat în dogmele intransigente ale științei oficiale, studiind fenomene externe, observând celule, atomi, molecule, sori, stele, comete, etc., fără să experimenteze înăuntrul lui însuși nici o schimbare radicală.

Tipul de cunoaștere care ne transformă în interior, nu am putea niciodată să-l realizăm prin intermediul observării externe.

Adevărata cunoaștere care poate cu adevărat să dea naștere în noi unei schimbări interioare fundamentale are ca bază auto-observarea directă de sine însuși.

Este urgent să spunem studenților noștri gnostici să se observe pe ei înșiși, în ce sens trebuie să se auto-observe și motivele pentru aceasta.

Observarea este un mijloc pentru a modifica condițiile mecanice ale lumii. Auto-observarea interioară este mijlocul pentru a ne schimba în mod intim.

Ca o consecință sau corolar a tuturor acestora, putem și trebuie să afirmăm în formă accentuată că există două feluri de cunoaștere, cea externă și cea internă, și doar dacă nu avem în noi înșine centrul magnetic care să poată diferenția calitățile cunoașterii, acest amestec al celor două planuri sau ordini de idei ar putea să ne ducă la confuzie.

Sublime doctrine pseudo-esoterice cu pronunțată prioritate de fond acordată științei, aparțin terenului observabilului, totuși, ele sunt acceptate de către mulți aspiranți ca și cunoașteri interne.

Ne găsim, deci, în fața a două lumi: cea exterioară și cea interioară. Prima dintre acestea este percepută prin simțurile de percepție externă; a doua poate fi percepută doar prin intermediul simțului de auto-observare internă.

Gânduri, idei, emoții, aspirații, speranțe, dezamăgiri, etc. sunt interioare, invizibile pentru simțurile normale, comune și curente, și totuși sunt pentru noi mai reale decât masa din sufragerie sau fotoliile din salon.

În mod sigur, noi trăim mai mult în lumea noastră interioară decât în cea exterioară, acest lucru este incontestabil, indiscutabil.

În „Lumile noastre Interne”, în „Lumea noastră Secretă”, iubim, dorim, bănuim, binecuvântăm, blestemăm, aspirăm, suferim, ne bucurăm, suntem dezamăgiți, premiați, etc., etc., etc.

Incontestabil, cele două lumi, cea internă și cea externă, sunt verificabile în mod experimental. Lumea exterioară este observabilul. Lumea interioară este auto-observabilul în sine

Însuși și înăuntrul sinelui însuși, aici și acum.

Cine vrea cu adevărat să cunoască „Lumile Interne” ale planetei Pământ, ale Sistemului Solar sau ale Galaxiei în care trăim, trebuie să cunoască mai întâi lumea sa intimă, viața lui interioară, particulară, propriile sale „Lumi Interne”. „Omule, cunoaște-te pe tine însuși și vei cunoaște Universul și Zeii”.

Cu cât se explorează această „Lume Interioară” numită „Sine însuși”, cu atât se va înțelege că se trăiește în mod simultan în două lumi, în două realități, în două sfere, cea exterioară și cea interioară.

În același fel în care cuiva îi este indispensabil să învețe să meargă în „lumea exterioară”, pentru a nu cădea într-o prăpastie, pentru a nu se pierde pe străzile orașului, pentru a-și selecționa prietenii, ca să nu se întovărășească cu perversi, ca să nu mănânce otravă, etc., așa și prin intermediul muncii psihologice asupra sinelui însuși, învățăm să mergem în „Lumea Interioară”, cea care e explorabilă prin intermediul auto-observării de sine.

Realmente, simțul auto-observării de sine este atrofiat la rasa umană decadentă a acestei epoci tenebroase în care trăim.

Pe măsură ce noi perseverăm în auto-observarea noastră înșine, simțul de auto-observare intimă se va dezvolta în mod progresiv.

Doar așa ne vom cunoaște integral și cu adevărat. Doar așa vom descoperi resorturile secrete ale acțiunilor noastre. Doar așa vom cunoaște ceea ce a fost numit „ESENȚĂ”, „EGO” și „PERSONALITATE”...

□ **ESENȚA SAU CONȘTIINȚA** □

„Înainte de toate este necesar să cunoaștem Drumul care ne conduce la AUTO-REALIZAREA INTIMĂ A FIINȚEI. Fără îndoială, e urgent să înțelegem necesitatea de a cristaliza în noi ceea ce se numește «SUFLET»...

Isus Cristosul a spus: «Cu răbdare vă veți obține Sufletele», dar înainte de toate trebuie să înțelegem ce este ceea ce se numește «Suflet»...

Cu adevărat, trebuie să vă spun că Sufletul este un ansamblu de legi, principii, virtuți, puteri, etc. Oamenii posedă ESENȚA, materialul psihic pentru a fabrica Sufletul sau mai bine spus pentru a cristaliza Sufletul, dar încă nu posedă Sufletul”...

Samael Aun Weor, - Conferința „Studiu Gnostic

despre Suflet”

Înainte de toate este urgent să știm ce este ceea ce se numește Conștiință, întrucât sunt mulți oamenii care nu s-au interesat niciodată să știe ceva despre aceasta.

Orice persoană comună și obișnuită nu ar ignora niciodată faptul că atunci când un boxer este făcut knock-out, cade pe ring și își pierde Conștiința. E clar că atunci când își revine, nefericitul pugilist își recapătă din nou Conștiința. Ca o consecință, oricine înțelege că există o diferență clară între personalitate și Conștiință.

Când venim pe lume, noi toți avem în timpul existenței trei procente de Conștiință și un procentaj de nouăzeci și șapte la sută împărțit între subconștient, infraconștient și inconștient.

Ceea ce face frumos și adorabil fiecare copil nou-născut este Esența lui (aceste trei procente de Conștiință); aceasta constituie în ea însăși adevărata lui realitate...

Creșterea normală a Esenței în orice creatură este, cu siguranță, foarte mică, incipientă...

Corpul uman crește și se dezvoltă în acord cu legile biologice ale speciei; totuși, aceste posibilități sunt în ele însele foarte limitate pentru Esență...

Fără îndoială, Esența poate crește doar prin ea însăși, fără ajutor, într-o măsură foarte mică...

Vorbind sincer și fără ocolișuri, vom spune că creșterea spontană și naturală a Esenței este posibilă doar pe durata primilor trei, patru și cinci ani, adică, în prima etapă a vieții...

Lumea crede că creșterea și dezvoltarea Esenței se realizează întotdeauna în mod continuu, în acord cu mecanica evoluției, dar Gnosticismul Universal învață în mod clar că acest lucru nu este așa...

Cu scopul ca această parte de Esență, cele trei procente de Conștiință trezită să crească mai mult, trebuie să se producă ceva foarte special, trebuie să se realizeze ceva nou...

Vreau să mă refer în mod clar la munca asupra noastră înșine. Dezvoltarea Esenței este posibilă doar pe baza muncilor conștiente și a suferințelor voluntare...

Este necesar să înțelegem că aceste munci nu se referă la probleme de profesie, la munca din bancă, tâmplărie, zidărie, repararea căilor ferate sau probleme de birou...

Această muncă este pentru toate persoanele care și-au

dezvoltat personalitatea; este vorba de ceva Psihologic...

Există în interiorul nostru înșine diferite tipuri de energie pe care trebuie să le înțelegem; în primul rând: energia mecanică; în al doilea rând: energia vitală; în al treilea rând: energia psihică; în al patrulea rând: energia mentală; în al cincilea rând: energia voinței; în al șaselea rând: energia Conștiinței; în al șaptelea rând: energia Spiritului pur.

Oricât am multiplica energia strict mecanică, niciodată nu vom ajunge să ne trezim Conștiința.

Oricât am mări forțele vitale în interiorul organismului nostru, niciodată nu vom ajunge să ne trezim Conștiința.

Multe procese psihologice se realizează înăuntrul lor însele fără ca pentru aceasta Conștiința să intervină cu ceva.

Oricât de mari ar fi disciplinele minții, energia mentală nu va ajunge niciodată să trezească diferitele funcții ale Conștiinței.

Forța voinței, chiar dacă ar fi multiplicată până la infinit, nu realizează trezirea Conștiinței.

Toate aceste tipuri de energie se situează în nivele și dimensiuni distincte care nu au nimic de-a face cu Conștiința.

Conștiința poate să se trezească numai prin intermediul muncilor conștiente și a eforturilor drepte.

Micul procentaj de Conștiință pe care îl posedă umanitatea, în loc să fie mărit, în mod obișnuit este irosit inutil în timpul vieții.

E evident că atunci când ne identificăm cu toate evenimentele existenței noastre, ne risipim în mod inutil energiile Conștiinței.

Noi ar trebui să vedem viața ca pe un film, fără să ne identificăm niciodată cu nici o comedie, dramă ori tragedie, așa am economisi energia Conștientivă.

Conștiința în ea însăși este un tip de energie cu un foarte înalt nivel de frecvență vibratorie.

Nu trebuie să confundăm Conștiința cu memoria, pentru că sunt atât de diferite una de alta precum este lumina farurilor de automobil în relație cu drumul pe care circulăm.

Multe acte se realizează în interiorul nostru înșine fără nici o participare a ceea ce se numește Conștiință.

În organismul nostru se produc multe ajustări și reajustări fără ca Conștiința să participe în acestea.

Centrul motor al corpului nostru poate conduce o mașină

sau poate dirija degetele care ating clapele unui pian fără cea mai nesemnificativă participare a Conștiinței.

Conștiința este Lumina pe care înconștientul nu o percepe. Orbul, de asemenea, nu percepe lumina fizică solară, însă ea există prin ea însăși.

Avem nevoie să ne deschidem pentru ca lumina Conștiinței să pătrundă în înspăimântătoarele tenebre ale eului însuși, ale sinelui însuși.

Acum vom înțelege mai bine semnificația cuvintelor lui Ioan, când Evanghelia spune: *„Lumina a venit la tenebre, dar tenebrele nu au înțeles-o”*.

Însă ar fi imposibil ca lumina Conștiinței să poată pătrunde în interiorul tenebrei „Eului însuși”, dacă mai înainte nu am utiliza simțul minunat al auto-observării psihologice.

Avem nevoie să deschidem calea luminii pentru a ilumina profunzimile tenebroase ale „Eului” Psihologiei.

Cineva nu s-ar auto-observa niciodată, dacă nu ar fi interesat să se schimbe. Acest interes e posibil doar atunci când cineva iubește cu adevărat învățăturile esoterice.

Conștiința trează ne permite să experimentăm în formă directă realitatea.

Din păcate, animalul intelectual în mod greșit numit Om, fascinat de puterea de formulare a logicii dialectice, a uitat dialectica Conștiinței.

Incontestabil, puterea pentru a formula concepte logice rezultă a fi teribil de săracă în fond.

De la teză putem trece la antiteză și prin intermediul discuției să ajungem la sinteză, însă ultima în ea însăși continuă să fie un concept intelectual care în nici un fel nu poate coincide cu realitatea.

Dialectica Conștiinței este mai directă, ea ne permite să experimentăm realitatea oricărui fenomen în el însuși și prin el însuși.

Fenomenele naturale în nici un caz nu coincid în mod exact cu conceptele formulate prin minte.

Viața se desfășoară din moment în moment și când o capturăm pentru a o analiza, o omoram.

Când încercăm să facem concepte, observând vreun fenomen natural, prin acest fapt încetăm să percepem realitatea fenomenului și nu vedem în el însuși decât reflectarea teoriilor și

a conceptelor râncede care, în nici un chip, nu au nimic de-a face cu faptul observat.

Halucinația intelectuală e fascinantă și vrem, cu forța, ca toate fenomenele naturii să coincidă cu logica noastră dialectică.

Dialectica Conștiinței se bazează pe experiențele trăite și nu pe raționalismul pur subiectiv.

Toate legile naturii există în interiorul nostru înșine, și dacă nu le descoperim în interiorul nostru, nu le vom descoperi niciodată în exteriorul nostru înșine.

Omul este conținut în Univers și Universul este conținut în om.

Real e ceea ce cineva experimentează în interiorul său însuși; doar Conștiința poate experimente realitatea.

Limbajul Conștiinței este simbolic, intim, profund semnificativ și doar cei care sunt treziți îl pot înțelege.

Cine vrea să-și trezească Conștiința, trebuie să elimine din interiorul său toate elementele nedorite care constituie „Egoul”, „Eul”, „Sinele însuși”, în interiorul cărora se află îmbuteliată Esența.

A dizolva Eul Psihologic, a dezintegra elementele sale nedorite este urgent, presant, nu suportă amânare... Acesta este sensul muncii asupra noastră înșine.

Niciodată nu am putea elibera Esența fără a dezintegra mai înainte Eul Psihologic...

În Esență se află Religia, „Buddha”, înțelepciunea, particulele de durere ale Tatălui nostru care este în Ceruri și toate datele de care avem nevoie pentru AUTO-REALIZAREA INTIMĂ A FIINȚEI.

Nimeni nu ar putea anihila Eul Psihologic fără a elimina mai înainte elementele inumane pe care le purtăm în interiorul nostru...

E necesar să reducem la cenușă monstruoasa cruzime a acestor vremuri, invidia care, din păcate, s-a transformat în resortul secret al acțiunii, lăcomia insuportabilă care a făcut viața atât de amară, bârfa dezgustătoare, calomnia care generează atâtea tragedii, bețiile, scârbosul desfrâu care este atât de urât, etc., etc., etc.

Pe măsură ce toate aceste ticăloșii se vor reduce la praf cosmic, Esența, pe lângă faptul că se va emancipa, va crește și

se va dezvolta în mod armonios...

Incontestabil, când Eul Psihologic a murit, în noi strălucește Esența...

Esența liberă ne dă frumusețea intimă; din această frumusețe emană Fericirea perfectă și adevărata iubire...

Esența posedă multiple simțuri de perfecțiune și extraordinare puteri naturale...

Când „Murim în Noi înșine”, când dizolvăm Eul Psihologic, ne bucurăm de prețioasele simțuri și puteri ale Esenței...

□ **DIFERITELE EURI** □

„Când cineva descoperă adevăratele cauze ale tuturor mizeriilor și amărăciunilor sale, e evident că poate să facă ceva...”

Dacă. reușim să terminăm cu «Eu însumi», cu «bețiile mele», cu «viciile mele», cu «afectele mele» care îmi cauzează atâta durere în inimă, cu «frământările mele» care îmi distrug creierul și mă îmbolnăvesc, etc., etc., este clar că atunci apare ceea ce nu aparține timpului, ceea ce este dincolo de corp, de afecte și de minte, ceea ce este cu adevărat necunoscut înțelegerii și ceea ce se numește: FERICIRE!”

Samael Aun Weor, „Marea Rebeliune”

Mamiferul Rațional, în mod greșit numit om, realmente nu posedă o individualitate definită.

Fără îndoială, această lipsă de unitate Psihologică din umanoid e cauza atâtor dificultăți și amărăciuni.

Corpul fizic este o unitate completă și lucrează ca un ansamblu organic, mai puțin când e bolnav.

Totuși, viața interioară a umanoidului în nici un caz nu este o unitate psihologică.

Cel mai grav dintre toate acestea (în ciuda a ceea ce spun diferitele școli de tip pseudo-esoteric și pseudo-ocultist) este absența organizării Psihologice în propriul fond al fiecărei persoane.

Cu siguranță, în asemenea condiții, în viața interioară a persoanelor, nu există o muncă armonioasă, ca un tot.

În raport cu starea sa interioară, umanoidul este o multiplicitate psihologică, o sumă de „Euri”.

Ignoranții cultivați ai acestei epoci tenebroase închină un cult „Eului”, îl divinizează, îl pun pe altare, îl numesc „Alter Ego”, „Eu Superior”, „Eu Divin”, etc., etc., etc.

Pedanții acestei vârste negre în care trăim nu vor să-și dea seama că „Eu Superior” sau „Eu Inferior” sunt două secțiuni ale aceluiași Ego pluralizat...

Oricum, superior și inferior sunt două secțiuni ale aceluiași lucru și nu strică să stabilim următorul corolar: „Eu Superior, Eu Inferior sunt două aspecte ale aceluiași Ego tenebros și pluralizat”.

Ceea ce numim „Eu Divin” sau „Eu Superior”, „Alter Ego”, sau ceva asemănător, este cu siguranță un șiretlic al „Sinelui însuși”, o modalitate de auto-înșelare.

Când Eul dorește să continue aici și dincolo se auto-înșală cu falsul concept al unui Eu Divin Imortal...

Nici unul dintre noi nu are un „Eu” adevărat, permanent, stabil, etern, inefabil, etc., etc., etc.

Nici unul dintre noi nu are în realitate, o adevărată și autentică Unitate a Ființei; din nefericire, nici măcar nu posedăm o individualitate legitimă.

Egoul, Eul nu este niciodată ceva individual, unitar, unitotal. În mod evident Eul e „Euri”.

În Tibetul Oriental „Eurile” sunt numite „Agregate Psihice” sau, simplu, „Valori”, chiar dacă acestea sunt pozitive sau negative.

Dacă ne gândim la fiecare „Eu” ca la o persoană diferită, putem afirma în mod clar următoarele: „În interiorul fiecărei persoane care trăiește în lume, există mai multe persoane”.

Incontestabil, în interiorul fiecăruia dintre noi trăiesc foarte multe persoane diferite, unele mai bune, altele mai rele...

Fiecare dintre aceste Euri, fiecare dintre aceste persoane luptă pentru supremație, vrea să fie unic, să controleze creierul intelectual sau centrul emoțional și motor, de fiecare dată când poate, în timp ce altul îi ia locul...

Doctrina multiplelor „Euri” a fost predată în Tibetul Oriental de adevărații Clarvăzători, de autenticii Iluminați...

Fiecare dintre defectele noastre psihologice este personificat într-un Eu sau în altul. Oricum, avem mii și chiar milioane de defecte; este clar că în interiorul nostru trăiesc multe persoane.

În probleme psihologice am putut evidenția în mod clar că persoanele paranoice, egolatre și mitomane nu ar abandona cultul iubitului Ego pentru nimic în lume.

Fără îndoială, aceste persoane urăsc de moarte doctrina multiplelor „Euri”.

Când cineva vrea cu adevărat să se cunoască pe sine, trebuie să se auto-observe și să încerce să se cunoască pe el însuși, trebuie să se auto-observe și să încerce să cunoască diferitele „Euri” care se află în interiorul personalității.

Dacă unii dintre cititorii noștri nu înțeleg încă această doctrină a „Eurilor” multiple, aceasta se datorează în mod exclusiv lipsei de practică în materie de auto-observare.

Pe măsură ce practicăm auto-observarea interioară, vom descoperi prin noi înșine multe persoane, multe Euri care trăiesc în interiorul propriei noastre personalități.

Cei care neagă doctrina multiplelor Euri, cei care adoră un Eu Divin, fără îndoială nu s-au auto-observat niciodată în mod serios. Vorbind de data aceasta în stil socratic, vom spune că acești oameni nu numai că nu știu, dar în plus, nu știu că nu știu.

Cu siguranță, niciodată nu ne-am putea cunoaște pe noi înșine fără auto-observarea serioasă și profundă.

Atâta timp cât un subiect oarecare continuă să se considere drept Unul, este clar că orice schimbare interioară ar fi mai mult decât imposibilă...

Bietul animal intelectual, în mod greșit numit om, este asemănător cu o casă în dezordine în care, în loc de un stăpân, există multe slugi care doresc întotdeauna să dea ordine și să facă ce au chef...

Cea mai mare greșală a Pseudo-Esoterismului și a Pseudo-Ocultismului ieftin este de a presupune că ceilalți posedă sau au un „Eu Permanent și Stabil”, fără început și fără sfârșit...

Dacă cei care gândesc în acest fel și-ar trezi Conștiința, chiar dacă ar fi numai pentru o clipă, ar putea verifica în mod clar, prin ei înșiși, că umanoidul rațional nu este niciodată același pentru mult timp...

Din punct de vedere psihologic, mamiferul intelectual se schimbă în mod continuu... Să ne gândim că dacă o persoană se numește Luis este totdeauna Luis, aceasta poate părea o glumă de prost gust.

Această persoană care se numește Luis are în ea însăși alte „Euri”, alte Egouri care se exprimă în diferite momente prin

intermediul personalității sale, și chiar dacă Luis nu agreează lăcomia, unui alt „Eu” din el (numit Pepe) îi place lăcomia și așa mai departe.

Nici o persoană nu este aceeași în mod continuu; realmente, nu trebuie să fim foarte înțelepți pentru a ne da seama în mod exact de nenumăratele schimbări și contradicții ale fiecărei persoane.

A presupune că cineva posedă un „Eu Permanent și Stabil”, echivalează, desigur, cu un abuz față de semenii și față de sine însuși.

În interiorul fiecărei persoane trăiesc multe persoane, multe „Euri”; aceasta o poate verifica prin ea însăși și în formă directă orice persoană care este trezită, conștientă.

A nega „doctrina pluralității” este ca și cum ne-am face proști pe noi înșine, căci, de fapt, ar fi culmea culmilor să ignorăm contradicțiile intime pe care fiecare din noi le are.

„Voi citi un ziar”, spune Eul intelectului; „la naiba cu atâta lectură”, exclamă Eul mișcării, „prefer să mă duc la o plimbare cu bicicleta”. „Ce plimbare, mai bine o pâine caldă”, strigă un al treilea în discordie, „prefer să mănânc, îmi este foame”.

Dacă ne-am putea vedea în întregime într-o oglindă, așa cum suntem, am descoperi prin noi înșine, în mod direct, „doctrina pluralității”.

Personalitatea umană este doar o marionetă controlată de fire invizibile.

Eul care astăzi jură iubire eternă pentru Gnoză este înlocuit mai târziu de un alt Eu care nu are nimic de a face cu acest jurământ; atunci persoana se retrage din Gnoză.

Eul care azi jură iubire eternă unei femei, mai târziu este înlocuit de un altul care nu are nimic de-a face cu acest jurământ; atunci persoana se îndrăgostește de o altă persoană și castelul de cărți se prăbușește.

Animalul intelectual greșit numit om este ca o casă plină de multe persoane.

Nu există nici o ordine și nici vreo concordanță între multiplele Euri. Toate aceste Euri se bat între ele și își dispută supremația. Când vreunul dintre aceste Euri ia controlul centrilor capitali ai mașinii organice, se crede unicul, stăpânul, dar în final este înfrânt.

Considerând lucrurile din acest punct de vedere, ajungem

la concluzia logică că mamiferul intelectual nu are cu adevărat un simț al responsabilității morale.

Fără îndoială, ceea ce spune sau face mașina la un moment dat, depinde în mod exclusiv de tipul de „Eu” care o controlează în acele clipe.

Cei șapte demoni pe care Marele Maestru Iisus Cristosul i-a scos din corpul Măriei Magdalena sunt cele șapte păcate capitale: Mânia, Lăcomia, Desfrâu, Invidia, Orgoliul, Lenea și Gurmandismul.

Evident, fiecare din acești șapte demoni este căpetenia unei legiuni. Drept pentru care trebuie să stabilim ca și corolar faptul că Cristosul Intim a putut expulza din corpul Magdalenei mii de Euri.

Reflectând la toate aceste lucruri, putem deduce în mod clar că singurul lucru demn pe care-l avem în interiorul nostru este ESENȚA; din nefericire, aceasta se găsește îmbuteliată în toate aceste Euri multiple ale Psihologiei Revoluționare.

Este lamentabil că Esența acționează întotdeauna în virtutea propriei sale îmbutelieri.

Fără îndoială, Esența sau Conștiința, care este același lucru, doarme profund.

□ **PERSONALITATEA UMANĂ** □

„Personalitatea, în ea însăși, este pură energie, nimeni nu se naște cu o personalitate. Personalitatea este fiica timpului său: ea se naște în timpul ei și moare în timpul ei. Nu există nici un mâine pentru personalitatea mortului.

Când ne reîntoarcem, când revenim, când ne reîncorporăm într-un corp nou trebuie să creăm o nouă personalitate.

În ea însăși, este energie, însă în realitate devine falsă când anumite Euri pătrund în interiorul ei și se dezvoltă în ea însăși; de exemplu, Eul Vanității, Eul Geloziei, Eurile Frământărilor, Eurile Intelectualismului, Eurile Mecanice..., utilizează această energie, pun stăpânire pe ea și se situează în interiorul personalității, făcând-o falsă”...

Samael Aun Weor - Conferința „Falsa Personalitate”

Un om s-a născut în anul 1900; a trăit șaiszeci și cinci de ani și a murit. Dar unde se găsea el înainte de anul 1900 și unde va putea fi după anul 1965?

Știința oficială nu știe nimic despre toate acestea. Aceasta este formularea generală a tuturor întrebărilor despre viață și moarte.

Putem afirma în mod axiomatic: omul moare pentru că timpul lui se termină. Nu există nici un mâine pentru Personalitatea mortului.

Fiecare zi este o undă a timpului, fiecare lună este o altă undă a timpului, fiecare an este de asemenea o altă undă a timpului, și toate aceste unde înlănțuite în ansamblul lor constituie Marea Undă a Vieții.

Timpul este rotund și Viața Personalității Umane este o curbă închisă.

Viața Personalității Umane se desfășoară în timpul său, se naște și moare în timpul său. Ea nu poate să existe niciodată dincolo de timpul ei. Această problemă a timpului a fost studiată de mulți înțelepți. Fără nici o îndoială, „Timpul” este a „Patra Dimensiune”.

Geometria lui Euclid este aplicabilă doar în Lumea Tridimensională. Dar lumea are Șapte Dimensiuni și a Patra este Timpul.

Mintea Umană concepe Eternitatea ca o prelungire în linie dreaptă. Nimic nu poate fi mai greșit decât această concepție, deoarece „Eternitatea” este a „Cincea dimensiune”. Fiecare moment al existenței se produce în timp și se repetă pentru omul care moare, dar o altă existență începe. Un Timp se sfârșește și un altul începe. Moartea este legată în mod intim de Eterna Reîntoarcere.

Acest lucru înseamnă că trebuie să ne Reîntoarcem, să revenim după moarte în această lume, pentru a repeta aceeași Dramă a Existenței. Dar dacă Personalitatea Umană dispare odată cu Moartea, cine sau ce se Reîntoarce?

Este necesar să clarificăm o dată pentru totdeauna că „Eul” este cel care continuă după moarte, că „Eul” este cel care se reîntoarce, că „Eul” e cel care revine în această vale de lacrimi.

Este necesar ca cititorii noștri să nu confunde Legea Reîntoarcerii cu teoria Reîncarnării, predată de Teosofia modernă.

Această teorie a Reîncarnării își are originea sa în cultul lui Krishna care este o religie hindusă de tip vedic, din nefericire

retușată și falsificată de reformatori.

În cultul autentic și original al lui Krishna, doar eroii, ghizii, cei care deja posedă o Individualitate Sacră, sunt singurii care se Reîncarnează.

Eul pluralizat se Reîntoarce, revine, dar aceasta nu este Reîncarnare. Masele, mulțimile se Reîntorc, dar acesta nu este Reîncarnare.

Ideea Reîntoarcerii lucrurilor și fenomenelor, ideea Repetiției Eterne este foarte veche și o putem găsi în înțelepciunea Pitagoreică și în vechea cosmogonie Hindusă.

Eterna Reîntoarcere a Zilelor și a Noptilor lui Brahma, repetarea neîncetată a epocilor Kalpa, etc., sunt invariabil asociate într-un mod foarte intim cu înțelepciunea Pitagoreică și cu Legea Eternei Recurențe sau Legea Eternei Reîntoarceri.

Gautama Buddha a predat foarte înțelept doctrina Eternei Reîntoarceri și a roții vieților succesive, dar doctrina sa a fost foarte falsificată de urmașii săi.

Orice reîntoarcere implică, desigur, fabricarea unei noi Personalități Umane. Aceasta se formează în timpul primilor șapte ani ai copilăriei.

Ambianța familiei, viața de pe stradă și școala dau Personalității Umane tenta sa originală, caracteristic infantilă.

Exemplul persoanelor adulte este definitiv pentru Personalitatea Infantilă.

Copilul învață mai mult din exemple decât din precepte. Modul greșit de a trăi, exemplul absurd, obiceiurile degenerate ale adulților dau personalității copilului această tentă sceptică și perversă a epocii în care trăim.

În aceste timpuri moderne, adulterul a devenit mai comun decât cartofii și ceapa. Și, cum este logic, acest lucru dă naștere la scene dantești în cămine.

Sunt mulți copiii care în aceste vremuri trebuie să suporte, plini de durere și resentimente, loviturile de bici și de băte ale taților vitregi sau ale mamelor vitrege. Este clar că în acest fel Personalitatea copilului se dezvoltă într-un cadru de durere, ranchiună și ură.

Există o vorbă populară care spune: „*Copilul altuia este văzut rău în alte părți*”. Normal, există și excepții, dar acestea se pot număra pe degetele mâinilor și ar mai rămâne încă degete de numărat.

Certurile dintre tată și mamă pe tema geloziei, tânguiala și lamentările mamei îndurerate sau ale soțului asuprit, ruinat și disperat, lasă în Personalitatea copilului o marcă de neșters, de profundă durere și melancolie care nu se uită niciodată de-a lungul întregii vieți.

În casele elegante, orgolioasele doamne își maltratează servitoarele când acestea merg la salonul de cosmetică sau se machiază. Orgoliul acestor femei este rănit mortal.

Chiar dacă este de partea mamei sale arogante și orgolioase sau de partea nefericitei servitoare vanitoase și umilite, copilul care vede toate aceste scene de infamie se simte rănit în profunzime, iar rezultatul este catastrofic pentru Personalitatea Infantilă.

De când a fost inventată televiziunea, unitatea familiei s-a pierdut, în alte vremuri, când bărbatul ajungea acasă, el era primit cu multă bucurie de soția lui. Astăzi femeia nu mai iese la ușă în întâmpinarea soțului său pentru că este ocupată uitându-se la televizor.

În căminele moderne, tatăl, mama, fiii și fiicele seamănă cu niște „automate inconștiente” în fața ecranului televizorului. Acum soțul nu poate discuta cu soția lui absolut nimic despre problemele din timpul zilei, de la serviciu, etc., etc., pentru că ea pare a fi o somnambulă urmărind filmul de ieri, scenele dantești ale lui Capone, ultimul dans al noului val, etc., etc.

Copiii crescuți în aceste tipuri noi de cămine ultramoderne se gândesc doar la tunuri, la pistoale sau mitraliere de jucărie pentru a imita și a trăi în felul lor toate scenele dantești ale crimelor, așa cum le-au văzut pe ecranul televizorului.

Este jalnic că această invenție minunată a televiziunii este utilizată cu scopuri distructive. Dacă umanitatea ar utiliza această invenție într-un mod demn, fie pentru a studia științele naturale, fie pentru a învăța adevărata artă regală a Mamei Natură, fie pentru a transmite sublime învățături oamenilor, atunci această invenție ar fi o binecuvântare pentru umanitate, ar putea fi utilizată în mod inteligent pentru a cultiva personalitatea umană.

Fără doar și poate, este absurd să hrănim personalitatea infantilă cu o muzică fără ritm, fără armonie, vulgară. Este stupid să hrănim personalitatea copiilor cu povești cu hoți și polițiști, cu scene vicioase și prostituție, cu drame ale

adulterului, cu pornografie, etc. Rezultatul unei asemenea proceduri îl putem vedea în „rebelii fără cauză”, în asasinii prematuri, etc.

Este lamentabil că mamele își bat cu furie proprii copii, îi lovesc cu bățul, îi insultă cu vorbe vulgare și crude. Rezultatul unei asemenea comportări este resentimentul, ura, pierderea iubirii, etc.

În practică, am putut vedea că, copiii crescuți în lovituri de băț, de bici și în urlete se transformă în persoane vulgare, pline de bătărănie și lipsite de orice simț de respect și de venerație.

Este urgent să înțelegem necesitatea de a stabili un adevărat echilibru în interiorul căminelor.

Este indispensabil să știm că Blândețea și Severitatea trebuie să se echilibreze reciproc pe cele două talere ale Balanței Justiției.

Tatăl reprezintă Severitatea. Mama reprezintă Blândețea. Tatăl personifică înțelepciunea. Mama simbolizează iubirea.

Înțelepciunea și iubirea, Severitatea și Blândețea se echilibrează reciproc pe cele două talere ale Balanței Cosmice.

Tatăi și mamele de familii trebuie să se echilibreze reciproc spre binele căminelor.

Este urgent, este necesar ca toți tații și mamele de familie să înțeleagă necesitatea de a semăna în Mintea infantilă Valorile Eterne ale Spiritului.

Este lamentabil că, copiii moderni nu mai posedă Simțul Venerației. Acest lucru se datorează povestirilor cu cowboy, cu hoți și polițiști. Televiziunea, cinematografia, etc., au pervertit Mintea copiilor.

Psihologia Revoluționară a Mișcării Gnostice face o distincție de fond, într-o formă foarte clară și precisă, între Ego și Esență.

În timpul primilor trei sau patru ani de viață, în copil se manifestă doar frumusețea Esenței. Atunci copilul este delicat, blând, minunat în toate aspectele sale psihologice.

Când Egoul începe să controleze delicata Personalitate a copilului, toată această frumusețe a Esenței va dispărea și în locul ei apar atunci Defecte Psihologice proprii tuturor ființelor umane.

În același fel în care trebuie să facem distincție între Ego și Esență, este necesar de asemenea să facem diferență între

Personalitate și Esență.

Ființa umană se naște cu Esența, dar nu se naște cu Personalitatea.

Pe aceasta din urmă este necesar să o creăm.

Personalitatea și Esența trebuie să se dezvolte într-un mod armonios și echilibrat.

În practică am putut verifica că atunci când Personalitatea se dezvoltă în mod exagerat pe seama Esenței, rezultatul este haimanaua.

Observarea și experiența multor ani ne-au permis să înțelegem că atunci când Esența se dezvoltă total, fără să țină seama sub nici o formă de dezvoltarea armonioasă a Personalității, rezultatul este misticul fără intelect, fără Personalitate, bun la inimă, dar neadaptat, incapabil.

Dezvoltarea armonioasă a Personalității și a Esenței are ca rezultat oamenii geniali. În Esență avem tot ceea ce ne este propriu, în Personalitate avem tot ceea ce este împrumutat.

În Esență avem calitățile noastre înnăscute, în Personalitate avem exemplul adulților, ceea ce am învățat acasă, la școală și pe stradă.

Copiii trebuie să primească hrană pentru Esență și hrană pentru Personalitate, aceasta este urgent.

Esența se alimentează cu tandrețe, afecțiune fără limite, iubire, muzică, flori, frumusețe, armonie, etc. Personalitatea trebuie să se alimenteze cu bunele exemple ale celor mai în vârstă, cu învățătura înțeleaptă din școală, etc.

Copiii trebuie să urmeze clasele primare la vârsta de șapte ani, după ce au trecut mai înainte prin grădiniță, este indispensabil.

Copiii trebuie să învețe primele litere jucându-se, în acest fel învățatul devine pentru ei atractiv, plăcut, amuzant.

„Educația Fundamentală” ne învață că, încă din grădiniță, trebuie să se țină seama în mod special de fiecare din cele trei aspecte ale Personalității Umane, cunoscute ca Gândire, Mișcare și Emoție. Astfel, Personalitatea copilului se dezvoltă într-un mod armonios și echilibrat.

Problema creării Personalității copilului și dezvoltarea ei este o responsabilitate foarte serioasă pentru tații de familie și profesorii din școală.

Calitatea Personalității Umane depinde în mod exclusiv de

tipul Materialului Psihologic cu care a fost creată și alimentată.

Între cei care studiază psihologia există multă confuzie în ceea ce privește „Personalitatea”, „Esența” și „Egoul” sau „Eul”.

Unii confundă Egoul sau Eul cu Esența.

Sunt multe școlile pseudo-esoterice sau pseudo-ocultiste care au ca scop al studiilor lor viața impersonală.

Este necesar să clarificăm că nu Personalitatea este cea pe care trebuie să o dizolvăm.

Este urgent să știm că trebuie să dezintegrăm Egoul, Sinele însuși, Eul și să-l reducem la pulbere cosmică.

Chiar dacă Egoul continuă dincolo de mormânt, el are, totuși, un început și un sfârșit.

Personalitatea este doar un vehicul de acțiune, un vehicul care a trebuit să fie creat, fabricat.

În lume există mai mulți Caligula, Attila, Hitler, etc. Orice tip de Personalitate, oricât de perversă ar fi fost, poate să se transforme radical când Egoul sau Eul se dizolvă total. Această disoluție a Egoului sau a Eului îi duce la confuzie și îi deranjează pe mulți pseudo-esoteriști. Aceștia sunt convinși că Egoul este divin, ei cred că Egoul sau Eul este însăși Ființa, Monada Divină, etc.

Este necesar, este urgent, este de neamânat să înțelegem că Egoul sau Eul nu are nimic Divin.

Egoul sau Eul este Satan din Biblie, mănunchiul de amintiri, dorințe, pasiuni, ură, resentimente, senzualități, adultere și moșteniri de familie, rase, națiuni, etc., etc., etc.

Mulți afirmă în mod stupid că în noi există un Eu Superior sau Divin și un Eu Inferior.

Superior și inferior sunt întotdeauna două secțiuni ale unui aceluiasi lucru. Eul Superior, Eul Inferior sunt două secțiuni ale aceluiasi Ego.

Ființa Divină, Monada, Intimul nu au nimic de-a face cu nici o formă a Eului.

Ființa este Ființa și asta e tot. Rațiunea de a fi a Ființei este chiar Ființa.

Personalitatea, în ea însăși, este doar un vehicul și nimic mai mult. Prin intermediul Personalității se poate manifesta Egoul sau Ființa, totul depinde de noi înșine.

Este urgent să dizolvăm Eul, Egoul, pentru ca prin intermediul Personalității noastre să se manifeste numai Esența

psihologică a Ființei noastre adevărate.

Este indispensabil ca educatorii să înțeleagă pe deplin necesitatea de a cultiva în mod armonios cele trei aspecte ale Personalității Umane.

Un echilibru perfect între Personalitate și Esență, o dezvoltare armonioasă a Gândirii, a Emoției și a Mișcării, o Etică Revoluționară, constituie bazele „Educației Fundamentale”.

□ **INTEGRAREA CU FIINȚA: UN SCOP AL ESENȚEI UMANE**

□

„Î: Ați putea să-mi spuneți ce este Ființa?”

R: Ființa este Ființa și rațiunea de a fi a Ființei este însăși Ființa; Ființa este Divinul, Scânteia Nemuritoare a fiecărei ființe umane, fără început și fără sfârșit, foarte divină.

Ființele umane încă nu au această scânteie în interiorul corpurilor lor, dar dacă ne sanctificăm și eliminăm «Eul păcătos», pe Mefisto, este clar că într-o zi Scânteia va putea intra în Corpurile noastre. Acum vă invit să înțelegeți ceea ce este Ființa”...

Samael Aun Weor - „Privind Misterul”

Dacă am nega Principiile Inteligente ale Naturii, mecanica ar înceta să existe. Pentru că nu este posibilă existența mecanicii fără mecanici. Dacă cineva consideră posibilă existența unei mașini fără autor, mi-ar plăcea să o demonstreze, să pună elementele chimice pe masa unui laborator și să apară un radio, un automobil sau numai o celulă organică.

Fără îndoială, aceste Principii Inteligente ale Naturii ar putea fi respinse doar de proști, de aceia care pretind că orice mașină organică este capabilă să apară din întâmplare. Niciodată nu ar fi respinse de oamenii cu adevărat înțelepți, în sensul cel mai deplin al cuvântului.

Nu vreau să apăr un Dumnezeu antropomorf, în stilul lui Iehova iudaic, cu doctrina „ochi pentru ochi și dinte pentru dinte”. Știm că acest tip de dogmatism atrage după sine ca și consecință sau corolar, și prin opoziție, reacția de tip ateist și materialist.

Devine necesar să înțelegem că orice abuz este rău pentru umanitate, în timpurile vechi se închinau culte Zeilor, adică Principiilor Inteligente ale Naturii și ale Cosmosului, Demiurgului Arhitect al Universului, cel care nu este un subiect uman, nici divin; este mai degrabă o UNITATE MULTIPLĂ

PERFECTĂ, Logosul platonician.

Din nefericire, în Roma augustă a Cezarilor și chiar în Grecia de odinioară, a avut loc un proces de degenerare religioasă. Când s-a abuzat de cultul Zeilor a apărut, ca reacție la acesta, monoteismul cu Dumnezeu lui antropomorf. Mult mai târziu, acest monoteism cu Dumnezeu lui antropomorf a produs, ca reacție, materialismul actual.

Astfel că, abuzul politeismului atrage drept consecință, antropomorfismul monoteist, credința în Dumnezeu antropomorf din Biblie. La rândul lui, abuzul monoteismului dă naștere ateismului materialist. Acestea sunt fazele religioase prin care trec popoarele.

Sincer și în numele adevărului, consider că a sosit momentul să eliminăm acest antropomorfism monoteist care a dat naștere unor consecințe atât de rele. Astăzi nu ar exista ateismul materialist dacă clerul religios nu ar fi abuzat de acest cult. Acest cult s-a ivit deci, ca o reacție. Din nefericire, ateismul materialist s-a născut ca o reacție împotriva antropomorfismului monoteist și, la rândul ei, credința într-un Dumnezeu antropomorf, ca rezultat al abuzului politeist; când au degenerat cultele Zeilor Universului, a apărut atunci, ca o simplă reacție, monoteismul.

Noi trebuie să recunoaștem Principiile Inteligente ale Naturii și ale Cosmosului. Însă, repet, nu suntem pe punctul de a apăra un Dumnezeu antropomorf. A recunoaște Principiile Inteligente, îmi pare că rezistă oricărei analize științifice.

Să observăm, de exemplu, un furnicar. Acolo vedem Principiile Inteligente în plină activitate; cum muncesc aceste furnici, cum fac palatele lor, cum se guvernează, etc. Același lucru se întâmplă și cu un stup de albine, ordinea lor este uimitoare.

Să înzestrăm fiecare furnică sau fiecare albină cu o Monadă pitagoreică sau cu un Jiva hindus, și este logic că de fapt întreg furnicarul, întregul stup capătă sens, pentru că toate creaturile trăiesc printr-un Principiu Monadic.

Noi nu închinăm un cult nici unui Dumnezeu antropomorf, vrem doar să fie recunoscută Inteligența Naturii. Nu ne pare absurd faptul că Natura este înzestrată cu Inteligență. Ordinea existentă în constituția moleculei și a atomului ne demonstrează, cu deplină claritate, Principiile Inteligente.

Suntem în epoca potrivită pentru a revizui principiile. Dacă nu suntem de acord cu materialismul, este pentru că acesta nu rezistă unei analize de fond, este numai gunoi, acest lucru este evident. Acea creare a omului prin intermediul proceselor mecanice este mai incoerentă decât ieșirea instantanee a lui Adam din noroiul pământului. Amândouă sunt la fel de absurde.

Să recunoaștem că există Inteligență în toată această mecanică a Naturii, în mișcarea atomilor în jurul centrului lor de gravitație, în mișcarea lumilor în jurul sorilor lor.

Când studiem cu rigoare științifică Biblia ebraică, găsim o cheie transcendențială în cuvântul „ELOHIM”, care ne invită să reflectăm.

Cu siguranță, „Elohim” se traduce ca „Dumnezeu” în diversele versiuni autorizate și revizuite ale acestei cărți sacre.

Este un fapt de necontestat, nu doar din punct de vedere esoteric, ci și lingvistic, termenul „ELOHIM” este un nume feminin, iar terminația sa este la plural și este masculină.

Traducerea corectă, „stricto sensu”, a numelui „Elohim” este ZEI și ZEÎTE.

„Și Spiritul Principiilor Masculin și Feminin plutea deasupra suprafeței a ceea ce nu avea formă, și creația a avut loc”.

Incontestabil, o religie fără „ZEÎTE” este pe jumătate ateistă.

Dacă vrem cu adevărat echilibrul perfect al vieții animice, trebuie să închinăm un cult „ELOHIMILOR” (Zeilor și Zeițelor timpurilor străvechi), și nu lui JEHOVA antropomorf, respins de Marele Kabir Iisus.

Mulți se înșeală crezând că Divinul Mântuitor al lumii, Iisus Cristosul, închina un cult lui „JEHOVA” antropomorf al iudeilor. În realitate, divinul Rabin din Galileea îl adora pe divinul său „BĂRBAT-FEMEIE” (JAH-HOVAH), „TATĂL-MAMA” interior.

Binecuvântatul Crucificat pe Muntele Căpățânii se ruga cu Voce Tare, zicând: *„Tatăl meu, în mâinile tale îmi încredințez spiritul”*. „RAM-IO”, „ISIS”, Divina sa Mamă KUNDALINI, l-a însoțit pe „Via Crucii”.

Toate națiunile aveau primul lor Zeu sau primii Zei Androgini; nu ar fi putut fi altfel, întrucât îi considerau pe îndepărtații lor strămoși primitivi, pe antecesorii lor cu două sexe, ca Ființe Divine și Zei Sfinți, același lucru cu ceea ce fac azi chinezii.

„Și Dumnezeu l-a creat pe om după chipul Său, l-a creat după chipul lui Dumnezeu; l-a creat bărbat și femeie”. (Geneza 1-27).

De altfel, concepția artificială a unui „JEHOVA” antropomorf, exclusivist, independent de propria sa operă, așezat acolo sus într-un tron de tiranie și despotism, aruncând trăsnete și tunete contra acestui trist furnicar uman, este rezultatul ignoranței, simplă idolatrie intelectuală.

Din nefericire, această concepție eronată a Adevărului a pus stăpânire atât pe filosofii occidentali cât și pe religioșii afiliați oricărei secte lipsite complet de elementele Gnostice.

Ceea ce au respins gnosticii tuturor timpurilor, nu este Dumnezeul necunoscut, Unul și totdeauna prezent în Natură sau Natura „IN ABS-CONDITO”, ci Dumnezeul Dogmei Ortodoxe, înspăimântătoarea Zeitate răzbunătoare a Legii Talionului.

Cultul idolatric al lui „JEHOVA” antropomorf în locul lui „ELOHIM”, este cu siguranță un puternic impediment pentru obținerea stărilor conștiente supranormale.

Noi, antropologii Gnostici, în loc să râdem sceptici (ca antropologii profani) în fața reprezentărilor ZEILOR și ZEÎTELOR diverselor Pan-te-oane (Aztece, Mayașe, Olmece, Toltece, Incașe, Chibcha, Druide, Egiptene, Hinduse, Caldeene, Feniciene, Mesopotamiene, Persane, Romane, Tibetane, etc., etc., etc.), ne prosternăm la picioarele acestor Divinități, căci în ele îl recunoaștem pe „ELOHIM”-ul Creator al Universului. Doamna Blavatsky spunea pe bună dreptate că *„există atâtea Zei în Cer, câți oameni sunt pe Pământ”*.

Fiecare din noi are propria sa Divinitate, propria sa Ființă, propria sa Monadă particulară și individuală.

Noi, ca ființe umane, vorbind în esență, ca suflete, suntem rezultatul diferitelor dedublări ale propriei noastre Scânteii Virginale.

Ființa din fiecare dintre noi, pentru a aprofunda puțin mai mult această problemă, Divinul pe care omul îl poartă în interiorul său, este Multitudinea din interiorul Unității.

Aceasta vrea să spună că Ființa noastră, ca Unitate, în același timp se dedublează la rândul ei în părți multiple, fiecare dintre aceste părți cu funcțiile și facultățile ei particulare. Ființa noastră, în realitate, seamănă cu o armată de copii inocenți. Fiecare parte a Ființei individuale este, deci, auto-conștientă și

chiar autonomă.

Fericiți sunt cei care ajung să se integreze cu Ființa lor.

Moartea Egoului și învierea Ființei în noi, trebuie să se producă în timpul vieții.

Ființa și Egoul sunt incompatibile.

Ființa și Egoul sunt ca apa și uleiul, nu pot să se amestece niciodată.

Așadar, putem concluziona spunând că în fața Gnosticului se deschid două stări psihologice clare:

a) Cea a FIINȚEI, transparentă, cristalină, impersonală, reală și adevărată. b) Cea a EULUI, ansamblu de Agregate Psihice personificând defectele, a căror singură rațiune de a exista este ignoranța...

• 4. •

MAȘINA UMANĂ •

„Înainte de toate e necesar să înțelegem că suntem «persoane-mașini», simple marionete controlate de agenți secreți, de Euri oculte”.

Samael Aun Weor

□ **OMUL MAȘINĂ** □

„Este evident că oamenii reacționează în mod mecanic în fața diverselor circumstanțe ale vieții...”

Bieții oameni! Ei termină totdeauna prin a se converti în victime. Când cineva îi Ratează, surâd; când îi umilește, suferă. Ei insultă dacă sunt insultați, rănesc dacă sunt răniți; niciodată nu sunt liberi; semenii lor au puterea de a-i aduce de la bucurie la tristețe, de la speranță la disperare.

Fiecare din aceste persoane care merg pe «Drumul Orizontal» seamănă cu un instrument muzical la care fiecare din semenii săi cântă cum îi place...

Cel care învață să transforme reacțiile mecanice, se angajează de fapt pe «Drumul Vertical»”.

Samael Aun Weor - „Psihologie Revoluționară”

Omul Mașină este bestia cea mai nefericită care există în această vale a plângerii, dar are pretenția și chiar insolența de a se auto-intitula Rege al Naturii.

„NOSCE TE IPSUM”, „OMULE, CUNOAȘTE-TE PE TINE ÎNSUȚI”. Aceasta este o veche maximă de aur scrisă pe pereții neînvinși ai Templului din Delphi din vechea Grecia.

Omul, acest biet Animal Intelectual care se numește în

mod greșit Om, a inventat milioane de mașini foarte complicate și dificile și știe foarte bine că pentru a putea să se servească de o mașină, uneori, sunt necesari mulți ani de învățătură. Dar în ceea ce-l privește pe el însuși, uită total de acest fapt, chiar dacă el este o mașină mai complicată decât toate cele pe care le-a inventat.

Nu există om care să nu fie plin de idei total false despre sine însuși. Ceea ce este grav e că nu vrea să-și dea seama că este cu adevărat o mașină.

Mașina Umană nu are libertate de mișcare. Ea funcționează doar datorită multiplelor și variatelor influențe interioare și șocuri exterioare. Toate mișcările, actele, cuvintele, ideile, emoțiile, sentimentele, dorințele Mașinii Umane sunt provocate de influențe exterioare și de multiple cauze ciudate și dificile.

Animalul Intelectual este o biată marionetă vorbitoare cu memorie și vitalitate, o păpușă vie care are falsa iluzie că poate să facă ceva, când, în realitate, nu poate face nimic.

Imaginați-vă pentru un moment, drag cititor, o păpușă, o păpușă mecanică, automată controlată de un mecanism complex.

Imaginați-vă această păpușă care are viață..., se îndrăgostește, vorbește, umblă, dorește, face războaie, etc. Imaginați-vă că această păpușă își poate schimba stăpânul în fiecare moment. Trebuie să vă imaginați că fiecare stăpân este o persoană diferită care are propriile idei, propriul mod de a se distra, de a simți, de a trăi, etc., etc., etc.

Un stăpân oarecare, dorind să obțină bani, va apăsa anumite butoane și atunci păpușa se va dedica afacerilor; alt stăpân, după o jumătate de oră sau după mai multe ore, va avea o idee diferită și va pune păpușa să râdă și să danseze, un al treilea o va face să se bată, un al patrulea o va face să se îndrăgostească de o femeie, un al cincilea o va face să se îndrăgostească de o alta, un al șaselea o va face să se bată cu vecinul ei și să aibă probleme cu poliția și un al șaptelea o va face să-și schimbe domiciliul.

Realmente, păpușa din exemplul nostru n-a făcut nimic, dar ea crede că a făcut. Ea are iluzia că face, când, în realitate, nu poate face nimic pentru că nu are Ființă individuală.

Fără nici o îndoială, totul se petrece ca atunci când plouă,

când tună, când Soarele încălzește, dar biata păpușă crede că face ceva. Are falsa iluzie că a făcut toate acestea, când, în realitate, nu a făcut nimic; stăpânii săi sunt cei care s-au distrat cu biata păpușă mecanică.

Așa este bietul Animal Intellectual, drag cititor, o păpușă mecanică, ca cea din exemplul nostru ilustrativ. Crede că face, când în realitate nu face nimic. Este o marionetă din carne și oase, controlată de legiunea de entități energetice subtile care, în ansamblul lor constituie ceea ce se cheamă Ego, Eu Pluralizat.

Evangelhia Creștină califică toate aceste entități ca Demoni și numele lor adevărat e Legiune.

Nu exagerăm dacă spunem că Eul este o Legiune de demoni care controlează Mașina Umană, așa este.

Omul-Mașină nu are nici o individualitate, nu posedă Ființa și doar Ființa adevărată are puterea de a face ceva.

Doar Ființa poate să ne dea adevărata individualitate. Doar Ființa ne poate transforma în Oameni adevărați.

Cel care vrea cu adevărat să nu mai fie o simplă păpușă mecanică, trebuie să elimine fiecare din Entitățile care în ansamblul lor constituie Eul, fiecare din aceste Entități care se joacă cu Mașina Umană. Cel care vrea cu adevărat să nu mai fie o simplă păpușă mecanică trebuie să înceapă prin a admite și a înțelege propria sa mecanicitate.

Cel care nu vrea să înțeleagă, nici să accepte propria sa mecanicitate, cel care nu vrea să înțeleagă în mod corect acest fapt, deja nu se mai poate schimba, este un nefericit, un nenorocit, ar fi mai bine pentru el să ia o piatră de moară și să se arunce în mare.

Animalul Intellectual este o mașină, însă o mașină foarte specială; dacă această mașină ajunge să înțeleagă că este mașină, dacă este bine condusă și circumstanțele îi permit, ea poate să înceteze să fie mașină și să se transforme în Om.

Înainte de toate, este urgent să începem să înțelegem profund și în toate nivelurile minții că nu avem o Individualitate adevărată, că nu avem un „Centru Permanent de Conștiință”, că într-un anumit moment suntem o persoană și în alt moment, o altă persoană; totul depinde de entitatea care controlează situația în orice clipă.

Ceea ce dă naștere iluziei Unității și Integrității Animalului Intellectual este, pe de-o parte senzația că are Corp Fizic, pe de

altă parte numele și prenumele sale, și, în final, memoria și un anumit număr de obiceiuri mecanice introduse în el prin educație sau dobândite prin simpla și prosteasca imitație.

Bietul Animal Intellectual nu va putea să înceteze să fie o mașină, nu se va putea schimba, nu își va putea dobândi Ființa Individuală adevărată și nu se va putea transforma în Om Legitim, atâta timp cât nu are curajul să elimine prin intermediul înțelegerii profunde și în ordine succesivă fiecare din aceste „Entități Metafizice” care în ansamblul lor constituie ceea ce se cheamă Ego, Eu, Sine însuși.

Fiecare idee, pasiune, viciu, afect, ură, dorință, etc., etc., etc. are entitatea ei corespondentă și ansamblul tuturor acestor entități depinde total de circumstanțe, de schimbul de impresii, de evenimente, etc.

Ecranul minții își schimbă culorile și scenele în fiecare clipă, totul depinde de entitatea care controlează mintea în orice clipă.

Prin ecranul minții trec într-un proces continuu diferitele „Entități” care în ansamblul lor constituie Egoul sau Eul Psihologic.

Distinctele „Entități” care constituie Eul Pluralizat se asociază, formează anumite grupuri speciale în acord cu afinitățile lor, se ceartă între ele, discută în contradictoriu, nu se cunosc, etc., etc., etc.

Fiecare entitate a Legiunii numită Eu, fiecare mic Eu, crede că este totul, Egoul total. Nu bănuiește nicidecum că el este doar o parte infimă.

Entitatea care azi jură iubire eternă unei femei este deplasată mai târziu de altă Entitate care nu are nimic de a face cu acest jurământ. Atunci castelul de cărți se prăbușește și biata femeie plânge decepționată.

Entitatea care astăzi jură fidelitate unei cauze este deplasată mâine de altă Entitate care nu are nimic de a face cu această cauză și atunci persoana se retrage.

Entitatea care azi jură fidelitate Gnozei este deplasată mâine de altă Entitate care urăște Gnoza.

Profesorii și profesoarele din școli, colegii și universități trebuie să studieze „Psihologia Revoluționară” și din omenie, să aibă curajul de a orienta elevii și elevele pe drumul minunat al Revoluției Conștiinței.

Este necesar ca elevii să înțeleagă necesitatea de a se cunoaște pe ei înșiși în toate sectoarele minții.

Este nevoie de o orientare intelectuală mai eficientă. Este nevoie să înțelegem ceea ce suntem și acest lucru trebuie să înceapă încă de pe băncile școlii.

Nu negăm că banii sunt necesari pentru a mânca, pentru a plăti chiria pentru casă și pentru a ne îmbrăca.

Nu negăm că este nevoie de o pregătire intelectuală, de o profesie, de o tehnică pentru a câștiga bani, dar aceasta nu e totul, aceasta e ceva secundar; în primul rând sau fundamental e să știm cine suntem, ce suntem, de unde venim, încotro mergem, care e scopul existenței noastre.

E lamentabil să continuăm ca păpuși automate, ca mizerabili muritori, ca Oameni-Mașină.

E urgent să încetăm să mai fim simple mașini, e urgent să ne convertim în Oameni Adevărați.

Este necesară o Schimbare radicală și aceasta trebuie să înceapă în mod precis prin Eliminarea fiecăreia din aceste „Entități” care în ansamblul lor constituie Eul Pluralizat. Bietul Animal Intelectual nu este Om, însă are înăuntrul său, în stare latentă, toate posibilitățile pentru a se converti în Om.

Nu este o lege că aceste posibilități să se dezvolte. Ceea ce este natural este ca ele să se piardă. Numai prin teribile supra-eforturi se pot dezvolta asemenea posibilități umane. Multe trebuie să eliminăm și multe trebuie să obținem. Este necesar să facem un inventar pentru a ști ce avem în plus și ce ne lipsește.

Este clar că Eul Pluralizat este în plus, este ceva inutil și dăunător.

Este logic să spunem că trebuie să dezvoltăm anumite puteri, anumite facultăți, anumite capacități pe care Omul-Mașină și le atribuie și crede că le are, dar cu adevărat în realitate nu le are.

Omul-Mașină crede că are adevărata Individualitate, Conștiință trezită, Voință conștientă, Putere de a face ceva, etc., și nu are nimic din toate acestea.

Dacă vrem să încetăm să fim mașini, dacă vrem să ne trezim Conștiința, să avem adevărată Voință conștientă, Individualitate, capacitate de a Face ceva, este urgent să începem prin a ne cunoaște pe noi înșine și apoi să dizolvăm Eul

Psihologic.

Când Eul Pluralizat este dizolvat, înăuntrul nostru rămâne doar Ființa Adevărată.

□ **CRUDA REALITATE A FAPTELOR** □

„Când cineva încearcă să înceteze a fi mașină, când nu mai vrea să fie mașină, Natura se opune. Natura are în interiorul nostru, în interiorul fiecăruia, elemente, puteri și forțe pe care le mobilizează pentru a ne combate. Și asta pentru că Naturii nu-i convine ca cineva să înceteze să fie o mașină, acesta este un atentat contra economiei ei și ea dispune de puteri formidabile pentru a-i supune la ordine pe acei rebeli care au ridicat armele. Aceasta este cruda realitate a faptelor!

În mod evident, voi sunteți aici pentru a mă asculta și eu pentru a vă vorbi, dar văd chiar aici, în expunere cum lucrează Natura pentru a încerca să vă supună pe voi la ordine. Dacă unii dintre voi, ascultând această conferință, sunt destul de atenți, vor vedea că au simțit plictiseală; există unii care au căscat; există unii care vroiau să se fi terminat conferința noastră, etc. Natura se servește de toate acestea. Acestea sunt armele pe care ea le utilizează pentru a evita ca cineva să înceteze să fie mașinuță.

Voi sunteți mașini. Poate că nu vă place; uneori vă gândiți că eu vă insult. Nu, aveți cuvântul meu că nu vă insult; ceea ce vă spun vouă aplic întregii umanități. Voi veți înceta să fiți mașini în ziua în care veți ridica armele împotriva Naturii, împotriva Cosmosului, împotriva voastră înșivă, împotriva a tot și împotriva tuturor. Când va fi așa, va exista o posibilitate de a înceta să fiți mașini (și dacă nu suntem învinși, deoarece Natura nu-și va slăbi vigilența, nu va coborî garda „cu una cu două”; acesta e un atentat împotriva economiei Naturii, aceasta este evident)“.

Samael Aun Weor - Conferința „Influența Lunară”

În nici un fel nu am putea nega că „Legea Recurenței” se realizează în fiecare moment al vieții noastre.

Cu siguranță, în fiecare zi a existenței noastre, există o repetiție de evenimente, de stări de conștiință, de cuvinte, de dorințe, de gânduri, de acte de voință, etc.

Este clar că atunci când cineva nu se auto-observă, nu poate să-și dea seama de această continuă repetiție zilnică.

Deci este evident că cel care nu simte vreun interes

pentru a se observa pe sine însuși, nu va dori nici să lucreze pentru a obține o adevărată transformare radicală.

Și, culmea culmilor, există persoane care vor să se transforme fără să lucreze asupra lor însele.

Nu negăm faptul că fiecare are dreptul la adevărata fericire a spiritului, dar de asemenea este adevărat că această fericire ar fi ceva mai mult decât imposibilă dacă nu am lucra asupra noastră înșine.

Cineva poate să se schimbe intim când ajunge cu adevărat să-și modifice reacțiile în fața diverselor fapte cu care se întâlnește zilnic.

Totuși, nu ne-am putea modifica felul nostru de a reacționa în fața faptelor vieții practice, dacă nu am lucra serios asupra noastră înșine.

Este necesar să ne schimbăm felul nostru de a gândi, să fim mai puțin neglijenți, să devenim mai serioși și să luăm viața într-un mod diferit, în sensul ei real și practic.

Totuși, dacă continuăm așa cum suntem, comportându-ne în același fel în toate zilele, repetând aceleași erori, cu aceeași neglijență din totdeauna, orice posibilitate de schimbare va rămâne de fapt eliminată.

Dacă cineva dorește cu adevărat să ajungă să se cunoască pe el însuși, trebuie să înceapă prin a-și observa propria conduită în fața evenimentelor oricărei zile a vieții.

Cu asta nu vrem să spunem că cineva nu trebuie să se observe pe el însuși în fiecare zi, vrem să afirmăm doar că trebuie să înceapă prin a se observa o primă zi.

În toate trebuie să existe un început și un bun început este să începem să observăm conduita noastră în oricare zi a vieții noastre.

Pur și simplu, cel mai indicat este să observăm reacțiile noastre mecanice în fața acestor mici detalii ale dormitorului, ale căminului, ale sufrageriei, ale casei, ale străzii, ale serviciului, etc., etc., etc., a ceea ce spunem, simțim și gândim.

Important este să vedem cum sau în ce fel poate cineva să-și schimbe aceste reacții; totuși, dacă credem că suntem persoane bune, că nu ne comportăm niciodată în mod inconștient și greșit, niciodată nu ne vom schimba, înainte de toate este necesar să înțelegem că suntem persoane-mașini, simple marionete controlate de agenți secreți, de Euri oculte.

În interiorul persoanei noastre trăiesc multe persoane, nu suntem niciodată identici; câteodată se manifestă în noi o persoană meschină; altădată, o persoană iritabilă; în oricare altă clipă, o persoană splendidă, binevoitoare; mai târziu, o persoană scandaloasă sau calomniatoare; apoi un sfânt, apoi un mincinos, etc.

În interiorul fiecăruia dintre noi avem persoane de toate felurile, Euri de toate speciile. Personalitatea noastră nu este decât o marionetă, o păpușă vorbitoare, ceva mecanic.

Să începem prin a ne comporta conștient pe durata unei mici părți a zilei; este necesar să încetăm a fi simple mașini, chiar dacă este pe timpul câtorva minute ale zilei; aceasta va influența în mod decisiv existența noastră.

Când ne Auto-observăm și nu facem ceea ce vrea un Eu sau altul, este clar că încetăm să fim mașini.

Un singur moment în care suntem destul de conștienți pentru a înceta să fim mașini, poate să modifice multe circumstanțe dezagreabile, dacă aceasta se face voluntar.

Din nefericire, zi de zi trăim o viață mecanică, de rutină, absurdă. Repetăm evenimentele, obiceiurile noastre sunt aceleași, nu am dorit niciodată să le modificăm; sunt șinele mecanice pe care circulă trenul mizerabilei noastre existențe; totuși, credem despre noi ceea ce este mai bun...

Peste tot abundă „MITOMANII”, cei care se cred Zei; creaturi mecanice, rutinare, personaje din noroiul pământului, mizere păpuși mișcate de diferite Euri; astfel de persoane nu vor lucra asupra lor însele...

□ **CEI CINCI CENTRI AI MAȘINII UMANE** □

„Problema funcționării greșite a «Centrilor» este o temă care cere un studiu de o viață întreagă, prin intermediul observării sinelui (în acțiune) și examinarea riguroasă a viselor.

Nu este posibil să ajungem la înțelegerea «Centrilor» (și a muncii lor corecte sau greșite) într-o clipă; avem nevoie de o răbdare infinită.

Toată viața se desfășoară în funcție de «Centri» și este controlată de aceștia. Gândurile noastre, sentimentele, speranțele, temerile, iubirile, urile, acțiunile, senzațiile, plăcerile, satisfacțiile, frustrările, etc., se găsesc în Centri”.

Samael Aun Weor - Conferința „Doctrina Focului”

Organismul acestui „Biped Tricerebral”, în mod greșit

numit Om, este o „Mașină” prețioasă, cu Cinci Centri psiho-fiziologici minunați.

Ordinea acestor centri este următoarea: Intelectual, Emoțional, Motor, Instinctiv și Sexual.

□ **FUNCȚIONARE ȘI SITUAȚIE** □

Când cineva se auto-observă profund, ajunge la concluzia logică că deși fiecare din cei cinci centri penetrează întreg organismul, are totuși, punctul său de bază capital într-un loc al mașinii organice.

Centrul de gravitație al Intelectului se găsește în creier. Centrul de gravitație al Emoțiilor se află în „plexul solar” și în centrul nervoși specifici ai marelui simpatic. Centrul de gravitație al Mișcării este situat în partea superioară a șirei spinării. Centrul de gravitație al Instinctului trebuie să-l căutăm în partea inferioară a amintitei șire a spinării. Centrul de gravitație al Sexului, este clar că își are rădăcinile în organele sexuale. Fiecare din cei cinci centri ai „Mașinii” are funcții specifice, absolut definite.

CENTRUL INTELECTUAL. Elaborarea conceptelor, a raționamentelor, a amintirilor, a proiectelor, a analizei, etc., etc., aparțin acestui centru.

Centrul intelectual este util în interiorul orbitei sale; ceea ce este grav este să vrem să-l scoatem din câmpul său de gravitație. Marile realități ale Spiritului pot fi experimentate doar cu Conștiința.

Cei care pretind să investigheze adevărurile transcendente ale Ființei pe baza raționamentului pur, cad în aceeași eroare a unuia care, ignorând utilizarea și manevrarea instrumentelor moderne ale științei, ar încerca să studieze viața lucrurilor infinit de mici cu telescoape și viața lucrurilor infinit de mari cu microscopie.

CENTRUL EMOȚIONAL. Bucurie, tristețe, melancolie, euforie, dragoste sau ură sunt doar unele din senzațiile pe care le produce acest centru.

Ființa umană risipește neîndemânatic energiile sale cu abuzul emoțiilor violente pe care le produc cinematografia, televiziunea, meciurile de fotbal, etc.

CENTRUL MOTOR. Este necesar să ne auto-descoperim și să înțelegem în profunzime toate obiceiurile noastre. Nu trebuie să permitem ca viața noastră să continue să se

desfășoare mecanic.

Pare incredibil că noi, trăind în tiparele obiceiurilor, nu cunoaștem aceste tipare care condiționează viața noastră.

Trebuie să studiem obiceiurile noastre, trebuie să le înțelegem. Ele aparțin activităților centrului mișcării.

Este necesar să ne auto-observăm în modul de a trăi, de a acționa, de a ne îmbrăca, de a merge, etc. Centrul motor are multe activități. Sporturile aparțin și ele acestui centru.

CENTRUL INSTINCTIV. Există diferite instincte: instinctul de conservare, instinctul sexual, etc. Există de asemenea și multe perversiuni ale instinctului.

În profunzimea oricărei ființe umane există forțe subumane instinctive, brutale care paralizează adevăratul spirit al iubirii și al carității. Aceste forțe demonice ale Eului Psihologic trebuie să fie înțelese, și apoi supuse și eliminate. Sunt forțe bestiale: instincte criminale, desfrâu, lașitate, frică, sadism sexual, etc.

CENTRUL SEXUAL. Este centrul însărcinat să dea naștere așa numitei „energii sexuale”. Această „energie”, în ciuda a tot ceea ce presupun mulți autori, nu se ocupă doar de reproducerea rasei. Trebuie să afirmăm că, mai mult, ea cuprinde alte sfere, mult mai transcendente în viața ființei umane: sănătatea corpului fizic, echilibrul psihologic și cucerirea a ceea ce este numit Ființă. Despre toate acestea vom vorbi în următoarele cursuri...

□ **VITEZA CENTRILOR** □

Un studiu profund asupra celor cinci centri ne permite să înțelegem că există o diferență de viteză între ei și acest lucru a fost demonstrat deja. Aparent, gândirea e foarte rapidă, dar, din nefericire, este foarte lentă.

Dacă conduceți o mașină, de exemplu, și dintr-o dată, într-un moment de pericol, veți începe să analizați dacă trebuie să faceți asta sau aia, să avansați sau să dați înapoi, să vă întoarceți la dreapta sau la stânga, vă veți ciocni și veți produce o catastrofă.

Centrul motor este mai rapid. Când cineva conduce un automobil nu are mult timp pentru a se gândi, acționează foarte rapid și iese din impas. Dar, dacă în acel moment ar acționa gândirea, s-ar bloca și s-ar ciocni...

Orice dactilografă lucrează cu centrul mișcării, și, cum

este normal, poate să greșească tasta, dacă ajunge să intervină mintea...

Emoționalul este și el un centru rapid, dar nu există centru mai rapid decât centrul sexual. Este extraordinar de subtil și rapid, grație finei sale energii; cea mai mare parte a manifestărilor lui se produc la un nivel molecular, unde impulsurile sunt transmise de mii de ori mai rapid decât cele ale minții.

Ideea dragostei la prima vedere, când se produce cu adevărat, este bazată pe faptul concret că în anumite cazuri, funcția sexuală poate să știe instantaneu dacă există sau nu o afinitate sexuală cu o persoană determinată de sex opus, într-o anumită clipă.

Toți cei cinci cilindri ai mașinii umane sunt fundamentali în viață, dar, în afara oricărei îndoieli, centrul sexual, adică cel de-al cincilea centru, este, cu adevărat, cel mai important și cel mai rapid. În acest ultim centru se găsesc chiar rădăcinile existenței noastre.

□ **EUL ÎN CENTRI** □

Eul își exercită controlul asupra celor cinci centri inferiori ai mașinii umane: Intelectual, Emoțional, Motor, Instinctiv și Sexual.

Există doi centri, Intelectualul și Emoționalul, care se pot transforma și ridica la o octavă superioară. Acești doi centri superiori nu pot fi controlați de Eu.

Când cineva se dedică lecturii și reflectării asupra cursurilor esoterismului gnostic, Eul se îndepărtează pentru că această cunoaștere se îndreaptă numai și numai spre Conștiință.

Când cineva contemplă un asfințit de soare la orizont sau ascultă muzica clasică a marilor maeștri, sentimentele Eoului dispar și centrul emoțional se ridică la aspectul său superior.

Totuși, cruda realitate este că acești doi centri superiori funcționează foarte rar la animalul intelectual. Ceea ce putem vedea în mod continuu, este controlul și utilizarea tuturor centrilor inferiori de Agregatele Psihice Inumane. Astfel, viața ființei umane rămâne redusă la sclavie psihologică, dispărând aproape complet „liberul nostru arbitru”. Eurile preocupărilor se măresc prin centrul intelectual. Lăcomia proiectează asupra bieții minți idei și planuri pentru un viitor. Aroganța intelectuală

ia „mașina” pentru a impune criteriile sale.

Centrul emoțional suferă de asemenea consecințele abuzului Eului. Frica îl face pe om să se îndoiască și să tremure într-un moment de pericol. Amorul propriu rămâne rănit mortal atunci când cineva nu ne plătește cum credem că merităm. Atunci iese ura, ranchiuna, etc.

Centrul motor este utilizat de vanitate pentru a plimba „mașina” pe străzi, înfumurată ca un păun, crezând că toată lumea o privește. Orgoliul ne face să ne întrecem, să ne batem contra adversarilor, să rămânem epuizați, doar pentru a obține o biată medalie și pentru a apărea ziua următoare în presa națională.

Lenea alterează mecanismele naturale ale centrului instinctiv, când, pentru că cineva nu are chef, se alimentează în mod greșit pe baza mâncărilor congelate, conservate și a alimentelor semipreparate. Tutunul produce daune în sistemul respirator, umplând de toxine, gudron și nicotină bieții plămâni. Viciul alcoolului distruge sistemul digestiv și circulator; ficatul suferă aceste grave consecințe murind încet.

Pivnița energetică a centrului sexual este și ea jefuită de diferitele Agregate Psihologice. Copilul, încă de la o vârstă fragedă începe cu viciul masturbării, pierzând elemente atât de fundamentale pentru dezvoltarea lui, ca lecitina, colesterolul și fosfații. Atunci începe Drumul Crucii ființei umane. Profunda ignoranță în care trăiește umanitatea face ca acest centru să fie cel mai prejudiciat...

Cel care vrea să dizolve Eul trebuie să studieze funcționalismele sale în cei cinci centri inferiori.

Nu trebuie să condamnăm defectele. Nici nu trebuie să le justificăm. Important este să le înțelegem.

Este urgent să înțelegem acțiunile și reacțiunile Mașinii Umane. Fiecare din acești cinci centri inferiori are un joc foarte complicat de acțiuni și reacțiuni.

Eul lucrează cu fiecare din acești cinci centri inferiori și, înțelegând în profunzime toate mecanismele fiecăruia dintre acești centri, suntem pe cale de a distruge Eul.

□ **ILUZIA DE „A FACE”** □

„Luna controlează toată mecanica Naturii. Luna acționează asupra lichidelor imateriale și anorganice și de asemenea asupra lichidelor încorporate materiei organice; Luna

controlează creșterea plantelor; își exercită influența asupra fluidelor sexuale; reglează fluxul menstrual al femeii; guvernează concepția tuturor creaturilor, etc.

Luna este realmente ca pendulul unui ceas; viața organică a Pământului este mecanismul ceasului, care se pune în mișcare datorită du-te-vino-ului pendulului.

Tot ceea ce se întâmplă în această vale a plângerii se datorează influenței lunare; toate procesele multiple ale vieții organice sunt lunare.

Sunt lunare variatele procese ale gândirii, ale simțirii, ale acționării tuturor persoanelor, sunt lunare toate viciile și răutățile multimei; sunt lunare toate războaiele, ura, adulterele, fornicările și mârșăviile acestei Mari Prostituate al cărei număr este 666”.

Samael Aun Weor - „Mesaj de Crăciun 1967-1968”

Când încercăm să ne imaginăm în mod clar și precis strălucirea și lungimea corpului Sistemului Solar, cu toate minunatele sale învelișuri și dâre îmbinate formate de urma minunată a lumilor, ne vine atunci în mintea Noastră aflată în stare receptivă imaginea vie a organismului uman cu sistemele lui osos, limfatic, arterial, nervos, etc., care, în afara oricărei îndoieli sunt constituite și reunite într-un mod asemănător.

Sistemul Solar Ors, acest sistem în care trăim, ne mișcăm și ne ducem existența, văzut de departe, seamănă cu un om care merge prin infinitul inalterabil.

Micro-Cosmosul om este, la rândul lui, un sistem solar în miniatură, o mașină minunată cu câteva rețele distribuitoare de energie cu diferite grade de tensiune.

Structura mașinii umane constă din șapte sau opt sisteme susținute de o osatură scheletică formidabilă și reunite într-un tot solid, grație țesutului conectiv.

Știința medicală a putut verifica că toate aceste sisteme ale organismului uman sunt bine unite și armonizate de către Soarele organismului, inima dătătoare de viață, de care depinde existența microcosmosului om.

Fiecare sistem organic cuprinde întregul corp și asupra fiecăruia domnește suverană una din glandele cu secreție internă. Realmente, aceste minunate glande sunt adevărate micro-laboratoare situate în locuri specifice în calitate de reglatoare și transformatoare.

Fără orice îndoială, putem afirma cu certitudine că aceste micro-laboratoare glandulare au marea misiune de a transforma energiile vitale produse de mașina umană.

S-a spus că organismul uman obține alimentele sale din aerul pe care-l respirăm, din alimentele pe care le mâncăm și din lumina Soarelui.

Micro-laboratoarele glandulare trebuie să transforme energiile vitale ale acestor alimente și aceasta este o muncă surprinzătoare și minunată.

Fiecare glandă trebuie să transforme energia vitală a alimentelor la gradul de tensiune cerut de propriul său sistem și funcție.

Organismul uman posedă șapte glande superioare și trei controale nervoase. „Legea Șaptelui” și „Legea Treiului” lucrează intens în interiorul mașinii umane.

Creierul spinal produce acele funcții conștiente foarte rare care se manifestă câteodată în animalul intelectual.

Simpaticul stimulează de minune funcțiile inconștiente și instinctive, iar parasimpaticul sau vagul frânează funcțiile instinctive și acționează ca un complement al celui anterior.

Avem deplină dreptate să afirmăm, fără frica de a ne înșela, că aceste trei controale nervoase reprezintă „Legea Treiului”, cele Trei Forțe primare din interiorul mașinii umane; așa cum cele șapte glande endocrine și produsele lor reprezintă „Legea Șaptelui” cu toate octavele ei muzicale.

Există, în mod clar, un control pentru a elibera impulsuri nervoase active; un altul pentru a elibera impulsuri pasive și un al treilea pentru a elibera impulsuri mediatore ale gândirii, ale rațiunii și ale conștiinței.

Nervii, ca agenți ai „Legii Treiului” controlează glandele care, cum am spus deja, reprezintă „Legea Șaptelui”.

Nervii controlează glandele, dar, la rândul lor, sunt și ei controlați; aceasta seamănă cu funcțiile specifice ale planetelor care se mișcă în jurul Soarelui, aceste lumi controlează și sunt controlate.

Am spus deja și repetăm că mașina umană are cinci cilindri. Primul este centrul intelectual; al doilea, centrul emoțional; al treilea este centrul mișcării; al patrulea este centrul instinctului și al cincilea este centrul sexului.

Am explicat de multe ori că cei cinci centri ai mașini

umane sunt, din nefericire, controlați de Eul pluralizat, de această legiune de Euri care locuiesc în acești centri psihofiziologici.

Mașina umană, ca orice mașină, se mișcă sub impulsurile celor trei forțe ale naturii. Radiațiile cosmice, în primul rând, și Eul pluralizat, în al doilea rând, sunt agenții secreți care mișcă mașinile umane.

Radiația cosmică este formată din două mari grupe de compuși care, în același fel în care lucrează în marele laborator al naturii, tot așa lucrează și în mașina umană.

Primul grup este format din raze cu o mare duritate și cu o înaltă putere de penetrare, provenind din spațiul sideral, cu energii ce oscilează în jur de cinci mii de milioane de electrovolți. Aceste raze sunt cele care produc impacturile cu particulele înaltei atmosfere, divizându-se în numeroase fascicule sau stele de raze.

Partea cea mai dură a radiației cosmice este formată din protoni, neutroni și mezoni. Aceștia sunt deja clasificați ca pozitivi, negativi și neutri, în acord cu „Legea Treiului”.

A doilea grup sau radiația blândă este formată din raze secundare care sunt produse în interiorul atmosferei terestre. Aceste tipuri de raze sunt rezultatul impacturilor radiațiilor dure care, lovindu-se de atomii aerului produc fascicule de raze sau stele de raze; unele dintre acestea formate din 500.000 particule care, în dezvoltarea lor ajung să acopere arii foarte extinse, în acord cu investigațiile făcute de oamenii de știință.

Ni s-a spus că energia corpusculilor componenți ai razei blânde oscilează între un milion și o sută de mii de milioane de electrovolți.

Orice conjuncție planetară adversă, orice cuadratură nefastă a lumilor, orice tensiune produsă de apropierea exagerată a două planete este suficientă pentru ca milioane de mașini umane să se lanseze în război, justificându-se, bineînțeles, cu multe motive, lozinci, steaguri care trebuie apărate, motive pentru care trebuie să lupte, etc.

Prostia cea mai mare a animalelor intelectuale este de a crede că ei FAC, când, de fapt, ei nu pot să FACĂ nimic; sunt simple marionete umane mișcate de forțe pe care nu le cunosc.

Radiațiile cosmice produc în interiorul psihicului subiectiv al animalului intelectual infinite schimbări în idiosincrasia lor

psihologică. Anumite Euri apar și altele se scufundă. Anumite Euri-Diavoli ies la suprafață în timp ce altele se pierd în cele patruzeci și nouă de regiuni scufundate ale subconștientului.

Atunci apare uimirea, surprizele; cel care a jurat iubire eternă, se retrage; cel care jurase fidelitate gnozei, o trădează; cel care nu bea alcool, acum bea; cel care își propusese să realizeze anumite afaceri, deodată pierde orice interes, etc.

Mașinile umane nu au nici un simț al responsabilității morale, sunt simple marionete care gândesc, simt și acționează în acord cu tipul de Eu care controlează centrul capital al mașinii la un moment dat; dacă acest tip de Eu este deplasat, marioneta umană își modifică de fapt procesele sale mentale și sentimentale, rezultând din aceasta acțiuni diferite și chiar opuse.

Câteodată pătrund în mașina umană anumite Euri-Diavoli care nu sunt ale persoanei, care au alți stăpâni și se așează comod în interiorul oricărui dintre cei cinci cilindri ai mașinii; atunci cetățeanul cinstit devine hoț și cine înainte nu se încumeta să omoare nici măcar o păsărică, devine un asasin crud, etc.

Eul pe care fiecare om îl poartă în interiorul lui însuși este o pluralitate și numele lui adevărat este „legiune”. Revenirea acestor Euri-Diavoli, continuă și teribila luptă pentru supremație depinde de multe influențe externe și interne și în ultimul rând, de radiațiile cosmice.

Soarele, cu căldura lui și timpul bun sau rău, fac să apară imediat Euri determinate care pun stăpânire pe mașină; unele dintre aceste Euri sunt mai puternice decât altele.

Ploaia, contrarietățile, zadarnicele bucurii trecătoare dau naștere la noi și deranjante Euri, dar biata marionetă umană habar nu are despre aceste schimbări pentru că are Conștiința adormită; trăiește întotdeauna cu ultimul ei Eu.

Anumite Euri le domină pe altele, pentru că sunt mai puternice, dar forța lor este forța cilindrului mașinii. Toate Eurile sunt rezultatul influențelor externe și interne; în animalul intelectual nu există o adevărată individualitate, este o mașină...

□ **CUM SĂ TRĂIM ÎNTELEPT VIAȚA?** □

„Este urgent să înțelegem necesitatea de a învăța să trăim înțelept.”

Dacă vrem o schimbare definitivă, este necesar ca această schimbare să aibă loc în primul rând în interiorul nostru înșine. Dacă intern nu renunțăm la nimic, în exterior viața va continua cu dificultățile ei”.

Samael Aun Weor - Conferința „Starea hipnotică în care trăiește ființa umană”

Psihologia Revoluționară a Noii Ere afirmă că Mașina Organică a Animalului Intelectual, în mod fals numit om, există în formă tricentrată sau tricefală.

Primul Creier este închis în cutia craniană. Al Doilea Creier este alcătuit de plexurile nervoase simpatice și, în general, de toți centrii nervoși specifici ai organismului uman. Al Treilea Creier corespunde concret coloanei vertebrale cu măduva spinării și cu toate ramurile ei nervoase.

Primul Creier este Centrul Gândirii. Al Doilea Creier este Centrul Emoțional. Al Treilea Creier este Centrul Mișcării, care de obicei este numit Centrul Motor (cei cinci centri se distribuie în cei trei creieri, căci fiecare are propria sa autonomie).

Este pe deplin demonstrat în practică faptul că orice abuz al Creierului Gândirii produce o risipă excesivă de energie intelectuală. Fără nici o îndoială, este logic să afirmăm că ospiciile sunt adevărate cimitire de morți intelectuali.

Simțul estetic, mistica, extazul, muzica superioară sunt necesare pentru a cultiva Centrul Emoțional, dar abuzul față de acest Creier produce o uzare inutilă și o irosire de energii emoționale. De Centrul Emoțional abuzează existențialiștii „noului val”, fanaticii rockului, pseudoartiștii senzuali ai artei moderne, pasionalii bolnăvicioși ai senzualității, etc.

Sporturile armonioase și echilibrate sunt utile pentru Creierul Motor, dar abuzul de sport semnifică o risipă excesivă a energiilor motoare și rezultatul e dezastruos. Nu este absurd să afirmăm că există persoane care au Centrul Motor mort. Acești morți sunt cunoscuți ca bolnavi atinși de hemiplegie, de paralizie progresivă, etc.

Chiar dacă asta pare incredibil, moartea se produce cu siguranță, în trei etape în fiecare persoană. A fost deja verificat până la saturație că orice boală își are baza sa în oricare din cei trei creieri.

Acum câțva timp, un prieten de-al nostru s-a îmbolnăvit, abuzase prea mult de creierul intelectual. Acest om se dedicase

prea mult intelectului și într-o zi a făcut embolie. Când am fost să-l vizităm, s-a întâmplat că creierul lui intelectual nu mai putea să coordoneze ideile. Câteva zile mai târziu a murit creierul lui motor; atunci e evident că nu a mai putut să se miște. În cele din urmă a murit creierul său emoțional: a avut un stop cardiac. Întotdeauna se moare în trei etape și asta este deja demonstrat.

Marea Lege a depus cu înțelepciune în fiecare din cei trei creieri ai animalului intelectual un capital determinat de Valori Vitale. Economisirea acestui capital înseamnă de fapt prelungirea vieții; risipirea acestui capital produce moartea.

Tradiții arhaice care au ajuns până la noi din noaptea teribilă a secolelor afirmă că vârsta medie a ființelor pe vechiul continent Mu, situat în Oceanul Pacific, oscila între douăsprezece și cincisprezece secole.

Cu trecerea timpului, de-a lungul tuturor vremurilor, utilizarea greșită a celor trei creieri a diminuat viața puțin câte puțin. În țara arsă de soare a lui Kem, acolo, în vechiul Egipt al Faraonilor, vârsta medie a oamenilor ajungea doar până la o sută patruzeci de ani.

Acum, în aceste timpuri moderne ale benzinei și celoidului, în această epocă de existențialism și rebeli ai rockului, media vârstei ființelor umane, după anumite companii de asigurări este de-abia de șaizeci de ani.

Domnii marxist-leniniști ai vechii Uniuni Sovietice, laudăroși și mincinoși ca întotdeauna, spuneau că inventează seruri speciale pentru a prelungi viața; dar bătrânelul Hrușcirov nu a ajuns la optzeci de ani și de-abia mergea.

În centrul Asiei există o comunitate religioasă constituită din bătrâni care deja nu-și mai amintesc de tinerețea lor. Vârsta medie a acestor bătrâni oscilează între patru sute și cinci sute de ani. Tot secretul Longevității acestor călugări asiatici constă în utilizarea înțeleaptă a celor Trei Creieri.

Funcționarea echilibrată și armonioasă a celor Trei Creieri semnifică o economie a valorilor vitale și, ca o consecință logică, prelungirea vieții.

Există o lege cosmică cunoscută ca „*Egalarea Vibrațiilor mai multor Izvoare*”. Călugării acestor mănăstiri știu să utilizeze această Lege prin intermediul folosirii celor Trei Creieri.

Pedagogia contemporană conduce elevii și elevele spre

abuzul Creierului Gândirii, ale cărui rezultate psihiatria le cunoaște deja.

Cultivarea inteligentă a celor Trei Creieri aparține „Educației Fundamentale”. În vechile Școli de Mistere din Babilon, Grecia, India, Persia, Egipt, etc., elevii și elevele primeau o informație integrală, directă pentru cei Trei Creieri ai lor prin intermediul preceptelor, dansului, muzicii, etc., în mod inteligent combinate.

Teatrele vechilor timpuri făceau parte din școală. Drama, muzica, învățătura orală, etc., serveau pentru a informa cei Trei Creieri ai fiecărui individ.

Atunci, studenții nu abuzau de Centrul Gândirii și știau să utilizeze cu inteligență și în mod echilibrat cei Trei Creieri ai lor.

Dansurile Misterelor din Eleusis, în Grecia, au fost totdeauna utilizate pentru a transmite o cunoaștere discipolilor.

Acum, în aceste vremuri degenerare ale rockului, elevii și elevele confuși și dezorientați merg pe drumul tenebros al abuzului mental.

În prezent nu există adevărate sisteme creatoare pentru cultivarea armonioasă a celor Trei Creieri.

Profesorii și profesoarele școlilor, colegiilor și universităților se adresează doar memoriei infidele a studenților plictisiți care așteaptă cu nerăbdare momentul ieșirii din sală.

Este urgent, este indispensabil să știm să combinăm Intelectul, Emoția și Mișcarea cu scopul de a da informație integrală celor Trei Creieri ai studentului.

Rezultă absurd să informăm doar un singur creier. Primul Creier nu este singurul care poate cunoaște. Rezultă criminal să abuzăm de Creierul Gândirii elevilor și elevelor. „Educația Fundamentală” va trebui să conducă studenții pe Calea Dezvoltării Armonioase. „Psihologia Revoluționară” ne învață în mod clar că cei Trei Creieri au trei tipuri de asocieri independente, total distincte. Aceste trei tipuri de asocieri evocă diferite tipuri de impulsuri ale Ființei.

Aceasta ne dă, de fapt, TREI PERSONALITĂȚI DIFERITE care nu au nimic în comun, nici în natura lor, nici în manifestarea lor.

Psihologia Revoluționară a Noii Ere învață că în fiecare persoană există trei aspecte psihologice diferite. Cu o parte din materialul psihic noi dorim un lucru, cu o altă parte facem ceva

total opus.

Într-o clipă de teribilă suferință, posibil pierderea unei ființe sau orice altă catastrofă intimă, PERSONALITATEA EMOTIIONALĂ ajunge până la disperare, în timp ce PERSONALITATEA INTELECTUALĂ se întreabă în legătură cu „de ce”-ul acestei întregi tragedii, iar PERSONALITATEA MIȘCĂRII vrea doar să fugă de scenă.

Aceste trei Personalități distincte, diferite și de multe ori chiar contradictorii trebuie să fie inteligent cultivate și instruite cu metode și sisteme speciale în toate școlile, colegiile și universitățile.

Din punct de vedere psihologic, rezultă absurd a educa exclusiv Personalitatea Intelectuală. Omul are trei Personalități care au nevoie urgent de „Educația Fundamentală”.

□ **CUM SĂ REZOLVĂM PROBLEMELE** □

Este necesar să învățăm să nu ne creăm probleme în viață; este de preferat, mai degrabă să ieșim la țară, să ducem o viață care să fie în armonie cu Infinitul.

PROBLEMELE nu sunt decât FORME MENTALE, forme create de minte. Ce este o problemă? Este o formă mentală cu doi poli: unul pozitiv și altul negativ. Aceste forme sunt susținute de minte și încetează să mai existe când mintea încetează să le mai susțină.

Ce este ceea ce trebuie să facem noi? Să rezolvăm problemele? Nu! Nu de asta este nevoie. Atunci de ce? Ceea ce avem nevoie este să le DIZOLVĂM. Cum se dizolvă? Pur și simplu, UITÂNDU-LE...

Când cineva are o preocupare, să iasă la țară și să se pună în armonie cu toate lucrurile, cu tot ceea ce este, cu tot ceea ce a fost și cu tot ceea ce va fi.

SĂ UITĂM PROBLEMELE ESTE FUNDAMENTAL. Ați putea crede că este imposibil să uitați problemele, dar acest lucru este posibil. Când cineva vrea să le uite, singurul lucru pe care trebuie să-l facă, este să pună la lucru oricare alt centru al mașinii organice.

Amintiți-vă că Ființa umană are trei creieri: intelectualul, emoționalul și motor-instinctiv-sexualul.

Dacă aveți Probleme, repet trebuie să le dizolvați uitându-le. Important nu este să le rezolvați, ci să le DIZOLVAȚI și pentru aceasta trebuie să le uitați.

Cum să procedez? Punând în activitate Centrul Emoțional sau Centrul Motor. Asta este ceea ce ne interesează, pentru că atunci Centrul Intellectual se odihnește și astfel uităm problema.

Nu suferiți inutil, uitați problema și, în astfel se va dizolva. Vă place pictura? Pentru a uita problema nu ar fi deloc rău să vedeți o expoziție sau să beți o cafea ori un ceai bun sau să mergeți să înotați puțin într-un lac ori să urcați pe un munte sau să râdeți puțin, râsul vă va face bine și vă face să uitați problema.

Ați putea argumenta că așa nu se poate rezolva problema; de exemplu, plata unei facturi sau să evitați să nu vă scoată din casă pentru că nu ați plătit chiria sau nu ați achitat o datorie, etc. Totuși, acestea sunt faptele și ele merg de la sine, dar problema este ceva diferit. Problema este ceva creat de minte; când o dizolvăm, ea încetează să mai existe.

Nu vreau să spun cu asta că nu trebuie să facem ceva, că nu trebuie să lucrăm, că nu este necesar să câștigăm bani pentru subzistență sau pentru a plăti datoriile, etc. Toate acestea trebuie să le facem, dar fără să creăm probleme în minte.

Persoanelor le este frică să uite o problemă și acest lucru este foarte grav. Ele se gândesc: *„Dacă nu plătesc chiria mă vor scoate afară, trebuie să plec din casă, dar unde să merg?”* Aici este teama. Înainte de toate trebuie să învățăm să NU NE TEMEM; aceasta este cel mai important: SĂ NU NE TEMEM.

Frica este dușmanul nostru cel mai rău. Demonului fricii nu îi place să ajungem să dizolvăm problemele. Vă este frică să nu ajungeți în stradă pentru că nu aveți bani să plătiți chiria? Și dacă vă dă afară, ce? Știți cumva ce porți noi vi se vor deschide? Intuiția o știe și de aceea intuitivului nu-i este frică. Intuiția dizolvă problemele.

Vă este frică să nu vă pierdeți slujba? Și dacă o pierdeți, ce? Știți cumva, că nu va fi un nou serviciu pentru voi? Intuiția o știe și de aceea intuitivul nu se teme.

Când terminăm cu teama, viața ne rezervă multe surprize agreabile. Câteodată, ceea ce părea de nerezolvat, devine rezolvabil; ceea ce părea o problemă foarte dificilă, la sfârșit se dovedește a fi mai simplu ca bună ziua, în așa fel încât preocuparea este în plus, nu-i așa?

Când terminăm cu succesiunea de gânduri, se naște

intuiția și se sfârșește frica. Intuiția dizolvă problemele, oricât de dificile ar fi acestea.

În orice clipă, un presentiment, o intuiție și problema este rezolvată; poate că soluția nu este pe gustul dumneavoastră, dar ceea ce este sigur este că problema s-a rezolvat sau, mai bine spus, s-a dizolvat.

Este necesar să înțelegem că PREOCUPAREA DĂUNEAZĂ MINȚII, preocuparea este creată de mintea îmbuteliată în problemă. Este clar că problema (cu cei doi poli ai săi, pozitiv și negativ) nu este decât o formă mentală care produce conflicte în interiorul nostru și atunci vine preocuparea care dăunează minții și de asemenea dăunează creierului.

Problema a fost creată de minte și există cât timp mintea o susține. Orice formă mentală are un triplu proces: *aparitie, existență și dispariție*.

Orice problemă apare, subzistă și apoi dispare. Problema apare pentru că mintea o creează, subzistă cât timp mintea nu o uită și dispare sau se dizolvă când mintea o uită.

Când gândirea încetează, se naște în noi beatitudinea și apoi iluminarea, înainte de a ajunge la iluminare trebuie să trecem prin beatitudine. Există trei faze de transformare: *non-gândirea, beatitudinea, și iluminarea*. Orice iluminat rezolvă problemele cele mai dificile.

Învățați să manipulați cei Trei Creieri (intelectualul, emoționalul și motorul) și veți vedea cum se schimbă. Dacă există preocupare emoțională, schimbați centrul, puneți la lucru creierul instinctiv-motor: ieșiți să vă plimbați, călăriți..., faceți ceva diferit și veți vedea că vitalitatea nu se va epuiza și corpul fizic va reîntineri în mod miraculos.

Ceea ce eu vă recomand este ÎNVĂȚAȚI SĂ TRĂIȚI CLIPĂ DE CLIPĂ, moment de moment; învățați să trăiți fără nici un fel de preocupări, fără să vă creați probleme. Când cineva învață să trăiască secundă de secundă, clipă de clipă, fără să se proiecteze spre viitor și fără greutățile dureroase ale trecutului vede viața dintr-un alt unghi, o vede într-un mod diferit, o vede foarte distinctă. Încercați aceasta, vă sfătuiesc...

• 5. •

TRANSCENDENȚA VISELOR •

„Imaginile din lumile supra-sensibile sunt în întregime simbolice. Chiar și visele aparent absurde, dacă sunt interpretate cu

înțelepciune, ne dezvăluie mari revelații”.

Samael Aun Weor

□ **UN RĂSPUNS DEFINITIV PENTRU VISE** □

„Fiecare dintre noi este un punct matematic în spațiu care servește drept vehicul anumitor sume de valori, bune sau rele.

Moartea este o scădere de fracții; terminată operația matematică, singurul lucru care rămâne sunt valorile (albe sau negre).

În acord cu legea eternei întoarceri, evident că valorile se întorc, se reîncorporează.

Dacă un om începe să se ocupe mai conștient de micul ciclu de întâmplări recurente din viața sa personală, va putea atunci să verifice prin el însuși, experiența mistică directă, că în somnul zilnic se repetă totdeauna aceeași operație matematică a morții.

În absența corpului fizic, în timpul somnului normal, «Valorile» cufundate în «Lumina Astrală», se atrag și se resping în acord cu legile atracției și respingerii universale.

Întoarcerea la starea de veghe, implică, de fapt și chiar pe drept, «întoarcerea Valorilor» în interiorul corpului fizic”.

Samael Aun Weor - „Doctrina Secretă din Anahuac”

Dat fiind faptul că visele constituie o funcție inerentă naturii umane, de care, vrea sau nu vrea, omul nu se poate dispensa, este ușor de înțeles că sunt mulți cei care s-au întrebat măcar o dată în viața lor ce sunt, de unde apar și ce semnificație pot să aibă visele.

Dacă la asta adăugăm prima explicație pe care a dat-o știința acestor zile acestui fenomen interesant, să nu ne mirăm că totuși, în plin secol XX, misterul viselor continuă să intrige foarte mult conștiința genului uman.

Dacă crezi, prietene cititor, că un dicționar îți va da răspuns la aceste enigme, ajunge să consulți unul pentru ca să fii dezamăgit. Sau poate a spune că un vis este doar reprezentarea în fantezie a diferitelor întâmplări, nu este decât o biată explicație care urmează lăsându-ne înfiptă o țepă a îndoielii.

Sigmund Freud, acel însemnat medic austriac, creator al psihanalizei, care a studiat fenomenul oniric, utilizându-l ca instrument terapeutic, spunea deja că orice vis este apariția unei dorințe aproape totdeauna ascunse în pliurile

subconștientului uman. Să vedem ce zice autorul în cartea sa „Interpretarea viselor”:

„Tratând relațiile visului cu viața cotidiană trează și, după originea materialului oniric, vedem că atât cercetătorii mai vechi, cât și cei mai moderni au fost de părere că omul visează despre ceea ce îl preocupă în timpul zilei și îl interesează în viața sa în stare de veghe. Acest interes prin care trece de la starea de veghe la starea de repaus – stimulurile existente chiar în acea stare ajunge ca să explice originea tuturor imaginilor onirice”.

Pe lângă asta Freud a ajuns chiar să afirme că aceste interese sau dorințe subconștiente, în multe cazuri, se deghizează în imagini confuze și viziuni ciudate ca într-adevăr să ascundă instinctele sexuale reprimite din copilărie.

Aceste concluzii sunt contradictorii, desigur, cu multele mărturii pe care le cuprinde istoria și care demonstrează că această lume enigmatică a viselor, pe lângă faptul că este produsul manifestării dorințelor oculte ce există în „psyche” a noastră, sunt sau nu cu caracter sexual și repetiție mecanică a întâmplărilor din „viața cotidiană trează”, sunt sau pot fi de altfel, fructul unei inteligențe superioare, o inteligență divină care există în tot ce este creat.

Această inteligență divină sau principii inteligente care există atât în infinitul mare, cât și în infinitul mic, este ceea ce menționa adesea celebrul Platon când spunea, încercând să definească enigma onirică, anume că înainte de toate, visele sunt avertizări trimise de către zei cu privire la viitor.

Iubitul nostru cititor nu a auzit vorbindu-se despre vise care se îndeplinesc? Poate să fie una dintre acele persoane care după ce a visat ceva, peste un timp a văzut că aceasta s-a îndeplinit. Sunt mulți cei care, într-un mod mai simplu, rămân uimiți de senzația că au trăit anterior o întâmplare, în multe cazuri, pentru că visaseră asta înainte.

Totuși, în grosul societății există încă această imagine echivocă despre vise. Credința populară potrivit căreia câinele visează cu prada de vânătoare, porcul cu ghindă, găscanul cu mei și, în general, toate ființele cu lumea lor de dorințe, nu este altceva decât extinderea acestei viziuni limitate și strâmte pe care o avea Freud despre vastul univers al viselor.

Acesta a fost motivul pentru care unul dintre cei mai buni

discipoli ai săi, Cari Gustav Yung, s-a distanțat de maestrul său și s-a apropiat de fântâna tradițiilor esoterice antice ca să se adape din ea. Yung, pe lângă faptul că a afirmat că prin vise se poate cunoaște adevărata personalitate a ființei umane, a recunoscut în vise posibilitatea de a primi mesaje cu privire la viitor.

În cartea sa, „Amintiri, vise, reflexii”, povestește cum odată a visat că un vânt arctic rece a devastat câmpiile Europei și le-a acoperit de gheață; întreaga suprafață a rămas nelocuită și fără vegetație. Asta s-a întâmplat în iunie 1914, chiar cu două luni înainte de începutul primului război mondial.

Dar ce lume extraordinară este aceasta care permite să percepem întâmplări chiar din propriul nostru viitor?

Pentru a ne putea da o explicație coerentă la „de ce toate aceste enigme”, încercăm să apelăm, fără îndoială, la învățăturile unui mare savant, om care a revoluționat științele secolului al XX-lea: Albert Einstein.

Einstein, părintele teoriei relativității, a demonstrat că orice obiect material, punându-și în vibrație structura atomică cu o viteză egală cu pătratul vitezei luminii (300.000 Km/s), părăsește planul fizic ca să pătrundă în cel energetic, că există adică o punte între aceste două lumi (materia și energia) determinată simplu de viteza sau vibrația internă a corpurilor. Pentru a face mai accesibile toate acestea înțelegerii umane, vom spune astfel: deasupra și dedesubtul acestei regiuni fizice și materiale în care trăim, există alte regiuni sau lumi de manifestare care, nefiind fizice, sunt la fel de reale precum aceasta.

Una dintre aceste lumi nu este alta decât cea în care mergem în fiecare noapte în timp ce corpul doarme în patul său. Materialul nostru animic, adică conștiința noastră închisă în acel ansamblu de elemente indezirabile constituite din Ego, Sinele însuși, scapă din corp în aceste momente și, liberă de forme, trăiește în regiuni paralele cu cea fizică și tridimensională în care noi acționăm în timpul zilei.

Ceea ce afirmăm aici, mulți cercetători ai științelor ermetice din orient cunoșteau deja foarte bine. Știți dumneavoastră că pe lângă acest corp de carne și oase avem un corp energetic (numitul material animic) și că acest corp este prizonier în timpul orelor zilei în organismul fizic, unde de altfel,

cunoașteți perfect, că atunci când acesta din urmă doarme, această energie începe să se volatilizeze, să se desprindă din conexiunile cu organismul fizic tridimensional ca să intre în alte dimensiuni paralele cu aceasta.

Trist și lamentabil este că această desprindere se face inconștient, omul nu-și dă seama de mecanismele care au loc în procesul prin care trecem în lumea viselor, de asemenea cunoscută, din aceste studii, ca lumea astrală; să știe cititorul nostru, că această regiune este aceeași cu cea unde merg defuncții după moarte. De aceea, poate acum mulți vor înțelege motivul pentru care uneori au văzut în vis persoane deja moarte și chiar au conversat cu ele, ca și când ar fi fost vii, cu o naturalețe uluitoare.

Acest astral este „*A Patra Dimensiune*” a științei moderne (vezi lecția care poartă același titlu), unde „timpul” încetează să se comporte după criteriile pe care le avem acum; trecutul și viitorul se înfrățesc într-un etern prezent și ieri și mâine, se pot împlini chiar azi... Acesta este motivul pentru care celebrul Platon afirma că se pot vedea în vise scene din propriul nostru viitor.

Visele, într-adevăr, pot ajunge să fie, depinzând de modul nostru de a gândi, simți și acționa, un mecanism formidabil care poate să ne apropie mai mult de soluția finală a acestui mister care cuprinde propria noastră viață.

Cu toate cele expuse trebuie să începem să ne revizuiim vechea noastră forma de a gândi referitor la această temă importantă. Dacă într-adevăr vrem să schimbăm circumstanțele vieții noastre, nu putem continua gândind perimat și greșit. Gnoza este un vin nou și vinului nou îi trebuie butoaie noi...

□ **IMPORTANȚA ISTORICĂ A VISELOR** □

„În lumile interne se vorbește mult în termeni kabalistici. Trebuie să știm să facem suma totală a numerelor kabalistice. Dacă întrebăm un Maestru «Cât timp voi trăi!», Maestrul va răspunde în numere, în cifre.

Obiectul studiului Kabalei este de a deveni capabili în lumile interne. De exemplu, un inițiat va cere, cu o anumită ocazie, Clarviziunea și intern i se va răspunde prin «8» zile. Cel care nu știe, se va întoarce în corpul fizic și va crede că în 8 zile va primi Clarviziunea. De exemplu dacă va fi miercuri, în realitate „8” e un număr a lui Iov, care ne indică să avem

răbdare. Cel care nu știe, rămâne confuz în lumile interne. Kabala e fundamentală pentru a învăța limbajul acestei lumi.

E clar că studiul kabalistic trebuie să fie întotdeauna însoțit de munca noastră asupra sinelui. Trebuie să devenim conștienți de aceste studii pentru că, dacă acestea rămân doar în intelect, când persoana moare, aceste studii se pierd. Însă dacă devenim conștienți de aceste studii, ele se vor manifesta încă din copilărie”.

Samael Aun Weor - „Tarot și Kabală”

Nu e ciudat că, cu tot ceea ce v-am spus, când revedem paginile istoriei, regăsim în diverse moduri ale manifestării culturii umane un concept foarte profund asupra viselor, foarte complet, și pentru aceasta, foarte transcendental.

Cât e de adevărat că mulți oameni nu cunosc principiile de bază ale acestei probleme. Vom numi diferite persoane celebre, cu un unic țel de a ilustra și de a da o mărturie fidelă a afirmațiilor noastre.

Începem cu Buddha. Tradiția afirmă că acest sfânt a fost născut când iubita sa mamă, Regina Maya, a visat un elefant alb ce cobora din Ceruri, însuși Buddha, când era tânăr și-a descoperit, de asemenea, vocația sa prin intermediul visului.

Biblia dă numeroase pasaje onirice. Între ele, imaginea lui Iosif, un om umil pe care destinul l-a răsplătit într-un mod deosebit, dându-i putere pentru a interpreta visele.

„După doi ani, Faraon a visat un vis. I se părea că stătea lângă râu (Nil). Și iată că șapte vaci frumoase la vedere și grase la trup s-au suit din râu, și au început să pască prin mlaștini. După ele s-au mai suit din râu alte șapte vaci urâte la vedere și slabe la trup, și s-au așezat lângă ele pe marginea râului. Vacile urâte la vedere și slabe la trup au mâncat pe cele șapte vaci frumoase la vedere și grase la trup. Și Faraon s-a trezit.

A adormit din nou, și a visat un al doilea vis. Se făcea că șapte spice de grâu grase și frumoase au crescut pe același pai. Și după ele au răsărit alte șapte spice slabe și arse de vântul de răsărit. Spicele slabe au înghițit pe cele șapte spice grase și pline. Și Faraon s-a trezit. Iată visul.

Dimineața, Faraon s-a turburat și a trimis să cheme pe toți magii și pe toți înțelepții Egiptului. Le-a istorisit visurile lui. Dar nimeni n-a putut să le tălmăcească lui Faraon. Atunci mai masele paharnicilor a luat cuvântul, și a zis lui Faraon: «Mi-aduc

aminte astăzi de greșeala mea. Faraon se mâniase pe slujitorii lui; și mă aruncase în temniță, în casa căpeteniei străjerilor, pe mine și pe mai marele pitarilor. Amândoi am visat câte un vis în aceeași noapte; și anume, fiecare din noi a visat un vis, care a primit o tălmăcire deosebită. Era acolo cu noi un tânăr Evreu, rob al căpeteniei străjerilor. I-am istorisit visurile noastre, și ne-a spus întocmai ce înseamnă visul fiecăruia. Lucrurile s-au întâmplat întocmai după tălmăcirea pe care ne-o dădu-se el. Pe mine Faraon m-a pus iarăși în slujba mea, iar pe mai marele pitarilor l-a spânzurat».

Faraon a trimis să cheme pe Iosif. L-au scos în grabă din temniță. Iosif s-a ras, și-a schimbat hainele, și s-a dus la Faraon.

Faraon a zis lui Iosif «Am visat un vis. Nimeni nu l-a putut tălmăci; și am aflat că tu tălmăcești un vis, îndată după ce l-ai auzit».

Iosif a răspuns lui Faraon: «Nu eu! Dumnezeu este acela care va da un răspuns prielnic lui Faraon!»

Faraon a început să istorisească atunci lui Iosif: «În visul meu, se făcea că stăteam pe malul râului. Și deodată șapte vaci grase la trup și frumoase la chip s-au suit din râu, și au început să pască prin mlaștini. După ele s-au suit alte șapte vaci, slabe, foarte urâte la chip, și sfrijite; n-am mai văzut altele așa de urâte în toată țara Egiptului. Vacile cele sfrijite și slabe au mâncat pe cele șapte vaci dintâi, care erau grase. Le-au înghițit, fără să se poată cunoaște că intraseră în pânțele lor; ba încă înfățișarea lor era tot așa de urâtă ca mai înainte. Și m-am deșteptat.

Am mai văzut în vis șapte spice pline și frumoase, care creșteau pe același pai. Și după ele au răsărit șapte spice goale, slabe, arse de vântul de răsărit. Spicele slabe au înghițit pe cele șapte spice frumoase. Am spus aceste lucruri magilor, dar nimeni nu mi le-a putut tălmăci».

Iosif a zis lui Faraon: «Cea visat Faraon însemnează un singur lucru: Dumnezeu a arătat mai dinainte lui Faraon ce are să facă. Cele șapte vaci frumoase înseamnă șapte ani; și cele șapte spice frumoase înseamnă șapte ani: este un singur vis. Cele șapte vaci sfrijite și urâte, care se suiau după cele dintâi, înseamnă șapte ani; și cele șapte spice goale, arse de vântul de răsărit, vor fi șapte ani de foamete. Astfel, după cum am spus lui Faraon, Dumnezeu a arătat lui Faraon, ce are să facă. Iată, vor fi

șapte ani de mare belșug în toată țara Egiptului. După ei vor veni șapte ani de foamete, așa că se va uita tot belșugul acesta în țara Egiptului, și foametea va topi țara. Foametea aceasta care va urma va fi așa de mare că nu se va mai cunoaște belșugul în țară. Cât privește faptul că Faraon a visat visul de două ori, înseamnă că lucrul este hotărât din partea lui Dumnezeu, și că Dumnezeu se va grăbi să-l aducă la îndeplinire.

Acum, Faraon să aleagă un om priceput și înțelept, și să-l pună în fruntea țării Egiptului. Faraon să pună prefecti în țară, ca să ridice o cincime din roadele Egiptului în timpul celor șapte ani de belșug. Să se strângă toate bucatele din acești ani buni care au să vină; să se facă, la îndemâna lui Faraon, grămezi de grâu, provizii în cetăți, și să le păzească.

Bucatele acestea vor fi provizia țării, pentru cei șapte ani de foamete, care vor veni în țara Egiptului, pentru ca țara să nu fie prăpădită de foamete».

Cuvintele acestea au plăcut lui Faraon și tuturor slujitorilor lui. Și Faraon a zis slujitorilor săi: «Am putea noi oare să găsim un om ca aceasta, care să aibă în el Duhul lui Dumnezeu?»

Și Faraon a zis lui Iosif: «Fiindcă Dumnezeu ți-a făcut cunoscut toate aceste lucruri, nu este nimeni care să fie atât de priceput și atât de înțelept ca tine. Te pun mai mare peste casa mea, și tot poporul meu va asculta de poruncile tale. Numai scaunul meu de domnie mă va ridica mai pe sus de tine.»

Faraon a zis lui Iosif: «Uite, îți dau stăpânire peste toată țara Egiptului». Faraon și-a scos inelul din deget, și l-a pus în degetul lui Iosif; fu îmbrăcat cu haine de in subțire, și i-a pus un lanț de aur la gât. L-a suit în carul care venea după al lui, și strigau înaintea lui: «În genunchi!»" (Gen.41)

Continuând această temă mistico-științifică îl vom numi, de asemenea, pe Daniel. Acest om foarte important, care l-a scăpat pe ierarh de la moarte sigură, explicându-i ierarhului său nu numai semnificația visului pe care i l-a arătat, ci și povestindu-i ceea ce a visat.

„Împăratul a luat cuvântul și a zis lui Daniel, care se numea Baltazar: «Ești tu în stare să-mi spui visul pe care l-am visat și tâlcuirea lui?»

Daniel a răspuns înaintea împăratului, și a zis: «Ce cere împăratul este o taină pe care înțelepții, cititorii în stele, vrăjitorii și ghicitorii nu sunt în stare s-o descopere împăratului.

Dar este în ceruri un Dumnezeu, care descoperă tainele, și care face cunoscut împăratului Nabucodonosor ce se va întâmpla în vremurile de pe urmă. Iată visul tău și vedeniile pe care le-ai avut în patul tău. În patul tău, împărate, ți-au venit în minte gânduri cu privire la cele ce vor fi după aceste vremuri; și Cel ce descoperă tainele ți-a făcut cunoscut ce se va întâmpla.

Însă dacă mi s-a descoperit taina aceasta, nu înseamnă că este în mine o înțelepciune mai mare decât a tuturor celor vii, ci pentru ca să se dea împăratului tâlcuirea ei, și să afli ce-ți dorește inima să știi. Tu, împărate, te uital, și iată că ai văzut un chip mare. Chipul acesta era foarte mare, și de o strălucire nemaipomenită. Stătea în picioare înaintea ta, și înfățișarea lui era înfricoșătoare.

Capul chipului acestuia era de aur curat; pieptul și brațele îi erau de argint; pânțele și coapsele îi erau de aramă; fluierile picioarelor, de fier, și parte de lut. Tu te uital la el, și s-a dezlipit o piatră, fără ajutorul vreunei mâini, a izbit picioarele de fier și de lut ale chipului, și le-a făcut bucăți. Atunci fierul, lutul, arama, argintul și aurul s-au sfărâmat împreună, și s-au făcut ca pleava din arie vară; le-a luat vântul, și nici urmă nu s-a mai găsit din ele. Dar piatra, care sfărâmasese chipul, s-a făcut un munte mare, și a umplut tot pământul.

Iată visul. Acum îi vom spune și tâlcuirea înaintea împăratului. Tu, împărate, ești împăratul împăraților, căci Dumnezeul cerurilor ți-a dat împărăție, putere, bogăție și slavă. El ți-a dat în mâini, oriunde locuiesc ei, pe copiii oamenilor, fiarele câmpului și păsările cerului, și te-a făcut stăpân peste toate acestea; tu ești capul de aur! După tine, se va ridica o altă împărăție, mai neînsemnată decât a ta; apoi o a treia împărăție, care va fi de aramă, și care va stăpâni peste tot pământul.

Va fi o a patra împărăție, tare ca fierul; după cum fierul sfărâmă și rupe totul, și ea va sfărâma și va rupe totul, ca fierul care face totul bucăți. Și după cum ai văzut picioarele și degetele picioarelor parte de lut de olar și parte de fier, tot așa și împărăția aceasta va fi împărțită; dar va rămâne în ea ceva din tăria fierului, tocmai așa cum ai văzut fierul amestecat cu lutul. Și după cum degetele de la picioare erau parte de fier și parte de lut, tot așa și împărăția aceasta va fi în parte tare și în parte plăpândă. Dacă ai văzut fierul amestecat cu lutul, înseamnă că se vor amesteca prin legături omenești de

căsătorie, dar nu vor fi lipiți unul de altul, după cum fierul nu se poate uni cu lutul.

Dar în vremea acestor împărați, Dumnezeuul cerurilor va ridica o împărăție, care nu va fi nimicită niciodată, și care nu va trece sub stăpânirea unui alt popor. Ea va sfărâma și va nimici toate acele împărății, și ea însăși va dăinui veșnic. Aceasta înseamnă piatra, pe care ai văzut-o dezlipindu-se din munte, fără ajutorul vreunei mâini, și care a sfărâmat fierul, arama, lutul, argintul și aurul. Dumnezeuul cel mare a făcut deci cunoscut împăratului ce are să se întâmple după aceasta. Visul este adevărat, și tâlcuirea lui este temeinică.»

Atunci împăratul Nabucodonosor a căzut cu fața la pământ și s-a închinat înaintea lui Daniel, și a poruncit să i se aducă jertfe de mâncare și miresme. Împăratul a vorbit lui Daniel și a zis: «Cu adevărat, Dumnezeuul vostru este Dumnezeuul dumnezeilor și Domnul împăraților, și El descoperă tainele, fiindcă, ai putut să descoperi taina aceasta!». Apoi împăratul a înălțat pe Daniel, și i-a dat daruri multe și bogate; i-a dat stăpânire peste tot ținutul Babilonului, și l-a pus ca cea mai înaltă căpetenie a tuturor înțelepților Babilonului”. (Daniel 2)

Trebuie să afirmăm, de asemenea, că toate religiile în momentele lor de glorie originară nu au uitat niciodată că Divinitatea pe care omul o poartă în interior îi poate orienta viața cu multă precizie. Însă nimeni nu va fi surprins astăzi că Talmudul, cartea sacră a evreilor, este la fel ca și Biblia creștină, plin de multe pasaje, observații onirice. Ajunge să afirmăm cu solemnitate că un vis care nu a fost înțeles este ca o scrisoare care nu a fost deschisă.

Astfel că printre popoarele vechi, precum babilonienii, asirienii, când un om trebuia să ia o decizie importantă, consulta un tălmăcitor de vise.

Pentru egipteni, interpretarea viselor era o artă extrem de divină, religioasă și științifică. Pentru a fi mai preciși, găsim totodată în Muzeul Britanic, un anumit papirus despre vise care are o vechime de 4.000 de ani.

Trebuie să ne amintim de nobilii cetățeni ai Greciei antice. E cunoscut că atunci când una din persoane avea o boală fizică sau spirituală, era trimisă într-unul din Templele Incubatoare, precum faimosul templu al lui Epidur, care era dirijat de medicul Esculap, unde ținea post sau aducea ofrande și asculta

instrucțiunile sacerdotului înainte de a adormi, așteptând ca în vise să i se arate remediul.

Artemidor din Efes, cel mai renumit tălmăcitor de vise al epocii lui Marcus Aurelius, și-a consacrat viața studiului acestor teme și cărților de vise ale acestui înțelept grec, Esculap, așa cum recunosc chiar și adepții Zeului materie, și le utilizează sub o formă sau alta, de mii de ani, chiar și raționaliștii, cărora le lipsește ideea că visul poate avea o semnificație.

Istoria ne spune, de exemplu, că Zeii Greci, care erau înclinați să participe la viața cotidiană a muritorilor, trimiteau mesaje în vise, care trebuiau dezvoltate prin intermediul analizei simbolurilor conținute în aceste mesaje onirice.

Homer, marele poet al Greciei antice, povestește în Iliada, cum Zeus a trimis un mesaj regelui Agamemnon care a fost interpretat greșit de tălmăcitorul său de vise, care a văzut că în acest vis, regele a avut o revelație cum că el urma să fie cuceritorul Troiei...

Istoricul Herodot ne povestește că, Cesus, regele Lidiei, a primit un mesaj în visele sale, în care i se spunea că fiul său preferat, numit Atis, va muri străpuns de o lance. Herodot spune că, Cesus, preocupat de viitorul fiului său care era considerat unul dintre războinicii cei mai curajoși și inteligenți ai epocii sale, i-a ordonat să se retragă din viața militară și să trăiască într-o restricție absolută. Aproape de tânărul prinț nu se afla nici un fel de armă, nici un obiect ascuțit. Atis, cum era războinic, se simțea frustrat și neputincios, căci viața sa devenise monotonă și anonimă. Într-o zi, obosit de captivitatea sa în colivia de aur a palatului iubitului său tată, Cesus, îi cere acestuia permisiunea să participe la o vânătoare. Istoricul povestește că, insistența tânărului Atis a fost atât de mare, încât regele Lidiei i-a acordat permisiunea, însă cu o singură condiție: să meargă la vânătoare escortat de fidelul său servitor, Adrastus și sub protecția soldaților cei mai experimentați ai regatului. Acești soldați îi erau fideli lui Adrastus.

Herodot confirmă, spunând că a avut loc un accident fatal; mistreții i-au luat prin surprindere pe tânărul Atis și pe Adrastus. Soldații își lansaseră sulile asupra unuia dintre animale care se năpustiră asupra lor. Din păcate, sulița l-a nimerit și rănit mortal pe tânărul Atis. Așa s-a împlinit visul regelui Cesus. Și dacă aceste fapte au fost relatate de istorie, nu trebuie să o

abandonăm pentru că ea cuprinde multe întâmplări care ilustrează clar ceea ce afirmăm.

Cum nu ne place să ne împăunăm cu penele altuia, să lăsăm ca Dr. Samael Aun Weor să relateze direct povestirea; acest om căruia conștiința i-a permis să se aventureze în istorie, acest prag obscur, confuz și plin de ipoteze pentru omul modern.

„Întoarcerea la stricăciunile Romei și întâlnirea cu Brutus, marcat cu cuțitul de mâna Domnului, să fii din nou confruntat cu aceste origini, să savurezi această lăcomie veninoasă, nu-i desigur deloc plăcut, dar este indispensabil să fie scoase din puțul secolelor unele amintiri dureroase.

Pătruns de groază, fără nici o vanitate, în stare de «alertă noutate», eu păstrez cu energie via amintire a reîncarnării mele romane cunoscută sub numele de Iulius Caesar. A trebuit atunci să mă sacrific pentru umanitate, stabilind scena pentru cea de-a patra subrasă a acestei a cincea mare Rasă-Rădăcină care este a noastră.

Ferească Dumnezeu și Sfânta Măria! Dacă am comis vreo greșală foarte gravă în această epocă antică, aceasta a fost că m-am afiliat la Ordinul Jartierei; totuși, fără îndoială că zeii au decis să mă ierte...

Să te înalți până la nori prin prietenii tale, nu este într-adevăr ușor și cu toate acestea, este evident că am ajuns acolo, surprinzând aristocrația romană.

Povestind toate acestea nu am nici un orgoliu, căci știu bine că este numai Egoul căruia îi place să se cațere în vârful scării, să se pună în evidență, etc., îndeplinesc datoria de a povesti, asta-i tot.

Când am plecat spre Galia, am rugat-o pe frumoasa mea soție, Calpurnia, ca la întoarcere, ea să trimită în întâmpinarea mea pe cei doi fii ai noștri.

Brutus murea de invidie amintindu-și intrarea mea triumfală în orașul etern; totuși părea să uite intenționat îngrozitoarele mele suferințe pe câmpul de bătălie. Dreptul de a guverna acest imperiu, desigur nu mi-a fost dat cadou; știu bine Zeii și oamenii, tot ce am suferit.

Aș fi putut bine să mă salvez de perfida conjurație dacă aș fi știut să-l ascult pe bătrânul astrolog care era la mine în vizită. Din nenorocire, Demonul Geloziei îmi chinuia inima; acest

bătrân era bun prieten cu Calpurnia și mie nu-mi plăcea asta...

În dimineața tragiceii zile, când să mă scol din patul conjugal, cu capul încoronat de lauri, Calpurnia îmi povesti visul său; ea văzuse într-o viziune nocturnă o stea căzând din cer pe pământ și ea mă avertiză rugându-mă cu insistență să nu merg la Senat...

Rugămințile soției mele fură inutile; «Voi merge azi la Senat», răspunsei eu în mod imperativ.

— Amintește-ți că azi o familie prietenă ne-a invitat la masă în suburbia Romei; ai acceptat invitația, spuse Calpurnia.

— Eu nu pot să merg la această masă, obiectai eu.

— Atunci vei lăsa această familie să ne aștepte?

— Trebuie să merg la Senat...

Câteva ore mai târziu, însoțit de un conducător de auriga, mergeam într-un car de luptă în direcția Capitoliului Vulturului roman. Ajunsei curând, în mijlocul formidabilelor ovații ale mulțimilor surescitate. «Ave Caesar!» îmi strigau ele.

Câteva persoane de vază ale orașului mă înconjură în vestibulul Capitoliului; răspunsei la întrebări, clarificai câteva probleme, etc.

Deodată, în mod neașteptat, apăru în fața mea bătrânul astrolog, care mă prevenise înainte despre pâlpăirile lui Marte și despre teribilele pericole pe care acestea le prevesteau; el îmi dădu în secret o bucată de pergament pe care erau notate numele conjuraților.

Bietul bătrân încerca să mă salveze, dar totul fu inutil, n-am făcut caz de asta; în plus, eram foarte ocupat să am grijă de atâția iluștri romani. Apoi simțindu-mă invincibil și invulnerabil, cu această atitudine cezariană care mă caracteriza, avansam în direcția Senatului printre coloanele olimpiene ale Capitoliului.

Dar, nefericire mie! Conjurații, în spatele acestor eroice coloane, mă pândeau; tăișul pumnalului îmi sfâșie spatele. Călit în atâtea bătălii, instinctiv încercai să scot spada, dar simții că leșin; îl văzui pe Brutus și exclamai: «Și tu, fiul meu?»

Apoi, teribila parcă îmi luă sufletul..."

Întorcându-ne de la vechea Romă a cezarilor la pana scriitorilor contemporani, putem vedea, dragă cititorule, că bucuria sufletului e o Catedrală superioară pentru Conștiința noastră. Nimeni nu poate nega că marii cuceritori conchistadori întotdeauna au acordat mare importanță la ceea ce au visat.

Alexandru cel Mare, în ciuda faptului că era educat științific de Aristotel, de fapt traducea mesajele primite în vise: când era pe punctul să abandoneze orașul Tyr, a insistat să-l cucerească din cauza unui vis.

Legenda povestește, de asemenea, că Hanibal a fost avertizat despre una din victoriile sale printr-un vis. La fel, regele Richard al-III-lea, cum povestesc istoricii, a fost asaltat de „imagini oribile” înaintea înfrângerii și morții sale pe Câmpul Bosworth.

Se spune, de asemenea, că Napoleon a visat, cu o zi înainte de bătălia de la Waterloo, o pisică neagră care fugea dintr-o parte în alta și înfrângerea trupelor sale.

Asasinatul arhiducelui Francisc Ferdinand al Austro-Ungariei, fapt care a declanșat Primul Război Mondial, a fost de asemenea avertizat într-un vis. Episcopul Joseph Lanyi, tutorele arhiducelui, a visat moartea acestuia în timp ce călătorea într-o mașină spre Sarajevo. Criticii spun că episcopul Lanyi, alertat, și-a scris în detalii visul și a încercat să-l prevină pe duce, însă nu a avut timp, căci în cinci zile a sosit o telegramă care anunța vestea asasinatului, așa cum visase el.

Se spune, de asemenea, că atunci când Adolf Hitler era caporal în armata bavareză, a visat un vis în care se vedea acoperit de pământ și de fier. El însuși a povestit apoi că a abandonat locul unde dormea și că s-a târât în alt loc. Imediat s-a produs o explozie nu departe de el. Când s-a întors la locul pe care îl abandonase, a văzut un mare crater. Oamenii care dormiseră lângă el, erau în întregime îngropați în pământ.

Abraham Lincoln însuși, cel despre care multe persoane au auzit multe coincidențe cu viața președintelui Statelor Unite, J.F. Kennedy, și-a văzut moartea cu câteva zile înainte de a fi asasinat de John Wilkes Booth. După spusele soției sale, când se plimba pe coridoarele Casei Albe, a auzit pe cineva plângând. Ajungând într-o cameră, a văzut un cadavru care era într-un sicriu și care era supravegheat de o gardă militară. Când l-a întrebat pe unul dintre soldații prezenți, cine este persoana din sicriu, răspunsul a fost: „*Președintele a fost asasinat*”.

Și dacă cititorii noștri au puțină răbdare, vom povesti cum, chiar știința modernă a fost ghidată de destin prin vise. Friedrich August Kekule, celebrul chimist german, de care tinerii care îndrăgesc această materie sigur au auzit, a ajuns în culmea

efortului lui neînțelegând structura moleculei de benzen. Într-o noapte el a visat că molecula acestui compus dansa, luând forma unui șarpe care-și mușcă coada. El povestește că, deodată a descoperit proprietatea benzenului care lipsea, adică structura sa în formă de inel.

Dimitri Ivanovici Mendeleev a visat în 1869 că anumite elemente chimice se organizau, dansând, până luau o formă determinată. Omul de știință povestește că acele elemente chimice erau în ordine crescătoare, în acord cu masa lor atomică. Această ordine este cunoscută sub forma Tabelului Periodic al Elementelor.

Astrologul american Hermann Volrath Hilprecht a avut o revelație asemănătoare în timp ce dormea. Într-o zi, incapabil să identifice două agate antice cu o curioasă inscripție, a visat că vorbea cu un savant din Babilonia care i-a dat răspunsul, spunându-i: *„cele două agate sunt fragmente ale aceleiași inscripții”*. Datorită acestuia, el a putut să le assembleze și să dezvăluie inscripția.

Elias Howe, cel care a acordat modei mult timp, a petrecut mulți ani încercând să inventeze mașina de cusut, fără să reușească. Cum el însuși povestește, într-o noapte a visat că sălbaticii îl atacau și-i spuneau: *„Ori inventezi această mașină, ori mori”*; sălbaticii aveau sulite care la vârf aveau o gaură. Aceasta era soluția pe care o căuta, adică acele cu gaură la vârf.

Albert Szent-Gyorgy, ilustru biochimist ungar, care a descoperit vitamina C și a luat Premiul Nobel pentru medicină, povestește despre un anumit obicei: *„Munca mea nu se termină când mă ridicam de pe scaun. Continuam problemele zilei și atunci când dormeam, creierul meu continua să gândească, căci eu mă trezeam cu soluțiile acestor probleme, care mă preocupau atât de mult”*.

Dacă cititorul nostru rămâne uimit de aceste povestiri, să asculte și altele care îi vor arăta importanța pe care lumea viselor o are pe deplin și în lumea artei.

Marele poet englez, Samuel Tayler Coleridge, într-o zi a adormit iar ultimele cuvinte pe care le-a putut vedea înainte de a adormi, cum povestește poetul, au fost: *„Khan Kubla a ordonat construirea unui palat în acest loc”*.

Trei ore mai târziu el s-a trezit cu anumite versuri în cap. El a scris cum aceste imaginații poetice ajungeau la el „fără cel

mai mic efort”. Rapid, el a scris versurile maiestuoase cu care începe „Kubla Khan”.

Scriitorul Robert Louis Stevenson, căruia îi datorăm cartea „Insula Comorii”, atribuia mult din operele sale literare, colaborării între cele două mentale, cel treaz și cel adormit. Celebrul scriitor ne asigură că era capabil să viseze povești când avea nevoie urgentă să le vândă. El putea chiar să reia șirul povestirii de unde a lăsat-o în noaptea anterioară.

Povestirea *„Straniului caz al Dr. Jekyll și al lui Mr. Hyde”* a fost rezultatul unuia din aceste vise. Cum spune acesta mai târziu, a fost nevoie de mult timp pentru a căuta o operă cu *„această senzație puternică a dublei personalității a omului... când el trecea prin probleme financiare”*. El trăiește în lumile fantastice ale visului toate aceste scene, apoi le scrie; până și scena în care Hyde înghite o pudră și se metamorfozează în persoana pe care o întruchipează.

Și continuând această listă de povestiri, vom aminti acum despre compozitorul italian din sec. al XVIII-lea, Giuseppe Tartini, care a visat că după ce a semnat un pact cu diavolul, își încredința vioara în mâinile lui. *„Surpriza mea fu atât de mare ascultând cântând cu o mare abilitate o sonată de o frumusețe extremă, care era dincolo de puterea mea de imaginație”*. El spunea: *„Încercam să fac un efort să-mi amintesc sunetele pe care le-am auzit. Însă aceasta era imposibil. «Sonata Diavolului» (sau Triada Diavolului) e cel mai frumos lucru pe care l-am scris; chiar și dacă aceasta era inferioară la ceea ce am ascultat în vise!”*

Pentru a termina, spunem cititorilor noștri că am vrut să relatez toate aceste povestiri, pentru a arăta importanta viselor în destinul omului. Acum să încheiem, amintind cuvântul lui Havelock Ellis, care afirma: *„Visele sunt adevărate atât cât durează. Putem să spunem mai mult despre viață?”*

□ **AUTO-CUNOAȘTEREA PRIN INTERMEDIUL VISELOR** □

„În timpul somnului, Egoul scapă din corpul fizic. Această ieșire a Egoului este necesară pentru ca corpul vital să poată revitaliza corpul fizic. Un lucru de care putem fi siguri este că Egoul duce visele în lumile interne, în lumile interne Egoul se ocupă de aceleași lucruri care-l mențin fascinat în fizic. Astfel, îl vedem în timpul somnului pe dulgher lucrând în atelierul său, pe polițist circulând pe străzi, pe coafeză în atelierul ei, pe mecanic

în garajul său, pe bețivan în tavernă sau la berărie și pe prostituată în casa de plăceri, dedându-se desfrâului, etc. Toți acești oameni trăiesc în lumile interne ca și cum ar fi în lumea fizică. Nici unei ființe vii nu i se întâmplă să se întrebe, în timpul somnului, dacă este în lumea fizică sau în astral. Cei care și-au pus o asemenea întrebare în timpul somnului lor, s-au trezit în lumile interne. Atunci, cu uimire, au putut studia toate minunile lumilor superioare. Numai luând obiceiul de a ne pune această întrebare clipă de clipă, în timpul stării pe care o numim stare de veghe, putem ajunge să ne punem aceeași întrebare în lumile superioare în timpul orelor în care ne-am abandonat somnului. Nu se poate nega faptul că în timpul somnului repetăm tot ceea ce am făcut în timpul zilei. Dacă în timpul zilei am luat obiceiul de-a ne pune această întrebare, atunci, în timpul, somnului nocturn, în afara corpului, vom repeta aceeași întrebare. Rezultatul va fi trezirea conștiinței”.

Samael Aun Weor - „Căsătoria Perfectă”

Chiar dacă triburile Senoi care trăiesc în pădurile Malaeziei, trăiesc împreună cu triburile războinice, cei care studiază în materie de crime, admit că triburile Senoi, înconjurate de triburi sălbatice, nu au cunoscut niciodată crima violentă sau orice alt conflict violent pe parcursul a douăzeci sau treizeci de ani. La acești oameni pacifiști, de o condiție liniștită, relațiile interpersonale au ajuns la acel nivel de cooperare, încât poporul care trăiește lângă ei interpretează aceasta ca un produs de magie specială. Senoi, rîd de această credință, nu fac nimic pentru a le arăta contrariul, căci această credință le e foarte utilă pentru ca pacea să continue atât extern cât și în cadrul tribului. În realitate, Senoi au o cunoaștere profundă a viselor. Ei știu că visele au o valoare decisivă. Visele ne dictează momentul și modul precis pentru fiecare eveniment important al vieții. De aceea, interpretarea lor constituie principala ocupație a acestui trib. După anumite studii științifice, rezultatul este o societate în care nu este durere, violență și agresiune.

De la anii cei mai fragezi, li se arată copiilor cum să-și interpreteze visele și sunt informați asupra metodelor de a le controla. Datorită acesteia, multe persoane spun că Senoi au o mare stabilitate psihică și socială. E important, de asemenea, pentru noi occidentalii să începem să înțelegem importanța pe care o pot avea visele, pentru a ne îmbunătăți relațiile sociale

cu semenii noștri și cu noi înșine. Trebuie să începem gradat prin forme de disciplină și să nu uităm evenimentele pe care le trăim în interiorul corpului nostru în timpul somnului (vedeți broșura intitulată „Yoga Somnului”).

Cu aceasta nu vrem să spunem că toate visele pot fi transcendente pentru viața noastră, căci am văzut că multe vise sunt produse de lumea dorințelor care se ascund în subconștientul ființei umane, cum afirmă Freud. Nu trebuie să uităm că mamiferul rațional care populează astăzi cele cinci continente are 97% material egoic, adică cu alte cuvinte, lumina și discernământul care dă conștiința, este liberă doar 3%, restul e teribil condiționată prin intermediul elementelor indivizibile pe care le purtăm în interiorul nostru, precum mânia, lăcomia, desfrâul, gelozia, orgoliul, gurmandismul, etc., etc.

Visele care sunt în relație cu subconștientul freudian de exemplu, sunt cele ce se află în legătură cu centrul motor. Aceste vise sunt deci, refluxul anumitor lucruri pe care le-am văzut în timpul zilei. Sunt simple senzații, simple repetiții astrale a ceea ce noi vedem zilnic. În același fel, anumite experiențe emoționale, precum frica (ea fiind factorul care face rău umanității), au locul lor în aceste vise haotice în relație cu centrul instinctiv motor.

Există deci, vise intelectuale, emoționale, motorii, instinctive și sexuale. Sunt vise care sunt în relație cu cei cinci centri inferiori ai mașinii umane. În ciuda acestui fapt, trebuie să spunem că toate visele, chiar și cele greu de înțeles, au o anumită semnificație, nu numai că ele indică relația cu unul dintre centri ci, de asemenea, ele arată starea psihologică a acestui centru.

Chiar istoria ne arată, de-a lungul secolelor, cum marii tirani au fost atacați de vise rele. Popular, spunem că persoanele bune și umile au *„somnul celor dreți”*. Se spune că soția Pontifului Pilat a avut vise teribile în noaptea dinaintea condamnării la moarte a lui Iisus Cristos de către procuratorul roman (Matei:27-19).

Există un proverb popular, care spune: *„Conștiința bună e ca perna moale”*.

Într-adevăr, toate persoanele care vor să cunoască gândirea psihologică, trebuie să se transforme în spionii propriilor vise. Care e funcționalismul mental în timpul visului?

Care sunt emoțiile care ne atacă? Care sunt activitățile când suntem în afara corpului fizic? Care sunt senzațiile instinctive care ne guvernează?

Întâi vom vedea starea sexuală pe care o avem în timpul viselor. Trebuie să fim sinceri cu noi înșine. Adică, pe bună dreptate, Platon spune: *„Omul se cunoaște prin visele sale”*. Mulți penitenți care se simt orgolioși de a fi caști, au fost supuși probelor în lumile interne, au eșuat în centrul sexual și rezultatul a fost poluțiile nocturne.

Marele filosof german Friedrich Nietzsche a spus: *„Vreți să fiți responsabili de toate lucrurile cu excepția viselor. Ce debilitate mizerabilă. Ce lipsă de curaj și logică. Visele vă aparțin de asemenea”*.

E clar că la adeptul perfect, cei cinci centri psihici, adică intelectual, emoțional, motor, instinctiv și sexual, funcționează în deplină armonie cu infinitul.

Problema funcționării greșite a centrilor este o temă care pretinde un studiu de-a lungul întregii vieți, prin intermediul acțiunii observării sinelui și prin examinarea riguroasă a viselor. Este posibil să ajungem la un moment dat să înțelegem centrul și munca lor corectă sau greșită. Avem nevoie pentru aceasta de multă răbdare...

Toată viața se dezvoltă și este controlată în funcție de centrul.

Gândirea, sentimentele, ideile, speranțele, teama, iubirea, mânia, acțiunile, senzațiile, dorințele, satisfacțiile, frustrările noastre, etc., se află în centrul. Descoperirea acestor elemente inumane în oricare dintre cei cinci centri, trebuie să fie un motiv mai mult decât suficient pentru munca esoterică.

Orice defect psihologic trebuie să fie înțeles prin intermediul tehnicii meditației înainte de a fi eliminat.

Extirparea, eliminarea oricărui element indezirabil, este posibilă doar invocând ajutorul lui „TONANTZIN” (Divina Mamă Kundalini), care este o variantă a propriei noastre Ființe, FOHATUL particular al fiecăruia dintre noi.

În acest fel trebuie să murim moment de moment; numai prin moarte se naște noul...

□ **TIPURI DE VISE** □

„În timp ce corpul fizic doarme, Egoul trăiește în lumile interne și se deplasează în diverse locuri. În lumile interne

suntem adesea încercați. Primim inițierea în templele interne. Este deci necesar să ne amintim ceea ce facem în afara corpului.

Cu ajutorul instrucțiunilor date în această carte, orice ființă omenească va putea să-și trezească conștiința și să-și amintească experiențele sale interne. Este dureros să știm că există mulți Inițiați care lucrează în Marile Temple ale Lojii Albe, în timp ce corpul lor fizic doarme, dar care nu-și amintesc de nimic, căci memoria lor este atrofiată.

„Samael Aun Weor - „Căsătoria Perfectă”

Cu tot ceea ce am spus înainte, cititorul va putea vedea clar că există diferite tipuri de vise.

Efectiv, de o parte se găsesc aceste vise mecanice, acest tip de relație vie, care se află în legătură cu cei cinci centri ai mașinii umane. Aceste vise sunt un element de bază pentru toți neofii care vor să parcurgă drumul auto-cunoașterii perfecte. Dacă o persoană trăiește stresată de diferite activități, plină de preocupări, etc., e normal ca tipul de vise să fie în relație cu ceea ce trăiește.

Să ne imaginăm pentru o clipă, o persoană pacifistă dintr-un oraș, care lucrează din greu, de exemplu toată ziua scrie la mașină într-un birou, prezintă dosare, completează hârtii, și așa mai departe, până se obosește, total identificată cu cea ce a făcut, în timp ce se află într-o stare permanentă de nervi și preocupări pentru că ceea ce lucrează s-a acumulat. Atunci nu e ciudat că în timpul nopții, în timp ce corpul său se află în pat, începe să viseze cu munca sa, cu foile și dosarele care trebuie să fie prezentate. E posibil ca atunci când se află în subconștientul său, să vadă lucruri fantastice; ca de exemplu, mașina de scris să aibă ochi și să înceapă s-o urmărească pe coridor, iar atunci acea persoană, cu o mare frică, începe să țipe și să strige... și tresărind se trezește transpirând.

Desigur că nu toate visele sunt în relație cu cei cinci centri inferiori ai mașinii noastre organice. Studenții nu trebuie să uite că avem, în plus: centrul intelectual superior și centrul emoțional superior.

Visele în relație cu acești centri superiori sunt într-adevăr foarte interesante și se caracterizează întotdeauna de ceea ce am putea numi, o formulă dramatică...

Dacă reflectăm asupra influenței Razei Creației, care

coboară până la centrii superiori și inferiori ai mașinii umane trebuie să admitem că vibrațiile luminoase coboară până la noi încercând să ne dea informații asupra stării în care ne găsim, etc...

E foarte util să primim energie și să intrăm în contact cu adepții azteci, mayași, tolteci, egipteni, greci, etc...

De asemenea, este minunat să putem intra în contact cu diferite părți, cele mai elevate ale Ființei noastre (Divinitatea pe care noi o avem în interiorul nostru).

Efectiv, diferitele manifestări ale acestei „Unități Multiple Perfekte”, cunoscută ca Zeu al Zeilor, care sunt în realitate ființe auto-conștiente care scapă înțelegerii noastre, precum adepții și inițiații tuturor culturilor solare care au existat pe această planetă, etc., pot, cu o mare ușurință, să facă să ne parvină mesaje, dându-ne soluția la problemele pe care le avem și în acest mod, având o influență pozitivă asupra stării proprii noastre vieți. Când centrii superiori sunt total dezvoltate, este ușor să primim acest tip de mesaje superioare pe care trebuie să le înțelegem, să le captăm în mod conștient.

Persoanele foarte selecte care au în viața lor momente în care își amintesc de ele însele, sau care văd un lucru sau o persoană obișnuită într-un mod complet nou, nu vor fi surprinse dacă le spunem în acest capitol că aceste momente au aceeași calitate interioară și același gust interior ca și visele care sunt în relație cu cei doi centri superiori: emoțional și mental. Semnificația acestor vise transcendente și realizarea Razei Creației aparțin aceluiași ordin și în particular, octavei laterale a Soarelui.

Când începem să ne dăm seama de profunda semnificație a acestui tip special de vise, aceasta ne arată anumite forțe care sunt în luptă pentru a ne trezi.

Dacă iubitul nostru cititor înțelege această problemă, va înțelege ușor acum că, studiind riguros aceste vise superioare, putem găsi faimoasele vise profetice și visele simbolice.

Ce înțelegem prin vise profetice? Ilustrăm aceasta cu un exemplu: să ne imaginăm că, pentru un moment, o persoană se vede în timpul somnului cu familia sa mergând pe un munte acoperit de zăpadă. Puțin mai târziu va vedea în viziunea sa o avalanșă de zăpadă care va îngropa mai mulți schiori care se aflau acolo...

Probabil, când se va trezi, nu va găsi nici o explicație, așa cum Fuhrerul nu a găsit nici una visului său, în exemplul pe care îl vom vedea în continuare. E posibil ca, peste câțva timp, această persoană să se găsească într-o oarecare stațiune muntoasă. Va spune „*Dar eu am visat asta deja; și va avea loc o avalanșă de zăpadă și mai multe persoane vor muri...*” și amintindu-și aceasta, are loc tragedia.

Alt tip de vise, care este în relație cu centrii superiori sunt visele simbolice. Trebuie să știm că limbajul pe care îl utilizăm pentru a comunica unii cu alții, adică această diversitate de limbaje care caracterizează popoarele, nu este unicul limbaj existent.

Toți cei care elimină din ei înșiși ansamblul de agregate psihologice și au conștiința total trezită, au acces la limbajul superior, un limbaj magic, puternic, acest limbaj de care vorbește vechea umanitate înainte ca aceasta să degenereze în vicii și perversiune, acest limbaj care curge ca un râu de aur și de viață, sub razele soarelui.

Precis aceste inteligențe Solare utilizează pentru a ne dirija un al treilea tip de limbaj, un limbaj simbolic, care este similar aceluia pe care umanitatea îl utilizează pentru a dirija circulația, de exemplu. Este un limbaj universal, care poate fi înțeles de un oriental, dar și de un occidental, este un limbaj atemporal, care nu se schimbă în cursul timpului.

Artemidor din Efes, cel mai renumit tălmăcitor de vise din vremea lui Marcus Aurelius, ne arată că în general, de două mii de ani omul cunoaște aceleași simboluri pe care le cunoaște azi. Astrologii spun același lucru în privința triburilor primitive actuale, chiar dacă aceste triburi nu au avut nici un contact cu civilizația noastră...

Limbajul simbolic e un limbaj rapid, precis, concret, de aceea proverbul spune: „*O imagine valorează mai mult decât mii de cuvinte...*”.

Acest tip de limbaj este cel al viselor Faraonului din Egipt pe care Iosif le-a interpretat. Este același limbaj al parabolilor lui Iisus...

Cei care interpretează total literal, gândesc că semănătorul din Evanghelia eristică își seamănă sămânța într-un loc rău, etc. Aceste persoane nu înțeleg sensul acestor parabole, pentru că acestea aparțin limbajului simbolic al

centrului emoțional superior.

Cineva îți arată un număr în vis? Vezi că un dinte îți cade? Un arbore prinde viață și vorbește? Urci un munte și găsești pietre prețioase? Ești pe cale să-ți faci valiza? Aștepti să vină trenul și când sosește urci?... Sunt simboluri care vor să transcendă interpretărilor intelectuale, sunt mesaje care vin direct din Conștiința Ființei umane.

Trebuie să ne pregătim pentru a înțelege acest limbaj. Numai intuiția, conștiința ne permite dezvăluirea sensului ocult al simbolurilor.

Multe persoane sincere cred că nu visează. Adevăratul motiv este că ele uită visele. Care dintre noi e sigur că nu a visat nimic peste noapte și dintr-o dată, în timpul zilei își amintește de un vis?

Cu siguranță, cu un tratament psihanalitic, cu anumită răbdare, cel care crede că nu poate avea vise, începe să-și povestească experiențele onirice.

Starea inconștientă în care noi trăim, plină de încărcături egoice, nu ne permite să devenim conștienți și să raportăm la această lume fizică ceea ce trăim în corpul astral.

Avem, deci, nevoie să înțelegem urgent necesitatea de a ne trezi Conștiința. Această scrisoare pe care o primim în vise, este foarte importantă pentru a o recepționa și, cum se spune în Talmud, nu trebuie să uităm de ea și să o lăsăm deoparte.

• 6. •

DISCIPLINA ONIRICĂ •

„Este dureros să știm că există mulți Inițiați care lucrează în Marile Temple ale Lojii Albe în timp ce corpul fizic doarme, și că totuși nu-și amintesc nimic pentru că memoria lor este atrofiată”.

Samael Aun Weor

□ DISCIPLINA YOGĂI VISULUI □

„La trezirea din somnul normal, fiecare student gnostic trebuie să facă un exercițiu de retrospecție asupra procesului visului pentru a-și aminti toate acele locuri pe care le-a vizitat în orele de somn. Știm deja că Egoul călătorește mult prin locurile unde am fost, și tot ce am văzut și am auzit este important. Maeștrii instruiesc Discipolii atunci când se află în afara corpului fizic.

Este urgent să știm să medităm profund și apoi să punem

în practică ceea ce am învățat în timpul orelor de somn. Este necesar să nu ne mișcăm în momentul când ne trezim, pentru că orice mișcare agită astralul și amintirile se pierd. Este urgent să combinăm exercițiile retrospective cu Mantrele RAOM-GAOM. Fiecare cuvânt se desparte în două silabe. Trebuie accentuată vocala O. Aceste Mantră sunt pentru student ceea ce dinamita este pentru miner. La fel cum minerul își croiește o trecere prin măruntaiele pământului cu ajutorul dinamitei, tot așa studentul își va croi un drum spre amintirile subconștientului cu ajutorul acestor Mantră”.

Samael Aun Weor - „Căsătoria Perfectă”

Acei aspiranți care doresc cu ardoare și sincer experiența mistică directă trebuie indiscutabil să înceapă prin disciplina „Yogăi Visului”.

Este evident că gnosticul trebuie să fie exigent cu el însuși și să învețe să creeze condițiile favorabile pentru amintirea și înțelegerea tuturor acestor experiențe intime care survin totdeauna în timpul somnului.

Înainte de a ne culca pentru a ne odihni după oboseala și eforturile de peste zi, e bine să acordăm atenția cuvenită stării în care ne aflăm.

Devoții care, datorită circumstanțelor duc o viață sedentară, nu pierd nimic, ci câștigă mult dacă, înainte de a se culca fac o scurtă plimbare în pas alert și la aer proaspăt; această plimbare le va destinde musculatura.

Totuși, este bine să clarificăm că niciodată nu trebuie să abuzăm de exerciții fizice; trebuie să trăim într-un mod armonios.

Cina, gustarea sau mâncarea de la sfârșitul zilei trebuie să fie ușoară, fără alimente grele sau stimulente, evitând cu grijă să ingerăm elemente care pot să ne țină treji, să ne împiedice să dormim.

Forma cea mai elevată de a gândi este de a nu gândi. Când mintea este calmă și liniștită, liberă de problemele zilei și de neliniștile lumesti, atunci se află în stare favorabilă față de tot pentru a practica „Yoga Visului”.

Când centrul emoțional superior lucrează într-adevăr, atunci se oprește, chiar și numai pentru un scurt moment, procesul gândirii.

Este evident că centrul menționat intră în activitate prin

beția dionisiacă.

Această stare de încântare devine posibilă ascultând cu infinită devoțiune simfoniile minunate ale lui Wagner, Mozart sau Chopin, etc.

Muzica lui Beethoven, în mod deosebit, este extraordinară pentru a face să vibreze cu intensitate centrul emoțional superior.

În această muzică gnosticul sincer găsește un imens câmp de explorare mistică, fiindcă aceasta nu este o muzică de forme, ci de idei arhetipice inefabile; fiecare notă are semnificația sa; fiecare tăcere corespunde unei emoții superioare.

Beethoven, simțind într-un mod atât de crud rigorile și probele „noptii spirituale”, în loc să eșueze, ca mulți aspiranți, și-a deschis ochii intuiției spre supra-naturalismul misterios, spre partea spirituală a naturii, spre acea regiune unde trăiesc Regii angelici ai acestei mari Creații universale: Tlaloc, Ehecad, Huehuetotl, etc., etc., etc.

Urmăriți-l pe „muzicianul-filosof” de-a lungul întregii sale vieți exemplare. Pe masa sa de lucru el are mereu la vedere o imagine a Divinei sale Mame KUNDALINI, inefabila NEITH, TONANTZIN din ANAHUAC, suprema ISIS egipteană...

Ni s-a spus că acest mare Maestru a pus în partea de jos a acestei figurine adorabile, cu propria sa mână, o inscripție foarte misterioasă: *„Eu sunt cea care a fost, cea care este și care va fi, și nici un muritor nu mi-a ridicat vălul”*.

Progresul intim revoluționar este imposibil fără ajutorul imediat al Divinei noastre Mame TONANTZIN.

Orice fiu recunoscător trebuie s-o iubească pe mama sa, Beethoven o iubea profund pe a lui.

În afara corpului fizic, în orele de somn, sufletul poate să converseze cu Mama sa Divină; însă, este evident că noi trebuie să începem prin disciplina „Yogăi Visului”.

Trebuie să dăm atenție camerei în care dormim. Decorul trebuie să fie agreabil. Culorile cele mai de dorit pentru obiectivul pe care-l urmărim (în ciuda a ceea ce sfătuiesc alți autori), sunt, cu siguranță, cele trei tonalități primare: albastrul, galbenul și roșul.

Fără îndoială, cele trei culori de bază corespund mereu celor trei forțe primare ale naturii (Sfântul Triamazikamno), Sfânta Afirmare, Sfânta Negație și Sfânta Conciliere.

Merită să ne amintim că cele trei forțe originare ale acestei mari Creații se cristalizează mereu în mod pozitiv, negativ și neutru.

„*Causa causorum*” a Sfântului Triamazikamno se află ascunsă în elementul activ Okidanok; acesta în el însuși este doar emanația Absolutului Solar Sacru.

Este evident că respingerea celor trei culori fundamentale, în urma tuturor acestor motive expuse, echivalează, prin simplă deducție logică, cu căderea în absurditate sau aberație...

„Yoga Visului” se dovedește extraordinară, minunată, formidabilă; totuși, se dovedește a fi foarte exigentă.

Camera trebuie să fie întotdeauna foarte bine parfumată și aerisită, dar nu inundată de răcoarea nopții.

După o revizie detaliată a sinelui și a camerei în care va dormi, gnosticul trebuie să-și examineze patul.

Privind orice busolă, putem verifica prin noi înșine dacă acul este bine orientat spre Nord.

Incontestabil, este posibil să profităm conștient de acest curent magnetic al lumii care curge întotdeauna de la Sud la Nord.

Să ne orientăm patul astfel încât capul să ne fie totdeauna spre Nord; astfel putem să utilizăm în mod inteligent curentul magnetic indicat de direcția acului.

Salteaua nu trebuie să fie exagerat de tare, dar nici prea moale, adică elasticitatea sa trebuie să fie astfel încât să nu afecteze cu nimic procesul psihic al celui care doarme.

Arcurile care scârțâie sau capetele patului care pocnesc și scârțâie la cea mai mică mișcare a corpului celui care doarme constituie un obstacol serios pentru aceste practici.

Sub pernă se pune un caiet sau carnet și un creion astfel încât să se poată găsi ușor în întuneric.

Așternutul trebuie să fie plin de prospețime și foarte curat; fața de pernă se parfumează cu parfumul nostru preferat.

După ce a îndeplinit toate aceste cerințe, ascetul gnostic trece la a doua etapă a acestei discipline esoterice.

Se pune în patul său și, stingând lumina, se culcă în decubitus dorsal, adică pe spate, cu ochii închiși și cu mâinile pe plexul solar.

Rămâne total liniștit pentru câteva momente și, după ce s-a relaxat și s-a destins complet, atât fizic cât și mental, se

concentrează asupra lui „MORFEU”, Zeul Visului.

Incontestabil, fiecare parte izolată a Ființei noastre Reale exercită funcții determinate și chiar MORFEU (a nu fi confundat cu Orfeu) este însărcinat să ne instruiască în Misterele Visului.

Va fi mai mult decât imposibil să facem o schemă a Ființei; totuși, toate părțile spiritualizate, izolate, ale formei noastre obișnuite vor perfecțiunea absolută a funcțiilor lor.

Când ne concentrăm asupra lui MORFEU, acesta se bucură de minunata ocazie pe care i-o oferim.

Este necesar să avem încredere și să știm să implorăm. Trebuie să-l rugăm pe MORFEU să ne învețe și să ne trezească în lumile suprasensibile. În aceste momente, o somnolență foarte specială începe să-l cuprindă pe gnostic, și atunci va folosi *Postura Leului*:

„Culcat pe partea dreaptă, cu capul spre Nord, apropiu încet picioarele până când genunchii vor fi îndoiți. În această poziție piciorul stâng se sprijină pe cel drept; apoi, obrazul drept se pune pe palma mâinii drepte, iar mâna stângă se odihnește pe piciorul de pe aceeași parte”

La trezirea din somnul normal, nu trebuie să ne mișcăm, pentru că este clar că cu o astfel de mișcare se agită „Valorile” și atunci se pierd amintirile.

Fără îndoială, exercițiul retrospectiv devine necesar în acele momente când dorim să ne amintim cu precizie toate și fiecare din visele noastre.

Gnosticul trebuie să noteze cu multă grijă detaliile visului sau viselor în caietul sau carnetul pus sub pernă pentru acest scop.

Astfel va putea să aibă o situație minuțioasă despre progresul său intim în „Yoga Visului”.

Chiar dacă nu rămân în memorie decât fragmente vagi din vis ori din vise, ele trebuie să fie consemnate cu grijă.

Când nu rămâne nimic în memorie, trebuie început exercițiul retrospectiv având ca bază primul gând pe care l-am avut chiar în momentul trezirii; evident, acesta este intim asociat cu ultimul vis.

Este necesar să precizăm în mod solemn că exercițiul retrospectiv începe înainte de a fi revenit total la starea de veghe, când suntem încă în stare de somnolență, încercând să urmărim conștient secvența visului.

Practica acestui exercițiu începe totdeauna cu ultima imagine pe care am avut-o, chiar înainte de a reveni la starea de veghe.

Încheiem acest capitol afirmând solemn că nu este posibil să se treacă mai departe cu această practică în legătură cu disciplina „Yogăi Visului” decât în cazul în care am reușit să memorăm perfect experiențele noastre onirice...

□ **SOMNUL TANTRIC** □

„În timp ce corpul fizic doarme, Egoul trăiește în lumile interne și se transportă în diverse locuri. În Lumile Interne suntem de multe ori încercați, în templele interne primim Inițierea. Este deci necesar să ne amintim ceea ce facem în afara corpului.

Cu ajutorul instrucțiunilor date în această carte, orice Gintă umană va putea să-și trezească Conștiința și să-și amintească experiențele sale interne. Este dureros să știm că există mulți Inițiați care lucrează în Marile Temple ale Lojii Albe, în timp ce corpul lor fizic doarme, dar care totuși nu-și amintesc de nimic, căci memoria lor este atrofiată”.

Samael Aun Weor - „Căsătoria Perfectă”

Fără îndoială, este indispensabil să revedem lunar caietul sau carnetul nostru de notițe, cu scopul de a verifica prin noi înșine progresul memoriei onirice.

Orice posibilitate de uitare trebuie să fie eliminată; nu trebuie să ne angajăm în practicile următoare până când nu am ajuns la o memorie perfectă.

Se dovedesc a fi deosebit de interesante acele drame care par să iasă din alte secole și care se derulează în medii și ambianțe care nu au nimic cu existența concretă a celui care visează.

Trebuie să fim în stare de „percepție alertă”, de „alertă noutate” și să avem o atenție cu totul specială la studiul detaliilor, incluzând întrebările specifice, conversațiile, reuniunile, templele, activitățile neobișnuite în relație cu alte persoane, etc., etc., etc.

Ajungând la dezvoltarea integrală a memoriei onirice, eliminând orice posibilitate de a uita, procesul de simbolizare va deschide drumul revelației.

Știința de bază a interpretării viselor, trebuie s-o căutăm în Legea Analogiilor Filosofice, în Legea Analogiilor și a

Contrariilor, în Legea Corespondențelor și a Numerologiei.

Imaginile astrale reflectate în oglinda magică a imaginației nu trebuie niciodată să fie traduse literal, căci ele sunt numai reprezentări ale ideilor arhetipice și ele trebuie să fie utilizate în același fel cum un matematician folosește simbolurile algebrice.

Merită să afirmăm că acest fel de idei coboară din lumea Spiritului pur.

Evident că ideile arhetipice care coboară din Ființă devin minunate, informându-ne fie asupra stării psihologice a unui centru sau a altuia al mașinii umane, fie despre subiecte esoterice foarte intime, fie despre posibile succese ori pericole, etc..., totdeauna îmbrăcate în veșmintele simbolismului.

A pătrunde unul sau altul din simbolurile astrale, o oarecare scenă sau figură cu scopul de a extrage ideea esențială, este posibil numai prin „meditația Ființei, care este logică și confruntativă”.

Ajuns la acest stadiu al disciplinei „Yogăi Visului”, este indispensabil să intri în aspectul tantric al problemei.

Înțelepciunea Antică învață că TONANTZIN (Devi-Kundalini), Divina noastră Mamă cosmică particulară (căci fiecare o are pe a sa proprie), poate adopta orice formă, fiindcă ea este originea tuturor formelor. Motiv pentru care discipolul trebuie să mediteze asupra ei înainte de a adormi.

Aspirantul va trebui să pătrundă zilnic în procesul somnului repetând cu mare încredere rugăciunea următoare: *„TONANTZIN, TETEOINAN, o Mama mea, vino la mine, vino la mine”*.

Conform Științei Tantrice, dacă gnosticul insistă în această practică, mai devreme sau mai târziu va apărea ca prin minune, printre expresiile amorfe și schimbătoare ale viselor sale, un element inițiator...

Atâta timp cât acest element inițiator nu este integral identificat, este indispensabil să se continue transcrierea viselor în caiet sau carnet.

Studiul și analiza profundă a fiecărui vis notat nu pot fi amânate în disciplina esoterică a somnului tantric.

Incontestabil, progresul didactic ne va conduce la descoperirea elementului inițiator sau unificator al visului.

Indubitabil, gnosticul sincer care ajunge la acest stadiu al disciplinei tantrice se află, din acest motiv, gata să facă pasul

următor, care va fi tema viitorului nostru capitol...

□ **PRACTICA ÎNTOARCERII** □

„Mintea subconștientă creează vise fantastice în țara viselor. Calitatea viselor depinde de credințele visătorului. Când cineva crede că suntem buni, visează cu noi văzându-ne ca pe niște îngeri. Când cineva crede că suntem răi, visează cu noi văzându-ne cu figuri de diavoli.

Subconștientul este un ecran pe care sunt proiectate o mulțime de filme interne. De fapt, subconștientul acționează uneori ca un fotograf, alteori ca un regizor și de asemenea și ca operator care proiectează imagini în fondul mentalului.

Este evident că subconștientul care proiectează nu încetează să comită o mulțime de greșeli. Nimeni nu ignoră că pe ecranul minții apar gânduri eronate, bănuieli fără temei, precum și vise false.

Trebuie să transformăm subconștientul în conștient, să încetăm să mai visăm, să ne trezim conștiința”.

Samael Aun Weor - „Căsătoria Perfectă”

Când aspirantul a realizat cu un succes deplin toate exercițiile Gnostice în relație cu esoterismul visului, este clar că el se află atunci intim pregătit pentru „Practica întoarcerii”.

În capitolul anterior am vorbit despre elementul inițiator care apare ca prin minune dintre expresiilor schimbătoare și amorse ale viselor sale...

Anumite persoane foarte Psihice, rafinate și impresionabile, au posedat totdeauna în ele însele elementul inițiator...

Astfel de persoane se caracterizează prin repetarea continuă a aceluiași vis; aceștia re trăiesc periodic o scenă sau alta sau o văd în experiențele lor onirice în mod constant, acea creatură sau simbol...

De fiecare dată când elementul inițiator (fie că e un simbol, un sunet, o culoare, sau o persoană, etc.) este memorat la trezirea din somnul normal, aspirantul, cu ochii încă închiși, continuă să vizualizeze imaginea cheie familiară, pentru ca apoi, intenționat, să încerce să adoarmă din nou, continuând cu același vis...

Cu alte cuvinte, vom spune că aspirantul încearcă să devină conștient de propriul său vis și de aceea el îl urmărește intenționat, dar aducându-l în stare de veghe, cu deplină

luciditate și auto-control...

El devine atunci spectator și actor al unui vis, cu avantajul, desigur, nu neînsemnat, de a putea abandona scena după voință pentru a se mișca liber în Lumea Astrală...

Atunci, aspirantul, liber de toate piedicile cărnii, afară din corpul său fizic, se va desprinde de vechea și familiara sa ambianță, pătrunzând într-un univers condus de legi diferite...

Disciplina Stării de Somn a Budiștilor Tantrici conduce în mod didactic la trezirea Conștiinței...

Gnosticul poate să ajungă la Adevărata Stare de Iluminare numai înțelegând și dezintegrându-și visele...

Scrierile Sacre Hinduse afirmă în mod solemn că lumea întreagă este visul lui BRAHMA...

Plecând de la acest postulat hindus, afirmăm în mod clar ceea ce urmează: „Când Brahma se trezește, visul se termină”...

Atâta timp cât aspirantul n-a ajuns încă la disoluția radicală nu numai a viselor, dar și a resorturilor psihologice care le creează, Trezirea Absolută va fi imposibilă... Trezirea definitivă a conștiinței este posibilă numai printr-o transformare radicală...

Cele Patru Evangheliile Cristice insistă asupra necesității trezirii; din păcate oamenii continuă să doarmă...

QUETZALCOATL, CRISTOSUL MEXICAN, a fost desigur un om sută la sută trezit...

Mulțimea funcțiilor sale ne indică de asemenea cu precizie marea vechime a cultului său și venerația profundă care i se purta în toată America Centrală...

Zei Sfînți din ANAHUAC sunt Oameni Perfecti în sensul cel mai complet al cuvântului; Ființe absolut trezite, ființe care au șters din psihicul lor orice posibilitate de a visa...

TLALOC, „cel care face să încolțească”, Zeu al ploii și al trăsnetului, fiind un Zeu, el este în același timp un om trezit, unul care a eliminat din Psihicul său nu doar visele sale, dar și orice posibilitate de a visa...

El este Individul Sacru principal al foarte vechii culturi Olmece și apare mereu cu masca Tigrului-Șarpe pe topoarele colosale și diversele figuri de jad...

TEXCATLIPOCA și HUITZILOPOCHTLI, Creaturi ale Focului, vii reprezentări ale nopții și ale zilei sunt de asemenea oameni treziți, ființe care au reușit să treacă dincolo de vise...

În afara Corpului Fizic, omul trezit poate să invoce Zeii Sfinți ai Aztecilor, Mayașilor, Zapotecilor, Toltecilor, etc.

Zeii din Codexurile Borgia, Borbonico, etc., etc., etc., vin la chemarea omului trezit...

Grație ajutorului Zeilor Sfinți, omul trezit poate studia, în Lumina Astrală, Doctrina Secretă din ANAHUAC...

□ **CELE PATRU BEATITUDINI** □

„Întrebare: De ce visez întotdeauna, cu părinții mei care sunt acum morți, vorbesc cu ei și ei afirmă că nu au murit și că sunt într-o perfectă stare de sănătate?

***Răspuns:** Distins domn, îmi place întrebarea dumneavoastră și vă voi răspunde cu cea mai mare plăcere. Înainte de toate vreau ca dumneavoastră să înțelegeți ce este procesul somnului, este incontestabil că somnul este «o mică moarte», după cum spune proverbul. În timpul orelor în care corpul nostru doarme în pat, Sufletul umblă în afara corpului și merge în diferite locuri, se pune în contact cu cei care au murit și chiar își oferă luxul de a vorbi cu ei.*

Este clar că morții nu cred niciodată că sunt morți, pentru că niciodată în viața lor nu s-au preocupat pentru a-și trezi conștiința; ei întotdeauna gândesc despre ei înșiși că sunt vii; acum vă explicați motivul pentru care sufletele dragi ale morților fac aceste afirmații.

Samael Aun Weor - „Privind Misterul”

În capitolul anterior am vorbit mult despre elementul inițiator al visului și este evident că nu ne rămâne decât să învățăm cum să-l utilizăm...

Când gnosticul a ținut o „evidență” a viselor sale, el descoperă negreșit visul care se repetă mereu; printre altele, acesta este un motiv mai mult ca suficient pentru a nota într-un caiet sau carnet toate visele.

Fără îndoială, experiența onirică repetată în mod constant este elementul inițiator care, utilizat în mod inteligent, ne conduce la trezirea conștiinței...

De fiecare dată când Misticul, culcat în patul său, ațipește intenționat meditănd asupra elementului inițiator, rezultatul nu se lasă niciodată mult așteptat; în general, anahoretul re trăiește acest vis conștient, cu posibilitatea de a se separa de scenă după voință pentru a călători în Lumile Suprasensibile...

Orice alt vis va putea fi, de asemenea, utilizat în acest

scop atunci când într-adevăr cunoaștem tehnica...

Cel care se trezește dintr-un vis poate continua intenționat același vis, dacă aceasta este dorința sa. În acest caz, trebuie să adoarmă din nou, re trăindu-și experiența Onirică cu imaginația...

Nu trebuie să ne imaginăm că suntem pe punctul de a ne imagina; punctul fundamental constă în a retrăi visul în cruda sa realitate anterioară...

Repetarea intenționată a visului este primul pas spre trezirea conștiinței; a te separa după voință de vis în mijlocul Dramei care se derulează, este al doilea pas...

Unii aspiranți reușesc să facă primul pas, dar le lipsește forța pentru a realiza cel de-al doilea pas...

Asemenea persoane pot și trebuie să se ajute prin ele însele folosind tehnica meditației...

Luând decizii foarte serioase, acești devoți vor practica meditația înainte de a intra în starea de somn...

În acest caz, problema lor intimă va fi tema concentrării și auto-reflexiei în Meditația lor interioară profundă.

Pe parcursul acestei practici, misticul neliniștit, plin de emoție sinceră, o va invoca pe Divina sa Mamă TONANTZIN (DEVĪ KUNDALINI).

Vărsând lacrimi de durere, ascetul gnostic se lamentează despre starea de inconștiență în care el se află și imploră ajutor, rugând-o pe Mama sa să-i dea forțele interioare necesare pentru a se desprinde de orice vis după voință.

Scopul pe care-l urmărește întreaga disciplină a Somnului Tantric este de a pregăti discipolul pentru a recunoaște clar cele Patru Beatitudini care apar în timpul experienței onirice.

Această disciplină esoterică, desigur, este numai pentru persoane foarte serioase, fiindcă cere o răbdare infinită și enorme supraeforturi intime.

S-a vorbit mult, în lumea orientală, despre cele Patru Lumini ale Somnului și noi trebuie să studiem această problemă.

Prima se numește „Lumina Revelației” și este scris cu litere de aur în cartea vieții că ea poate fi percepută chiar înaintea sau în primele ore ale somnului.

Trebuie subliniat cu vehemență și fără alt comentariu că pe măsură ce somnul devine mai profund, amestecul indezirabil de impresii reziduale și curentul obișnuit de gânduri

discriminatorii sfârșește din fericire prin a se dizolva în mod lent...

În această stare de somn apare progresiv cea de-a Doua Iluminare, cunoscută în Asia sub numele minunat de „Lumină a întăririi”.

Incontestabil, Ascetul Gnostic, grație extraordinarei discipline a Somnului Tantric, ajunge să treacă mult dincolo de această etapă, până la captarea totală a celor două lumini care au rămas.

A trăi lucid realitatea crudă a vieții practice în Lumile Superioare ale Conștiinței Cosmice, înseamnă că a fost atinsă cea de-a Treia Lumină, cea a „Realizării Imediate”.

A Patra Lumină este cea a „Iluminării Interioare Profunde” și ea ne vine ca prin minune în plină experiență mistică.

„Aici, în al Patrulea Grad al Vidului, locuiește Fiul Mamei Luminii Clare”, spune un Tratat Tibetan.

Vorbind deschis și fără ocolișuri, declar următoarele: disciplina Somnului Tantric este în realitate o pregătire esoterică pentru acest somn final pe care noi îl numim moarte... Fiind mort de mai multe ori pe parcursul nopților, Gnosticul Anahoret care a captat conștient cele Patru Beatitudini, ce se prezintă în experiența Onirică, în momentul dezîncarnării trece la starea „POST-MORTEM” cu aceeași ușurință cu care s-a introdus voluntar în Lumea Visului.

Afară din corpul fizic, gnosticul conștient poate verifica prin el însuși destinul rezervat Sufletelor dincolo de Moarte.

Dacă în fiecare noapte, prin Disciplina Tantrică a Somnului, esoteristul poate muri conștient și pătrunde în lumea morților, este clar că el poate de asemenea, din acest motiv, *„să studieze Ritualul Vieții și Morții în timp ce sosește oficiantul”*.

Hermes, după ce vizitase „Lumile Infernale” unde a văzut cu oroare destinul Sufletelor pierdute, a cunoscut lucruri insolite...

„Privește în această parte, îi spune OSIRIS lui Hermes, vezi tu roiul Sufletelor încercând să urce din nou în regiunea Lunară? Unele sunt respinse spre pământ, precum niște vârtejuri de păsări sub loviturile furtunii. Altele ating cu mări bătaii de aripi sfera superioară, care-i antrenează în rotația sa. O dată ajunse acolo, ele recuperează viziunea lucrurilor divine”.

Aztecii, înmormântându-l pe acela care fusese ales de

TLALOC, Zeul ploii, așezau o ramură uscată.

Se spunea că-n momentul în care Preafericitul ajungea la „Câmpul Deliciilor”, care este „TLALOCANUL”, ramura uscată înverzea, indicând cu aceasta revenirea la o nouă existență, întoarcerea.

Cei care n-au fost aleși de către Soare sau de TLALOC, merg fatal în MICTLAN, care e situat la Nord, regiune unde Sufletele suferă o serie de încercări magice trecând prin „Lumile Infernale”.

Locurile unde Sufletele suferă atroce înainte de a ajunge la repaosul definitiv sunt în număr de nouă...

Aceasta ne amintește în mod indiscutabil de cele „Nouă Cercuri Infernale” din Divina Comedie a lui Dante Alighieri...

Numeroși sunt Zeii și Zeițele care populează cele Nouă Cercuri Dantești ale Infernului Aztec...

E bine să-i amintim pe înfiorătorul „MICTLANTECUHTLI” și tenebroasa „MICTECACIHUATL”, „Domnul și Doamna Infernului”, locuitori ai celui de-al Nouălea și cel mai adânc din nivelurile subterane.

Sufletele care trec prin probele „Infernului Aztec”, ulterior, după cea de-a „Doua Moarte”, pătrund fericite în Paradisul Elementarilor Naturii.

Incontestabil Sufletele care după Moarte nu coboară în „Lumile Infernale”, nici nu urcă în „Regatul Luminii Aurite”, nici în „Paradisul lui TLALOC” nici în „Regatul Eternei Concentrări”, etc., etc., etc., inevitabil se întorc sau revin în formă imediată într-un nou Corp Fizic...

Sufletele alese de către Soare sau de TLALOC se bucură mult în Lumile Superioare înainte de a se întoarce în Valea SAMSAREI.

Anahoreții Gnostici, după ce au captat cele Patru Lumini ale Somnului, pot să viziteze conștient, în fiecare noapte „TLALOCANUL” ori să coboare în „MICTLAN” sau să se pună în legătură cu Sufletele care înainte de a se reîntoarce trăiesc în regiunea Lunară.

□ **INGERUL PĂZITOR** □

„În timpul somnului, Egoul scapă din corpul fizic. Această ieșire a Egoului este necesară pentru ca corpul vital să poată repara corpul fizic. Un lucru de care putem fi siguri este că Egoul duce visele în lumile interne. În lumile interne Egoul se ocupă de

aceleași lucruri care-l mențin fascinat în fizic. Astfel, îl vedem în timpul somnului pe tâmplar lucrând în atelierul său, pe polițist circulând pe străzi, pe coafeză în salonul de coafură, pe fierar în atelierul de fierărie, pe bețiv în tavernă sau la cârciumă și pe prostituată în casa de plăceri, dedându-se desfrâului, etc., etc. Toți acești oameni trăiesc în lumile interne ca și cum ar fi în lumea fizică.

Nici unei ființe vii nu i se întâmplă să se întrebe, în timpul somnului, dacă este în lumea fizică sau în astral. Cei care și-au pus o asemenea întrebare în timpul somnului lor, s-au trezit în lumile interne. Atunci, cu uimire, au putut studia toate minunile Lumilor superioare. Numai formându-ne obiceiul de a ne pune această întrebare clipă de clipă, în timpul stării pe care o numim stare de veghe, putem ajunge să ne punem aceeași întrebare în lumile superioare în timpul orelor dedicate somnului.

Este clar că în timpul orelor de somn repetăm tot ceea ce am făcut în timpul zilei. Dacă în timpul zilei ne-am format obiceiul de a ne pune această întrebare, atunci în timpul somnului nocturn, în afara corpului, vom repeta aceeași întrebare. Rezultatul va fi trezirea Conștiinței”.

Samael Aun Weor - „Căsătoria Perfectă”

Începem acest capitol cu fraza următoare: primul educator al oricărui Mare Inițiat se convertește, de fapt și de drept, în cauza fundamentală a tuturor părților spiritualizate ale autenticei sale forme obișnuite.

Orice Guru recunoscător se prosternează cu umilință în fața primului creator al Ființei sale autentice...

Când după multe munci conștiente și suferințe voluntare se revelează în fața ochilor noștri plini de lacrimi absoluta perfecțiune realizată în funcționarea tuturor părților spiritualizate, izolate ale formei noastre obișnuite, izvorăște în noi impulsul de grațitudine al Ființei față de primul educator.

Incontestabil, perfecțiunea absolută a tuturor și a fiecăreia din părțile izolate ale Ființei este posibilă doar murind radical în noi înșine, aici și acum.

Există diverse etape ale, „AUTO-REALIZĂRII INTIME”: unii Inițiați au obținut perfecțiunea unor părți izolate ale Ființei, totuși ei au încă mult de lucru înainte de a ajunge la absoluta perfecțiune a tuturor părților...

În nici un caz nu ar fi posibil să desenăm Ființa, care se

aseamănă cu o mulțime de copii inocenți... fiecare dintre ei îndeplinind funcții determinate; iar ajungerea la integrarea totală este aspirația cea mai arzătoare a oricărui Inițiat.

Când se obține „AUTO-REALIZAREA INTIMĂ” a părții celei mai elevate a Ființei, se primește atunci Gradul de „ISHMESCH”.

Domnul nostru „QUETZALCOATL”, „CRISTOSUL MEXICAN”, fără îndoială a dezvoltat de asemenea partea cea mai elevată a propriei sale Ființe.

Este oportun să amintim aici că „XOLOTL”, Luciferul „NAHUATL”, este de asemenea o altă parte izolată a propriei noastre Ființe.

Zei Elemental ai Naturii, precum Huehuateotl, Tlaloc, Ehecatl, Chalchiuhtlicue – Ginebra lui Tlaloc, Xochiquetzal – Zeița Florilor, etc., asistă Inițiatul în operațiunile sale de Magie Elementală, cu condiția unei conduite drepte.

Totuși, nu trebuie să-l uităm niciodată pe „Intercesorul nostru Elemental”, Magul Elemental din noi înșine, care poate să invoce Zeii Elemental ai Naturii și să realizeze minuni... Incontestabil, el reprezintă o altă parte izolată a propriei noastre Ființe.

Trei Zeițe care în realitate nu sunt decât aspectele aceleași Divinități, o reprezintă pe Divina noastră Mamă (Variante sau Derivații ale Propriei Noastre Ființe); TONANTZIN, COATLICUE, TLAZOLTEOTL...

Părțile izolate ale propriei noastre Ființe sunt multe; suntem plini de uimire la amintirea Leului Legii; a celor două Genii care notează operele noastre bune sau rele; a Poliției Karmei, parte de asemenea a Ființei noastre; a Preamilostivului, a Compătimitorului, a Tatălui-Mamă uniți; a Îngerului Păzitor, etc., etc., etc.

Puterile înflăcărate ale „Îngerului Păzitor” se dovedesc extraordinare, minunate, teribil de Divine.

Din surse perfect Gnostice, păstrate în secret în Mănăstirile Inițiatice și care diferă foarte mult de Pseudo-Creștinismul și de Pseudo-Ocultismul comun și curent, în limbaj obișnuit, se știa într-adevăr ce este „Îngerul Păzitor”.

Ajungând în domeniul misterios al Istoriei și al Vieții „Jinașilor”, noi am descoperit nu doar „Templul din Chapultepec”, din Mexic și oamenii...

[LIPSĂ]

...este urgentă, de neamănat pentru ca să apară flacăra Ființei, ceea ce este în afara Timpului, ceea ce este mereu nou.

Ideea pe care fiecare dintre noi și-o face despre Ființă nu este niciodată Ființa; conceptul intelectual pe care noi l-am elaborat despre Ființă nu este Ființa, opinia noastră despre Ființă nu este Ființa... Ființa este Ființă și rațiunea de a fi a Ființei este însăși Ființa...

Frica de moartea absolută este un impediment, un obstacol, un inconvenient pentru obținerea Schimbării Radicale.

Fiecare dintre noi poartă înăuntrul său o creație eronată; este indispensabil de a distruge ceea ce este fals, pentru a apărea cu adevărat, o nouă creație.

Niciodată nu vom încerca să promovăm evoluția falsului, vom prefera anihilarea absolută.

Din sânul negrei și înspăimântătoarei gropi sepulcrale a abisului, se ivesc diversele părți înflăcărate ale Ființei; „îngerul Păzitor” este una din aceste diverse părți izolate.

Cei care cunosc într-adevăr Misterele Templului, reflectări minunate ale Misterelor Bahice, Eleusine și Pitagoreice, nu ar dori niciodată să continue cu propria lor mizerie interioară...

Trebuie să ne reîntoarcem la punctul de plecare original; trebuie să revenim la întunecimile primitive ale „NEFIINȚEI” și la „HAOS”, pentru ca Lumina să se nască și pentru ca în interiorul nostru să se ivească o nouă creație...

În loc de a ne teme de anihilarea totală, e mai bine să știm să iubim și să cădem în brațele Binecuvântatei Zeițe Mamă-Moarte...

• 7. •

A PATRA DIMENSIUNE •

„Prietenii mei, este bine să știți că există pământuri fermecate, regiuni din o mie și una de nopți și că toate acestea aparțin celei de-a Patra Dimensiuni”.

Samael Aun Weor

□ A PATRA UNITATE A RAȚIONAMENTULUI □

„Amorul propriu este ceva teribil. De exemplu, fanaticii Materialismului nu acceptă Dimensiunile Superioare ale Spațiului din Amor Propriu. Se iubesc mult pe ei înșiși și, cum e natural, pretind că Dimensiunile Superioare ale Spațiului, ale Cosmosului și ale întregii vieți ultrasensibile, să se supună capriciilor lor personale. Nu sunt capabili să meargă dincolo de

criteriile lor înguste și de teoriile lor, dincolo de egoul lor iubit și de preceptele lor mentale”.

Samael Aun Weor - „Revoluția Dialecticii”

Dezvoltând Simțul Spațial al Conștiinței, putem vedea toate lucrurile în ele însele. Dezvoltând Simțul Spațial, putem vedea corpul unui om așa cum este el, mai bine decât cu razele X.

Imaginea unui om nu este omul în sine; cu Simțul Spațial dezvoltat, putem vedea corpul vital al omului (Lingam Sarira al teosofilor, aura înțelepților orientali).

Acest corp este suportul de bază al tuturor fenomenelor BIOLOGICE, FIZICE, CHIMICE, etc. Fără fondul vital, mecanica celulei ar fi imposibilă.

Corpul Vital este „lucrul în sine”, „corpul în sine” al omului.

Care este lucrul în sine al unei plante? Corpul ei vital. Care este lucrul în sine al unui animal? Corpul său vital. Care este lucrul în sine al unui cub? Cubul tetradimensional al acestuia, adică „Hipersolidul” situat în cea de-a Patra Dimensiune.

Animalele inferioare posedă senzații; animalele superioare posedă senzații și percepții, Animalul Intelectual numit om posedă senzații, percepții și concepte.

Există două clase de „Creiere Animalice”. Primul este creierul bazat pe asocierea mecanică de idei, cuvinte și gânduri. Cel de-al doilea este creierul bazat pe formă, pe asocierea mecanică de imagini. Aceste două tipuri de creiere sunt animalice.

Avem nevoie de o nouă formă de gândire, avem nevoie de cea de-a „Patra Unitate a Raționamentului”.

Cel care dorește să obțină cea de-a Patra Unitate a Raționamentului trebuie să se elibereze de „Psihologia Tridimensională”.

Cea de-a Patra Unitate a Raționamentului este la fel de diferită de concepte cum este de percepție.

Cea de-a Patra Unitate a Raționamentului ne permite să vedem cea de-a patra caracteristică a tuturor lucrurilor. Cea de-a patra unitate a Raționamentului ne permite să cunoaștem în mod direct cea de-a PATRA COORDONATĂ, cea de-a PATRA VERTICALĂ, cea de-a PATRA DIMENSIUNE spațială.

În toate lucrurile, în toate organismele, inclusiv în al

nostru, există o a „Patra Caracteristică”, științifică, absolut necunoscută de partizanii degenerați ai lui Marx și Engels.

Fanaticii comuniști urăsc de moarte tot ce are salvare de Divinitate.

Fanaticii materialști cred că, cu raționamentul lor tridimensional pot rezolva toate problemele cosmosului și, ceea ce e mai rău, e că nu se cunosc nici pe ei înșiși.

„Zeul-Materie” al domnilor materialști nu rezistă la o analiză profundă. Până acum, fanaticii Dialecticii Marxiste nu au putut să demonstreze cu adevărat existența materiei.

De-a lungul întregului secol trecut și în secolul XX, fanaticii materialști și-au pierdut timpul discutând despre deja obositoarea și plictisitoare temă a „materiei” și „energiei”.

S-a vorbit mult despre energie și materie, dar acestea continuă, în ciuda tuturor speculațiilor, să fie necunoscutele X-Y. Și atunci ce?

Ironia acestei probleme este că partizanii reacționari ai faimosului „materialism dialectic” au încercat întotdeauna să o definească pe una prin cealaltă. E cu siguranță ridicol să se definească necunoscutul prin necunoscut.

Bieților copii sechestrați din Tibet li se predau, în Pekin, fraze ca acestea: *„Materia este ceva în care se produc schimbări numite mișcări. Și mișcările sunt acele schimbări care se produc în materie”*. Aceasta este identitatea necunoscută: $X=Y$, $Y=X$. Rezultatul este un cerc vicios, ignoranță, absurditate.

Cine a avut vreodată în mână lui o bucată de materie fără nici o formă? Cine a cunoscut materia liberă de orice formă? Cine a cunoscut vreodată energia liberă de conceptul de mișcare? Cine a cunoscut materia în ea însăși, energia în ea însăși?

Nimeni nu a văzut „materia”, nimeni nu a văzut „energia”. Ființa umană poate să perceapă doar fenomene, lucruri, forme, imagini, etc., dar nu a văzut niciodată substanța lucrurilor.

Domnii materialști ignoră total tot ceea ce e o substanță determinată și o numesc în mod dogmatic „materie”, când în realitate, au văzut doar lemn, cupru, aur, piatră, etc.

Realmente, așa numita „materie” este un concept la fel de abstract precum frumusețea, bunătatea, curajul. Nici un fanatic al dialecticii materialiste nu a văzut niciodată substanța lucrurilor în ele însele, așa cum sunt.

Nu negăm că ei folosesc ceea ce în mod dogmatic numesc „materie”; măgarul folosește și el iarba pentru alimentația lui fără să o cunoască, totuși, asta nu e Știință, asta nu e înțelepciune, asta nu e nimic

Fanaticii dialecticii materialiste vor să transforme toate ființele umane în măgari. Din tot ceea ce vedem, asta rezultă. Ce se mai poate aștepta de la aceia care nu doresc să cunoască lucrurile în ele însele?

□ **MULTIDIMENSIONALITATEA SPAȚIULUI** □

„Trăim într-o lume multidimensională; din nefericire, persoanele percep doar lumea celor trei dimensiuni. Este necesar să ne dezvoltăm alte facultăți care să ne permită să cunoaștem cea de-a patra verticală. Din fericire, în anatomia ocultă a ființei umane se află, în stare latentă, simțurile care dezvoltate convenabil, în mod științific pot să ne dea acces nu doar la cea de-a patra verticală, ci și la a cincea, la a șasea și la a șaptea dimensiune”.

Samael Aun Weor - Conferința „Psihologia Experimentală”

□ **UNIVERSURI PARALELE** □

O ipoteză îndrăzneată sugerează că există un univers fantomă asemănător cu al nostru. Există o interacțiune foarte slabă între aceste două universuri, în așa fel încât nu vedem această altă lume care se amestecă cu a noastră.

Gnosticismul științific revoluționar merge mult mai departe în această privință; el afirmă clar coexistența armonioasă a unei infinități de universuri paralele.

Excluderea radicală a acestui concept științific transcendent ar lăsa fără explicație logică o serie considerabilă de fapte neclasificabile, de dispariții misterioase, etc.

Pe malurile înmiresmate ale fluviului care curge vesel și fericit, intrând prin pădurile adânci ale unei regiuni tropicale din America de Sud, câțiva copii inocenți au văzut cu groază dispariția propriei lor mame; ea a plutit în spațiu câteva momente și apoi se pare că a pătruns într-o altă dimensiune.

Într-o zi din vara lui 1809, Benjamin Bathurst, ambasador al Angliei la curtea Austriei, se afla într-un mic oraș german. Trăsura lui s-a oprit în fața unui han. El a coborât și a făcut câțiva pași; a fost ascuns un moment de cai, iar hangiul, precum

și servitorii săi și câțiva călători care se aflau acolo încetară să-l mai vadă. El nu a mai apărut niciodată.

În aceste zile obositoare ale vieții noastre, disparițiile misterioase de bărbați, femei, copii, nave, avioane, etc. se înmulțesc în mod alarmant în ciuda serviciilor secrete și a minunatelor echipamente radar și radio care, teoretic, n-ar trebui să-și ofere luxul de a permite mistere în acest domeniu. Conceptul de universuri paralele apare de fiecare dată mai exact și mai științific decât acele faimoase planuri subiective ale pseudo-ocultismului reacționar.

O analiză de fond ne-ar duce la concluzia logică că astfel de universuri nu există numai în dimensiunile superioare ale spațiului, ci și în infra-dimensiunile scufundate.

Nu e deloc absurd să se afirme clar că în interiorul fiecărui univers paralel există serii de universuri, să le numim atomi, molecule, particule, celule, organisme, etc.

Dragă cititorule, ai bunătatea să reflectezi și să înțelegi; aici nu vorbim de universuri antimaterie, ceea ce este cu totul altceva; acestea se supun exact acelorași legi ca materia noastră, dar fiecare din particulele care le compun au, de asemenea, universurile lor paralele.

Orice fizician știe că universul în care trăim, ne mișcăm și murim, există datorită unor constante: viteza luminii, constanta lui Planck, numărul lui Avogadro, încărcătura elementelor, electronul-volt, energia statică în corpul unei mase de 1 kg, etc.

Când un univers posedă constante total diferite, acest lucru ni se pare ciudat și de neimaginat. Totuși, dacă diferențele nu sunt foarte mari, interferențele cu lumea noastră devin posibile.

Savantii moderni au inventat o oglindă magică uimitoare: acceleratorul de protoni.

Scenele universului paralel vecin situat în a patra dimensiune sunt într-adevăr uimitoare. Comportamentul extraordinar al unei oarecare particule misterioase numită „mezon k”, provoacă perplexitate, indecizie și chiar incertitudine.

Lee Yang și doamna Wu, oameni de știință chinezi care trăiesc și lucrează în Statele Unite, au descoperit cu uimire și surprindere că Legea conservării Polarității nu se realizează cu „mezonii k”. Această admirabilă și prodigioasă descoperire vine

să demonstreze că „mezonul k” se comportă în mod ciudat, pentru că este perturbat de forțele minunate și extraordinare ale unui univers paralel.

Oamenii de știință moderni se apropie periculos de a patra dimensiune și încearcă chiar s-o perforeze cu ajutorul lui neutrino.

Neutrino este prodigios, uimitor, surprinzător și are capacitatea să traverseze o grosime infinită de materie fără o reacție considerabilă. Fotonii sau particulele de lumină pot veni din înalterabilul infinit, dar ajunge o delicată foaie de hârtie pentru a-i opri; în schimb, neutrino poate traversa planeta Pământ în totalitatea sa ca și cum ar traversa vidul; acesta este tocmai agentul indicat pentru a pătrunde în universul paralel vecin.

De câțva timp, celebrul om de știință italian Bremo Pontecorvo a propus construcția unui telescop cu neutrino; ideea sa era surprinzătoare și uimitoare. Cu acest instrument optic revoluționar s-ar putea pătrunde în universul paralel vecin.

Este într-adevăr admirabil să știm că mezonii, al căror ciudat comportament permite oamenilor de știință chinezi să expună ipoteza universurilor paralele, se obțin prin dezintegrări cu emisie de neutrino.

Universurile paralele se întrepătrund reciproc fără să se confunde, posedând fiecare spațiul său, care nu este al nostru.

Gnosticismul științific revoluționar merge cu mult dincolo de simple ipoteze și supoziții și afirmă solemn existența universurilor paralele.

Studentii esoteriști au nevoie de o revoluție culturală și spirituală; această problemă de planuri și de subplanuri este o temă care nu numai că nu a fost niciodată clară și obiectivă, dar a condus la confuzie.

Este urgent să modificăm lexicul esoterist; avem nevoie de un nou vocabular ocultist, un limbaj revoluționar, special care să servească exact ideologiei Vărsătorului.

În locul așa-ziselor planuri metafizice și a atâtor teorii umflate, este mai bine să vorbim de universuri paralele.

▣ **UNIVERSUL ȘI SIMȚUL SPAȚIAL** ▣

SPAȚIUL este MULTIDIMENSIONAL pentru că este infinit. A nega multidimensionalitatea spațiului echivalează cu a nega infinitul. Numai un nebun sau un idiot ar putea nega infinitul.

Realmente, este un fapt că „Tridimensionalitatea” spațiului este o proprietate care își are reflectarea ei în conștiința noastră. Tridimensionalitatea lumii este numai rezultatul propriei noastre receptivități individuale.

Spațiul depinde de Simțul nostru Spațial. Trebuie să știm că există un Simț Spațial inferior Simțului Spațial al omului; trebuie să știm că există un Simț Spațial superior celui pe care omul îl folosește în mod normal.

Fiecare vede lumea în acord cu categoria Simțului său Spațial, aceasta semnifică cu claritate că în ambianța noastră și în jurul nostru pot conviețui ființe care trăiesc în diferite lumi în acord cu categoria lor de Simțuri Spațiale.

Vom concretiza acestea cu câteva exemple: melcul vede lumea într-o singură dimensiune, pentru că este „Unidimensional”. Animalele superioare, precum câinele, calul, elefantul, etc., văd lumea în două dimensiuni, pentru că sunt animale „Bidimensionale”. Animalul intelectual vede lumea în trei dimensiuni pentru că este „Tridimensional”. Oamenii adevărați, adică „Oamenii-îngerî”, „Supra-Oamenii” sau „Geniile”, văd lumea în patru, cinci, șase și șapte dimensiuni, pentru că ei și-au dezvoltat extraordinar de mult Simțul Spațial.

Melcul e dirijat de busola „plăcere-durere” și încearcă întotdeauna să ajungă la marginea frunzei pe care se odihnește liniștit și se îndepărtează instinctiv de frunza moartă.

Toate mișcările melcului se desfășoară pe o singură linie, mergând de la ceea ce e dezagreabil spre ceea ce e agreabil; în afara acestei singure linii nu există nimic pentru melc; această linie este întreaga lui lume; lumea pentru melc este o singură linie.

Animalele superioare, precum pisica, câinele și calul văd lumea ca o suprafață, ca un plan, tot ceea ce nu se găsește în acest plan aparține timpului; un câine sau o pisică percepe orice suprafață convexă sau orice unghi ca pe un corp în mișcare. Unghiul casei pe lângă care trece calul în fiecare zi e perceput de acesta ca un corp în mișcare care se repetă în timp; în concluzie, îi lipsește conceptul pentru a-și corecta percepțiile.

Omul care conduce cu viteză o mașină vede că se mișcă copacii, vede case care vin și se duc, etc., dar, cum e un animal intelectual tridimensional, își corectează propriile percepții prin intermediul conceptelor.

În prezent, există în lume ființe „Tetradimensionale”, „Pentadimensionale”, „Sextadimensionale” și „Heptadimensionale”, care văd ființele „Tridimensionale” în același fel în care acestea văd ființele „Bidimensionale” și „Unidimensionale”.

Studiile gnostice au sisteme științifice pentru a dezvolta Simțul Spațial.

Orice persoană care își dezvoltă Simțul Spațial obține cea de-a Patra Unitate a raționamentului.

Este sigur că raționamentul tridimensional este deja învechit pentru noua eră care a început în aceste momente.

□ **RELAȚIA DINTRE CEI TREI CREIERI** □

Pentru binele dragilor noștri cititori vom analiza din alt unghi această problemă a percepțiilor diferitelor feluri de creaturi care există în Univers.

Cum am spus, există creaturi unidimensionale, care percep o singură dimensiune: de exemplu, o insectă care trăiește câteva ore vara și care are un singur creier, cel MOTOR-INSTINCTIV-SEXUAL.

Există creaturi bidimensionale care posedă doi creieri: pe cel MOTOR-INSTINCTIV-SEXUAL și pe cel EMOȚIONAL. Aceste creaturi sunt animale superioare: calul, elefantul, câinele, pisica, etc.

Există de asemenea creaturi care au trei creieri: cel MOTOR-INSTINCTIV-SEXUAL, cel INTELECTUAL și cel EMOȚIONAL. Evident, aceste creaturi ating forme superioare. Fără îndoială, mă refer la „animalul intelectual” în mod greșit numit „om”. Există o diferență sau un spațiu foarte mare între „animalul intelectual” (care-și poate corecta senzațiile și percepțiile sale) și creatura bidimensională. Un cal, de exemplu, un măgar sau un leu nu-și pot corecta senzațiile și percepțiile lor; acest lucru e evident...

□ **ENIGMA TIMPULUI** □

„Orice civilizație avansată din viitorul îndepărtat va putea crea nave cosmice capabile să traverseze instantaneu bariera vitezei luminii.

Asemenea navete, bazate pe o nouă fizică de tip TETRADIMENSIONAL, vor putea călători în a Patra Verticală cu viteze superioare celei a luminii. Cucerirea spațiului infinit va fi atunci un fapt concret, clar și definitiv.

Fără îndoială, aceste nave propulsate de energie solară vor trebui să fie conduse de oameni autentici în sensul cel mai complet al cuvântului.

Este evident (și toată lumea știe) că, cu avioanele supersonice am traversat deja bariera vitezei sunetului; cu toate acestea, pământeanul arogant și orgolios continuă să fie oprit de bariera vitezei luminii.

Nu este de prisos să emitem enunțul următor: «Dincolo de bariera vitezei luminii (300.000 km pe secundă) se află cea de-a Patra Dimensiune».

Din acest enunț putem deduce următorul corolar: orice Mag care călătorește cu Corpul său Fizic în a Patra coordonată, incontestabil știe să traverseze instantaneu bariera vitezei luminii”.

Samael Aun Weor - „Doctrina Secretă din Anahuac”

Dacă observăm atent orice lucru din această lume „Maya” (iluzorie) în care trăim, de exemplu o masă, descoperim cu uimire mistică trei aspecte perfect definite: lungimea, lățimea și înălțimea.

Totuși, este evident că în masa din exemplul nostru concret, există în plus un factor specific, bine definit, vreau să mă refer la conceptul de timp.

De cât timp a avut nevoie umilul dulgher pentru a face masa? Doar de câteva minute? Poate ore? Luni? Ani?

Lățime, lungime și înălțime sunt, fără nici o îndoială, cele trei aspecte euclidiene ale acestei lumi tridimensionale în care trăim, de bine, de rău; dar este clar că e absurd să excludem din postulatele noastre cel de-al patrulea factor.

Timpul în el însuși, considerat ca cea de-a PATRA DIMENSIUNE, conține în mod intrinsec două proprietăți fundamentale: cea temporală și cea spațială.

Este pozitiv, autentic, neîndoielnic că aspectul cronometric al vieții devine suprafața instabilă a fondului spațial.

Cu câțiva ani înainte ca înțeleptul Einstein să surprindă lumea cu faimoasa lui teorie a Relativității, orice om cult concepea factorul timp ca o linie dreaptă; azi, orice intelectual acceptă că numitul factor este curb.

Totuși, e evident că în acest secol XX există încă persoane care gândesc cu o minte medievală.

□ CUCERIREA SPAȚIULUI □

În aceste timpuri moderne se vorbește mult despre posibilitatea de a călători prin sistemele solare și chiar despre rachete fantastice propulsate de energie atomică și conduse prin presiunea luminii.

Acum, există teorii spațiale foarte frumoase și atât Rusia cât și Statele Unite ale Americii luptă din răzputeri pentru cucerirea spațiului.

Din păcate, este evident că pentru a ajunge la orice stea asemănătoare Soarelui care ne luminează, într-o perioadă de timp umană, trebuie mai întâi ruptă bariera vitezei luminii.

Într-o astfel de barieră există lumea TRIDIMENSIONALĂ; ruperea, transcenderea ei echivalează de fapt cu pătrunderea reală în a PATRA DIMENSIUNE; aceasta din urmă este în ea însăși timpul.

Fără nici o îndoială, afirmăm cu certitudine că cucerirea Timpului e imposibilă atâta timp cât rămânem închiși în acest tipar tridimensional al vieții, determinat de viteza luminii.

Evident că, în a PATRA DIMENSIUNE putem călători în timp, ne putem întoarce în trecutul îndepărtat sau ne putem proiecta în îndepărtatul viitor; să ne amintim că timpul este rotund.

Dacă o navă cosmică ar decola din trista noastră lume cu o viteză mai mare decât cea a luminii, îndreptându-se către un misterios Soare strălucitor situat într-un punct la distanța incomensurabilă de 137 de ani lumină, este adevărat, clar și evident că întorcându-se în această vale a plângerii, păstrând în timpul întregii călătorii aceeași viteză, piloții ei ar trece printr-o mare confuzie când ar întâlni Pământul nostru după 270 de ani.

Totuși, care este racheta cosmică în stare să călătorească într-adevăr cu o viteză mai mare decât cea a luminii?

Am ajuns deja să traversăm bariera sunetului cu avioane și capsule supersonice, dar nu am putut încă să trecem de bariera vitezei luminii.

Este evident că faimosul sistem de rachete, chiar dacă poate să se ducă foarte greu pe Lună și eventual pe Marte, în fond este complet absurd pentru cucerirea spațiului infinit.

Este necesar să trasăm a patra verticală și acest lucru este posibil numai studiind în profunzime atomul.

Când va fi trasată a patra coordonată, se va putea elabora

o nouă Geometrie de tip TETRADIMENSIONAL. Este ușor de înțeles că pe acest fundament puternic se poate crea o Fizică revoluționară cu patru dimensiuni.

Fizica actuală este cu siguranță regresivă, înapoiată, reacționară; nu servește la cucerirea spațiului, este învechită, deplasată, nepotrivită.

Când vom avea o Fizică revoluționară, TETRADIMENSIONALĂ, vom putea atunci să fabricăm nave cosmice capabile să traverseze instantaneu bariera vitezei luminii.

Astfel de nave cosmice ar călători în timp cu o viteză de milioane de ori superioară vitezei luminii.

Acest fel de nave propulsate de energia solară nu ar necesita combustibil de nici un fel și ar călători libere în spațiu infinit.

LUMEA TRIDIMENSIONALĂ nu este totul, nu este desigur nimic mai mult decât o frunză din arborele vieții; să ne gândim la a PATRA DIMENSIUNE. Haideți să REVOLUȚIONĂM ȘTIINȚA!

□ **FENOMENE ALE CELEI DE-A PATRA DIMENSIUNI** □

„Prietenii, vă voi vorbi despre grădina Hesperidelor, despre minunatele câmpii Elizee unde din râurile cu apă pură ale vieții izvorăște lapte și miere; vă voi vorbi despre Moise din Biblie. Tradiția povestește că acolo, pe muntele Nebo, a vorbit mulțimii ebraice care îl asculta... Figura lui strălucea foarte tare în fața poporului ebraic; el a dispărut în prezența tuturor și nu i s-a găsit niciodată cadavrul. Evident, Moise a ajuns să intre pe «Pământul Promis» și a făcut-o cu corpul lui fizic...

Ce vrea Gnoza?... Să vă arate drumul care vă va conduce la PARADISUL TERESTRU de fiecare dată când vreți... De aceea, am venit în această seară să vă vorbesc sincer; dacă vreți adevărul, vi-l vom da, dar înainte de toate trebuie să fim sinceri cu noi înșine, să lucrăm cu adevărat"...

Samael Aun Weor - Conferința „Paradisul Pierdut”

A patra dimensiune este fără îndoială acest Hiperspațiu al Hipergeometriei, datorită căruia este posibil să realizeze acte supranaturale precum apariția sau dispariția unui corp în spațiul tridimensional al lui EUCLID ori să se facă posibilă scoaterea unui obiect oarecare din interiorul unei cutii închise ermetic.

A fost clar demonstrat că atunci când un electron și un pozitron se anihilează pentru a elibera energie, apar două

particule de lumină sau, mai exact, două raze GAMA.

Experiențele care au verificat crudul realism al acestui fenomen, vin în consecință să demonstreze existența celei de-a Patra Dimensiuni.

□ **LEVITAȚII MISTICE** □

Incontestabil, diferitele fenomene de levitație autentică au fost întotdeauna posibile grație agentului extraordinar al celei de-a Patra Verticale.

Este cazul să afirmăm în mod hotărât și fără multă prozopopee, că Levitația Mistică este o înălțare neobișnuită a Corpului Fizic deasupra solului.

Întrucât multă lume nu cunoaște nici măcar abc-ul acestui subiect, este bine să menționăm diferiți anahoreți care au levitat înaintea a diferite asistențe.

Să începem cu Sfântul Ștefan, Rege al Ungariei, ilustru senior medieval, decedat în anul 1038, care a plutit în aer într-o seară pe când se ruga în cortul său...

Să continuăm cu Sfântul Dunstan, Arhiepiscop de Canterbury, eroic om sfânt care, chiar în ziua înălțării, 17 mai 988, s-a înălțat în mod miraculos până la maiestuoasa boltă a Catedralei.

Urmează în ordine succesivă mai mulți cenobiți iluștri și femei remarcabile de o sfințenie recunoscută, să vedem: Sfântul Ladislau al Ungariei (1041-1095) vestit anahoret care, în timpul unei nopți memorabile, a plutit deasupra solului în timp ce se ruga în faimoasa mănăstire din Warasdin; Sfânta Cristina, admirabila (1150-1224), mistică ilustră, care fiind deja declarată decedată, s-a înălțat în mod încântător până la bolta Bisericii, în plină slujbă funerară; Sfânta Isabela a Ungariei, celebră matroană; Sfântul Edmond; Sfânta Ludgarda, faimoasă călugăriță; Preafericitul Guilles de Santarem; Misterioasa Margareta a Ungariei; Spirituala Sfânta Dulcelina; Ilustrul Sfânt Toma din Aquino, faimos domn al înțelepciunii; Sfânta Agnes a Boemiei... și mulți alții care, cufundați în a Patra Dimensiune, pluteau în timpul extazului.

Înălțări extraordinare, zboruri magice, ieșiri rapide pe verticală; suspendări, ascensiuni, traversări, transportări, traiecte aeriene la mare înălțime, extaz, bucurie și încântare...

Legenda secolelor spune, și aceasta Zeii și Oamenii o știu, că atunci când fratele nostru Francisc din Assisi (1186-1226), a

ajuns la sfârșitul vieții sale, extazele sale pe Muntele Averno s-au înmulțit. Preaiubitul său Discipol, Fratele Leon, care bucuros îi ducea hrana, îl găsea întotdeauna în Stare de Extaz în afara peșterii sale, la o înălțime apreciabilă, plutind deasupra pământului parfumat. Uneori ajungea până la nivelul fagilor, dispărea din vedere, intra în a Patra Coordonată...

Și continuând cu această tematică mistico-științifică, nu este în plus să o menționăm de asemenea pe Sfânta Caterina de Ricci (1522-1589), foarte celebra stigmatizată Stareță din Prato, care atunci când intra în extaz, rămânea înălțată în mediul înconjurător...

Mulți alți penitenți, pustnici, precum Sfântul Francisc de Paula, Sfântul Francisc de Alcantara, Sfântul Toma de Vinalova, Sfântul Francisc Javier, etc., se desprindeau de sol în timpul extazelor lor și se mențineau în aer, în fața extraordinarei uimiri a conștiinței publice...

Cazuri faimoase și extraordinare prin aspectul lor insolit și neobișnuit, au fost evident acelea ale acelei Mistice numită Tereza de Avila (1515-1582), descrise de ea însăși cu lux de amănunte, explicând dialectic cum Magica Putere inefabilă o absorbea în interiorul Dimensiunii Necunoscute în timp ce se ruga; atunci plutea înaintea călugărițelor uluite...

Într-una din acele zile, n-are importanță care anume, acea Sfântă se afla atât de sus deasupra podelei, încât nu i s-a putut da ostia...

Dubla levitație a Sfintei Tereza de Îvila și a Sfântului Ioan al Crucii, în mănăstirea carmelită din Îvila, a produs stupefacție, uimire generală; atunci s-au putut vedea în spațiu acei doi Mistici în stare de extaz...

Se spune că acel călugăr cunoscut cândva sub numele de Joseph de Copertino, s-a ridicat în aer de șaptezeci de ori; acest fapt magic s-a produs către anul 1650; motiv pentru care a fost canonizat...

De fiecare dată când amintitul pustnic cu chip blând, se desprindea de pământul dur, scotea un strigăt; întrebat de cardinalul de Lauria asupra acestui straniu și misterios strigăt chiar în momentul zborului, Sfântul a răspuns într-o manieră esoterică: *„Pulberea, când se aprinde în archebuză, explodează cu mare zgomot; așa e inima, cuprinsă de iubirea Divină. Amin!”*

□ **ÎNTÂAMPLĂRI „JINAS”** □

În vechile timpuri ale celor „O MIE ȘI UNA DE NOPTI”, în țara AMECA, unde existau anumite triburi semite ascunse în interiorul pământului, se cunoștea cheia care permitea oamenilor să se introducă în DIMENSIUNEA NECUNOSCUȚĂ. „Imposibil!”, ar spune unii; cum este posibil să fie introdus corpul uman într-o DIMENSIUNE NECUNOSCUȚĂ?

Există persoane care, afară din corpul lor fizic, își pot invoca sau chema corpul, chiar și în cazul în care se află foarte departe de corpul fizic.

Pentru o mai bună înțelegere a cititorului, voi explica acest lucru cu alte cuvinte... Gândiți-vă, pentru un moment, că sunteți în camera în care vă culcați în mod normal. Imaginați-vă că Sufletul vostru s-a transportat deodată în centrul satului sau orașului în care locuiți. Fără îndoială, acest Suflet este deja departe de corp, căci corpul este în pat și Sufletul călătorește în centrul orașului și, chiar dacă vă pare imposibil, acest Suflet va putea să cheme corpul care doarme în pat, din centrul satului sau al orașului unde sunteți.

Ar putea părea bizar ceea ce vă spun; ar putea să vă pară imposibil ca acest corp să vină la chemarea voastră, să lase patul, să iasă din casă și, plimbându-se liniștit, să meargă exact la Sufletul lui care în acele momente îl așteaptă dornic în centrul orașului.

Ați putea să-mi spuneți că doar un cățel foarte bun prieten, lăsat acasă ar putea merge să vă caute. Ar putea să vă pară insolit faptul că un corp ar putea să meargă să-și caute Sufletul, dar așa este, nu fiți surprinși. Înțeleg că ignorați toate acestea și de aceea acest fapt vă pare puțin neobișnuit și chiar imposibil.

□ „**NON-TRAJBADA**” □

Să vorbim acum de această faimoasă Insulă, din largul coastelor Spaniei, care a atras atât de mult atenția clerului catolic în secolul al XVIII-lea. Mă refer în mod clar la insula „NON-TRABADA” sau „ENCUBIERTA”, care este situată la patruzeci de leghe de Insula La Palma, spre Nord-Est. Această insulă era vizibilă într-o anumită epocă; giganți enormi se plimbau peste tot aici; în acest ținut, Zeii tunau și fulgerau, iar mulțimile care o populau erau, se spune, extrem de divine.

Căci acolo locuia Umanitatea Divină, acolo trăia sub soare și contempla stelele, acolo se făceau calcule extraordinare, ca

acelea ale astrologilor din vechea Atlantida; de acolo se răspândeau profețiile lor. Locuitorii din „NON-TRABADA” sau „ENCUBIERTA” știau bine că se apropia epoca celui mai crud materialism.

Într-o zi, un preot catolic care ținea liturghia a rămas deodată stupefiat, persoanele prezente veneau să-i vorbească despre „NON-TRABADA” sau „ENCUBIERTA”. Imediat, adresându-se clerului, preotul a spus: „Trebuie să exorcizăm această insulă! Poate fi văzută de la fereastră! Este o insulă magică, demonică!” Toți au căzut atunci la pământ pentru a-l însoți pe preot în exorcismele sale. Insula a dispărut puțin câte puțin și a pătruns în nedescrisa încântare a celei de-a PATRA VERTICALE.

Mai târziu a apărut respingătorul ateism materialist, au apărut Huxley-iștii, Darwin-iștii și mulți alți partizani, dușmani ai Eternului; atunci umanitatea s-a umplut de necredință, scepticism, materialism; simțurile speciei umane au slăbit.

Din păcate, Insula „ENCUBIERTA” sau „NON-TRABANDA” a încetat să mai fie vizibilă pentru toată lumea. De atunci, scepticismul și necredința s-au transmis din tată în fiu; simțurile interne s-au distrus: acum nu se mai pot vedea LACURILE FERMECATE ale timpurilor vechi, nu se mai pot contempla PALATELE DE AUR de care ne vorbesc cele „O Mie și Una de Nopti”, nu se mai pot vedea mărire furtunoase care există în interiorul pământului nostru...

Secolele au trecut, acum copiii nu mai sunt educați cu povești cu Zâne; li se spune că „trebuie să fie practici” și sunt învățați, încă de mici, să manipuleze pistoale, li se fac cadouri tunuri și sunt distrați cu jocuri cu bandiți și hoți.

Astăzi, dragi prieteni, Umanitatea a degenerat îngrozitor: caritatea s-a diminuat, deja nimănui nu-i este milă de nimeni, parfumul prieteniei și aroma sincerității au dispărut în întregime. Pe lângă această pierdere a valorilor umane, simțurile fizice s-au degradat. Rar întâlnești pe cineva ai cărui ochi să fie perfecți sau al cărui auz sau miros să fie perfect, etc. Oamenii au involuat teribil, ei merg spre o mare conflagrație mondială.

Cu adevărat, vreau să vă spun că această civilizație perversă va fi distrusă și că din toată această cultură depravată nu va rămâne piatră pe piatră.

□ **TRIUNGHIUL BERMUDELOR** □

În aceste timpuri, în care ne găsim, „TRIUNGHIUL BERMUDELOR” atrage atenția lumii; mai mult de o sută de nave au fost înghițite de a PATRA VERTICALĂ, în TRIUNGHIUL BERMUDELOR. Nu demult, o escadrilă de cinci avioane a fost devorată de „Triunghiul Bermudeilor”, le-a înghițit a „PATRA VERTICALĂ”; s-au trimis și ajutoare, dar totul a fost inutil. Să ne amintim că acel avion de salvare, care a plecat în căutarea celor cinci avioane a fost înghițit la rândul său de a PATRA VERTICALĂ!

Și ce să spunem despre nenumărații pasageri care acum nu mai există pe suprafața Pământului, dar care continuă să trăiască în a PATRA COORDONATĂ?

Noi am investigat „TRIUNGHIUL BERMUDELOR”; acolo există o intrare deschisă spre a PATRA DIMENSIUNE; va veni o zi în care Umanitatea va cunoaște acest secret, această CHEIE care se află în „TRIUNGHIUL BERMUDELOR”. Pe măsură ce trece timpul, chiar știința se va apropia tot mai mult de a PATRA DIMENSIUNE, aceasta este evident...

□ **CONTELE CAGLIOSTRO** □

Vechi tradiții povestesc că atunci când Cagliostro a ieșit din închisoarea Bastilia din Paris unde era prizonier pentru cunoscutul „colier al Reginei”, care a produs atâta scandal, s-a făcut un banchet extraordinar (întreaga Franța a fost impresionată când a aflat despre întâmplarea de la acest ospăț).

Invitații știau prea bine că Conte Cagliostro avea cu adevărat puteri formidabile.

Masa ospățului strălucea de aurul, de argintul și de splendoarea invitaților. Totuși, anumite locuri erau goale, dar mâncarea era pusă în farfurii. Deodată, s-a întâmplat ceva extraordinar: locurile goale au fost ocupate de persoane care erau moarte de mult timp și toți invitații au fost înspăimântați, dar văzând seninătatea Contelui Cagliostro, au trebuit să se controleze pentru a mânca și a bea în fața fantomelor care zâmbeau (acest fapt a fost comentat în întreg Parisul).

E complet demonstrat că, Cagliostro avea puteri Jinas extraordinare, pentru că putea să scoată defuncții din lumea lor (astrală) pentru a-i face să vină în lumea fizică și acest fapt este, sincer, uimitor...

Se povestea un alt moment în care Conte Cagliostro a vizitat o familie săracă cu scopul de a cina cu ea. Acestor persoane le-a

fost puțin rușine din cauză că nu aveau o veselă prea frumoasă, nici tacâmuri, nici pahare pentru a i le putea oferi în mod demn acestui personaj bogat. Cagliostro, înțelegând toate acestea, în prezența stăpânului casei, a scos din Lumea Astrală vase din aur pur, pahare prețioase și tacâmuri magnifice și apoi le-a cerut cu umilință să servească mâncarea. Toți cei prezenți au mâncat și au băut folosind uimiți aceste vase scumpe.

O dată ospățul terminat, Cagliostro a făcut cadou vesela acelor oameni cu scopul de a îmbunătăți situația lor economică...

□ **UN SOLDAT FILIPINEZ** □

Aici în Mexic, în epoca coloniilor, s-a întâmplat un fapt jinas insolit, neobișnuit. S-a întâmplat că un soldat filipinez a apărut îmbrăcat cu uniforma armatei țării sale în plin centru al D.F. Mexico. Omul a fost imediat arestat și când a fost interogat el putea răspunde (uimit) doar că nu știa cum a ieșit din țara lui, cum a fost transportat instantaneu în acest oraș din Mexic și dădea date în legătură cu fapte ce se întâmplaseră în țara lui cu o zi înainte de capturarea sa.

Investigațiile care s-au făcut au confirmat exact toate datele aduse de acest soldat. În acea epocă nu existau avioane, nici vapoare care să poată transporta vreun pasager din Filipine până în Mexic în câteva ore.

Acest notabil caz „Jinas” a fost un motiv mai mult decât suficient pentru ca „inchiziția” catolică să intervină în mod inevitabil.

Tradiția povestește că acest biet om a fost judecat. Nu se știe încă dacă a fost ars pe rug sau dacă a fost doar închis și torturat...

□ **GENIUL PĂMÂNTULUI** □

Acum câțva timp, s-a produs ceva extraordinar: este vorba despre o defilare militară care trecea prin fața Regelui George al VI-lea. Acest Rege George, atât de extraordinar prin cunoștințele sale, a avut o mare surpriză.

Într-adevăr, splendidul cortegiu trecea înaintea Regelui, înaintea curții sale și a familiei regale. Ce mândri erau de viața Imperiului! Deodată s-a produs ceva neobișnuit... un ELEFANT ALB preceda armata engleză? Cine era cel urcat pe acest elefant, cine? Un ciudat personaj oriental! Trupele aduceau omagiul lor Regelui George și acel ciudat cavaler urcat pe

elefant mergea în fruntea batalioanelor.

Soldații nu se mirau câtuși de puțin, aceasta li se părea foarte natural, căci ei cunoșteau bine viața Indiei și a altor epoci ale acestei prețioase nestemate a Oceanului Indian, care nu era atunci decât unul dintre teritoriile Imperiului Englez.

Un hindus urcat pe un elefant, în fața armatelor, părea ceva perfect normal. Dar totuși, era un fapt ciudat, cavalerul nu aducea omagiu Regelui George. *„Cine este cel care trece?”* (întrebă Regele) *„Cine este acest personaj?”* se răspunse: *„GENIUL PĂMÂNTULUI, domnule!”* E o minune că monarhul n-a căzut pe jos în nesimțire. Elefantul și misteriosul său cavaler au dispărut ca prin farmec.

□ INDEMNURI □

Cine învață să călătorească cu corpul său fizic în STARE DE JINAS va putea intra în legătură cu Zeii Inefabili ai zorilor Mahamvantarei; cine învață să călătorească cu corpul său fizic va putea conversa față în față cu ELOHIMII, cu PRAJAPAȚII, cu RISHII anticilor VEDE; cine învață să călătorească cu corpul său fizic va putea intra în legătură cu Domnul nostru QUETZALCOATL și va putea să-și dea singur seama că Quetzalcoatl este LOGOSUL platonician, este DEMIURGUL grecilor, este Verbul, este Cuvântul... Ioan, în evanghelia sa, spune: *„La început era Cuvântul și Cuvântul era cu Dumnezeu și Cuvântul era Dumnezeu. Toate lucrurile au fost făcute prin El; și nimic din ce a fost făcut n-a fost făcut fără El”...*

A venit ora să luptați pentru a scăpa de această lume tridimensională a lui Euclid, în care domnește numai amărăciunea.

A venit momentul să învățați să vizitați Câmpiile Elizee pentru ca, prosternați la picioarele Maeștrilor, să puteți auzi CUVÂNTUL PIERDUT AL PRIMEI CLIPE.

A venit momentul să cunoașteți din nou Misterele vechiului Mexic, înțelepciunea misterelor din Eleusis și curentul eroic și divin care izvorăște din vechile Mistere ale RISHI-lor Indiei.

Prieteni, SOARELE SPIRITULUI strălucește arzător peste tot; amintiți-vă că corpul fizic nu este altceva decât o formă mentală, învățați să mânuiți această formă mentală, schimbați-i locul după voință, lăsați-vă purtați, cum făceau TUATHA DE DANANN pe mările maiestuoase ale celei de-a PATRA

DIMENSIUNI, în anticul Eleusis!

Prieteni, a sosit vremea pentru voi să-l cunoașteți pe GENIUL PĂMÂNTULUI, acel MELCHISEDEC extraordinar care conduce lumea noastră! Dacă învățați să manevrați ȘTIINȚA JINAȘILOR, veți putea pătrunde într-o zi în interiorul Pământului; atunci veți experimenta prin voi înșivă, direct, că acest Pământ este gol pe dinăuntru; veți întâlni acolo numeroși supraviețuitori ai LEMURIEI și ai ATLANTIDEI, pe bătrânii venerabili care au cultivat Misterele Divine în Templele lor și venerabile preotese care, asemenea Cleopatrelor Nilului, și-au transmis învățătura popoarelor care le iubeau.

Când veți putea pătrunde în locul în care locuiește MELCHISEDEC, veți putea cunoaște atunci înțelepciunea trecutului; veți experimenta prin voi înșivă și în mod direct că în alte timpuri înțelepciunea Ermetică a strălucit pe suprafața Pământului; când veți putea, cu corpul vostru fizic, să vizitați interiorul lumii noastre, vă veți întâlni față în față cu acest MELCHISEDEC, Regele Salemului, despre care Iisus din Nazaret a dat mărturie; el este regele acestei lumi.

Când veți învăța să manipulați STĂRILE JINAS, adică atunci când veți ști să vă introduceți în a PATRA DIMENSIUNE, veți putea vizita PĂMÂNTUL SACRU AL CELOR DIN VECHIME, PARADISUL PIERDUT al lui Milton, GRĂDINA HESPERIDELOR, unde, din râurile cu apă pură ale vieții țâșnește lapte și miere; în acea regiune extraordinară în care trăiesc Principiile Focului, Aerului, Apei și ale Pământului...

Cu corpul în cea de-a Patra Dimensiune, puteți călători unde vreți. Vă este interzis doar să vă duceți corpul fizic pe alte planete (este un factor inviolabil). Ajunge să călătoriți doar pe planeta Pământ, nu violați legile. Se poate călători, de exemplu, spre ORAȘELE MAGICE pe care le-au fondat TUATHA DE DANANN (în Europa există ORAȘE MAGICE; Maiașii din Yucatan au alte ORAȘE MAGICE și acolo se pot primi instrucțiuni). Puteți să călătoriți de asemenea la templul din Chapultepec, în Mexic. Însă nu vă asigur că vă lasă să intrați. Dacă vă lasă să intrați, bine, iar dacă nu vă lasă să intrați, trebuie să vă conformați. Dacă nu vă lasă să intrați atunci dați-vă seama că încă mai trebuie să lucrați mult asupra voastră înșivă, că trebuie să dizolvați egoul animalic, asta e clar.

Aceasta se numește, deci „a călători cu corpul fizic în

STARE DE JINAS” și asta e extraordinar...

• 8. •

DEDOUBLAREA ASTRALĂ •

„A venit deja vremea în care studenții trebuie să învețe să intre după voință în Astral pentru a primi învățătura direct de la Marii Instructori. A venit ceasul să abandonăm teoriile și să trecem direct la practică”.

Samael Aun Weor

□ DEDOUBLAREA □

„Omul este o triadă formată din Corp, Suflet și Spirit. Sufletul este mediatorul între Spirit și Corp. Avem un Suflet, dar suntem un Spirit.

Intimul este Preaînaltul din noi; Intimul este Spiritul. Testamentul înțelepciunii spune: «înainte ca falsa auroră să răsară asupra Pământului, aceia care au supraviețuit uraganului și furtunii, l-au preamărit pe Intim și lor li s-au înfățișat herahii Aurorii». între omul pământean și Intim este Sufletul. Sufletul are un corp ultrasensibil și material cu ajutorul căruia călătorește prin spațiu. Corpul Sufletului este Corpul Astral; așadar, corpul Astral are ceva uman și ceva divin.

Corpul Astral are ultrafiziologia și ultrapatologia sa intim relaționată cu sistemul nervos al marelui simpatic și cu glandele noastre cu secreție internă. Corpul Astral este dotat cu simțuri minunate cu ajutorul cărora putem investiga marile mistere ale vieții și ale morții.

Mintea, voința și conștiința sunt în Astral.

Discipolii noștri trebuie să învețe să iasă în corp Astral”.

Samael Aun Weor - „Mistere Majore”

Prieteni, trebuie să înțelegeți necesitatea de a învăța să ieșiți din corpul Fizic după voință; vreau să înțelegeți că acest Corp Fizic este o casă în care noi nu trebuie să rămânem prizonieri.

Este indispensabil să intrăm în Regiunea Morților după voință, să vizităm Regiunile Cerești, să cunoaștem alte lumi ale spațiului infinit.

În afara Corpului fizic ne putem oferi luxul să invocăm ființele iubite care au trecut deja de porțile morții. Aceștia vor răspunde la chemarea noastră și atunci vom putea vorbi cu ei personal.

Există magi necromanți care știu să invoce morții pentru

a-i face vizibili și tangibili în această Lume Fizică, dar noi preferam să intrăm în regiunea unde trăiesc ei, să-i vizităm, să cunoaștem în ce stare se află ei acolo, etc., etc., etc.

În afara corpului Fizic, putem invoca Îngerii pentru a conversa cu ei față în față, personal.

Este bine să înțelegeți că în trecut am avut alte corpuri, alte existențe și în afara Corpului Fizic ni le putem aminti, le putem retrăi cu exactitate deplină.

Cheia pentru a ieși din această formă densă, din acest corp carnal este foarte simplă, ascultați-mă bine: în acele momente de tranziție care există între Starea de Veghe și Somn, putem scăpa din corpul de carne și oase după voință.

Îmi vine în aceste momente în memorie un caz foarte special. Odată am ajuns într-o localitate și căutam un hotel; dar toate hotelurile erau pline, nu aveau locuri pentru nimeni; și totuși, am obținut un adăpost într-un han.

Acolo erau multe paturi unde dormeau multe persoane. Eu am plătit pentru ultimul dintre aceste paturi care rămăsese liber și m-am așezat să dorm.

Totuși, se întâmplă ca pe la miezul nopții, cineva bătu la acel han solicitând de asemenea un adăpost. Stăpâna acelui loc îl aduse în camera noastră spunându-i: Vezi, nu am paturi, toate sunt ocupate. Călătorul protestă spunând: Nicăieri nu există ospitalitate, mă mulțumesc să dorm în această cameră, chiar și pe jos; puneți-mi o rogojină, o pătură și o pernă pe dușumea pentru că sunt foarte obosit.

Stăpâna acelui han, înduioșată, acceptă cu plăcere ceea ce a rugat-o omul.

Eu mă afluam treaz, auzind și văzând toate acestea. Acel călător se așează pe jos propunându-și să doarmă.

Observam detaliile: în timp ce omul era în stare de veghe, se mișca pe o parte și pe alta, ca și cum ar fi vrut să se acomodeze cu duritatea dușumelei.

Curând încetă să se mai miște și atunci am văzut cu uimire un nor gri oval care ieșea prin porii întregului sau corp.

Acel norișor pluti pentru câteva momente deasupra acelui corp obosit și în cele din urmă, punându-se în poziție verticală, luă forma peregrinului.

Se uită fix la mine și apoi ieși din acea încăpere umblând normal.

Iată, prietenii mei, ce se întâmplă întotdeauna în aceste momente de tranziție dintre starea de Veghe și Somn.

Acel peregrin se îndepărtă de forma sa densă; voi toți faceți același lucru, dar în mod inconștient. Nu vreau să spun cu acestea că acel om ar fi realizat o ieșire conștientă; totuși, acest lucru se poate face după voință, în mod pozitiv și conștient.

Realmente, acesta este un proces natural. Când cineva își dă seama de propriile procese naturale, aceasta niciodată nu poate fi dăunător; când cineva își realizează toate aceste funcții conștient, în loc să le facă în mod inconștient și involuntar, în nici un caz nu este periculos pentru el, și de aceea subliniez necesitatea de a profita de momentul de tranziție dintre starea de veghe și somn pentru a abandona corpul de carne și pentru a intra în Regiunea Misterelor.

Există oameni increduli care spun: „Ce puteți să știți dumneavoastră despre ceea ce este Dincolo? Ce puteți să știți despre ce este pe lumea cealaltă? Sau dumneavoastră ați fost pe lumea cealaltă și v-ați întors?”, etc., etc., etc.

Stimați prieteni, cu acest procedeu vă asigur că puteți să mergeți în cealaltă lume și vă puteți întoarce; pot să vă jur pe ceea ce iubesc mai mult în viață că eu merg în cealaltă lume de fiecare dată când vreau, și voi de asemenea puteți să mergeți; important este să nu vă fie frică.

Când vreau să ies din Corpul Fizic după voință, profit de momentul în care sunt pe punctul de a adormi, de acel moment în care cineva nu este nici adormit, nici trezit cu totul.

În acest moment precis, fac ceea ce a făcut acel peregrin din povestea mea: mă ridic ușor simțindu-mă vaporos, fluidic, gazos; apoi ies din cameră ca acel călător de la han de care v-am povestit și mă îndrept spre stradă.

Spațiul este infinit și zburând, pot călători spre toate locurile Pământului sau ale Infinitului. Dragii mei prieteni, voi puteți face același lucru; totul este ca voi să vă propuneți.

Înainte de toate, nu trebuie să vă identificați cu corpul material. Exact în momentul în care faceți experimentul, trebuie să vă gândiți că nu sunteți corpul, trebuie să înțelegeți că sunteți suflete; trebuie să vă simțiți ca suflete fluidice, subtile; apoi, simțindu-vă așa, în această stare, pur și simplu ridicați-vă din pat.

Ceea ce vă spun trebuie tradus în fapte. Ascultați-mă bine,

nu este vorba de a gândi că suntem ridicați, pentru că aici este vorba de gândire și atunci nu se realizează experimentul.

Repet: transpuneți în fapte ceea ce tocmai am subliniat. Să facem ce a făcut acel pelerin din povestea noastră; el nu s-a gândit că va ieși din corp, pur și simplu a acționat, s-a ridicat subtil, vaporos și a ieșit din acel loc.

Când veți ajunge să mă înțelegeți? În ce perioadă a vieții voastre veți învăța să ieșiți din corp după voința? Vreți să știți ceva despre ceea ce este Dincolo? Vreți să vorbiți față în față cu Ființele Divine? Atunci invocați-le, strigați-le când sunteți afara din corp; este clar că vor veni din iubire pentru voi, cu scopul de a vă instrui.

Tot ceea ce este necesar e să lăsați lenea și să fiți atenți la procesul somnului; cearșaful și pătura cu care cineva se acoperă sunt foarte plăcute; însă e greu pentru cineva să lase lenea, inerția. Amintiți-vă că voința este indispensabilă, iar dacă într-adevăr vă propuneți să ieșiți din corp după voință, veți reuși dacă urmați cu exactitate indicațiile mele.

Toți oamenii înțelepți din trecut își abandonau forma densă pentru a călători conștient și pozitiv în spațiul infinit; atunci, vorbeau cu Zeii Sfinți și primeau instrucțiuni minunate.

În afara acestei Lumi fizice, putem experimenta în mod direct toate Misterele Vieții și ale Morții. Acum înțelegeți de ce pun atâta accent pe necesitatea de a învăța să ieșim din corpul Fizic după voință.

Î: — *Maestre, dumneavoastră ne-ați spus că pentru a leși în Astral trebuie să profităm de momentul în care ne aflăm între starea de veghe și somn. Nu putem face asta într-un alt moment?*

R: — Distinsă domnișoară, vreau ca dumneavoastră să știți că atunci când avem experiența de leșiri în Astral, putem ieși din Corpul fizic după voință, chiar dacă corpul carnal este așezat sau este în picioare; totuși, repet, aceasta este pentru oamenii care practică mult. Cel mai normal, cel mai natural pentru Dedublare este să fim așezați în pat.

Î: — *Maestre, se poate invoca un anume Maestru în mod special pentru a ne ajuta să leșim în Astral?*

R: — Ei bine, prietenă, permiteți-mi să spun că exista ființe invizibile care ne ajută; totuși, puteți să-i cereți sprijin propriei Mame Particulare Divine.

Mă refer la propria voastră Mamă Natură, pentru că este evident că fiecare o are pe a sa. Trebuie să o implorați în numele lui Cristos ca să vă scoată din corp exact în acel moment în care vă aflați în starea de tranziție dintre Veghe și Somn.

I: — *Maestre, există vreo rugăciune specială pentru a o chema pe Mama noastră Natura Particulară? Puteți să ne-o spuneți?*

R: — Preabună discipolă care mă asculți, îți voi da un sfat care va servi pentru toată lumea. Așezați-vă pe spate în patul vostru, cu corpul bine relaxat și adormiți recitând cu gândul și cu inima voastră următoarea rugăciune:

„Cred în Dumnezeu, cred în Mama mea Divină și cred în Magia Albă. Mama mea, scoate-mă din corpul meu”.

Recitați cu toată devoțiunea și cu toată încrederea această rugăciune magică. Recitați-o de mii de ori dacă este nevoie în momentul adormirii.

Totuși, amintiți-vă de acea vorbă care spune: „Dumnezeu îți dă dar nu-ți bagă în traistă”.

Când vă simțiți în acea stare de oboseală proprie somnului, când apar în minte primele imagini ale visului, învingeți lenea, vă rog, și simțindu-vă ca o fantomă subtilă și delicată, faceți ca peregrinul povestirii noastre: ridicați-vă din pat și ieșiți din casă. Ați înțeles?

I: — *Maestre, putem să-i cerem Mamei noastre Natură particulară să ne ducă într-un anume loc sau ea ne duce unde trebuie să mergem în acord cu pregătirea noastră?*

R: — E bună întrebarea pe care ați pus-o. Mama Divină știe unde trebuie să ne ducă pe fiecare dintre noi; totuși, putem și să solicităm să ne ducă într-un loc sau altul și, dacă ea vrea să o facă, e bine.

Totuși, dacă ea nu vrea să ne ducă unde noi dorim, ci ne duce într-un loc diferit, trebuie să acceptăm cu plăcere decizia ei, pentru că este clar că Mama noastră știe de ce avem nevoie, ceea ce ne trebuie mai mult.

□ **O CHEIE A LUI ELIPHAS LEVI** □

„Aceia care spun că «dedublarea de personalitate umană este periculoasă», și că «fiind cineva absent din corpul sau, un altul vine și îl ocupă», etc., greșesc foarte mult.

Cei care vorbesc așa, de fapt, în fiecare noapte ies din

corpul lor. A se dedubla intenționat echivalează cu faptul că cineva își dă seama de propriile funcții naturale și cooperează cu Natura. Dedublarea nu poate fi niciodată periculoasă”.

Samael Aun Weor - „Conferința Evul Mediu și Esoterismul Gnostic”

Cu privire la Proiecțiile Eidolon-ului și la Călătoriile Suprasensibile afară din Corpul Fizic, avem multe de spus.

În momentul în care scriu aceste pagini, îmi revin în memorie evenimente extraordinare, minunate.

Revăzând bătrânele cronici din lunga mea existență cu minuțiozitatea laborioasă a clericului în chilia sa, apăru Eliphas Levi.

Într-o noapte oarecare, afară din forma mea densă, am mers peste tot invocând Sufletul acestui răposat care în viață se numea Abatele Alfonso Luis Constans (Eliphas Levi).

Îl găsii, evident, așezat la o veche masă de lucru, în augustul salon al unui vechi palat.

Se ridică cu mare curtoazie din fotoliul său ca să primească respectuos salutările mele.

— Vin să vă cer un mare serviciu, spusei; aş vrea să-mi dați o cheie pentru a ieși instantaneu în corp Astral de fiecare dată când e nevoie.

— Cu mare plăcere, răspunse abatele, dar înainte doresc ca mâine dumneavoastră să-mi aduceți tema următoare: «Care este lucrul cel mai monstruos care există pe Pământ?»

— Dați-mi cheia chiar azi, vă rog.

— Nu! Aduceți-mi tema dumneavoastră și atunci vă voi da cheia cu mare plăcere.

Problema pe care abatele mi-o propuse a devenit o adevărată bătaie de cap, căci sunt atâtea lucruri monstruoase în lume, încât, sincer, nu găseam soluția.

Mergeam pe toate străzile orașului, observând, încercând să descopăr lucrul cel mai monstruos și când credeam că l-am descoperit, atunci apărea ceva încă și mai rău; deodată o rază de lumină îmi limpezi judecata.

— Ah!, îmi spusei, acum înțeleg. Lucrul cel mai monstruos trebuie să fie, în acord cu Legea Analogiei contrariilor, antipodul celui mai grandios. Bun! Dar care este lucrul cel mai grandios care poate exista pe fața îndurerată a acestei lumi chinuite?

Zării atunci prin transluciditate Muntele căpățânii, Golgota

amărăciunilor și pe marele Kabir Iisus agonizând pe o cruce, din iubire pentru întreaga umanitate suferindă.

Atunci exclamai:

— Iubirea este lucrul cel mai grandios care există pe pământ! Evrika! Evrika! Evrika! Acum am descoperit secretul: Ura este antiteza a ceea ce este mai grandios.

Soluția problemei complexe devenea evidentă; acum trebuia, fără îndoială, să mă pun din nou în contact cu Eliphas Levi.

Să proiectez încă o dată Eidolon-ul fu pentru mine un lucru de rutină, căci e clar că eu m-am născut cu aceasta prețioasă facultate.

Dacă eu căutam o cheie specială, n-o făceam atât pentru insignifianta mea persoană care nu valorează nimic, ci mai curând pentru numeroase alte persoane care aspiră arzător la Dedublarea conștiință și pozitivă.

Călătorind cu Eidolon-ul sau Dublul Magic, foarte departe de Corpul Fizic, mergeam prin diverse țări europene, căutându-l pe abate; dar acesta nu apărea nicăieri.

Deodată, în mod neobișnuit, am simțit o chemare telepatică și am pătruns într-o locuință luxoasă; abatele era acolo, dar...

— Oh! Surpriză! Minune! Ce este aceasta? Eliphas transformat într-un copil mic și culcat într-un leagăn. Un fapt într-adevăr neașteptat! Nu-i așa?

Cu o profundă venerație, mă apropiai foarte încet de bebeluș zicând:

— Maestre, aduc tema: lucrul cel mai monstruos care există pe Pământ este ura. Acum vreau să îndepliniți ceea ce mi-ați promis. Dați-mi cheia.

Totuși, spre marea mea uimire, copilul tăcea, pe când eu disperat, nu înțelegeam ca tăcerea este elocvența Înțelepciunii.

Din timp în timp, îl luam în brațe disperat, rugându-l, dar totul era în zadar, acea făptură părea Sfinxul Tăcerii.

Cât timp a durat asta? Nu știu! În Eternitate, timpul nu există și trecutul și viitorul fraternizează într-un prezent etern.

În cele din urmă, simțindu-mă înșelat, am lăsat copilașul în leagănul său și am ieșit, foarte trist, din acea veche și nobilă casă.

Zilele, lunile și anii trecură, iar eu continuam să mă simt

înșelat; îmi făcea impresia că abatele nu și-a respectat cuvântul pe care-l dăduse atât de solemn; dar într-o zi lumina veni la mine. Îmi amintii atunci această frază a Kabirului Iisus: „Lăsați copiii să vină la mine, căci a lor este Împărăția Cerurilor”.

— Ah! Acum înțeleg, îmi spusei. Este urgent și indispensabil să redevenim copii în minte și în inimă. „Atâta timp cât voi nu veți fi ca niște copii, nu veți putea intra în Împărăția Cerurilor”.

Această întoarcere, această regresie spre punctul de plecare original este imposibilă dacă nu ești înainte mort în tine însuți; Esența, Conștiința este, din păcate, închisă în toate aceste Agregate Psihice care, în ansamblul lor tenebros, constituie Ego-ul.

Numai prin anihilarea acestor Agregate sinistre și sumbre se poate trezi Esența în starea sa de inocență primară.

Când toate Elementele Subconștiente au fost reduse la pulbere cosmică, Esența este eliberată. Atunci recucerim copilăria pierdută.

Novalis spune: „Conștiința este Esența proprie omului în completă transformare, Ființa Cerească Primitivă”.

Se dovedește clar și de necontestat că atunci când Conștiința este trează, problema dedublării voluntare încetează să existe.

După ce am înțeles în profunzime toate aceste procese ale psihicului uman, abatele îmi dădu în Lumile Superioare a doua parte a cheii regale.

Această cheie consta într-o serie de sunete mantrice cu care se poate, în mod conștient și pozitiv, realiza proiecția Eidolon-ului. Pentru binele studenților noștri gnostici, este bine de stabilit în mod didactic succesiunea inteligentă a acestor sunete magice:

a) Un fluierat lung și fin asemănător celui al unei păsări.

b) Pronunțarea vocalei „E” (EEEEEEE), prelungind sunetul și intonându-l pe nota „RE” din gama muzicală.

c) Cântarea lui „R” se face pe nota „SI”, imitând vocea ascuțită a copilului; ceva ca sunetul ascuțit al unei moriști ori al unui motor, extrem de fin și subtil (RRRRRR).

d) Faceți să răsună „S” foarte delicat, ca un fluierat dulce și lin (SSSSSS).

Precizare: La punctul a) este un fluierat real și efectiv. La

punctul d), „S”-ul este doar asemănător unui fluierat.

□ **ASANA** □

Studentul gnostic se culcă în poziția omului mort: decubitus dorsal (pe spate). Picioarele sunt desfăcute în formă de evantai și călcâiele se ating.

Brațele de-a lungul corpului; întregul vehicul fizic trebuie să fie bine relaxat. Ațipind într-o profundă meditație, devotul va cânta de mai multe ori sunetele magice.

□ **ELEMENTALI** □

Aceste mantre sunt în legătură intimă cu Departamentul Elemental al Păsărilor și fără îndoială că aceștia vor asista devotul, ajutându-l efectiv în munca de Dedublare. Fiecare pasăre este corpul fizic al unui Elemental și ei ajută totdeauna neofitul, cu condiția unei conduite drepte.

Dacă aspirantul dorește cu ardoare asistență din Departamentul Elemental al Păsărilor, trebuie să învețe să le iubească. Cei care comit crima de a închide creaturile cerului în abominabile colivii, nu vor primi niciodată acest ajutor.

Hrăniți păsările cerului, deveniți un eliberator al acestor creaturi, deschideți porțile închisorilor lor și ele vă vor asista.

Când am experimentat pentru prima data cheia regală, după ce intonasem mantrele, m-am simțit vaporos și ușor ca și când ceva pătrunsese în interiorul Eidolon-ului.

Fără îndoială că n-am așteptat să mă ridic din pat; am părăsit eu însumi patul; m-am ridicat de buna voie și mergând foarte încet, am ieșit din casă; Inocenții Elementali ai prietenelor mele păsările introduși în interiorul Corpului meu Astral m-au ajutat la Dedublare.

□ **CONCLUZIE** □

Am expus deci, în acest capitol, cele două aspecte fundamentale ale Cheii Regale. Completa și absoluta dezvoltare a acestor două părți a Marii Chei ne va permite să ne dedublăm după voință, în mod conștient și pozitiv.

Cei care aspiră într-adevăr să devină experimentatori ai marilor realități în Lumile Superioare trebuie să dezvolte în interiorul lor înșiși cele două aspecte ale Marii Chei.

□ **ALTE CHEI PENTRU A IEȘI ÎN ASTRAL** □

„Trebuie să lăsăm teoria, să intrăm în miezul problemei, să trecem la fapte, la practică.

Marea parte a fraților își pierd timpul teoretizând,

teoretizând și nimic altceva decât teoretizând. Există biblioteci enorme, imense și pentru ce? Există milioane de volume, și totuși bieții studenți nu au capacități, nu știu să «Călătorească în Astral», nu au vorbit niciodată cu un Maestru, nu au putut niciodată să converseze față în față cu un Elohim. Este foarte tristă starea în care se află: capul plin de teorii și confuzii, și asta e tot.

Deci, este necesar să fiți practici, iubiții mei frați. Teorii? Nu, aceasta este o pierdere inutilă de timp! Important este să fiți practici, să aveți multă încredere, să continuați cu aceste exerciții pe care le-am dat”.

Samael Aun Weor, „Conferința Simțul Practic al Gnosticismului Universal”

Îl vom învăța pe amabilul cititor alte forme pentru a intra conștient în lumea Astrală.

Pentru aceasta vă vom arata anumite „Mantre” care ne permit dezvoltarea acestei facultăți pentru a ne dedubla pozitiv și după voință în Astral. „Mantra”, înseamnă cuvânt cu putere.

Trebuie să știți că sunetul produce efecte vizibile și tangibile pentru toată lumea. Descărcarea unui tun, de exemplu, cu sunetul său, poate să spargă geamurile unui întreg grup de case. Un cuvânt dulce potolește mânia; un cuvânt ironic provoacă multe sentimente în cel care-l asculta. Deci, sunetul este cauza causorum a întregii creații. Pe buna dreptate spunea Ioan: „La început era Cuvântul și Cuvântul era cu Dumnezeu, și Cuvântul era Dumnezeu. Toate lucrurile au fost făcute prin El; și nimic din ceea ce a fost făcut, n-a fost făcut fără El”.

Este util să știm că mantrele sunt cuvinte cu putere. Vibrațiile acestor cuvinte, acestor litere, acestei multiple combinații de sunete, trezesc puterile latente ale ființei umane.

□ MANTRA „FARAON” □

Să începem prin a cunoaște o mantră pentru dedublarea Astrală, mantra FARAON.

Așezați-vă pe spate, ridicând genunchii și sprijinindu-vă tălpile pe pat.

Repețați mantra FARAON astfel:

(FAAAAAAARRRRRRRRRAAAAAA OOOOOOONNNNNNNN)

Repețați această mantră de foarte multe ori. Puteți să o vocalizați cu voce tare și puteți de asemenea să o faceți mental. Adormiți pronunțând această mantră, păstrând genunchii

ridicați. Pe măsură ce adormiți, trebuie să vă imaginați foarte clar piramidele din Egipt.

Aceasta nu este dificil. Convingeți-vă prin voi înșivă că nu este dificil. Puneți-vă toată atenția mentală și adormiți. Rezultatul va fi splendid: veți ieși în Astral și vă veți trezi dincolo, în lumile interne; vă veți abandona corpul fizic după voință și veți intra în cea de-a patra dimensiune cu Conștiința pe deplin trează.

Dar să continuăm cu alte procedee, cu scopul ca studentul să poată alege ceea ce-i convine mai mult. Nu faceți ca vânătorul care aleargă după mai mulți iepuri și nu prinde nici unul. Voi trebuie să alegeți o metodă care vă place mai mult, dar puneți-o în practică, asta contează.

□ **SUNETUL DANAHAṬQ** □

În creierul uman, în interiorul celulelor, răsună neîncetat „vocea subtilă” care este un sunet strident și ascuțit. Este cântecul greierului, șuieratul șarpelui, sunetul Anahat, vocea lui Brahma.

El are zece tonalități pe care teurgul trebuie să învețe să le asculte. Minte studentului trebuie să fie absorbită de acest sunet, precum albină de nectarul florilor.

Cel care vrea să audă sunetul Anahat trebuie să-și videze mintea, să aibă mintea calmă, nu calmată; repetăm, calmă. Cel care încearcă și își propune să audă acest sunet mistic, să-și mențină mintea liniștită; repetăm, în liniște.

Trebuie făcută o distincție între o minte care este calmă, pentru că aceasta a înțeles că este inutil să gândească; și o minte care este calmată artificial. Trebuie să se facă diferența între o minte care se găsește într-o liniște naturală, spontană și o minte care este forțată violent să tacă.

Atunci când mintea este calmă, într-o liniște profundă, studentul poate să audă, în mod inevitabil, sunetul greierului: un sunet subtil, ascuțit, pătrunzător. Chiar mai mult, dacă Sufletul se lasă absorbit de acest sunet mistic, Porțile Misterului se deschid pentru student. Atunci, în acele momente să se ridice din pat în mod instinctiv și să iasă din camera lui pentru a se dirija spre Templele Lojii Albe sau spre orice alt loc din Univers.

□ **MANTRA DLA-RAD** □

Trebuie să știm că puterea cea mai mare care există în lume, cea mai bună cheie care se cunoaște pentru „a ieși în

Astral", depinde de FORȚELE SEXUALE. Poate vi se pare ciudat că afirmăm aceasta. Fiți atenți: energiile creatoare (faimosul „libido”, de care ne vorbește Sigmund Freud), adică FORȚA SEXUALĂ, atunci când se află în procesul de transmutare LIBIDO-GENETICĂ, produce un sunet, sunetul Anahat, acest misterios sunet asemănător celui al greierului despre care am vorbit deja.

Trebuie să învățăm să utilizăm această cheie pentru „a ieși în Astral”. Vă voi arăta-o: trebuie să adormiți vocalizând mental silabele „LA-RA”, astfel: (LAAAAAAAAA-RRRRRRRRRAAAAAAAAAA)

Dar această practică trebuie făcută cu tenacitate, și cu perseverență. Vocalizați mental în timp ce adormiți. Aceste două silabe au puterea de a face să vibreze intens energiile sexuale. Așadar, prin deducție logică, știm că odată ce energiile se situează la o vibrație superioară și puternică, se produce acea literă care este însuși sunetul FOAT-ului, al FOCULUI: litera „s”. Aceasta literă vibrează astfel: (SSSSSSSSS). Se poate simți cum vibrează în creier, ca și cum ar fi cântecul unui greier, sau un sunet asemănător cu sunetul produs de frânele cu „aer comprimat”. Când auziți acest sunet magic, Anahat, nu vă fie teamă. Accentuați volumul. Puteți să-i dați o mai mare rezonanță cu ajutorul voinței și când deja acest sunet vibrează foarte intens, când are deja o mare rezonanță, profitați: ridicați-vă din pat; nu vă gândiți ca „dacă mă ridic cu corpul”, sau că „dacă mă ridic fără corp” sau „dacă eu mă ridic, unde rămâne corpul”. În mod normal, studenții trăiesc cu toate aceste șovăieli, cu toate aceste incertitudini, nu înțeleg.

Ridicați-vă! Repet, ridicați-vă! La ridicare, Natura se va ocupa de separarea părții Astrale de corpul fizic. Tot ce trebuie să faceți voi este să vă ridicați. Desigur, nu este vorba de o ridicare mentală; ceea ce vorbim trebuie să se transpună în fapte. Ridicați-vă din pat; ceea ce ține de corp nu vă interesează. Ceea ce trebuie să faceți este să vă ridicați și înainte de a ieși din camera voastră, faceți un salt cu intenția de a pluti în atmosferă. Dacă plutiți este pentru că sunteți în Lumea Astrală. Ați înțeles? Dacă nu plutiți, întoarceți-vă din nou în pat și repetați experimentul.

Repet: nu vă opriți, dacă azi nu puteți, mâine veți putea. Mulți discipoli triumfă imediat, iar alții au nevoie de luni și chiar

de ani până să ajungă să învețe. În orice caz, tenacitatea învinge. Pe măsură ce auziți acest sunet, vă veți ridica din patul vostru și veți ieși din cameră; dar înainte de a ieși, faceți un salt cu intenția de a pluti și dacă plutiți este pentru că sunteți în Astral. Aceasta este o cheie minunată; este o cheie foarte importantă și indispensabilă.

□ **MANTRA „EGIPTO”** □

Numele ocult al corpului nostru Astral este ZAPHNATH PAANEAH.

Numele corpului Astral este format din doua nume. Primul este Zaphnath. Această mantră corespunde Astralului nostru inferior. Al doilea cuvânt, Paaneah, este Fiul, Cristosul nostru Cosmic, care ne leagă personalitatea fizică cu imanența supremă a Tatălui Solar.

Discipolii noștri trebuie să dobândească puterea de a ieși în corp Astral. Aceasta putere se dobândește vocalizând zilnic o oră mantra EGIPTO.

Vocala „E”, face să vibreze glanda tiroidă și îi conferă omului puterea auzului ocult.

„G”-ul trezește chakra ficatului și atunci când această chakră ajunge la dezvoltarea ei deplină, omul poate intra și ieși din corpul lui de fiecare dată când vrea. Vocala „i” combinată cu litera „p” dezvoltă în om clarviziunea și puterea de a ieși în corpul lui Astral prin fereastra lui Brahma care este glanda pineală. Litera „t” impactează vocala „o”, intim relaționată cu chakra inimii, astfel, omul poate dobândi puterea pentru a se desprinde de acest plex și a ieși în corp Astral.

Pronunțarea corectă a acestei mantră este următoarea: „EEEEEEHHHHHHHHIIIIIIPPPPPPPTOOOOOOO”

Cei care încă nu au putut să iasă în corp Astral cu cheile noastre, este pentru că încă nu au această putere și atunci trebuie să o dezvolte, în primul rând vocalizând zilnic timp de o oră mantra EGIPTO. Această mantră dezvoltă total chakrele care sunt în relație cu dedublarea corpului Astral, și astfel discipolul dobândește puterea de a intra și ieși din corpul fizic după voința.

□ **DISCERNĂMÂNTUL** □

O altă cheie care a dat de asemenea rezultate foarte bune pentru a „ieși în Astral”, este DISCERNĂMÂNTUL. În timpul zilei, când mergeți pe stradă, de exemplu, deodată vă întâlniți cu un

prieten pe care nu l-ați văzut de mulți ani. În acest caz reflectați și întrebați-vă pe voi înșivă: Sunt în Astral? Sunt afară din corpul meu? Atunci, faceți un mic salt cu intenția de a pluti. Este clar că dacă plutiți este pentru că sunteți în Astral.

Ce s-ar întâmpla dacă ați merge pe stradă și v-ați întâlni cu un prieten care a murit de 20 sau 30 de ani? Cel mai logic ar fi ca voi înșivă să încercați să fiți conștienți întrebându-vă: Sunt în Astral? Apoi faceți un mic salt și dacă plutiți este pentru că sunteți în Astral.

Dacă mergeți pe stradă, de exemplu și deodată vă întâlniți cu o mulțime, nu vă costă nimic să reflectați puțin, numai pentru câteva momente. Întrebați-vă pe voi înșivă: Sunt în Astral? Imediat, încercați aceasta: faceți un mic salt cu intenția de a pluti. Dacă plutiți este pentru că sunteți în Astral.

Dacă, de exemplu, vedeți în vitrina unui magazin un obiect curios, puneți-vă întrebarea: Sunt în Astral?

De multe ori studenții și-au pus această întrebare și au făcut micul salt, rezultatul a fost că s-au trezit în Astral, care, așa cum știm, este același cu Lumea Viselor, erau realmente acolo, dar mergeau inconștienți, crezând că erau în carne și oase.

Așadar, trebuie să învățăm să DISCERNEM.

În timpul orelor de somn normal, fiecare trăiește în Lumile Interne cu Conștiința adormită. Aici vedem tâmplarii în tâmplăriile lor, vânzătorii în magazinele lor, șoferii conducându-și mașinile sau automobilele, etc., și toți sunt pe deplin convinși că sunt în carne și oase.

Dacă cineva îl întreabă pe un prieten de acestea: „în ce lume te găsești? Unde crezi că te afli, prietenul meu?” întotdeauna va răspunde că „este în carne și oase” și dacă cineva îi spune că este în Astral, niciodată nu o va crede, întotdeauna va râde. Dacă acești oameni și-ar trezi Conștiința în Lumile Interne, ar intra în temple, și s-ar transforma radical. Dar cum acestor persoane niciodată nu le trece prin cap să facă acest exercițiu pe care îl dăm, trăiesc întotdeauna cu Conștiința adormită.

Dacă faceți această practică, și în timpul întregii zile (fiecare minut, fiecare secundă în prezența unei persoane pe care nu ați văzut-o de mult timp, în prezența unui obiect curios, în prezența unei mulțimi, etc., etc., etc.) vă puneți întrebarea,

este clar că aceasta se întâmpărește foarte bine în subconștient, și rezultatul este că noaptea ne punem aceeași întrebare în Lumea Astrală, trezind astfel Conștiința.

Ceea ce face cineva peste zi, repetă noaptea, în timpul somnului. Dacă se obișnuiește să facă acest exercițiu în timpul zilei, este clar că noaptea îl va face de asemenea. Făcându-l în timpul somnului, Conștiința se trezește și atunci se pot vizita după voință Templele Lojii Albe, se pot invoca Îngerii. etc.

Dacă sunteți în Astral și doriți să invocați un Înger (de exemplu Îngerul ANAEL, Îngerul Iubirii), puteți să-l invocați cu mantra ANTIA DAUNA SASTAZA astfel:

(AAANNTIIIIIIAAA DAAAUUUNAAA SAAASTAAAZAAA)

Veniți aici! Veniți aici! Veniți aici! În numele lui Cristos! În numele lui Cristos! În numele lui Cristos!

Și puteți fi sigur că Anael va veni la chemarea voastră. Anael este foarte înțelept; cu el puteți vorbi ceea ce vreți, cu el puteți învăța multe lucruri. Cunoaște medicina, știe să vindece, este în relație cu toate acele probleme de dragoste, etc.

De exemplu, dacă doriți să invocați orice Înger planetar, utilizați întotdeauna aceeași cheie și veți fi ascultați. Dar înainte de toate trebuie să învățați să „ieșiți în Astral”. În Astral puteți să mergeți în SHAMBALLA și să vorbiți personal cu Divinul Maestru Iisus Cristos. El trăiește în SHAMBALLA cu același corp înviat din morți.

Nu știu cum de există încă oameni care îndrăznesc să spună că Iisus Cristos s-a reîncarnat în Petru, sau în Ioan, sau în Diego, sau în nu știu cine. Lumea face atâtea greșeli! Chiar și acum, în zilele noastre, nu vor să creadă cuvântul lui Iisus, nu vor să creadă ceea ce este scris în Evanghelie. Iisus a înviat și are corpul fizic, păstrându-l viu în SHAMBALLA. SHAMBALLA este un ținut din Tibet, un ținut care este în STARE DE JINAS, un ținut secret.

Astfel, trebuie să învățăm să vocalizăm mantrele care servesc pentru a „ieși în Astral”; trebuie să cunoaștem practicile.

Putem invoca de asemenea Ființele Inefabile pentru ca ele să ne învețe să „ieșim în Astral”. Îl puteți invoca, de exemplu, pe HARPOCRATES și puteți fi siguri că vă va învăța să „ieșiți în Astral”.

□ **STĂRI DE JINAS** □

În primul rând, studentul învață să „iasă în Astral”; și mai târziu învață să-și pună corpul în cea de-a Patra Dimensiune. Aceasta este puțin mai dur, nu-i așa? Acest fapt de a ne pune corpul de carne și oase în cea de-a Patra Dimensiune, aparent este foarte dificil; totuși, se poate.

Cel care vrea să intre cu corpul de carne și oase în Lumile Interne, adică, cel care vrea să învețe să-și pună corpul fizic în STARE DE JINAS, trebuie să cunoască cheile. Harpocrates, de exemplu, ne învață cum să ieșim cu corpul de carne și oase; Harpocrates ne învață să ne transportăm dintr-un loc în altul în câteva momente. Harpocrates ne învață să ne introducem corpul în Lumile Superioare.

Cel care învață să călătorească cu corpul de carne și oase prin Lumile Interne, de fapt poate face minuni. Iisus făcea astfel de minuni, Iisus umbla pe ape, pentru că avea corpul fizic cufundat în Lumile Interne. Amintiți-vă de acea noapte în care Iisus mergea pe apele Mării din Galilea. Aceasta a fost foarte interesant; El mergea cu corpul său fizic în STARE DE JINAS; Petru a ieșit pentru a-l întâmpina. Din păcate, Petru s-a îndoit. Dacă Petru nu s-ar fi îndoit, nicidecum nu s-ar fi scufundat. Bietul Petru se scufunda; și Iisus a trebuit să-l ajute, spunându-i: „Puțin credinciosule, pentru ce te-ai îndoit?”

Cheia pentru a pune corpul fizic în STARE DE JINAS este încrederea. Cel care nu are încredere, eșuează. De fapt, încrederea este o PUTERE SOLARĂ.

Dacă vreți să intrați cu corpul fizic în lumile interne, puteți să faceți următoarele: așezați-vă pe partea stângă, puneți-vă mâna stângă pe pernă; apoi sprijiniți-vă capul pe palma mâinii stângi. Invocați-l pe Harpocrates astfel:

„HAR-PO-CRA-TIS, HAR-PO-CRA-TIS, HAR-PO-CRA-TIS; în numele lui Cristos, în numele lui Cristos, în numele lui Cristos te invocăm, te chemăm. În numele Absolutului, în numele Absolutului, în numele Absolutului te chemăm HAR-PO-CRA-TIS, ajută-mă să-mi pun corpul în STARE DE JINAS!”

Apoi ațipiți, concentrându-vă la Harpocrates. Când simțiți puțin somnul, când începeți să simțiți primele simptome ale somnului, puteți să vă ridicați din pat cu toată încrederea.

Ridicați-vă cum se ridică un somnambul, dar ridicați-vă! Ați înțeles? Ridicați-vă, păstrând puținul somn pe care-l aveți.

După ce vă ridicați, faceți câțiva pași prin cameră. Apoi,

Înainte de a ieși pe stradă, este bine să faceți o încercare în propria camera, pentru a ști dacă sunteți deja în STARE DE JINAS, pentru că altfel, ce veți face pe strada?

Faceți saltul și dacă plutiți este pentru că corpul a intrat în Lumile Interne. Atunci puteți ieși liniștiți pe stradă și vă puteți îndrepta spre Templele care sunt în STARE DE JINAS.

Amintiți-vă că în Pădurea Chapultepec există un Templu minunat. Templul Chapultepec este formidabil: este un Templu Rozacrucian-Gnostic. Conducătorul acestui Templu este Maestrul RASMUSSEN. Puteți să încercați să-l vizitați. Nu se știe dacă vă lasă să intrați; totul depinde de voi. Dacă aveți o viață foarte corectă, dacă sunteți bine pregătiți, dacă sunteți persoane foarte virtuozose, veți putea intra. Dacă nu, cine știe! În orice caz încercați să vedeți. Dacă nu vă lasă să intrați în Chapultepec, vă puteți oferi plăcerea să călătoriți prin Europa, prin Asia, prin Africa, sau unde vreți. Cu corpul în STARE DE JINAS vă puteți transporta în locurile cele mai îndepărtate de pe Pământ.

Doctorul Krumm Heller spunea că este nevoie să adormim invocându-l pe Harpocrates, dar că trebuie să ne imaginăm un ou de culoare albastră, un ou foarte luminos, albastru ca și cerul și să ne vedem înăuntrul acestui ou.

Acest lucru ne învață Doctorul Krumm Heller. Dar modul cel mai practic de a o face este de a căuta cu adevărat un ou de găină; apoi, vom sparge vârful oului, făcându-i un mic orificiu pe partea conică, pe partea mai ascuțită. Înainte de a face această operație, este necesar să lăsăm oul puțin în apă caldă. Apoi îi scoatem gălbenușul și albușul până ce îi rămâne numai coaja. Când avem această coajă, o colorăm în albastru și o punem aproape de pat. Important este să avem mereu figura oului, a cărui coajă este în relație cu puterile lui Harpocrates.

Să ne amintim că Harpocrates este în relație precisă cu oul. Se spune că vechiul Pământ avea formă de ou, era oviform. În Egipt se folosea de asemenea oul și se pune pe capul mumiiilor. Să ne amintim de „OUL DE AUR” al lui BRAHMA. În ou sunt conținute puterile creației. Harpocrates știe să manevreze aceste forțe conținute în ou.

Deci, dacă în ou se află forțe ale creației este logic că are puteri formidabile. Harpocrates știe să manevreze aceste puteri, aceste forțe extraordinare.

Dacă observăm, întreaga creație a ieșit din ou. Însuși omul s-a format din ou. Da, ovulul matern este un adevărat ou și oul este fecundat de spermatozoid (și asta o știu biologii).

Observați plantele: sămânța este un adevărat ou și din această sămânță iese planta.

Mările au ieșit din ou, tot ce există a ieșit din ou. Apoi simbolizează materia fizică și dacă Harpocrates are puteri asupra oului, le are și asupra materiei fizice. Și dacă Harpocrates are putere asupra materiei fizice, poate să ne pună corpul fizic în STARE DE JINAS, poate să ne introducă corpul nostru în a Patra dimensiune. Aceasta este perfect logic.

Analizați aceasta prin voi înșivă și vă veți convinge că e logic. Nu vorbim despre ceva care este absurd. Este clar că pentru omul de știință materialist aceasta ar fi absurd, dar ce importanță are pentru noi omul de știință materialist? Ceea ce ne interesează pe noi este să mergem la origine, să trecem la fapte. Omului de știință materialist îi dăm în primul rând învățătura scrisă; și va veni o zi în care dacă va practica, se va convinge prin el însuși.

• 9. •

TREZIREA CONȘTIINȚEI •

„Trezirea Conștiinței este posibilă doar prin intermediul eliberării și emancipării de dualismul mental, de lupta antitezelor, de tumultul intelectual...”

Samael Aun Weor

□ SOMNUL CONȘTIINȚEI □

„Visează înțeleptul la minunatul trandafir din câmpul fermecat, ce-și întredeschide petalele încântătoare o dată cu luceafărul de seară al iubirii. Visează bardul pletos cu Sosul pârâiaș cântăreț ce coboară din munte destrămat în argint, preschimbat cu totul în dantelărie ce curge și trece.

Visează nefericita mamă la fiul pe care l-a pierdut în război și nu concepe o soartă mai crudă; își plânge lângă portretul lui fericirea distrusă; raza de lumină se joacă cu tortura și chiar aprinde un curcubeu în fiecare picătură. Visează Faust cu Margareta sa cu chip dalb, liniștit, sub acoperământul măiestru al părului său auriu, care precum o cascadă de aur cade pe umerii săi de alabastru. Ce genune adâncă în pupila ei peridă și azurie ca unda!

În ghearele înspăimântătoare ale durerii, sărmanul

«animal intelectual» visează că este Brutus tăind în mii de bucăți inima lui Cezar; Spartacus, cel temut, pustiind ținutul; Ulise în palatul său din Itaca, ucigându-i furios pe претенdenții soției sale; Teii respingând schiful cu piciorul; Cleopatra seducându-l pe Marc Antoniu; Cromwell înaintea supliciului unui monarh; Mirabeau în trupele națiunilor; Bolivar cu cinci popoare eliberate; Morelos pe câmpul de luptă.

Visează îndrăgostitul la steaua ce urcă strălucitoare la răsărit, la atât de așteptata întâlnire, la cartea pe care ea o ține în mâinile sale, la romantica ei fereastră. Visează soțul ofensat la obscura luptă și la răzvrătita încăierare; suferă nespus și chiar moare în coșmar. Visează desfrânatul la goliciunea impudică a diavoliței ce se tăvălește precum porcul în noroiul josniciei. Visează bețivul la faptul că este bogat, tânăr, viteaz cavaler de mare renume, curajos în bătălie. Visează Amado Nervo la iubita nemișcată și Victor Hugo la Mizerabilii. Această viață de tip lunar este doar o întrețesere de vise.

Nu s-au înșelat vechii înțelepți ai pământului sacru al Vedelor, când au spus că această lume este MAYA (Iluzie). Ah!... dacă acești bieți oameni ar înceta să viseze... Cât de diferită ar fi viața!”

Samael Aun Weor - „Întoarcerea mea în Tibet”

Oamenii confundă Inteligența cu Intelectul, iar persoanei foarte inteligente sau foarte intelectuale, îi dau calificativul de foarte conștientă. Noi afirmăm că CONȘTIINȚA la om este fără nici o îndoială și fără teamă de a ne înșela, un gen foarte particular de „PRICEPERE A CUNOAȘTERII INTERIOARE”, complet independentă de orice activitate mentală.

Facultatea CONȘTIINȚEI ne permite cunoașterea de NOI ÎNȘINE.

CONȘTIINȚA ne dă cunoașterea integrală a ceea ce ESTE, unde este, a ceea ce realmente se știe, a ceea ce cu siguranță se ignoră.

PSIHOLOGIA REVOLUȚIONARĂ învață faptul că doar omul însuși poate ajunge să se cunoască pe sine însuși.

Doar noi putem ști dacă suntem Conștienți într-un anumit moment sau nu. Numai noi înșine putem ști despre propria noastră Conștiință și dacă aceasta există la un moment dat sau nu.

Omul însuși și nimeni altcineva decât el poate să-și dea

seama pentru o clipă, pentru un moment, că înaintea acelei clipe, înainte de acel moment, realmente nu era conștient, avea conștiința foarte adormită; apoi va uita acea experiență sau o va păstra ca pe o amintire, ca pe amintirea unei experiențe puternice.

Este urgent să știm că la ANIMALUL RAȚIONAL, CONȘTIINȚA nu este ceva continuu, permanent...

În mod normal, Conștiința la animalul intelectual, în mod greșit numit om, doarme profund.

Rare, foarte rare sunt momentele în care Conștiința este trează; animalul intelectual lucrează, conduce mașini, se căsătorește, moare, etc., cu conștiința în totalitate adormită și doar în momente foarte excepționale se trezește.

Viața ființei umane este o lume de visare, însă ea crede că este trează și niciodată nu ar admite că visează, că are Conștiința adormită.

Dacă cineva ar ajunge să se trezească, s-ar simți teribil de rușinat de sine însuși, ar înțelege imediat bufoneria sa, ridiculitatea sa. Această viață este teribil de ridicolă, groaznic de tragică și arareori sublimă...

Dacă un boxer ar ajunge să se trezească pe loc în plină luptă, ar privi rușinat tot onoratul public și ar fugi de oribilul spectacol, în fața uimirii multimilor adormite și inconștiente.

Când ființa umană admite că are Conștiința adormită, puteți fi siguri că deja începe să se trezească.

Școlile reacționare de Psihologie învechită care neagă existența Conștiinței și chiar inutilitatea unui astfel de termen, denotă starea de Somn cel mai profund. Adepții unor astfel de școli dorm foarte profund, într-o stare practic infraconștientă și inconștientă.

Cei care confundă Conștiința cu funcțiile psihologice, gânduri, sentimente, impulsuri motrice și senzații, realmente sunt foarte inconștienți, dorm profund. Cei care acceptă existența Conștiinței dar neagă complet diferitele grade conștiente, denotă lipsă de experiență conștientă, somn al conștiinței.

Orice persoană care s-a trezit vreodată pentru un moment, știe foarte bine, din proprie experiență, că există diferite grade de Conștiință observabile în noi înșine.

În primul rând: TIMPUL. Cât timp rămânem conștienți? În

al doilea rând: FRECVENȚA. De câte ori ne-am trezit Conștiința?
În al treilea rând: AMPLITUDINEA ȘI PROFUNZIMEA. De ce anume am fost conștienți?

Psihologia Revoluționară și antica Philokalie afirmă că prin mari supra-eforturi de tip foarte special putem trezi Conștiința și să o facem să fie continuă și controlabilă.

Educația Fundamentală are ca scop trezirea conștiinței. Nu ne servesc la nimic zece sau cincisprezece ani de studii la școală, la colegiu și la universitate, dacă atunci când ieșim din sălile de curs, suntem automate adormite.

Nu este o exagerare să afirmăm că printr-un mare efort, animalul intelectual poate să fie conștient de el însuși doar pentru câteva minute.

Este clar că în aceasta obișnuiesc să existe puține excepții pe care trebuie să le căutăm cu felinarul lui Diogene; acele cazuri rare sunt reprezentate de Oamenii adevărați: Buddha, Iisus, Hermes, Quetzacoatl, etc. Acești fondatori de religii au avut Conștiință continuă, au fost mari Iluminați.

În mod normal oamenii nu sunt conștienți de ei înșiși. Iluzia de a fi conștienți în mod continuu, se naște din memorie și din toate procesele gândirii.

Omul care practică un exercițiu retrospectiv pentru a-și aminti toată viața sa, poate cu adevărat să rememoreze, să-și amintească de câte ori s-a căsătorit, câți copii a avut, cine au fost părinții lui, profesorii, etc., dar aceasta nu înseamnă a trezi Conștiința, aceasta este pur și simplu amintirea actelor inconștiente și aceasta este tot.

În viața obișnuită, ființa umană nu știe nimic despre Auto-Conștiință și cu atât mai puțin despre Conștiința Obiectivă.

Totuși lumea este orgolioasă și toate persoanele se cred Auto-Conștiente; Animalul Intelectual crede cu convingere că are Conștiință de sine însuși și în nici un chip nu ar accepta să i se spună că este un adormit și că trăiește inconștient de el însuși.

Există momente excepționale în care Animalul Intelectual se trezește, însă acele momente sunt foarte rare; pot apărea într-un moment de pericol extrem, în timpul unei emoții intense, în vreo circumstanță nouă, în vreo nouă situație neașteptată, etc.

Este cu adevărat o nenorocire faptul că bietul Animal

Intellectual nu are nici o stăpânire asupra acestor stări trecătoare de Conștiință, că nu le poate redeștepta, că nu le poate face continue.

Totuși Educația Fundamentală afirmă că omul poate să obțină controlul Conștiinței și să dobândească Auto-Conștiința.

Psihologia Revoluționară are metode, procedee științifice pentru a trezi Conștiința.

Dacă vrem să ne trezim Conștiința avem nevoie să începem prin a examina, a studia și apoi a elimina toate obstacolele care ne apar pe drum...

□ **PROBLEMA CUNOAȘTERII** □

„Oamenii vor să vadă, să audă, să atingă-și să pipăie marile realități ale lumilor superioare; oamenii vor să-și amintească existențele lor trecute, să converseze cu Zeii, etc., etc. Dar, din păcate, oamenii au doar trei la sută Conștiință trezită și nouăzeci și șapte la sută conștiință adormită.

Cine vrea să atingă marile realități ale lumilor interne, cine vrea să ajungă la trezirea Conștiinței, trebuie să se decidă să MOARĂ moment de moment; aceasta este indispensabil...

Înainte de toate este urgent să știm că avem un «Eu» pluralizat înăuntrul nostru înșine. Un asemenea «Eu» este «SETH» din mitologia egipteană: ansamblu de «Diavoli Roșii», cum spuneau anticii sacerdoți din ținutul faraonilor. Acele entități scufundate care personifică Egoul (sau pe SETH, precum spuneam), sunt descrierea propriilor noastre defecte. Înăuntrul fiecăreia dintre aceste entități, se află cufundată Conștiința noastră (încastrată, îmbuteliată, adormită). Așadar, Conștiința noastră acționează în funcție de propria sa îmbuteliere, merge definitiv pe drumul erorii; este egoică, din nefericire.

Dacă vrem să ne trezim (pentru a putea vedea, auzi, atinge și pipăi lumile superioare; pentru a putea vorbi cu maeștrii Fraternității Albe), este necesar să-l distrugem complet pe SETH, Egoul, «Diavolii Roșii», «Eurile». Doar astfel, Conștiința reușește să se dezrobească, să se elibereze și să se trezească radical”.

Samael Aun Weor - „Înțelepciunea Ființei”

Sunt nenumărate școlile și literatura pseudo-esoterică și pseudo-ocultistă. Peste tot abundă aceste școli și acești autori, combătându-se reciproc.

În Catedrala Notre-Dame din Paris, apare desenat pe

pardoseală un labirint... Să ne amintim de labirintul din Insula Creta. În centrul aceluia labirint se afla Minotaurul cretan. Se spune că Tezeu a reușit să se orienteze prin acel labirint, până a ajuns unde era Minotaurul și, înfruntându-se în luptă corp la corp, l-a învins. Ieșirea din acel labirint a fost posibilă cu ajutorul „Firului Ariadnei”, care a putut să-l conducă până la „Eliberarea Finală”.

Se dovedește interesant de știut că, tocmai pe pardoseala Catedralei Notre Dame, din Paris, a fost desenat acel labirint minunat. Fără îndoială toate acestea sunt ceva ce ne invită la reflecție...

Să ne orientăm nu este un lucru ușor: labirintul teoriilor este mai amar decât moartea. În timp ce unii autori ne spun că exercițiile respiratorii sunt magnifice, alții ne spun că sunt dăunătoare; în timp ce unii afirmă un lucru, alții afirmă altul; fiecare școală crede că deține adevărul; labirintul se dovedește foarte dificil.

Când cineva reușește să ajungă în centrul labirintului, trebuie să se întâlnească în luptă corp la corp cu Minotaurul cretan, adică cu propriul său Ego, cu „Eul”, cu „Eul însuși”, cu „Sinele însuși” și reușește să iasă din centrul labirintului doar cu ajutorul „Firului Ariadnei”, care trebuie să ne conducă până la lumină.

Totuși cea mai mare parte a oamenilor se pierd în labirintul atâtor teorii, atâtor școli și atâtor confuzii... Cum să facem pentru a ne orienta? În ce fel? Evident trebuie să ne intereseze TREZIREA CONȘTIINȚEI, doar astfel putem merge cu succes, înăuntrul aceluia misterios labirint; dar cât timp nu ne vom fi trezit, vom fi dezorientați...

Unii chiar se entuziasmează momentan pentru aceste studii, iar apoi le abandonează. Sunt unii cu capul plin de teorii, care cred că au descoperit deja DRUMUL SECRET, chiar dacă sunt foarte adormiți.

Pare incredibil, dar există Maeștri ai marii Loji Albe, adevărați gnostici în sensul transcendent al cuvântului, treziți cu desăvârșire, Auto-Realizați total (în limbajul Alchimist am spune: indivizi care au deja în puterea lor „Piatra Prețioasă”), și totuși nu știu nici să citească nici să scrie; sunt total analfabeți, dar sunt AUTO-REALIZAȚI ȘI TREZIȚI!

În schimb vedem pe drumul vieții, în interiorul diverselor

școli, organizații, secte, ordine, etc., indivizi cu capul plin de teorii, indivizi cu o erudiție bogată, dar cu Conștiința complet adormită; „ignoranți instruiți” care nu doar că nu știu, dar ceea ce este mai rău, nici măcar nu știu că nu știu... Asta da, când sunt întrebați, demonstrează o erudiție surprinzătoare și o minte scilpitoare, cu concepte splendide, cu proverbe strălucite, categorice și definitive, dar la ce servesc toate acestea?...

Noi avem nevoie înainte de toate SĂ NE TREZIM, pentru a ști cum ne vom orienta. La ce ne-ar folosi să avem capul plin de învățătură, dacă continuăm cu Conștiința adormită? Mai bine ar fi să fim analfabeți, dar TREZIȚI...

Avem nevoie să învățăm să trăim, dragii mei prieteni, pentru că se întâmplă că noi, ființele umane nu știm să trăim și aceasta este foarte grav. Nu măsurăm timpul, credem că acest vehicul fizic va dura o eternitate, când în realitate nu durează aproape deloc și apoi devine praf...

□ **CELE PATRU STĂRI DE CONȘTIINȚĂ** □

„Cel care își trezește conștiința poate studia, în timpul orelor de somn, toate minunile lumilor superioare. Cel care își trezește conștiința trăiește în Lumile Superioare ca un cetățean al Cosmosului complet trezit. Atunci conviețuiește cu Marii Hierofanți al Lojii Albe.

Cine își trezește conștiința nu mai poate visa aici, în acest plan fizic, și nici în lumile interne. Cine își trezește conștiința nu mai visează. Cine își trezește conștiința se transformă într-un investigator competent al lumilor superioare. Cel care își trezește conștiința este un iluminat. Cine își trezește conștiința poate studia la picioarele Maestrului. Cine își trezește conștiința poate sta de vorbă în mod familiar cu Zeii care au inițiat aurora creației. Cel care își trezește conștiința poate să-și amintească nenumăratele sale reîncarnări. Cel care își trezește conștiința asistă în mod conștient la propriile sale inițieri cosmice. Cel care își trezește conștiința poate studia în templele Marii Loji Albe.

Samael Aun Weor - „Căsătoria Perfectă”

Există patru stări de CONȘTIINȚĂ posibile pentru om: SOMNUL, STAREA DE VEGHE, AUTO-CONȘTIINȚA și CONȘTIINȚA OBIECTIVĂ

Imaginați-vă pentru un moment, drag cititor, o casă cu patru etaje; sărmanul animal intelectual în mod greșit numit Om, trăiește în mod normal la cele două etaje de jos, dar

niciodată în viață nu folosește cele două etaje superioare.

Animalul Intelectual își împarte viața jalnică și mizerabilă între somnul obișnuit și greșit numita stare de VEGHE, care este, din nefericire, o altă formă de somn.

În timp ce corpul fizic doarme în pat, EGOUL învelit în CORPURILE sale LUNARE umblă nestingherit, cu Conștiința adormită ca un somnambul, prin regiunea moleculară.

EGOUL în regiunea moleculară își proiectează VISELE și trăiește în ele; nu există nici o logică în VISELE sale; continuitate, cauze, efecte, toate funcțiile psihice lucrează fără nici o direcție și apar și dispar imagini subiective, scene incoerente, vagi, imprecise, etc.

Când EGOUL învelit în Corpurile sale Lunare se întoarce la CORPUL FIZIC, apare atunci a doua stare de Conștiință, numită stare de VEGHE, care de fapt nu este altceva decât o altă formă de somn.

Întorcându-se EGOUL la CORPUL său FIZIC, visele continuă în interior; așa-zisa STARE DE VEGHE este în realitate A VISA CU OCHII DESCHIȘI.

Când răsare soarele, stelele se ascund, dar nu încetează să existe; așa sunt visele în starea de VEGHE, ele continuă în secret, nu încetează să existe.

Aceasta înseamnă că Animalul Intelectual în mod greșit numit OM, trăiește doar în lumea viselor; pe bună dreptate a spus poetul că viața este vis.

ANIMALUL RAȚIONAL conduce mașina visând, lucrează la birou, în fabrică, la câmp, etc. visând, se îndrăgostește visând, se căsătorește visând; rar, foarte rar în viață, este treaz; trăiește într-o lume de vise și crede cu fermitate că este trezit.

Cele patru Evanghelii cer TREZIREA, dar din păcate nu spun cum SĂ NE TREZIM.

Înainte de toate, este necesar să înțelegem că suntem adormiți; doar atunci când cineva își dă seama exact că este adormit, intră cu adevărat pe calea TREZIRII.

Cine ajunge să se TREZEASCĂ, devine atunci AUTO-CONȘTIENT, dobândește CONȘTIINȚĂ de SINE ÎNSUȘI.

Eroarea cea mai gravă a multor PSEUDO-ESOTERIȘTI și PSEUDO-OCULTIȘTI ignoranți, este aceea de a-și închipui că sunt AUTO-CONȘTIENTI și în plus de a crede că toată lumea este trezită, că toți oamenii au AUTO-CONȘTIINȚĂ.

Dacă toți oamenii ar avea CONȘTIINȚA TREZITĂ, Pământul ar fi un PARADIS, nu ar exista războaie, nu ar exista nici al meu nici al tău, totul ar fi al tuturor, am trăi într-o VÂRSTĂ DE AUR.

Când cineva își TREZEȘTE CONȘTIINȚA, când devine AUTO-CONȘTIENT, când dobândește CONȘTIINȚĂ DE SINE ÎNSUȘI, în momentul acela este când ajunge să cunoască realmente ADEVĂRUL despre el însuși.

Înainte de a ajunge la a treia stare de CONȘTIINȚĂ, (AUTO-CONȘTIINȚA), realmente o persoană nu se cunoaște pe SINE ÎNSĂȘI, chiar dacă crede că ea însăși se cunoaște.

Este indispensabil să dobândim A TREIA STARE DE CONȘTIINȚĂ, să urcăm la al treilea etaj al casei, înainte de a avea dreptul să trecem la al patrulea etaj.

A PATRA STARE DE CONȘTIINȚĂ, al PATRULEA ETAJ al casei, este cu adevărat formidabil. Doar cel care ajunge la CONȘTIINȚA OBIECTIVĂ, la A PATRA STARE, poate studia lucrurile în ele însele, lumea așa cum este.

Cine ajunge la al patrulea etaj al casei, este fără nici o îndoială un ILUMINAT, cunoaște prin experiență directă MISTERELE VIEȚII ȘI ALE MORȚII, posedă ÎNȚELEPCIUNEA, simțul său SPAȚIAL este deplin dezvoltat.

În timpul SOMNULUI PROFUND putem avea sclipiri de stare de VEGHE. În timpul stării de VEGHE putem avea sclipiri de AUTO-CONȘTIINȚĂ; în timpul stării de AUTO-CONȘTIINȚĂ putem avea sclipiri de CONȘTIINȚĂ OBIECTIVĂ.

Dacă vrem să ajungem la TREZIREA CONȘTIINȚEI, la AUTO-CONȘTIINȚĂ, trebuie să lucrăm cu CONȘTIINȚA aici și acum. Este tocmai aici, în această lume fizică, unde trebuie să lucrăm pentru A TREZI CONȘTIINȚA; cine se trezește aici, se trezește peste tot, în toate dimensiunile Universului.

□ **SINTEZĂ** □

Cele Patru stări de Conștiință sunt denumite și precum urmează:

Eikasia, Pistis, Dianoia și Nous.

a) **Eikasia** înseamnă ignoranță, cruzime umană, barbarie, somn extrem de adânc, lume instinctivă și brutală, stare infra-umană.

b) **Pistis** reprezintă lumea opiniilor și credințelor. Pistis sunt ipoteze, prejudecăți, sectarism, fanatism, teorii în care nu există nici un fel de percepție directă a Adevărului. Pistis este

conștiința nivelului general al umanității.

c) **Dianoia** înseamnă verificare intelectuală a credințelor, analiză, sintetism conceptual, conștiință cultural-intelectuală, gândire științifică, etc. Gândirea Dianoică studiază fenomenele și stabilește legi. Gândirea Dianoică studiază sistemele Inductiv și Deductiv cu scopul de a le utiliza în formă profundă și clară.

d) **Nous** înseamnă perfectă Conștiință trezită. Nous este starea de „Turiya”, perfectă iluminare interioară profundă. Nous înseamnă legitimă Clarviziune obiectivă. Nous este intuiție. Nous este lumea arhetipurilor divine. Gândirea noetică este sintetică, clară, obiectivă, iluminată.

Nous implică absența totală a Egoului, a Eului, a Eului însuși. Cine atinge înălțimile gândirii noetice, își trezește Conștiința complet și se transformă într-un Turiya.

Partea cea mai joasă a omului este rațională și subiectivă și se relaționează cu cele cinci simțuri obișnuite.

Partea cea mai înaltă a omului este lumea Intuiției și a Conștiinței obiective spirituale. În lumea Intuiției se dezvoltă arhetipurile tuturor lucrurilor Naturii.

Doar aceia care au pătruns în lumea Intuiției obiective, numai cei care au atins înălțimile mărețe ale gândirii noetice sunt cu adevărat treziți și iluminați...

□ **UN EXEMPLU DE NOUS** □

În aceste momente, îmi vin în memorie amintiri legate de ceva insolit. Acum vreo 17 sau 18 ani, aflându-mă într-o piață a cartierului Federal cu soția mea sacerdotsă Litelantes, în momentele în care ceream un ceas pe care ea îl dăduse la reparat într-o ceasornicărie, am fost deodată zguduiți de o violentă explozie de dinamită.

Litelantes, îngrozită, mi-a cerut să ne întoarcem imediat acasă. Este evident că răspunsul meu a fost fără șovăială negativ; în nici un fel nu voiam să risc viețile noastre într-o a doua explozie care știam că urma să aibă loc.

Rugămintele ei au fost inutile... în acele momente au răsunat sirenele și clopotele „înghițitorilor de fum” sau pompierilor.

Acei umili și martiri servitori ai omenirii, se grăbeau spre locul exploziei... „Dintre toți acești pompieri care tocmai au intrat pe scena evenimentelor, nici unul nu se va salva; vor muri”. Acestea au fost cuvintele mele; Litelantes, îngrozită,

păstră tăcerea.

Câteva clipe mai târziu, o a doua explozie a făcut să se cutremure teribil orașul Mexico.

Urmarea a fost moartea tuturor acelor umili servitori; s-au dezintegrat automat, așadar nu s-au găsit nici cadavrele; s-a găsit pe aproape doar cizma unui sergent.

Eu, în mod sincer, am rămas surprins de gradul de inconștiență în care se aflau acei pompieri; dacă ei ar fi fost treji, în nici un caz nu ar fi pierit.

Încă îmi amintesc plânsetul femeilor care fugeau din acea piață și al copiilor care, îngroziți, se agățau de fustele mamelor lor.

Dacă eu nu aș fi fost treaz, evident că am fi pierit, pentru că în locul de unde trebuia să luăm autobuzul, atât de indispensabil pentru a ne întoarce acasă, au murit sute de persoane.

Încă nu am putut să uit atâtea și atâtea cadavre care, aruncate pe marginea trotuarului străzii, zăceau acoperite cu hârtii de ziare.

Neîndoielnic, acele victime s-au datorat curiozității; era vorba de curioși, oameni inconștienți, adormiți, care după prima explozie se adunaseră la locul faptelor pentru a contempla spectacolul.

Dacă acei oameni ar fi fost treji, niciodată nu s-ar fi strâns precum curioșii la locul faptelor. Din nefericire, dormeau profund; astfel și-au găsit moartea.

Când ne-am întors acasă, situată în cartierul Caracol, vecinii noștri erau alarmați; presupuneau că muriserăm. Desigur s-au uimit că în ciuda faptului că am fost atât de aproape de locul catastrofei mai puteam să ne întoarcem vii. Iată avantajul de a fi treji.

□ **O DIDACTICĂ PENTRU TREZIRE** □

„Când un om oarecare ajunge să înțeleagă profund că nu poate să-și amintească de sine însuși, că nu este conștient de el însuși, este foarte aproape de trezirea Conștiinței.

Vorbim despre ceva la care trebuie să reflectăm profund. Ceea ce spunem aici este foarte important și nu se poate înțelege dacă se citește în mod mecanic.

Cititorii noștri trebuie să reflecteze. Oamenii nu sunt capabili să își simtă propriul lor Eu în timp ce se auto-observă,

să îl treacă de la un centru la altul, etc.

A observa propriul mod de a vorbi, de a râde, de a umbla, etc. fără a uita de noi înșine, simțind acel Eu în interior, este foarte dificil, și totuși de bază, fundamental, pentru a obține trezirea Conștiinței.

Marele Maestru Ouspensky a spus: «Prima impresie pe care mi-a produs-o efortul de a fi conștient de Ființa mea, de a fi conștient de mine însumi ca Eu, de a-mi spune mie însumi: Eu merg, Eu fac, și de a încerca să mențin viu acest Eu, să îl simt înăuntrul meu, a fost următoarea: gândirea rămânea ca adormită, când sesizam Eu, nu puteam nici gândi nici vorbi; și chiar scădea intensitatea senzațiilor; mai mult decât atât, puteam să mă mențin într-o asemenea stare doar pentru un timp foarte scurt».

Samael Aun Weor - „Colierul lui Buddha”

Există 97% Subconștiință și 3% Conștiință. Vorbind în alți termeni am spune că 97% din Conștiință este adormită și că există doar un procent de 3% din conștiință care este trează. Totuși există oameni care nu ajung la 3% de Conștiință trează, în mod normal ajung la 2% și sunt unii care doar la 1%.

Dar dacă am spune asta, celor care au Conștiința adormită, nu ar crede, mai degrabă s-ar simți ofențați; se dovedește dificil să spunem asta oamenilor care dorm, pentru că nu ne cred, cred că sunt treziți sau cred că-i insultăm, că-i jignim.

Este necesar să ne trezim și pentru asta, înainte de toate, este necesar în primul rând să ne convingem în mod sincer că suntem adormiți; când cineva acceptă că este adormit este semn sau indiciu că vrea să se trezească. Aceasta este ceva foarte asemănător cu nebunul care este nebun; nici un nebun nu acceptă că e nebun, toți nebunii cred că sunt foarte bine. Când un nebun acceptă că este nebun este semn cert că starea sa se îmbunătățește. Putem vedea asta în ospicii; nu există nebun care să accepte că-i nebun. Totuși, pe de altă parte, să-i observăm pe acei nebuni care sunt pregătiți să iasă din ospiciu, acceptă că sunt nebuni, înțeleg că nu sunt bine, acesta este exact semnul negreșit că deja starea lor se îmbunătățește vizibil.

La fel se întâmplă cu persoanele care au Conștiința adormită: nu acceptă că sunt adormite, dar când deja o acceptă

este un semn negreșit că vor să se trezească sau că încep să se trezească. Nu este vorba, totuși, de a o recunoaște în mod intelectual, nu; oricine poate spune în mod automat: „*Da, sunt adormit*”, dar altceva este să fim conștienți de faptul că suntem adormiți, aceasta este diferit. Există, deci, o mare diferență între Intelect și Conștiință.

Dar, cum se ajunge la această trezire? Evident știm deja că baza se află în dizolvarea Egoului, aceasta este incontestabil, și este o chestiune pe care nu o ignorați, dar clar, trebuie să ne ajutăm cu diferite metode, procedee. Tot ceea ce contribuie la trezire este util.

Vă voi explica o tehnică, dar vreau să fiți foarte atenți. Este necesar *să împărțim atenția în trei părți:*

1) SUBIECT.

Să nu uităm de noi înșine, să ne auto-supraveghem în fiecare clipă, în fiecare moment. Aceasta implică starea atentă față de gândurile, gesturile, acțiunile, emoțiile, obiceiurile, cuvintele noastre, etc., etc., etc. Când cineva uită de sine însuși, comite în viață greșeli foarte grave. De exemplu, dacă uităm de noi înșine în fața unui pahar de vin, ce s-ar întâmpla? Nu numai că bem paharul, ci putem bea multe altele și să ne îmbătăm, astfel că ar fi grav să uităm de noi înșine în fața unui pahar de vin.

Dacă uităm de noi înșine în fața unei persoane de sex opus, ce s-ar întâmpla? Am putea ajunge la fornicare sau la adulter, nu-i așa?

Dacă uităm de noi înșine, de exemplu, în fața cuiva care ne insultă, sigur vom sfârși prin a insulta de asemenea, ba chiar să ne luăm la bătaie cu cel care ne insultă.

Este deci indispensabil să nu uităm de noi înșine. Ouspensky, de exemplu, și-a propus într-o seară să meargă treaz pe străzile San Petersburg-ului (spun „să meargă treaz” ca să fac diferența de „să meargă adormit”, ceea ce fac toți oamenii obișnuiți). A mers și a mers acel om, auto-supraveghindu-se, auto-observându-se, controlând mintea și simțurile; acel om s-a plimbat peste tot. Deodată a vrut să fumeze un trabuc; el fuma, a văzut o tutungerie și a intrat să cumpere tutun. Când a ieșit de acolo fumând nu și-a mai amintit de exercițiul pe care-l practica; a umblat pe multe străzi din San Petersburg până când a ajuns acasă; intrând în camera sa și-a

adus din nou aminte de el însuși, atunci cu durere și-a dat seama că uitase de exercițiu, Conștiința sa adormise în momentul în care a intrat în acea tutungerie și că a umblat prin multe locuri ca un adevărat somnambul.

Vedeți voi cât de dificil este să nu uităm de noi înșine. Spunând „să nu uităm de noi înșine” la ce ne referim? Să ne auto-observăm sentimentele, impulsurile interne, amărăciunile, emoțiile, instinctele, obiceiurile, etc. Să ne supraveghem simțurile și mintea, pentru că dacă nu ne controlăm simțurile și mintea, cădem în somnul Conștiinței.

2) OBIECT SAU OBIECTE.

Observarea minuțioasă a tuturor acelor obiecte sau reprezentări care ajung la minte prin intermediul simțurilor. Acesta este al doilea aspect al cheii. Dacă cineva, de exemplu vede un obiect frumos, un costum, un inel, un parfum, o vitrină sau orice ar fi, dar se lasă vrăjit de acel obiect pe care-l vede, ceea ce se întâmplă întotdeauna este că persoana cade în somnul Conștiinței. De ce? Pentru că a uitat de ea însăși. Văzând obiectul se identifică cu el și biata Conștiință adoarme profund.

Trebuie să observăm ambianța, lucrurile care ne înconjoară fără să ne fascinem de ele. Este urgent să înțelegem că niciodată nu trebuie să uităm de noi înșine...

Mașina este foarte elegantă și merge foarte repede? Filmul este pasionant? Casa este foarte luxoasă? Da, dar de ce trebuie să uităm de noi înșine? De ce?

De obicei, văzând obiectele din jurul nostru apare un **proces de adormire**, să vedem:

1) Identificare. Uităm de noi înșine și ne identificăm cu acel obiect. O forță hipnotică ne acaparează simțurile, îndreptându-ne întreaga atenție spre acel loc. Spunem: „ce frumos, ce draguț, ce minunat este”...

2) Fascinație. Rămânem fascinați de obiect; dacă este un costum frumos, spunem: „această culoare este cea care-mi vine cel mai bine; ce elegant aș fi cu el; dacă aș avea bani mi l-aș cumpăra, etc., etc.”.

3) Vis. Acea stare de atracție puternică, seducție și orbire, produce în noi o toropeală sau o somnolență care conduce fără îndoială la somnul profund al Conștiinței. Atunci începem să ne visăm frumos cu acel costum, cu petrecerea în care l-am

inaugura, cu fata frumoasă căreia i l-am arăta, etc.

Orice tip de identificare produce fascinație și vis. Mergeți pe o stradă, deodată întâlniți mulțimile care protestează pentru ceva în fața palatului domnului președinte. Dacă nu sunteți în stare de alertă, vă identificați cu mulțimea, vă fascinați și apoi vine visul, strigați, aruncați cu pietre, faceți lucruri pe care în alte împrejurări nu le-ați face nici pentru un milion de dolari.

A uita de tine însuși este o greșală cu incalculabile consecințe. Să te identifici cu ceva este culmea neghiobiei, pentru că rezultatul va fi fascinația și visul.

Este imposibil ca cineva să-și poată trezi Conștiința dacă uită de el însuși, dacă se identifică cu ceva.

Este imposibil ca un aspirant să-și poată trezi Conștiința dacă se lasă fascinat, dacă cade în vis.

Mergeți cu orice mijloc de transport în comun. Vreți să coborâți din vehicul pe o anumită stradă; fără să știți cum, vă vine în minte imaginea unei ființe iubite. Vă identificați cu acea amintire, vine fascinația și apoi visați trează... Deodată scoateți un strigăt: „*Unde sunt? Fir-ar să fie!... am trecut de stradă... trebuia să cobor la colțul cutare, pe strada cutare*”... Vă dați seama că conștiința voastră fusese absentă, coborâți din vehicul și vă întoarceți pe jos până la colțul unde ar fi trebuit să coborâți.

3) LOC.

În cele din urmă trebuie să privim cu atenție orice loc, chiar și locul cunoscut, încăperea casei, camera să o privim în fiecare zi ca pe ceva nou. În orice loc am ajunge, primul lucru pe care trebuie să ni-l spunem este: „Bine, de ce sunt aici? Ce trebuie eu să văd în acest loc? De ce am ajuns în acest loc, în această piață, în acest birou, în acest templu, etc.?” Aceasta este indispensabil dacă vrem să trezim Conștiința, nu doar aici ci și în Lumile Superioare.

În cadrul acestui factor „loc”, trebuie să includem, deci, problema DIMENSIONALĂ. S-ar putea întâmpla să ne aflăm realmente în a Patra sau a Cincea Dimensiune a Naturii, în momentul OBSERVĂRII.

Să ne amintim că natura are șapte dimensiuni; în LUMEA TRIDIMENSIONALĂ, domnește Legea Gravitației, în DIMENSIUNILE SUPERIOARE ale naturii există Legea LEVITAȚIEI. Observând un loc, nu trebuie să uităm niciodată problema celor

șapte dimensiuni ale naturii. Este indicat atunci să ne întrebăm pe NOI ÎNȘINE: În ce dimensiune sunt? Și apoi este necesar, pentru verificare, să facem un salt cât mai lung posibil cu intenția de a pluti în mediul înconjurător.

Este logic că dacă plutim este pentru că ne aflăm în afara CORPULUI FIZIC. Nu trebuie să uităm nicicând că atunci când corpul fizic doarme, EGOUL cu CORPURILE LUNARE și ESENȚA înăuntru, bântuie inconștient ca un somnambul în LUMEA MOLECULARĂ.

Îmi aduc aminte în aceste momente de o experiență trăită, foarte interesantă. Acum câțiva ani s-a întâmplat că am ajuns la o casă. Am traversat o grădină frumoasă. Am trecut pragul unei încăperi și în cele din urmă, am pătruns într-un cabinet unde era un birou de avocatură. În fața biroului am întâlnit o doamnă foarte elegantă, ea s-a ocupat de mine.

Deodată, stând de vorbă cu ea, am văzut pe birou doi fluturi de sticlă; erau foarte frumoși, dar ceea ce m-a uimit cel mai mult era că acei fluturi aveau viață proprie: își mișcau aripile și antenele și erau de sticlă, inclusiv respirau ca ceilalți fluturi și erau de sticlă și de felurite culori. Atunci mi-am spus mie însumi: *„Cum e posibil ca acești fluturi de sticlă să facă toate acestea, să aibă viață proprie? Evident, fenomene de acest fel se pot petrece numai în Lumea Astrală, pentru că în lumea fizică aceasta este absolut imposibil”*. Am privit în jurul meu și mi-am spus mie însumi: *„Ce fac eu în acest loc, în acest birou de avocatură?”*. Acea doamnă vorbea amabil cu mine. Am hotărât să-i cer acelei doamne permisiunea de a mă retrace un moment. Cu amabilitate ea mi-a permis să ies de acolo. Ajuns afară am spus: *„Voi face un experiment să văd...”*, și am făcut un salt cu intenția de a pluti în mediul ambiant. Desigur am rămas plutind. Atunci mi-am spus mie însumi: *„Sunt în corp Astral”*. M-am întors în acel cabinet, m-am așezat în fața biroului; doamna mă aștepta acolo și i-am spus: *„Doamnă, vreau să știți că în aceste momente ne aflăm în corp Astral, amintiți-vă doamnă că acum câteva ore v-ați culcat ca să dormiți și în aceste momente corpul dumneavoastră doarme, odihnindu-se în pat”*. Așteptam un răspuns inteligent de la acea doamnă, însă ceea ce am văzut la ea au fost ochi de somnambulă. Evident avea Conștiința complet adormită, n-a înțeles nici *„o iotă”* din tot ceea ce eu îi spuneam. Bine, văzând

starea de somn atât de profund în care se afla acea doamnă, ce-am făcut? M-am dus, m-am despărțit de ea și am plecat spre California. Trebuia să merg să fac niște investigații în acel stat...

Pe drum am întâlnit un om care murise de ceva vreme. Ducea o povară grea pe umeri; fusese hamal într-o piață. Nefericitul acela se dezîncarnase de mult timp, însă el credea că încă este viu. M-am apropiat de el și i-am spus:

„Prietene, ce se întâmplă? De ce cari această povară atât de grea pe umeri?”

Răspunsul a fost: *„Muncesc”*.

„Dar, ce spui, prietene, nu-ți dai seama că ai murit, că această povară pe care o duci pe umeri nu este decât o formă mentală creată de tine însuți?”

Nu m-a înțeles, m-a privit de asemenea cu ochi de somnambul, n-a priceput nici *„o boabă”* din ceea ce-i spuseseam. Am hotărât să plutesc în jurul său și deasupra capului său ca să văd dacă în felul acesta va înțelege, dar totul a fost inutil. N-a înțeles nimic, era adormit, nefericitul nu făcuse nimic în viață pentru a-și trezi Conștiința și continua adormit, cu Conștiința adormită. Mi-am continuat călătoria spre California, trebuia să fac investigațiile și le-am făcut, erau investigații despre niște școli, etc. După aceea m-am întors din nou în corpul fizic...

Îmi amintesc de asemenea că acum vreo patruzeci de ani, mi s-a întâmplat ceva foarte interesant... M-am văzut într-o încăpere; acolo un grup de persoane vorbeau despre chestiuni esoterice, dar cum, în primul rând, eu obișnuiesc să nu uit de mine însumi, în al doilea rând, îmi place să observ în detaliu tot ceea ce văd, și în al treilea rând, nu rămân în nici un loc în mod inconștient, ci îl observ în detaliu și mă întreb pe mine însumi: *„De ce sunt aici? Ce fac în acest loc?”* Este clar că în acea ocazie au intrat în activitate aceste trei aspecte ale împărțirii atenției. Așa că mi-am spus mie însumi: *„Bine, ce fac eu aici?”* M-am uitat și am privit locul... *„Ce fac?”* Am privit persoanele care erau în jurul meu: *„De ce vorbesc cu ele?”*

Totul părea ca și cum ar fi fost fizic, material; obiectele erau sincer normale, totuși eu îmi spuneam mie însumi: *„De ce trebuie să fiu aici? De ce această întâlnire, dacă eu nu mi-am fixat întâlnire cu nimeni?”*

Locul era atât de fizic, atât de material, încât părea că întrebările mele erau în plus. Nu erau detalii care să indice că

eram în Lumea Astrală, dar în mod instinctiv întotdeauna mi-am împărțit atenția în trei părți: subiect, obiect și loc... Ce-am făcut? Am cerut de asemenea, permisiunea pentru a merge la baie sau să iau o gură de aer proaspăt. Fiind deja afară din încăpere am făcut un salt prelungit cu intenția de a pluti și desigur am plutit în mediul înconjurător. M-am întors în încăpere, m-am așezat la locul meu și m-am adresat tuturor participanților: *„Prietenii, trebuie să vă informați pe toți cei prezenți aici că ne aflăm în Corp Astral...”*

Toți m-au privit uimiți (și unii dintre ei, în lumea fizică, studiau esoterismul, ocultismul). Totuși nu m-au înțeles; s-au uitat unii la alții și unul dintre ei mi-a spus: *„Nu, suntem în lumea fizică; ești nebun! De unde scoți asta că suntem în Astral?”* Le-am spus: *„Ba da, suntem în astral”*, dar cum nici unul nu voia să mă creadă, am ieșit din acea încăpere și după ce am ieșit, m-am îndreptat spre un anumit loc cu scopul de a face investigații esoterice. Apoi m-am întors, desigur, în corpul fizic... Dar vedeți dumneavoastră cum m-am trezit: prin divizarea atenției în trei părți (Subiect, Obiect și Loc).

Astfel încât, clarific, pentru a face corect acest exercițiu al divizării atenției, trebuie practicat secundă de secundă, moment de moment, până devine un obicei, până se transformă în instinct; la început și o vreme îndelungată, este necesar ca acesta să se practice cu o riguroasă disciplină esoterică, până când într-o zi se face în mod instinctiv. Se va întâmpla atunci că acest exercițiu, practicat în stare de veghe, se va întâmpla atât de mult în subconștient încât va lucra apoi în mod automat, în timpul orelor de somn.

Ați văzut perfect, că de multe ori visăm cu evenimente care s-au petrecut în timpul zilei. De asemenea se poate întâmpla să avem o preocupare mare și să visăm cu ea în timpul nopții. Cunoscând acest aspect al minții, este indicat să practicăm acest exercițiu în mod intensiv. Obișnuindu-ne să-l realizăm, îl repetăm în mod automat în timpul orelor de somn și atunci vine trezirea Conștiinței.

Este bine să știm că în timpul orelor de somn, Sufletul, sau pentru a fi mai exact, Psihicul (Conștiința noastră îmbuteliată în Ego), se află în afara corpului fizic. O persoană trăiește acolo, ca și în corpul fizic, însă nu-și dă seama cu adevărat de locul în care se află. Dacă în acele momente face exercițiul, rezultatul

va fi trezirea Conștiinței. O dată ce cineva se trezește, poate să se îndrepte spre orice loc de pe Pământ, poate să meargă la Templele de Mistere, poate să invoce Ființele Inefabile, să converseze cu ele față în față, să primească instrucțiuni directe de la marii Maestri, etc., etc.

I: — *Maestre, în momentul când mergem să dormim, trebuie să urmăm aceleași instrucțiuni?*

R: — Când ne culcăm este indicat, desigur, să ne observăm riguros camera și să ne spunem nouă înșine: „*Aceasta este camera mea, acestea sunt lucrurile mele; tavanul este zugrăvit cu cutare sau cutare culoare, pereții cu altă culoare...*”. Să observăm riguros toate obiectele, formele lor, culorile lor, etc., și apoi să ne spunem nouă înșine: „*Dacă apar, după acest moment, în alt loc, fie pe stradă, fie la serviciul meu sau în oricare alt loc, este semn că voi fi în Corp Astral și atunci îmi voi aminti de mine însumi, îmi voi aminti, îmi voi aminti... și voi face un salt cu intenția de a pluti... Asta voi face, asta voi face, asta voi face!...*”.

Practicând acest exercițiu timp de o jumătate de oră sau o oră înainte de a adormi, dacă se combină cu practica de divizare a atenției în trei părți: Subiect, Obiect și Loc, sunt absolut sigur că veți obține trezirea conștiinței foarte repede.

Dimineata, în momentul trezirii fizice, după somnul obișnuit, trebuie să rămânem liniștiți în pat, să nu ne mișcăm, deoarece cu orice mișcare se agită psihicul și se pierd amintirile. Trebuie să rămânem liniștiți în pat și apoi să practicăm un exercițiu retrospectiv, cu scopul de a ne aminti minuțios locurile prin care am umblat, persoanele cu care am vorbit, „starea” de conștiință în care ne-am aflat (fie adormiți, fie treji), etc. Chiar amintirile pe care le obținem, ne vor indica dacă ne trezim sau nu, și în ce măsură o facem...

□ IDENTIFICAREA FIINȚEI UMANE □

„Nu trebuie să uităm MOARTEA. Pe bună dreptate acei călugări din «La Cartuja», din Spania, au un salut foarte special: «Fraților, trebuie să murim...» Celălalt călugăr răspunde: «Frate asta deja o știm»... Acesta este salutul lor, de fiecare dată când se întâlnesc: «Frate trebuie să murim»... «Frate asta deja o știm»...

Pe noi nu ne interesează moartea corpului fizic, acesta îl putem pierde la ieșirea din casă, în orice moment; în aceeași

casă, putem cădea din pat pe jos, etc. Ceea ce ne interesează este MOARTEA «EULUI», a acestui «EU» pe care-l avem în interior, care ne face oribili.

Dacă voi ați fi treziți, ați putea evidenția ceea ce vă spun. Radiațiile pe care ajunge să le aibă orice persoană care are «EUL» sunt foarte asemănătoare cu cele ale Contelui Dracula: Sinistre! Când sunt în meditație de exemplu, singur și vine pe aici cineva care are «EUL» de departe îi simt vibrațiile sinistre; sunt aceleași cu ale Contelui Dracula: dezagreabile, sinistre, tenebroase.

«EUL» ne face pe noi într-adevăr murdari, în sensul cel mai complet al cuvântului. Așadar, când cineva reușește deja să elimine «EUL», să dezintegreze toate «elementele inumane» pe care le purtăm înăuntru, atunci rămâne trezit radical, sută la sută trezit, aceasta este evident”.

Samael Aun Weor - Conferința „Trezirea Conștiinței”

Cel mai important este să NU NE IDENTIFICĂM cu circumstanțele existenței. Viața este ca un film care are un început și are un sfârșit; diferite scene trec pe ecranul minții și cea mai gravă eroare a noastră constă în faptul că ne identificăm cu aceste scene. De ce? Pentru că trec, simplu pentru că trec; sunt scene ale unui film lung și la sfârșit trec...

Din fericire, pe drumul vieții mele am acceptat totdeauna ca deviză aceasta: SĂ NU TE IDENTIFICI CU DIFERITELE CIRCUMSTANȚE ALE VIEȚII...

Îmi vin în minte, să spunem, cazuri din copilărie. Deoarece părinții mei divorțaseră, nouă fraților dintr-o familie mare ne revenea să suferim. Rămăsesem cu șeful familiei și ni s-a interzis să o vizităm pe mama noastră pământească; totuși noi nu eram atât de ingrați încât s-o putem uita. Totdeauna scăpam din casă cu un frățior mai mic care mă urma; mergeam s-o vizităm și apoi ne întorceam acasă, dar frățiorul meu suferea mult căci la întoarcere se obosea fiind foarte mic și eu trebuia să-l duc atunci pe umăr. Plângea cu amărăciune și zicea: „*Acum, la întoarcerea acasă, tata ne va biciui, ne va bate cu bățul*”. Eu îi răspundeam spunându-i: „*Totul trece, amintește-ți că totul trece...*”. Când ajungeam acasă, desigur ne aștepta tatăl nostru pământesc plin de furie și ne bătea cu biciul. Ulterior ne închideam în camera noastră pentru a dormi, dar deja băgați în

pat îi spuneam fratelui meu: „*Vezi? Deja a trecut. Te-ai convins că toate acestea deja au trecut?*”

Într-una din acele zile tatăl nostru a reușit să audă când eu îi spuneam fratelui meu: „*Totul trece, asta deja a trecut*” și desigur, tatăl meu, care era destul de furios, luă din nou biciul înspăimântător pe care-l avea și pătrunse în camera noastră zicând: „*Cu ce trece totul nerușinaților?*” Și apoi ne dădu altă biciuire mai teribilă ieșind apoi foarte liniștit pentru că ne-a biciuit. Cum s-a retras deja puțin mai încetșor, i-am spus fratelui meu: „*Vezi? Asta de asemenea a trecut deja...*”. Adică, niciodată nu mă identificam cu aceste scene; am luat ca deviză în viață să nu mă identific niciodată cu circumstanțele, cu evenimentele, cu întâmplările, căci știu că aceste întâmplări, că aceste scene trec. Atât se preocupă unii pentru o problemă pe care nu știu cum să o rezolve și apoi trece și vine altă scenă complet diferită; atunci de ce s-au îngrijorat? Dacă trebuia să treacă, cu ce scop s-au îngrijorat?

Când cineva se identifică cu diferitele evenimente ale vieții, comite multe erori. Dacă cineva se identifică cu un pahar de băutură pe care i-l oferă un grup de prieteni beți, sfârșește prin a fi beat, dacă cineva se identifică cu o persoană de sex opus, la un moment dat ajunge să fornice și dacă cineva se identifică cu unul care insultă, care îl rănește cu vorbele sale, termină de asemenea insultând. Vi se pare foarte sănătos ca noi, care suntem oameni aparent serioși, să ajungem să insultăm? Dumneavoastră credeți că asta ar fi bine? Dacă cineva se identifică cu o scenă, de exemplu, de sentimentalism plângăcios, în care toți plâng cu amărăciune, acela apare de asemenea cu „bunele sale lacrimi”. Dumneavoastră credeți că asta ar fi corect, ca alții să ne facă să plângem așa, „pentru că așa au ei chef”?

Ceea ce vă spun este indispensabil, dacă vreți să vă auto-descoperiți; este indispensabil pentru că dacă cineva se identifică complet cu o scenă, înseamnă ca A UITAT DE EL ÎNSUȘI, a uitat de lucrul pe care-l făcea și atunci pierde timpul în mod mizerabil...

Oamenii uită complet de ei înșiși, uită de propria lor FIINȚĂ INTERIOARĂ PROFUNDĂ; de aceea se identifică cu circumstanțele.

În mod normal, oamenii merg adormiți, de aceea pentru

că sunt identificați cu circumstanțele care-i înconjoară și fiecare are „cântecelul său psihologic”, cum spuneam în cartea mea „Psihologie revoluționară”.

Deodată cineva se întâlnește cu altcineva care îi spune: *„Eu în viață a trebuit să fac asta, și asta, și asta... m-au furat, am fost un om bogat, am avut bani și m-au înșelat; cutare a fost ticălosul care m-a înșelat...”*. Rezultatul își cântă „cântecul său psihologic”. Peste zece ani se întâlnește cineva cu același individ și acesta îi cântă din nou același „cântec” al său; douăzeci de ani după aceea îl întâlnește cineva, el îi repetă același „cântec” al său; acesta este „cântecul său psihologic”, a rămas identificat cu evenimentul pentru restul vieții sale și în aceste împrejurări cum va dizolva Egoul, în ce mod, dacă îl fortifică?

Prin identificare se fortifică Eurile. Dacă cineva se identifică cu o încăierare ajunge de asemenea să dea cu pumnii. Îmi amintesc cazul unui boxer, al unui campion luptând împotriva altuia în Statele Unite; în final toți spectatorii, au sfârșit dându-și lovituri unii altora, toți au devenit boxeri...

Observați ce este identificarea. Am văzut de curând o femeie privind un film în care actorii plângeau; bine, plângeau simulat, este clar, însă acea femeie care contempla filmul, plângea de asemenea cu un zbucium îngrozitor. Vedeți dumneavoastră ce este identificarea. Ce a făcut această biată femeie care s-a identificat cu acel film? Și-a creat, identificându-se cu eroul filmului sau cu eroina, un nou „Eu”; a creat în interiorul ei însăși acest nou „eu” care i-a furat parte din conștiință; astfel încât această persoană, dacă era adormită, acum este mai adormită. De ce? Din cauza identificării, aceasta este evident...

Oamenii în fața televizorului uită de ei înșiși și cad în fascinație de ceea ce văd; atunci visează frumos. De când s-a inventat televiziunea s-a pierdut unitatea căminelor. Vine soțul, de exemplu, obosit de la muncă și soția sa nu sare să-l primească cu brațele deschise, nu mai are soțul această fericire, pentru că doamna se uită la televizor. Poate bărbatul să aibă nevoie de ea, iar ea este ocupată, se uită la telenovelă, este fascinată. Desigur că vina n-o au numai femeile, bărbații de asemenea, se identifică cu tot ce văd acolo; poate că soția vrea să iasă la plimbare ori să vorbească liniștit cu soțul său, dar

bărbatul este total identificat cu acel film sau cu fotbalul și face chiar gesturi ridicole și țipă uitând total de ce se întâmplă în jurul său. Vedeți, deci, cât de absurd și trist este să te identifice cu lucrurile...

• 10. •

TRANSFORMAREA IMPRESIILOR •

„Cele mai rele circumstanțe ale vieții, situațiile cele mai critice, întâmplările cele mai dificile, se dovedesc întotdeauna minunate pentru auto-descoperirea intimă”.

Samael Aun Weor

□ **IMPORTANȚA TRANSFORMĂRII** □

„Animalul intelectual vrea să înceteze să sufere, dar nu face nimic pentru a se schimba, nu luptă pentru a trece la un nivel superior al Ființei; atunci, cum se poate schimba?”

Toate fenomenele sunt discontinue; dogma Evoluției nu servește la nimic, decât pentru a ne împotmoli. Eu cunosc mulți pseudo-esoteriști, oameni sinceri și buni din fire, care sunt îmbuteliați în dogma Evoluției, care așteaptă ca timpul să-i perfecționeze și trec milioane de ani și nu se perfecționează niciodată. De ce? Pentru că astfel de persoane nu fac nimic pentru a schimba nivelurile Ființei, rămân mereu pe aceeași treaptă. Prin urmare este necesar să trecem dincolo de Evoluție și să intrăm pe drumul revoluționar, pe drumul Revoluției Conștiinței sau a Dialecticii”.

Samael Aun Weor - „Revoluția Dialecticii”

Trebuie să înțelegem că important pentru noi este să reușim să ne transformăm viața, și aceasta este posibil dacă ne-o propunem în mod serios...

„Transformare” înseamnă că un lucru se schimbă într-un altul diferit. Este logic că totul este supus schimbărilor.

Există transformări foarte cunoscute ale materiei; nimeni nu ar putea nega, de exemplu, că zahărul se transformă în alcool, că alcoolul, la rândul său, devine oțet prin acțiunea fermenților (aceasta este transformarea unei substanțe moleculare în altă substanță moleculară). Se știe, prin noua chimie a atomilor și elementelor, faptul că radiul, de exemplu, se transformă lent în plumb.

Alchimiștii din Evul Mediu vorbeau de „transmutarea plumbului în aur”. Însă, nu întotdeauna se refereau la cheștiunea metalică, pur fizică. În mod normal vroiau să indice

transmutarea „plumbului personalității” în „aurul spiritului”.

În Evanghelii, ideea „Omului pământesc”, comparat cu o sămânță capabilă de creștere, are aceeași semnificație. Cu toate acestea, este evident că dacă sămânța nu moare, planta nu se naște. În orice transformare există MOARTE și NAȘTERE, sau MOARTE și ÎNVIERE.

Omul este o mașinărie capabilă să transforme anumite alimente care ajung la el pentru a continua să trăiască.

Alimentele care pătrund în organismul nostru, se împart în trei categorii. Primul tip de aliment îl putem denumi „mâncare”. Fără îndoială, pentru alimentele care intră pe gură și gura în sine, este un mijloc care permite transformarea acestor principii vitale. Mă refer la stomac. Dacă nu ar fi stomacul, nu ar fi posibilă transformarea primului tip de alimente.

Totuși, alimentul care intră pe gură nu este cel mai important. Știm bine cum se transformă alimentele prin intermediul digestiei; nu există nici o îndoială că, în ultimă sinteză, principiile vitale rămân depuse în sânge, care le conduce la toate organele corpului. Totuși, cineva poate rămâne un anumit timp fără să mănânce. Mahatma Gandhi putea să rămână până la patruzeci de zile fără să mănânce, și chiar mai mult: a ajuns până la două și chiar trei luni fără să mănânce. Nu este, deci, alimentul cel mai important.

Al doilea tip de aliment este „PRANA”, care intră o dată cu oxigenul în interiorul corpului nostru fizic; este acela care intră pe calea respirației, și indiscutabil, există un organ, sau organe speciale pentru transformarea alimentului care intră pe nas. Astfel deci, aerul, prin intermediul plămânilor, se transformă în oxigen, și acest oxigen („PRANA”) se depune ulterior în întregul torent sanguin.

Este mai importantă respirația decât alimentul care intră pe gură și merge la stomac, pentru că, așa cum am spus deja, am putea rezista aproape o lună fără să mâncăm, dar nu am putea rămâne mult timp fără să respirăm.

În mod normal se poate rezista fără a respira un minut sau două, iar unii ajung până la trei. Am putea și ajunge să rămânem fără să respirăm mai mult de patru minute (cu antrenament), dar incontestabil, mai mult de acest timp scurt, limitat, dacă nu respirăm, murim. Este deci mai importantă așadar, cu adevărat, respirația decât hrana fizică.

Și în cele din urmă, există un al treilea tip de aliment, care de fapt este și mai important. Mă refer, în mod accentuat, la IMPRESII. Indiscutabil, noi nu am putea rezista nici o secundă în viață, dacă nu ar exista impresiile. Nu putem trăi, nici un moment, fără să primim impresii.

Ce este o „impresie”? Tot ceea ce ar putea percepe, orice imagine, sunet, miros, senzație, gust, stimul, etc., este o „impresie”. Toată această lume exterioară care ne înconjoară, noi o percepem prin intermediul diverselor „impresii” care pătrund prin simțuri.

Organismul nostru se hrănește, în mod deosebit, cu impresiile. Dacă aerul nu ar face o impresie în plămânii noștri și în sângele nostru, nu am trăi; dacă mâncarea nu ar ajunge să impresioneze stomacul și căile intestinale, de asemenea nu am putea trăi.

Astfel că impresiile sunt fundamentale. Din nefericire, spre deosebire de ceea ce se întâmplă cu mâncarea și cu aerul pe care îl respirăm, nu avem un organ capabil să TRANSFORME impresiile, nu există un organ pentru digestia și transformarea impresiilor.

Când mâncăm alimentul, atât de necesar pentru subzistența noastră, acesta este transformat în toate acele elemente vitale, atât de indispensabile pentru existența noastră.

Dacă un aliment, de exemplu, ar trece prin stomac și nu s-ar transforma, organismul nu ar putea asimila principiile sale, vitaminele sale, proteinele sale; ar fi, pur și simplu, o indigestie.

Dacă aerul care ne înconjoară, nu ar suferi o transformare înainte de a ajunge în sânge, ce s-ar întâmpla? Desigur am muri. Astfel că, așa cum veți înțelege, totul are nevoie să treacă printr-o TRANSFORMARE.

Este limpede că alimentele fizice se transformă, dar de ce nu există și o transformare a impresiilor? Pentru scopul Naturii nu este deloc necesar ca „animalul intelectual” să-și transforme impresiile. Totuși, dacă vrem să încetăm să fim doar „animale intelectuale” și să ne transformăm în adevărați „oameni”, trebuie să învățăm cum să transformăm impresiile, iar aceasta este posibil dacă se deține cunoașterea esoterică profundă, și se înțelege motivul acestei necesități.

Majoritatea oamenilor, în domeniul vieții practice, cred că această lume fizică le va da ceea ce își doresc, și iată aici,

stimații mei prieteni, o teribilă greșeală. Viața, în sine însăși, este lipsită de sens transcendent și este necesar să o transformăm în ceva superior. Totuși, nu am putea să ne transformăm cu adevărat viața dacă nu transformăm impresiile.

În realitate nu există această chestiune a „vieții externe”. Ceea ce spunem acum este foarte revoluționar, căci toată lumea crede că ceea ce este fizic este realul, dar dacă mergem puțin mai în profunzime, ceea ce percepem cu adevărat, în fiecare moment, sunt pur și simplu impresiile.

Viața este o SUCCESIUNE DE IMPRESII, și nu cum cred mulți „ignoranți instruiți”, un lucru solid, fizic, de tip exclusiv material. Realitatea vieții pentru noi sunt impresiile.

Ideea pe care o enunțăm se dovedește desigur greu de captat. Este posibil ca dumneavoastră să aveți siguranța că viața pe care o aveți există ca atare, și nu sub formă de impresii. Suntem atât de sugestionați de lumea fizică, încât evident, oamenii gândesc astfel.

Persoana pe care o vedem așezată, de exemplu, pe un scaun, acela care ne zâmbește mai încolo, copilul care se joacă cu bicicleta sa, pasărea care cântă veselă pe creangă, etc., sunt pentru noi ceva real, nu-i așa? Dar dacă medităm profund la tot ceea ce vedem, ajungem la concluzia că ceea ce este real sunt impresiile. Acestea, cum am spus deja, ajung la minte prin intermediul ferestrelor celor cinci simțuri. Dacă nu am avea, de exemplu, ochi pentru a vedea, nici urechi pentru a auzi, nici simț tactil pentru a atinge, nici miros pentru a mirosi, sau nici măcar gust pentru a savura alimentele care intră în organismul nostru, ar exista pentru noi ceea ce se cheamă „lume fizică”? Desigur că nu!

Toate întâmplările vieții ajung la minte sub formă de impresii, toate evenimentele ajung la creier sub formă de impresii. Bucuria, tristețea, speranța, disperarea, problemele, preocupările, etc., ajung la minte sub formă de impresii. Orice circumstanță, orice eveniment, oricât de nesemnificativ ar fi, întotdeauna ajunge la Minte sub formă de impresii.

□ **CONSECINȚE ALE NETRANSFORMĂRII** □

„Oamenii au devenit malițioși, bănuitori, neîncrezători, vicleni, perversi; acum nimeni nu mai crede în nimeni; se inventează zilnic noi condiții, certificate, restricții de tot felul, documente, împuterniciri, etc., și oricum, nimic din acestea nu

mai folosește, șmecherii își bat joc de aceste prostii: nu plătesc, se sustrag legii chiar dacă trebuie să ajungă la închisoare.

Nici o ocupație nu aduce fericire, simțul adevăratei iubiri s-a pierdut iar oamenii se căsătoresc azi și divorțează mâine.

Unitatea căminelor s-a pierdut în mod lamentabil, rușinea organică nu mai există, lesbianismul și homosexualitatea au devenit mai obișnuite decât spălatul pe mâini.

Să știm ceva despre toate acestea, să încercăm să cunoaștem cauza atâtor putreziciuni, să investigăm, să căutăm, este cu siguranță ceea ce ne propunem în această carte”.

Samael Aun Weor - „Marea Rebeliune”

Întrucât din nefericire nu dispunem de un organ capabil de „a transforma” sau „digeră” impresii, acestea se transformă în „agregate psihice”, adică în „Euri”. Dacă nu „transformăm” impresia negativă pe care o primim, de exemplu, de la cineva care ne insultă, atunci acea impresie se transformă, în interiorul nostru, într-un „Eu” de răzbunare. Dacă nu „transformăm” impresia pe care ne-o produce un pahar cu vin, evident acea impresie se transformă într-un „Eu” al beției. Dacă nu „transformăm” impresia pe care ne-o provoacă o persoană de sex opus, incontestabil că aceasta se va transforma într-un „Eu” de desfrâu. Dacă nu „transformăm” impresia care ajunge la minte, relaționată cu o avere, fără îndoială acea impresie se poate transforma într-un „Eu” de lăcomie.

Să presupunem că un individ, de exemplu, vede o femeie provocatoare și nu își transformă impresiile. Rezultatul va fi că acestea vor implica în el o dorință de a o poseda. O astfel de dorință e un fel de rezultat mecanic al impresiei primite, și se cristalizează în psihicul nostru sub formă de „element inuman”, într-un nou „Eu” de tip desfrânat, care se adaugă la suma deja existentă de „elemente inumane” care, în totalitatea lor, constituie EGOUL, „Eul însumi”, „Sinele însuși”.

În noi există mânia, lăcomie, desfrâu, invidie, orgoliu, lene și gurmandism.

Mânia, de ce? Pentru că multe impresii au ajuns la noi, în interiorul nostru, și niciodată nu le-am transformat. Rezultatul mecanic al acestor impresii, a fost mânia, au fost „Eurile” ce trăiesc în psihicul nostru și care în mod constant ne fac să simțim furie.

Lăcomie? Fără îndoială multe lucruri au trezit în noi

lăcomia: banii, bijuteriile, lucrurile materiale de tot felul, etc. Acele obiecte au ajuns la noi sub formă de impresii. Noi am comis greșeala de a nu fi transformat acele impresii în ceva diferit: într-o admirație pentru frumusețe, sau în altruism, sau în bucurie pentru binele altuia, etc... Firește astfel impresii netransformate s-au transformat în „Euri” de lăcomie pe care acum le purtăm în interiorul nostru.

În ce privește desfrâul, de-a lungul vieții noastre, a ajuns treptat sub formă de impresii, să producă în interiorul minții noastre reacții de tip desfrânat. Întrucât noi nu am transformat acele unde de desfrâu, acele vibrații morbide, acel erotism nesănătos (greșit înțeles, căci înțeles bine erotismul este sănătos), rezultatul nu s-a lăsat așteptat: s-au născut treptat noi „Euri” în interiorul psihicului nostru, cu trăsături evident morbide.

Astfel că în prezent, trebuie să lucrăm asupra impresiilor pe care le avem în interiorul nostru și asupra rezultatelor lor mecanice. În interior avem impresii de mânie, de desfrâu, de invidie, de orgoliu, de lene, de gurmandism și multe alte „buruieni”. Avem de asemenea în interior rezultatele mecanice ale acelor impresii: o mulțime de „Euri” certărețe și gălăgioase pe care acum trebuie să le înțelegem și să le eliminăm.

Toată munca asupra vieții noastre, se referă la a ști să transformăm impresiile și a ști să eliminăm rezultatele mecanice pe care acestea le-au produs în trecut...

□ **CE SĂ FACEM PENTRU A TRANSFORMA O IMPRESIE** □

„Dacă o persoană este disperată din cauza vreunei probleme sentimentale, economice sau politice, în mod evident a uitat de sine însăși...”

Acea persoană, dacă se oprește o clipă, dacă observă situația și încearcă să-și amintească de sine însăși și apoi se străduiește să înțeleagă sensul atitudinii sale; dacă reflectează puțin, dacă se gândește că totul trece, că viața este iluzorie, trecătoare, și că moartea reduce la cenușă toate deșertăciunile lumii...

Dacă înțelege că problema sa, în fond, nu e decât im «foc de paie», o flăcăraie care repede se stinge, va vedea deodată cu uimire că totul s-a schimbat...

Transformarea reacțiilor mecanice este posibilă cu ajutorul confruntării logice și al auto-reflecției intime a Ființei...”

Samael Aun Weor - „Psihologie Revoluționară”

După cum am văzut, a nu transforma impresiile echivalează cu a crea „Euri”. Nu numai că avem „Eurile” pe care le avem, cele pe care le aducem din existențele anterioare, ci, ceea ce este mai rău, creăm în fiecare zi noi „Euri”, și acest fapt este lamentabil.

Să încetăm să mai creăm „Euri”, este indispensabil. Acest lucru este posibil, doar „digerând”, „transformând” impresiile. Și cum să le „digerăm”? În ce fel? Cum să le transformăm în ceva diferit? Ar fi posibil acest lucru? Da, este posibil! Cum? Prin intermediul Conștiinței. Dacă punem între impresii și minte ceea ce se cheamă „Conștiință”, impresiile se „transformă”.

În mod normal, impresiile rănesc mintea iar atunci mintea reacționează împotriva impactului provenit din lumea exterioară: dacă suntem loviți, lovim; dacă suntem insultați, insultăm; dacă suntem îndemnați să bem, bem; etc., întotdeauna mintea reacționează împotriva impacturilor provenite din lumea exterioară. Trebuie să evităm astfel de reacții, iar acest lucru ar fi posibil, numai interpunând Conștiința între minte și impresii.

Ar fi vreun mod, vreo tehnică, vreo practică ce să permită să utilizăm Conștiința pentru a o interpune între impresii și Minte? Există vreo cheie care să ne permită să folosim Conștiința în acel mod, încât să fie Conștiința cea care primește impresiile și nu mintea? Pentru că atunci când Conștiința primește impresiile, le „digeră”, inevitabil, le transformă în ceva diferit; dar când nu este Conștiința cea care primește impresiile, ci mintea, atunci se întâmplă că mintea, și toate „Eurile” care se află în ea, reacționează împotriva impacturilor provenite din lumea exterioară, reacționează în mod violent, în mod mecanic.

Cum să folosim, deci, Conștiința? Cum să o folosim, în ce mod, pentru ca să fie ea, și nimic altceva decât ea, cea care să primească impresiile și să le transforme? Vă voi spune cheia, foarte simplă: NICIODATĂ SĂ NU UITĂM DE NOI ÎNSINE, DE PROPRIA NOASTRĂ FIINȚĂ. Pentru că dacă cineva uită de propria sa Ființă Interioară în prezența cuiva care insultă, sfârșește insultând; dacă cineva uită de sine însuși, de propria sa Ființă în prezența unui pahar de vin, sfârșește beat; dacă cineva uită de sine însuși, de propria sa Ființă în prezența unei persoane de sex opus, termină fornicând.

Când cineva învață să trăiască în stare de ALERTĂ PERCEPȚIE, de ALERTĂ NOUTATE; când cineva își amintește de sine însuși clipă de clipă, moment de moment; când cineva niciodată nu uită de sine, fără îndoială devine tot mai conștient. Dacă cineva nu uită de sine în prezența cuiva care insultă, dacă cineva nu uită de propria sa Ființă, atunci transformă acele impresii perverse într-o forță diferită.

Dacă cineva nu uită de sine însuși în prezența unui pahar de vin, transformă acea impresie, acea „energie” numită HIDROGEN-48 în ceva mai subtil, într-un HIDROGEN-24. Dacă cineva nu uită de sine în prezența unei mari sume de bani, transformă acea impresie, pe rând, în HIDROGENI-24, 12 și 6.

Astfel că, A NU UITA DE NOI ÎNȘINE este cheia care ne permite să mânuim în mod inteligent Conștiința. Când cineva nu uită de sine însuși, interpune, între minte și impresii, ceea ce se numește „Conștiință”.

Frumos este să fie Conștiința cea care primește impresiile ce vin din lumea exterioară, deoarece Conștiința le poate transforma în ceva diferit: în elemente creatoare, în elemente superlative ale Ființei, în forțe diamantine ce servesc pentru dezvoltarea „Chakrelor”, în multiple forțe care folosesc pentru dezvoltarea anumitor puteri ce există în constituția noastră internă.

Este necesar, deci, să știm că toate „Eurile” pe care le avem în prezent, sunt rezultatul impresiilor NEDIGERATE, NETRANSFORMATE, iar acest fapt este lamentabil.

Din nefericire, oamenii nu își amintesc de ei înșiși niciodată; de aceea impresiile ajung la Mintea noastră și rămân așa, fără a fi transformate deloc, dând naștere (cum este firesc) „agregatelor psihice”, „Eurilor”. Cineva și-ar putea oferi luxul de a dizolva toate „Eurile”, dar dacă uită de sine însuși, creează din nou „Euri” noi (aici este problema gravă).

Amintirea de sine însăși, este ceva interesant. Când cineva își amintește de sine, produce forțe diferite de cele ale semenilor săi: forțe distincte, forțe care îl fac un individ complet diferit de ceilalți. Se dovedește interesant să știm, deci, că cei care creează astfel de forțe sunt diferiți, că până și forțele lor vitale sunt diferite. Dacă am pune doi subiecți într-un loc neprimitor, cu o alimentație proastă, o atmosferă neplăcută, etc., unul, care niciodată nu-și amintește de sine însuși, care

trăiește o viață mecanică, și celălalt, care mereu își amintește de sine, clipă de clipă, care niciodată nu uită de propria Ființă Intimă, puteți fi absolut siguri că primul va muri curând și că al doilea va trăi în ciuda mediului neprimitor, pentru că este înconjurat de forțe diferite de cele ale celorlalți...

Toată problema eliberării se bazează pe transformare iar transformarea are ca bază sacrificiul. Dacă observăm de exemplu un ou (fie el de șarpe sau de pasăre), vedem acolo posibilități latente, susceptibile de dezvoltare. Astfel de posibilități devin fapte prin intermediul transformării. Focul din cămin, acela care ne încălzește în timpul zilelor de iarnă, este rezultatul transformării. Digestia, în noi, este un întreg proces de transformare prin intermediul căruia este posibil să existăm. Transformarea aerului în interiorul plămânilor, este un alt proces de transformare, iar **dacă vrem să ne transformăm din punct de vedere psihologic, trebuie să transformăm de asemenea impresiile**, adică, să transformăm al treilea tip de alimente.

Repet: toate evenimentele vieții care ajung la minte, vin sub formă de impresii. Aceste paragrafe pe care dumneavoastră le citiți cu răbdare, cum ajung la voi? Este evident că sub formă de impresii, și ce trebuie să faceți pentru a le transforma în mod corect? Nu trebuie să uitați de voi înșivă; să nu uitați de propria voastră Ființă; astfel veți întări aspirația de a ajunge la ea.

Acela care ascultă cuvântul și nu îl pune în practică, este asemănător cu omul care se privește într-o oglindă și apoi întoarce spatele și pleacă. Nu este suficient să ascultăm cuvântul; trebuie să-l transformăm; acest lucru este fundamental.

Să observe cititorul cât de important este acest eveniment care se numește „IMPRESII”! Nu putem trăi nici o secundă fără impresii, nici o fracțiune de secundă.

Deci, în acest caz, merită osteneala de a le transforma în ceva diferit: în puteri, în lumină, în foc, în armonie, în frumusețe... Dar, dacă nu le transformăm, repet, se transformă, pur și simplu, în noi „agregate psihice”, în noi „Euri”...

Este necesar să fim mai reflexivi. Ce suntem noi, cu adevărat? Așa cum suntem, fără „a transforma” impresiile, creând noi „Euri” clipă de clipă, moment de moment, nu suntem decât niște simple mașini, controlate de „agregatele psihice”.

Trăim într-o lume cu o activitate intensă, unde toți cred că FAC și NIMENI NU FACE NIMIC: totul ni se ÎNTÂMPLĂ, ca atunci când plouă, ca atunci când tună. De ce? Pur și simplu pentru că nu avem Ființa încarnată. Doar Ființa poate să facă; ea FACE și adevăratul om este Ființa; dar dacă mașina acționează, acționează ceva care nu este Ființa: acționează un robot programat cu un calculator minunat ce se numește „creier”, acționează în mod mecanic. NU FACE, ACȚIONEAZĂ (un lucru este A FACE și altul este A ACȚIONA). Orice mașină acționează, se mișcă, merge, își îndeplinește funcțiile, pentru că este mașină și este programată să-și îndeplinească funcțiile, dar A FACE este ceva distinct: numai Omul poate să facă iar Omul adevărat este Ființa. Să se facă diferența între Omul adevărat, care este Ființa, și mașină (mașina nu este Ființa).

„Animalul intelectual” este un robot programat iar creierul său este un calculator minunat, un calculator care se susține pe el însuși, un calculator care calculează matematic, cu mare precizie; un calculator care înregistrează undele vizuale și undele sonore, care înregistrează exteriorul și interiorul, care se alimentează singur. Este un calculator „de calitate întâi”, minunat, dar este atât și nimic mai mult decât un calculator.

După acest calculator vine organismul fizic iar calculatorul îl folosește pentru a merge și a veni, etc. Acest calculator se află în mâinile Egoului, nu ale Ființei, iar Egoul este rezultatul multor impresii „nedigerate”. Atunci ceea ce acționează aici, în această lume dureroasă în care trăim, este o mașină dotată cu un mare calculator. Aici nu acționează Ființa, ci mașina. Putem spune că mașina este umană, iar Ființa este Ființa.

Ce este, cu adevărat, ceea ce numim „viață”? Cu siguranță, este ca un film. Da, și când vine ceasul morții, ne întoarcem la punctul de plecare al acelui film și îl ducem cu noi în Eternitate. La întoarcere, revenind cu acest Ego, ne întoarcem cu filmul nostru. Restructurându-ne cu un nou organism, ne proiectăm din nou filmul pe ecranul existenței. Și ce proiectăm? Viața noastră. Care? Cea din totdeauna, aceeași pe care am avut-o în existența anterioară; adică, repetăm ceea ce am făcut în existența trecută și în existențele anterioare. Tot ceea ce proiectăm, de fapt este programat, de la naștere, în creier.

Astfel încât suntem ROBOȚI PROGRAMAȚI; Ființa nu intervine deloc în toată această tragedie, ea nu se amestecă în

aceste chestiuni. Ființa fiecăruia dintre noi se mișcă liber în „Calea Lactee”.

Există și trăiesc aici, în această „Vale” dureroasă a vieții, o grămadă de umbre, înzestrate cu organisme fizice. Și ce FAC acele organisme? Nimic! Se mișcă în mod mecanic, în acord cu programul care a fost stocat în creier (nu spun doar în creierul fizic, ci în cei trei creieri: în cel Intellectual, în cel Emoțional și în cel Motor). Iar Ființa, ce face în timp ce noi suntem aici, suferind, plângând, muncind pentru a avea cu ce plăti chiria, cu ce cumpăra o haină, etc.? Ea trăiește fericită în „Calea Lactee”, se mișcă liber în „Calea Lactee”. Atunci, ce este această existență chinuitoare pe care noi o ducem? Pură iluzie, ceva zadarnic! Pe bună dreptate spun hindușii că această lume este doar „MAYA”, că această lume este iluzorie, că nu are nici o valoare.

Avem nevoie să avem o existență reală, pentru că încă nu o avem. Poate amabilul cititor să se laude că are o existență reală? Pentru a o avea trebuie să încetăm să mai fim roboți, și putem să nu mai fim eliminând toate „agregatele psihice”, aceasta este evident. Totuși a ști că trebuie să eliminăm „agregatele psihice”, nu este totul; trebuie SĂ ÎNCETĂM SĂ MAI CREĂM NOI AGREGATE și zilnic le creăm, atunci când „nu transformăm” impresiile. Trebuie „să digerăm” impresiile, să le transformăm în forțe diferite pentru a nu crea noi „Euri”.

De asemenea avem nevoie să „transformăm” vechile impresii, cele care au dat naștere „Eurilor” pe care le avem în prezent, iar acest lucru este posibil cu ajutorul AUTO-REFLECȚIEI. Când cineva „transformă” vechile impresii care sunt adunate în cei cinci cilindri ai mașinii (sub formă de obiceiuri, emoții inferioare, gânduri negative, instincte depravate, abuzuri sexuale, etc.), atunci dezintegrează acele „elemente inumane”.

□ **PRIMUL ȘOC CONȘTIENT** □

„La reuniuni am văzut cum se rănesc frații unii pe alții: primul spune un cuvânt, iar cel care se simte vizat reacționează violent, spunând unul și mai rău. Uneori ceea ce spun nu este prea nepolitic, ci subtil, decent și însoțit de zâmbet, dar în fond poartă VENINUL îngrozitor al reacției violente.

NU EXISTĂ IUBIRE ÎNTRE FRAȚI, au uitat de propria lor Ființă, și trăiesc doar în lumea EGOULUI, în lumea reacțiilor. Când cineva uită de propria sa Ființă, reacționează în mod

vehement. Dacă cineva uită de propria sa Ființă în prezența unei sticle de vin, se îmbată; dacă cineva uită de propria sa Ființă în prezența unei persoane de sex opus, fornică; dacă cineva uită de propria sa Ființă Interioară Profundă în prezența cuiva care insultă, sfârșește prin a insulta.

Cel mai grav lucru în viață este a uita de sine însuși. Astfel că este necesar să transformăm impresiile, iar aceasta este posibil doar INTERPUNÂND FIINȚA între diversele vibrații ale lumii exterioare și minte. Când cineva interpune între impresii și minte ceea ce se cheamă CONȘTIINȚA, este evident că impresiile se transformă în FORȚE și PUTERI DE ORDIN SUPERIOR.

Este foarte ușor să interpunem Conștiința între impresii și minte. Pentru a primi impresiile cu Conștiința, și nu cu mintea, este necesar doar SĂ NU UITĂM DE NOI ÎNȘINE într-un moment dat. Dacă într-un moment oarecare cineva ne spune ceva care ne rănește amorul propriu, orgoliul, îngâmfarea, etc., în acele clipe doar FIINȚA trebuie să se afle în noi; trebuie să fim CONCENTRAȚI asupra FIINȚEI; pentru ca să fie FIINȚA, Conștiința Superlativă a FIINȚEI, cea care primește impresiile și le digeră în mod corect. Astfel se evită îngrozitoarele reacții pe care toți, și unii și alții, le au în fața impacturilor ce provin din lumea exterioară, în acest fel se transformă complet impresiile, și o dată transformate, ne dezvoltă în mod minunat”.

Samael Aun Weor - Conferința „Cuvântul și Impresiile”

Răbdătorii noștri cititori trebuie să știe că această importantă problemă a transformării impresiilor noi am numit-o și „PRIMUL ȘOC CONȘTIENT”.

„ȘOCUL” se relaționează cu acele impresii care sunt tot ceea ce cunoaștem din lumea exterioară, tot ceea ce primim și pe care le considerăm ca și cum ar fi adevăratele lucruri, adevăratele persoane.

Avem nevoie, deci, să ne transformăm viața, iar aceasta este INTERNĂ. Dorind să transformăm aceste aspecte psihologice ale vieții noastre, evident trebuie să lucrăm asupra impresiilor...

De ce numim noi munca asupra transformării impresiilor, „PRIMUL ȘOC CONȘTIENT”? Dintr-un singur motiv: pentru că, pur și simplu, este ceva ce nicidecum nu am putea realiza în

mod pur mecanic. Aceasta nu are loc niciodată în mod mecanic, este nevoie de un efort auto-conștient.

Este limpede că un aspirant gnostic care începe să înțeleagă acest gen de muncă, în mod evident, din acest motiv, începe de asemenea să înceteze să fie un om mecanic, ce servește exclusiv intereselor Naturii; o creatură complet adormită, care pur și simplu nu este mai mult decât un „angajat” al Naturii, pentru scopurile economice ale acesteia, care nu servesc, în nici un chip, intereselor propriiei noastre Auto-Realizări Intime.

Dacă dumneavoastră începeți acum să înțelegeți semnificația a tot ceea ce predăm aici; dacă vă gândiți acum la semnificația a tot ceea ce sunteți învățați să faceți pe calea efortului propriu (începând cu OBSERVAREA DE SINE), veți vedea, fără îndoială, că latura practică a muncii esoterice, se relaționează în întregime cu transformarea impresiilor și cu ceea ce rezultă, firește, din acestea.

Munca, de exemplu, asupra emoțiilor negative, asupra stărilor sufletești supărătoare, asupra chestiunii acesteia a IDENTIFICĂRII, asupra auto-considerației, asupra „EURILOR SUCCESSIVE”, asupra auto-justificării, asupra dezvinovățirii și asupra stărilor inconștiente în care ne aflăm, se relaționează în totalitate cu transformarea impresiilor și ceea ce rezultă din aceasta.

Vreau ca dumneavoastră să reflectați profund la aceasta, să înțelegeți ceea ce este „PRIMUL ȘOC CONȘTIENT”. Este necesar să creăm un INSTRUMENT DE SCHIMB în locul de intrare a impresiilor. (Nu uitați aceasta!)

Dacă prin înțelegerea tuturor acestora dumneavoastră puteți accepta VIAȚA CA O MUNCĂ REALMENTE ESOTERICĂ, atunci vă veți afla într-o stare permanentă de AMINTIRE DE SINE. Această stare de Conștiință de Voi Însivă, vă va duce pe terenul viu al transformării impresiilor, și astfel, bineînțeles, pe cel al unei vieți diferite, adică, deja viața nu va mai acționa asupra voastră cum o făcea înainte; veți începe să gândiți și să înțelegeți într-un mod nou; și acesta este începutul, desigur, al propriiei voastre transformări.

Atâta timp cât veți continua să gândiți în același mod, să priviți viața în același fel, este clar că nu va exista nici o schimbare în dumneavoastră...

A transforma impresiile vieții, înseamnă a ne transforma noi înșine, dragii mei prieteni, și doar un mod de a gândi complet nou, ar putea face aceasta. Toată această muncă, deci, se îndreaptă spre un mod radical de transformare. Dacă cineva nu se transformă, nu obține nimic.

Veți înțelege dumneavoastră că viața ne cere în mod continuu să reacționăm. Toate aceste reacții formează viața noastră personală. A ne schimba viața, nu înseamnă să schimbăm doar circumstanțele externe, înseamnă să schimbăm efectiv propriile reacții. Dar dacă nu vedem că viața exterioară ajunge la noi ca simple impresii care ne obligă neîncetat să reacționăm într-un mod, să zicem, mai mult sau mai puțin stereotip, nu vom vedea unde începe punctul care realmente face posibilă schimbarea, și unde este posibil să lucrăm.

Reacțiile, care formează viața noastră personală, sunt aproape toate de tip negativ. Atunci și viața noastră va fi negativă, nu va fi decât o serie succesivă de reacții negative, care au loc ca un răspuns neîncetat la impresiile care ajung la minte. Apoi sarcina noastră constă în a transforma impresiile vieții, astfel încât să nu provoace acest tip de reacții negative cu care suntem atât de obișnuiți. Dar, pentru a reuși acest lucru, este necesar să ne AUTO-OBSERVĂM clipă de clipă, moment de moment. Astfel impresiile nu ajung într-un mod mecanic; aceasta echivalează cu a încep să trăim mai conștient.

Un individ își poate permite, își poate oferi luxul ca impresiile să ajungă la el în mod mecanic, dar dacă cineva nu face o astfel de greșală, își transformă impresiile, atunci începe să trăiască în mod conștient. De aceea se spune că acesta este „PRIMUL ȘOC CONȘTIENT”. PRIMUL ȘOC CONȘTIENT constă, deci, în transformarea impresiilor ce ajung la minte.

Dacă cineva reușește să transforme impresiile care ajung la momentul precis al intrării lor, oricând se poate lucra asupra rezultatului acestora. Este clar că, transformându-le, evităm ca ele să-și producă efectele mecanice, care întotdeauna obișnuiesc să fie dezastruoase în psihicului nostru.

□ **EXEMPLE DIN VIAȚA PRACTICĂ** □

„Cu scopul de a simplifica puțin toată această chestiune, vă voi da un exemplu: dacă aruncăm o piatră într-un lac cristalin, vedem că se produce o reacție sub forma unor unde care pornesc din centru spre margine, nu-i așa? Aplicați acest

exemplu la minte. Imaginați-v-o ca un lac; deodată apare imaginea unei persoane; această imagine este ca piatra din exemplul nostru: ajunge în lacul minții și atunci mintea reacționează. Dacă dv. aruncați o minge spre un perete, peretele primește impresia și urmează reacția, care constă în faptul că mingea se întoarce în mod mecanic la cel care a aruncat-o”.

Samael Aun Weor - „Revoluția Dialecticii”

Există impresii care nu sunt foarte plăcute, de exemplu, calomnia sau cuvintele cuiva care insultă, dar dacă cineva este capabil să transforme impresiile pe care i le produc astfel de cuvinte, atunci acestea rămân ca un cec fără acoperire.

Cu siguranță, cuvintele cuiva care insultă nu au mai mare valoare decât cea pe care le-o acordă cel insultat. Dacă cel insultat nu le dă nici o importanță acelor cuvinte, ele rămân fără valoare. Când cineva înțelege acest lucru, transformă acele impresii în ceva diferit: în iubire, în compasiune, în toleranță pentru cel care a insultat, etc.

Avem nevoie, prin urmare, să transformăm neîncetat impresiile; nu doar cele prezente, ci și cele trecute. În interiorul nostru există multe impresii pe care am comis greșeala, în trecut, de a nu le transforma, și multe rezultate mecanice ale acestora, care sunt acele „Euri” pe care acum trebuie să le dezintegrăm pentru ca să rămână conștiința liberă și trezită.

Când există, de exemplu, orgoliu, acesta are la bază ignoranța. De ce anume poate fi orgolioasă o persoană? De poziția sa socială, de banii săi, de ce? Dacă acea persoană analizează în profunzime acest lucru și înțelege că banii și poziția socială nu sunt decât impresii interne ale minții, atunci orgoliul de sine însuși cade și se naște într-un mod foarte natural umilința.

Dacă, de exemplu, o imagine a unei femei desfrânate ajunge la minte, sau apare în ea, noi am putea transforma acea impresie de desfrâu prin intermediul înțelegerii. Ar fi suficient să ne gândim la faptul că respectiva imagine este trecătoare, că acea frumusețe este iluzorie; dacă ne-am aminti, pentru câteva clipe, că acea femeie trebuie să moară și că trupul său va deveni praf în cimitir, dacă am vedea cu imaginația corpul său în stare de dezintegrare înăuntrul mormântului, acest lucru ar fi mai mult decât suficient pentru a transforma acea impresie de

desfrâu în castitate. Astfel, transformând-o, nu ar mai apărea în psihic alte „Euri” de desfrâu.

Dacă cineva ne laudă, de exemplu, cum să transformăm noi vanitatea pe care acel adulator ar putea-o provoca în noi? Prin intermediul înțelegerii! Când cineva înțelege cu adevărat că nu este mai mult decât o creatură infimă într-un colț al Universului, transformă de fapt acele impresii de laudă sau de lingușire, în ceva diferit. Știm deja că planeta noastră Pământ este un grăunte de nisip în spațiu. Să ne gândim la Galaxia în care trăim, formată din milioane de lumi... Ce este Pământul? Este o biată particulă de praf în acel Infinit. Iar noi? Microorganisme în interiorul acelei particule... Și atunci?... Firește, prieteni, aceste reflecții ne fac să transformăm impresiile ce se relaționează cu lingușirea, adularea, și să nu sfârșim reacționând prin vanitate sau orgoliu.

Odinioară, când am avut corpul fizic al lui Tomas de Kempis, am scris într-o operă numită „Imitația lui Cristos”, următoarea frază: „Nu sunt mai mult pentru că sunt lăudat, nici mai puțin pentru că sunt condamnat, pentru că întotdeauna sunt ceea ce sunt”. Este limpede că totul are dublul său aspect: lauda și disprețul, victoria și înfrângerea; dar nu trebuie să ne identificăm cu nici unul din aceste două aspecte, ci mai degrabă să învățăm să vedem viața în mod integral, unitotal. În acest fel vom evita multe deziluzii, multe frustrări, multe decepții...

Așadar, cu cât reflectăm mai mult la toate acestea, vedem tot mai mult necesitatea unei transformări complete a impresiilor.

Cred că dragul nostru cititor va înțelege treptat că lumea exterioară nu este atât de exterioară pe cât se crede în mod obișnuit, ci mai curând interioară. Tot ceea ce ajunge la noi din lume nu sunt decât impresii interne. Nimeni nu ar putea introduce un copac în interiorul minții sale, sau un scaun, sau o casă, sau un palat, sau o piatră. În mintea noastră toate sunt impresii ale unei lumi pe care o numim „exterioară”, dar care în realitate nu este atât de exterioară pe cât se crede.

Astfel că, dacă nu lucrăm asupra interiorului, mergem pe drumul greșelii și niciodată nu ne vom schimba viața. Dacă vrem să fim diferiți, trebuie să ne transformăm integral, iar dacă vrem să ne transformăm, trebuie să începem cu transformarea impresiilor. Aici se află cheia transformării radicale a individului.

LEGEA KARMEI •

„Puterea cu chip de leu o oprimă pe Pistis Sophia, dorind să-i ia puterile cu forță. Este evident că Inițiatul are multe datorii iar puterea Justiției îl amenință”

Samael Aun Weor

□ LEGEA ACȚIUNII ȘI CONSECINȚEI □

„Înainte de această viață pe care o avem în prezent, am avut nu doar o existență anterioară, ci multe altele.

Fiecare se naște corespunzător propriului său destin; unii se nasc în familii bogate și foarte înstărite, iar alții se reîntorc sau revin printre oameni nevoiași și sărmani.

Dacă am făcut bine în existența noastră anterioară, culegem acum răsplata, ne întoarcem în cămine unde nu ne lipsește nimic și vom avea comodități de tot felul.

Dacă am făcut rău, dacă am risipit banii, dacă am fost avari, dacă ne-am exploatat aproapele, dacă am comis greșeala de a-i fura sau ruina pe ceilalți, dacă am utilizat greșit banii, este evident că trebuie să ne întoarcem în familii sărmene, îmbrăcați în corpuri de cerșetori, nefericiți, înfometați și subnutriți. Astfel fiecare culege rodul propriilor sale acțiuni”.

Samael Aun Weor - „Privind Misterul”

Prieteni, există o Lege care se numește *Karma(-) — Dharma(+)*. Nu este de prisos să afirmăm că acest cuvânt, de origine sanscrită, semnifică, prin el însuși, lege a acțiunii și consecinței. Evident *„nu există cauză fără efect, nici efect fără cauză”.*

Legea Balanței, Legea teribilă a Karmei guvernează toate cele create. Orice cauză se convertește în efect și orice efect se transformă în cauză.

Voi trebuie să înțelegeți ce este legea compensației. Tot ceea ce se face trebuie plătit, căci nu există cauză fără efect, nici efect fără cauză.

Ni s-a dat libertate, liber arbitru și putem face ceea ce dorim, dar este clar că trebuie să răspundem înaintea lui Dumnezeu pentru toate faptele noastre. Orice faptă din viața noastră, bună sau rea, are consecințele sale. Legea acțiunii și consecinței guvernează cursul diverselor noastre existențe și fiecare viață este rezultatul celei anterioare.

A înțelege în întregime bazele și „Modus-ul Operandi” al

legii Karmei este indispensabil pentru a orienta corabia vieții noastre în mod pozitiv și înălțător, de-a lungul diverselor etape ale vieții.

Karma este o lege a compensației, nu a răzbunării. Sunt persoane care confundă această lege Cosmică cu determinismul și chiar cu fatalismul, crezând că tot ce i se întâmplă omului în viață este stabilit în mod irevocabil dinainte.

Este adevărat că actele omului sunt determinate de ereditate, educație și mediu. Dar la fel de adevărat este că omul are liberul discernământ și își poate modifica actele: își poate educa caracterul, își poate forma deprinderi superioare, își poate combate slăbiciunile, își poate consolida virtuțile, etc.

„Karma este un medicament care ni se aplică pentru propriul nostru bine”; din nefericire oamenii, în loc să se încline respectuos în fața eternului Dumnezeu viu, protestează, blestemă, se justifică pe sine, se dezvinovătesc prostește și își spală mâinile precum Pilat. Karma nu se modifică cu astfel de proteste ci, dimpotrivă, devine mai dură și mai severă.

Când cineva vine în această lume, aduce cu sine propriul destin; unii se nasc în puf și alții în nenorocire. Dacă în existența noastră anterioară am ucis, acum suntem uciși, dacă am rănit, acum suntem răniți, dacă am furat, acum suntem furați și *„cu ce măsură îi măsurăm pe ceilalți, vom fi măsurati”*.

Pretindem fidelitate soțului, când noi înșine am fost adulteri în această viață sau în cele anterioare. Cerem iubire, când am fost neîndurători și cruzi. Solicităm înțelegere, când n-am știut niciodată să înțelegem pe nimeni, când n-am învățat niciodată să vedem și punctul de vedere al altuia. Râvnim bucurii nesfârșite, când am fost întotdeauna la originea multor nenorociri. Am fi dorit să ne naștem într-un cămin foarte frumos și cu multe comodități, când în existențele trecute n-am știut să oferim un cămin și frumusețe copiilor noștri.

Protestăm împotriva celor care insultă, când întotdeauna i-am insultat pe toți cei ce ne înconjoară. Dorim ca fiii noștri să ne asculte, când n-am știut niciodată să ne ascultăm părinții. Ne supără teribil calomnia, când noi am calomniat mereu și am umplut lumea de durere. Ne supără bârfa, nu dorim ca cineva să șușotească despre noi, dar fără îndoială am bârfit și am șușotit, vorbindu-ne de rău aproapele, chinuindu-i pe ceilalți. Adică, întotdeauna pretindem ceea ce nu am oferit; în toate viețile

noastre anterioare am fost răufăcători și merităm ce este mai rău, dar noi presupunem că ni se datorează ceea ce este mai bun.

Din fericire, **Justiția** și **Mila**, sunt cei doi stâlpi de sprijin ai Fraternității Albe Universale.

Justiția fără Milă este tiranie; Mila fără Justiție este toleranță, complicitate cu delictul. Karma este negociabilă și acest lucru e ceva ce i-ar putea surprinde foarte mult pe partizanii diverselor școli ortodoxe.

Desigur, unii pseudo-esoteriști și pseudo-oculiști au devenit mult prea pesimiști în legătură cu legea acțiunii și consecinței; ei presupun, în mod greșit, că aceasta se desfășoară în mod mecanic, automat și crud. Erudiții cred că nu este posibilă schimbarea unei astfel de legi. Îmi pare sincer rău că trebuie să mă disociezi de acest mod de a gândi.

Dacă legea acțiunii și consecinței, dacă pedepsele din cursul existenței nu ar fi negociabile, atunci unde s-ar afla îndurarea divină? În mod sincer, nu pot accepta cruzimea în divinitate. Realul, acela care este întreaga perfecțiune, cel care are diverse nume ca Tao, Aum, Inri, Sein, Allah, Brahma, Dumnezeu sau mai bine spus Dumnezei, etc., etc., etc. nu ar putea fi fără milă, crud, tiranic, etc. De aceea repet în mod emfatic că, Karma este negociabilă.

Este posibil să modificăm propriul nostru destin, pentru că *„atunci când o lege superioară transcende o lege inferioară, legea superioară șterge legea inferioară”*.

Modificând Cauza se modifică Efectul. *„Împotriva leului legii se luptă cu balanța”*. Dacă pe un taler al balanței punem faptele noastre bune și pe celălalt pe cele rele, ambele talere vor avea aceeași greutate sau va fi vreun dezechilibru. Dacă talerul faptelor rele cântărește mai mult, trebuie să punem fapte bune în talerul acțiunilor pozitive cu scopul de a înclina balanța în favoarea noastră; așa anulăm Karma.

Faceți fapte bune pentru a plăti datoriile voastre; amintiți-vă că nu se plătește numai cu durere, ci, în același fel, se poate plăti și făcând bine

Acum veți înțelege ce minunat este să faci bine; nu încape îndoială că **Justa Gândire**, **Justa Simțire** și **Justa Acțiune** sunt cel mai bun negoț.

Nu trebuie să protestăm niciodată împotriva Karmei,

important este să o știm negocia. Din nefericire, când oamenii se află într-o mare amărăciune, nu fac decât să se spele pe mâini ca Pilat, spunând că nu au făcut nimic rău, că nu sunt vinovați, că sunt suflete drepte, etc., etc., etc.

Eu le spun celor ce se află în mizerie să-și revizuiască comportamentul, să se judece pe ei înșiși, să se simtă chiar și pentru o clipă pe banca acuzaților, ca după o sumară analiză a lor înșiși să-și schimbe conduita.

Dacă cei ce sunt fără serviciu ar deveni curați, nesfârșit de caritabili, liniștiți, serviabili sută la sută, este evident că și-ar schimba radical cauza nefericirii lor, modificându-și în consecință efectul.

Nu este posibil să schimbăm un efect, dacă mai înainte nu s-a modificat radical cauza care l-a produs, căci așa cum am spus deja, nu există efect fără cauză, nici cauză fără efect.

Trebuie să se lucreze întotdeauna dezinteresat, cu infinită iubire pentru umanitate, așa vom schimba acele cauze rele ce au stat la originea efectelor rele.

Fără îndoială, că sărăcia își are cauzele sale în beție, în desfrâu respingător, în violență, în adulter, în risipă, în avaritție, etc., etc.

Vrei să te însănătoșești? Însănătoșește-i pe ceilalți. Vreuna din rudele voastre este în închisoare? Lucrați pentru libertatea celorlalți. Vă este foame? Împărțiți pâinea cu cei care o duc mai rău decât voi...

Multe persoane care suferă, își amintesc doar de amărăciunile lor, dorind să le remedieze, dar nu-și amintesc de suferința altora, nu se gândesc nici pe departe să remedieze nevoile aproapelui. Această stare egoistă a existenței lor nu servește la nimic; astfel unicul lucru pe care îl obțin cu adevărat este agravarea suferințelor lor.

Dacă aceste persoane s-ar gândi la ceilalți, ajutându-i pe semenii lor, dând de mâncare flămândului, dând apă celui însetat, îmbrăcându-l pe cel gol, învățându-l pe cel neștiutor, etc., este clar că ar pune acțiuni bune în talerul balanței cosmice, pentru a o înclina în favoarea lor; astfel și-ar schimba destinul și norocul ar fi de partea lor. Cu alte cuvinte, toate necesitățile lor ar fi remediate; dar lumea este foarte egoistă, de aceea suferă, nimeni nu-și amintește de Dumnezeu, nici de semenii săi, numai când sunt disperați, și acest lucru e ceva pe

care fiecare l-a putut experimenta prin el însuși, așa este umanitatea.

Din nefericire, acest ego pe care fiecare îl poartă în interior face exact contrariul a ceea ce spunem aici; din acest motiv consider urgentă, de neînlocuit și imposibil de amânat reducerea sinelui însuși la praf cosmic.

Să ne gândim pentru o clipă la mulțimile umanoide care populează suprafața Pământului. Suferă nespuse ca victime ale propriilor greșeli; fără ego nu ar face aceste greșeli, și nici n-ar suferi consecințele lor.

Singurul lucru care se cere pentru a avea dreptul la adevărata fericire este, înainte de orice, să nu avem ego. Desigur, când nu există în interiorul nostru agregatele psihice, elementele inumane care ne fac atât de groaznici și răufăcători, nu există Karma de plătit și rezultatul este fericirea.

De asemenea, este bine de știut că atunci când am eliminat complet egoul, posibilitatea de a greși este anihilată și în consecință Karma poate fi iertată.

Legea Karmei, *Legea Balanței Cosmice* nu este o Lege oarbă, în aceeași măsură se poate solicita creditul Maestrilor Karmei și acesta este un lucru pe care mulți îl ignoră. Însă este urgent de știut că orice credit trebuie plătit cu fapte bune și dacă nu se plătește, atunci Legea ne face să-l plătim cu multă durere.

Trebuie să devenim conștienți de propria noastră Karma și acest lucru este posibil doar prin intermediul „*stării de alertă pentru nou*”. Toate efectele vieții, toate întâmplările își au cauza într-o viață anterioară, dar trebuie să devenim conștienți de acest lucru.[...]

Orice moment de bucurie sau de durere trebuie să fie continuat în Meditație, cu mintea liniștită, într-o profundă tăcere. *Rezultatul va fi experimentarea aceluiași fapt într-o viață anterioară*. Atunci devenim conștienți de cauza faptului, fie că e plăcută sau neplăcută.

Șeful sacerdoților tribunalului Karmei este *Marele Maestru Anubis*. Supremul Judecător este sfătuit în munca sa de cei *patruzeci și doi de Judecători ai Legii*.

Templul lui Anubis, Supremul Regent al Karmei, nu se află în această lume tridimensională, ci în cea de-a cincea dimensiune, în așa numita lume cauzală.

În acest tribunal domnește doar iubirea și dreptatea. Aici există o carte, cu datorii și credite, pentru fiecare om, în care se notează zilnic, cu amănunte, faptele bune și acțiunile rele. Faptele bune sunt reprezentate de monede rare pe care Maeștrii le adună în beneficiul bărbaților și femeilor care le fac.

Cine își trezește Conștiința poate călători în Corpurile sale interne, în afara Corpului fizic, cu voință conștientă deplină și să studieze în Templul lui Anubis și a celor patruzeci și doi de judecători ai săi, propria Carte a Destinului.

Dreptul roman are ca simboluri ale Justiției *balanța* și *spada*. Nu e deci ciudat că în palatul lui Anubis, Marele Arhonte al Legii, se văd pretutindeni balanțe și spade.

În acest tribunal se găsesc de asemenea și *avocați ai apărării*. Dar totul se plătește. Nimic nu se obține ca dar. „*Cel care are fapte bune, plătește și iese cu bine, eliberat din negocieri*”. Creditele solicitate se plătesc cu munci dezinteresate și inspirate de iubire pentru cei care suferă.

„Legea este Lege și Legea se împlinește”. „Ignorarea Legii nu exclude împlinirea sa”. Ignoranța este cel mai rău dintre păcate.

Maeștrii Karmei sunt Judecători ai Conștiinței care trăiesc în stare de Jinas. Trebuie să facem permanent fapte bune pentru a avea cu ce ne plăti datoriile din această viață și din viețile trecute.

Toate faptele omului sunt guvernate de legi, unele superioare, altele inferioare. În *iubire* sunt rezumate toate *legile superioare*. O faptă de iubire anulează fapte trecute bazate pe legi inferioare. De aceea, vorbind despre iubire Maestrul Pavel spune: *„Iubirea este răbdătoare, este bună, nu invidiază, nu se umflă în pene, nu aduce injurii, nu caută ceva al său, nu se enervează, nu se revoltă din cauza nedreptății, dar se revoltă pentru adevăr, crede totul, speră totul, îndură totul”*.

Când oficiază ca judecători, Maeștrii Karmei folosesc masca sacră în formă de cap de Șacal sau de *Lup cu Pene*, emblema *adevărului*; cu ea se prezintă inițiaților în lumile interne. Aceasta este cruzimea legii iubirii.

Negocierea cu Domnii Legii este posibilă prin intermediul *Meditației*: Rugați-vă, meditați și concentrați-vă asupra lui Anubis, Regentul cel mai exaltat al buneii Legi.

Pentru cel nedemn toate ușile sunt închise în afară de

una: cea a căinței... Cereți și vi se va da, bateți și vi se va deschide...

□ **STNTEZĂ** □

Nu se plătește Karma numai pentru răul care se face, ci și pentru binele care nu se face atunci când era posibil.

Fiecare acțiune rea este o chitanță pe care o semnăm pentru a o plăti în existențele următoare.

„Când o lege superioară transcende una inferioară, legea superioară o șterge pe cea inferioară”.

Nimeni să nu se înșele pe sine; ceea ce omul va semăna, aceea va culege și faptele sale îl vor urma.

Domnii Karmei în tribunalele Justiției Obiective judecă sufletele pentru acte, pentru faptele lor concrete, clare și definitive și nu pentru bunele intenții.

Rezultatele sunt întotdeauna cele care vorbesc; nu servește la nimic să ai intenții bune dacă faptele sunt dezastruoase.

În timpul proceselor esoterice inițiatice ale *focului*, a trebuit să înțeleg pe deplin următoarele postulate:

„Împotriva Leului Legii se luptă cu Balanța”.

„Cine are capital cu care să plătească, plătește și iese cu bine din negocieri”.

„Cine nu are cu ce plăti, trebuie să plătească cu durere”.

„Fă fapte bune pentru a-ți plăti datoriile!”

□ **UN ADEVĂRAT NEGOT** □

„Orice cauză își are efectul ei; nu exista cauză fără efect, nici efect fără cauză.”

Cine cunoaște legile Întoarcerii și Reîntoarcerii înțelege Legea Karmei.

Acțiunile rele din viețile anterioare trebuie să fie anulate aici și acum.

Nu se plătește Karma doar pentru răul care se face, ci și pentru binele care nu se face atunci când este posibil.

Și totuși Karma poate fi negociată.

Karma poate fi de asemenea iertată.

Kamaduro este un alt termen în sanscrită care indică Karma ce nu poate fi negociată, nici iertată.

Există de asemenea Legea Katanciei, Karma Superioară a Zeilor și a Adepților. Legea Katanciei admite de asemenea negocierea și iertarea”.

Samael Aun Weor - „Pistis Sophia Dezvăluită”

Îmi vin în memorie, în aceste clipe, scene ale uneia din existențele mele anterioare din Evul Mediu.

Trăiam în Austria conform obiceiurilor epocii; nu pot să neg că făceam parte dintr-o ilustră familie a râncedei aristocrații. În acea epocă, familia mea, neamul meu se mândrea foarte mult cu *sângele albastru*, cu ascendenții dificili și cu obârșia notabilă. Mărturisesc cu durere, dar, și acest lucru e grav, eram și eu amestecat în acest mediu de prejudecăți sociale. Lucruri de-ale vremii!

Într-o zi oarecare, nu contează care, o soră de-a mea s-a îndrăgostit de un om foarte sărac și, desigur, acesta a fost scandalul secolului; doamnele nobilimii și proștii lor cavaleraiși îngâmfați, cocheți, maimuțoi și sclivisiți care își jupuiau de viu aproapele, și-au bătut joc de nefericită. Spuneau despre ea că se putea căsători mai bine, etc.

Nu peste mult timp, sărmana a rămas văduvă și ca fruct al iubirii sale i-a rămas, bineînțeles, un copil.

Și dacă ar fi vrut să se întoarcă în sânul familiei? Totuși acest lucru nu ar fi fost posibil, ea cunoștea prea bine limba veninoasă a doamnelor elegante, pretențiile și aerele lor și a preferat o viață independentă.

Am ajutat-o pe văduvă? Ar fi absurd să neg. Mi-a fost milă de nepotul meu? Aceasta este adevărat. Din nefericire, uneori, pentru a nu greși fiind îndurători, putem deveni neîndurători.

Acesta a fost cazul meu. Fiindu-mi milă de copil, l-am internat într-o școală (cu scuza că va primi o educație robustă, dreaptă și viguroasă) fără să-mi pese deloc de sentimentele mamei lui. Am comis chiar greșeala de a-i interzice femeii suferinde să-și viziteze fiul, mă gândeam că astfel nepotul meu nu va fi afectat de nici un fel de prejudecăți și că mai târziu ar putea deveni cineva, ar putea ajunge un mare domn, etc.

„Drumul care duce spre abis e pavat cu intenții bune”. Adevărat? Așa e. De câte ori, dorind să facă binele, cineva face răul! Intențiile mele erau bune, dar procedeu era greșit; fără îndoială, eram convins că procedez corect.

Sora mea suferea foarte mult din cauza absenței fiului ei, la școală nu-l putea vedea, îi era interzis.

Rezultă deci cu claritate că am avut iubire pentru nepotul meu și cruzime pentru sora mea; fără îndoială, eu credeam că

ajutând fiul, o ajut și pe mama lui.

Din fericire în interiorul fiecăruia dintre noi, în aceste regiuni intime de unde lipsește iubirea, se ivește ca prin minune poliția Karmei, „Kaomul”.

Nu este posibil să fugi de agenții Karmei; în interiorul fiecăruia dintre noi se află poliția care ne conduce inevitabil în fața tribunalelor.

De la acea epocă au trecut multe secole; toate personajele acelei drame au îmbătrânit și au murit. Și totuși, „Legea Recurenței” este teribilă și totul se repetă așa cum s-a întâmplat, adăugându-se consecințele lor.

Secolul XX. Ne-am reîntâlnit toți actorii acestei scene. Totul s-a repetat sub o anumită formă, dar, desigur, cu consecințele sale. De data aceasta eu am fost cel renegat de către familie, așa este Legea. Sora mea s-a reîntâlnit cu soțul ei; mie nu mi-e greu să fiu din nou împreună cu antica mea soție preoteasă cunoscută sub numele de Litelantes.

Nepotul acela atât de iubit și disputat a renăscut de data aceasta cu corp feminin; este o fetiță frumoasă, desigur, chipul ei pare o noapte încântătoare și ochii ei strălucesc ca stelele.

Cândva, nu are importanță data, locuiam aproape de mare. Fetița (vechiul nepot) nu se putea juca, era grav bolnavă, avea o infecție intestinală. Cazul era foarte delicat, mulți copii de vârsta ei muriseră în acea epocă din aceeași cauză. De ce să fi fost fiica mea o excepție?

Numeroasele tratamente care i-au fost aplicate au fost cu adevărat inutile; pe chipul ei de copil începea deja să se schițeze cu groază acel contur inconfundabil al morții.

Reieșea clar eșecul, cazul era pierdut și nu-mi rămânea alt remediu decât să-l vizitez pe Dragonul Legii, pe acest Geniu teribil al Karmei al cărui nume este Anubis.

Din fericire, mulțumesc lui Dumnezeu, Litelantes și eu știam să călătorim în mod conștient și pozitiv în corp astral. Astfel, ne-am prezentat împreună în palatul Marelui Arhonte, în universul paralel al celei de-a cincea dimensiuni. N-a fost o problemă pentru noi.

Acest templu al Karmei este impresionant, maiestuos, grandios. Acolo se afla Ierarhul așezat pe tronul său, impunător, foarte divin; unii s-ar speria văzându-l oficiind cu această mască sacră de șacal, așa cum apare în multe din basoreliefurile

anticului Egipt al faraonilor.

La sfârșit mi-a dat posibilitatea să-i vorbesc și, desigur, n-am lăsat-o să-mi scape așa ușor:

— Tu ai o datorie față de mine, i-am spus.

— Care? Mi-a replicat uimit.

Atunci, plin de satisfacție, i-am prezentat un om care în alt timp fusese un demon pervers; mă refer la *Astaroth*, marele duce.

— Acesta era un fiu pierdut pentru Tatăl, am continuat să-i spun, și fără îndoială l-am salvat, i-am arătat calea luminii, l-am scos din Loja Neagră și acum este discipol al Frăției Albe; tu nu mi-ai plătit această datorie.

Cazul era astfel: conform Legii, fetița trebuia să moară și sufletul ei trebuia să pătrundă în pântecele surorii mele pentru a se forma un nou corp fizic. Astfel am înțeles și de aceea am adăugat:

— Cer ca Astaroth să intre în corpul surorii mele în locul sufletului fiicei mele. Răspunsul solemn al Ierarhului a fost definitiv:

— *Bine, Astaroth să intre în pântecele surorii tale, iar fiica ta să se însănătoșească.*

E inutil să adaug că acea fetiță (vechil meu nepot) a fost însănătoșită în mod miraculos, iar sora mea a conceput atunci un băiat.

Am avut cu ce plăti această datorie, aveam „capital cosmic”. Legea Karmei nu este o mecanică oarbă, cum presupun mulți pseudo-esoteriști și pseudo-oculiști.

Așa cum stau lucrurile, este evident și ușor de înțeles că prin posibila moarte a fiicei mele trebuia să simt aceeași durere a despărțirii, acea amărăciune pe care în epoca antică a simțit-o sora mea, pierzându-și fiul.

Astfel, prin intermediul Marii Legi, paguba a fost compensată, s-au repetat scene asemănătoare, dar de această dată victima am fost eu însumi.

Din fericire, Karma este negociabilă, nu este acea mecanică oarbă a astrologilor și a chiromanților de bâlci. Am avut capital cosmic și am plătit această datorie veche; astfel, mulțumesc lui Dumnezeu, a fost posibilă evitarea amărăciunii care mă pândea...

□ **ÎNTREBĂRI ȘI RĂSPUNSURI** □

„Când sufletul uman se unește cu INTIMUL, deja nu mai are Karmă de plătit, pentru că atunci când o lege superioară transcende o lege inferioară, legea superioară o șterge pe cea inferioară.

Cele mai grave boli sunt cele generate de Karma. **Variola** este rezultatul urii, **Difteria** este fructul fornicării din viețile anterioare. **Cancerul** este de asemenea rezultatul fornicării.

Tuberculoza sau **ciuma albă** este rezultatul ateismului și materialismului din viețile trecute. Cruzimea generează **Orbirea din naștere**. **Rahitismul** este fiul materialismului.

Malaria provine din egoism, etc. Sute de alte boli își au originea în acțiunile rele din existențele noastre anterioare”.

Samael Aun Weor - „Medicină Ocultă și Magie Practică”

Î: — Maestre, v-am auzit mai înainte menționând cuvântul „Karma”, dar știm că există de asemenea cuvântul „Dharma”. Vă rugăm, fiți amabil, dați-ne, o explicație mai amplă asupra acestor două cuvinte foarte interesante.

R: — Cu multă plăcere am să răspund la această întrebare interesantă.

„Karma” înseamnă „Legea Cauzei și a Efectului”, așa cauză, așa efect. „Dharma” înseamnă „recompensă”. Se spune că faptele rele apasă asupra noastră, că mai devreme sau mai târziu cad asupra noastră înșine ca o rază a răzbunării și acest lucru este sigur; o cauză rea trebuie să producă un efect rău; o faptă rea aduce după sine o consecință și mai rea.

Cuvântul „Dharma” este diferit (e de asemenea un termen sanscrit) și înseamnă „recompensă”. Dacă facem bine, vom primi înapoi bine; dacă semănăm în pământ bun, vom culege ceea ce am semănat, aceasta este evident.

Astfel, „Karma” și „Dharma” sunt cuvinte sanscrite foarte interesante.

Î: — *De ce există familii care cu cât se străduiesc mai mult, cu atât nu reușesc să aibă prieteni nicăieri, iar pentru alții este foarte ușor să-i aibă oriunde merg?*

R: — În existențele anterioare am avut mulți prieteni și dușmani; reîntorcându-ne sau revenind în această lume, ne reîntâlnim cu acești prieteni și cu acești adversari și atunci totul se repetă așa cum s-a întâmplat.

Dar există și oameni dificili, căroră nu le place să aibă

prieteni, mizantropi cum se spune, oameni care se ascund, se îndepărtează, se retrag din societate, solitari din natură și din instinct. Când acești oameni se întorc în această lume, se găsesc singuri, nimeni nu-i simpatizează.

În schimb sunt alte persoane care în viețile anterioare și-au știut îndeplini datoriile față de societate, față de lume și chiar au lucrat în sprijinul semenilor lor; este logic că întorcându-se în lumea aceasta se văd înconjurată de acele suflete care în viața sau viețile trecute au făcut parte din mediul lor și atunci se bucură în mod firesc de multă simpatie.

Î: — *De ce unele gospodine nu găsesc niciodată pe cineva fidel care să le ajute, cu toate că se poartă bine cu servitorii lor, iar în schimb altora le sunt toți fideli?*

R: — Acele gospodine care nu pot conta pe servitori fideli și sinceri, au fost în viețile anterioare despotice, crude cu servitorii lor și în realitate acum nu găsesc pe cineva care să le servească, căci ele n-au știut niciodată să servească în trecut, iar aceasta este consecința.

Î: — *Fiul meu s-a căsătorit și viața sa a fost un dezastru, întreprinderile unde a lucrat el au dat faliment; a solicitat un împrumut de la bancă pentru a-și deschide o firmă și a fost un eșec total; tot ce întreprinde el dă greș, a trebuit să divorțeze de soția sa din cauza atâtor necazuri pe care le avea. După un timp s-a recăsătorit și acel om, căruia nu-i mai rămânea decât să cerșească, acum e foarte bine și pe zi ce trece succesul său este în creștere. Cărui fapt se datorează aceasta?*

R: — Există trei legături matrimoniale: prima *Karmică*, a doua *Dharmică* și a treia *Cosmică*; prima este de durere, sărăcie, foamete, lipsă de îmbrăcăminte, nefericire; a doua este de succes, fericire, iubire, progres economic, etc.; a treia este doar pentru sufletele alese, pure, sfinte și aduce, cum este firesc, o nesfârșită fericire.

În legătură cu cazul de care mă întrebați, trebuie să vă spun că prima situație aparține primei dintre aceste trei stări matrimoniale (Karmică). Fără îndoială, fiul dumneavoastră și prima lui soție au suferit nespuse, plătindu-și acțiunile rele din existențele anterioare; este sigur că și în viețile trecute au fost soț și soție, dar au făcut mult rău, nu au știut să trăiască, iar rezultatul a fost durerea.

Noua căsătorie a fiului dumneavoastră a fost benefică din

punct de vedere economic; putem să o considerăm norocoasă, am spune Dharmică, rezultat al faptelor bune din viețile anterioare; cea de-a doua soție a trăit de asemenea alături de el în viețile trecute, și cum el a avut un comportament mai bun cu ea, rezultatul este că acum i-a schimbat norocul, i-a îmbunătățit viața, aceasta este tot.

Î: — *Fiul meu este bolnav de cinci ani, am cheltuit mult cu medicii, dar nu i-au găsit adevărata cauză a bolii; unii ne-au spus că ar putea fi un șoc nervos, căci a fost un băiat destul de inteligent în perioada studiilor, alții presupun că a fost victima unor farmece. Ce părere aveți?*

R: — Reiese cu claritate o pedeapsă, o Karmă mentală pentru folosirea greșită a minții în viețile anterioare. Dacă doriți ca fiul dumneavoastră să se însănătoșească, luptați pentru însănătoșirea altor bolnavi mintal, cu scopul de a schimba cauza originară. Amintiți-vă că numai modificând cauza se schimbă efectul; din nefericire, bolnavii au o tendință marcată de a se închide în propriul lor cerc; rareori în viață se întâlnește situația ca un bolnav să se preocupe de vindecarea altor bolnavi; dacă cineva face acest lucru, desigur se va vindeca de propriile dureri.

Pentru că în acest caz, fiul dumneavoastră nu se poate dedica însănătoșirii altor bolnavi, vă sfătuiesc să o faceți dumneavoastră în numele lui; nu uitați actele de caritate; îngrijiți-vă de sănătatea tuturor bolnavilor mintal pe care-i veți întâlni, faceți bine cu nemiluita.

Nu uitați nici faptul că în lumea invizibilă există Maeștri foarte înțelepți care vă pot ajuta în acest caz concret al fiului dumneavoastră; vreau să mă refer acum în mod deosebit la gloriosul *Înger Adonai*, îngerul luminii și al bucuriei. Acest Maestru este foarte înțelept și dacă vă concentrați intens, rugându-l în numele lui Cristos să vă însănătoșească fiul, sunt pe deplin încredințat că nu ar refuza sub nici o formă să facă acest act de caritate; dar nu uitați: „Nu-i de ajuns să te rogi lui Dumnezeu, ci trebuie să și muncești”; rugați-vă și faceți foarte mult bine, aceasta este calea.

Î: — *Am avut ocazia să cunosc cazul unui cuplu din Santa Marta, Columbia; aveau o întreprindere foarte mare și dintr-odată a luat foc. De atunci domnul s-a îmbolnăvit și a murit de tuberculoză; douăzeci de ani mai târziu am aflat că soția lui era*

pe punctul de a muri tot de tuberculoză. Căruia fapt se datorează aceasta?

R: — Este bine să știți că *tuberculoza* se datorează lipsei de religiozitate din viațile anterioare, materialismului, vieții fără devotament și fără iubire pentru Dumnezeu. Dacă domnul a murit de tuberculoză, aceasta este cauza, iar dacă și-a pierdut bunurile, este sigur că a distrus proprietățile altor persoane în viața sa anterioară.

A dat foc și a fost ars, a făcut rău și i s-a făcut rău; aceasta se cheamă Karma, pedeapsa. Soția n-a fost afectată imediat de tuberculoză, pentru că lipsa religiozității din viațile anterioare nu a fost atât de mare; ea a avut puțină spiritualitate.

I: — *Maestre, deci defectele fizice din naștere, nu sunt tare ereditare?*

R: — Stimată doamnă, întrebarea dumneavoastră e foarte importantă și merită să fie examinată amănunțit: evident, tarele ereditare sunt puse în slujba Legii Karmei, ele devin mecanismul minunat prin intermediul căruia se desfășoară Karma.

În mod evident, ereditatea se află în genele sexului, o întâlnim acolo și prin intermediul lor, Legea lucrează cu tot mecanismul celular.

Este bine să înțelegem că genele controlează întreg organismul uman. Acestea se găsesc în cromozomi, în celula germinală și stau la baza formei fizice.

Când aceste gene sunt în dezordine, când nu există formarea lor naturală, legitimă, indiscutabil ele stau la originea creării unui corp cu defecte și acest lucru este ceva deja demonstrat.

Aș vrea ca dumneavoastră să înțelegeți că Corpul Vital, suportul vieții organice, a fost conturat de Agenții vieții în acord cu Legea Cauzei și Efectului.

Cei care în existența lor anterioară au acumulat datorii foarte grave se pot naște cu un Corp Vital cu defecte, care, așa cum este firesc, va servi drept bază pentru un corp fizic tot cu defecte.

Mincinoșii se pot naște cu un Corp Vital deformat, având ca rezultat un corp fizic monstruos sau bolnav.

Vicioșii se pot naște cu Corpuri Vitale vizibil degenerare, care vor fi baza corpurilor fizice de asemenea degenerare. De exemplu: cel care a abuzat de *pasiunea sexuală*, se poate naște

apoi cu un Corp Vital polarizat necorespunzător; aceasta va genera un vehicul *homosexual* sau o formă feminină *lesbiană*. Fără îndoială, homosexualii și lesbienele sunt rezultatul abuzului sexual din existențele anterioare.

Alcoolicul se poate naște cu un creier vital cu anomalii, cu defecte care ar putea sta la baza unui creier cu tot atâtea defecte.

Asasinul, criminalul, cel care repetă neconștient acest oribil delict, se naște deformat, îngrozitor, dezgustător, idealist sau definitiv nebun. Este bine de știut că *asasinatul este gradul cel mai de jos al corupției umane* și că asasinul nu se va putea reîntoarce sub nici o formă cu un vehicul sănătos.

Î: — *Maestre, ne puteți spune ceva despre epilepsie?*

R: — Este neîndoielnic faptul că *epilepsia* este Karma pentru persoanele care au fost mediumi. Persoanele care își împrumută corpul, materia lor, Eurilor celor morți, lui „Mefisto”, lui „Satan”, la o viitoare naștere vor avea mult de suferit din cauza epilepsiei. Fără îndoială, epilepticii au fost mediumi în viețile lor anterioare.

Î: — *Atunci, mi-ați putea spune dacă toate bolile sunt karmice?*

R: — Nu toate îmbolnăvirile sunt karmice. Mașina umană se poate defecta din diverse motive; pot fi de ordin karmic sau doar accidentale; aceasta este tot.

Î: — *Vorbind despre Nemesis sau Karma, este posibil ca orice suferință să poată fi negociată în fața Seniorilor Karmei?*

R: — Stimați prieteni, aș vrea să înțelegeți că atunci când o Karmă sau alta se află deja în plină desfășurare, în plină activitate, trebuie inevitabil să ajungă până la capăt.

Aceasta înseamnă că se poate modifica radical Karma doar când *remușcarea* este totală și când orice *posibilitate de repetare a greșelii* care a produs-o a dispărut cu desăvârșire.

Este de asemenea bine de știut că atunci când am eliminat radical Egoul, posibilitatea de a face un delict este anihilată și, în consecință, Karma poate fi iertată.

Fără îndoială, trebuie să știm că nu orice Karmă este negociabilă. Există datorii atât de grave încât nu pot fi anulate. Acestui tip de Karmă i se spune în sanscrită „*Kamaduro*” și finalul său este întotdeauna catastrofal.

Î: — *Faptele bune despre care ne-ați vorbit trebuie făcute*

dezinteresat sau sunt luate în considerare chiar dacă le facem în interesul de a obține ceva în schimb?

R: — Trebuie să se lucreze mereu dezinteresat, cu infinită iubire pentru umanitate; așa modificăm acele cauze rele care stau la originea efectelor rele; nu uitați că modificând cauza se modifică efectul.

Vreți să vă însănătoșiți? Însănătoșiți-i pe ceilalți. Vreo rudă de-a voastră se află în închisoare? Lucrați pentru libertatea celorlalți. Vă este foame? Împărțiți pâinea cu cei care o duc mai rău decât voi, etc., etc., etc.

Î: — *În meditații am avut experiențe în care am văzut că în viața mea anterioară am făcut multe greșeli; eram un mare bogătaş care avea o moșie în Cuautla, Morelos, unde aveam mulți angajați pe care îi tratam cu lovituri de bici, comitând adultere și violuri, până când a sosit revoluția în care mi-am pierdut toate posesiunile. M-am aliat Revoluției alături de Pancho Villa, îndurând foametea și toate ororile războiului și, deși am murit bătrân, înconjurat de familia mea, de atunci până astăzi am îndurat amărăciuni și neplăceri; m-am gândit că îmi plătesc astfel Karma. Ce-mi puteți spune despre acestea, Maestre?*

R: — Stimate frate, mă bucur mult că vă amintiți existența dvs. trecută. Trebuie să vă informez că v-am cunoscut cu siguranță în viața dvs. anterioară; este sigur că îmi spuneți adevărul și numai adevărul. Ca și dvs. și eu am fost printre oamenii Generalului Francisco Villa, e firesc că nu puteam să nu ne cunoaștem personal.

Prin faptul că înainte de Revoluție, în calitate de proprietar al unei moșii ați comis greșeli, biciuindu-vă lucrătorii și așa mai departe, v-ați făcut Karmă, este evident; acum vă puteți explica de ce ați suferit atât în viața actuală, i-ați făcut pe alții să sufere și acum suferiți; i-ați făcut pe alții să lucreze din greu și acum sunteți exploatat de patronii diverselor locuri de muncă unde ați lucrat pentru a vă câștiga pâinea de fiecare zi; astfel plătim ceea ce datorăm; Legea este Lege și Legea se împlinește.

Î: — *Maestre, aș vrea să vă povestesc un fapt care mi s-a întâmplat când aveam șase ani. Am văzut într-un vis cum cădeau asupra Pământului bulgări de foc, iar lumea fugea și-L implora pe Dumnezeu, disperată, ca și cum ar fi fost sfârșitul lumii. Mai târziu, matur fiind, am văzut o Biblie ilustrată în care*

era o imagine exact ca cea visată de mine. Îmi puteți spune dacă aceasta a fost o prevestire?

R: — Stimat domn, îmi face plăcere să vă răspund la întrebare; fără îndoială, că așa cum există Karma umană, de asemenea există Karma națiunilor și a lumii.

Viziunea dvs. corespunde Karmei mondiale, care se află cuprinsă în multe versete biblice și în Coran, ca și în nenumărate cărți sfinte ale Orientului și ale Occidentului lumii. „Răul din lume este atât de mare că a ajuns deja la Cer și este neîndoios că această civilizație perversă de vipere va fi distrusă și nu va mai rămâne piatră peste piatră”.

Î: — *Atunci, în acord cu ceea ce ne-ați explicat dvs., predestinarea există dar poate cineva să o schimbe?*

R: — Distinsă doamnă, vom răspunde la această întrebare. Este evident că predestinarea există. Realmente, aceasta este rezultatul tuturor faptelor bune și rele din existențele noastre anterioare. Dacă cineva fură, va fi furat; dacă ucide, va fi ucis, etc., etc., etc. De exemplu, am să vă povestesc acum un caz foarte interesant. S-a întâmplat ca un tânăr și trei prieteni de-ai săi au plecat în călătorie din Mexic spre Statele Unite. Dar a avut loc un eveniment tragic: mașina în care călătoreau a fost lovită de alta și celelalte mașini ce circulau pe șosea s-au ciocnit între ele, iar rezultatul a fost doi morți și doi răniți.

Când investigăm în Lumile Superioare putem scoate în evidență ceea ce este „Legea Predestinării” (Karma). Unul din cei morți, primul dintre ei, a avut, putem spune, o moarte instantanee; a pierit chiar în momentul șocului. Celălalt a suferit arsuri de gradul III și după douăzeci de zile și-a dat ultima suflare. Al treilea a fost șoferul mașinii care a avut doar o dislocare a brațului și o mică rană la picior. Și celălalt, al patrulea, a suferit doar o ușoară rănire la cap. Noi i-am cercetat mai ales pe primii trei și rezultatul a fost următorul:

Cel care a murit primul trăise în Mexic pe vremea lui Don Porfirio Diaz, a fost desigur un bogătaș puternic, un mare proprietar despot, care îi trântea bucuros pe bieții lucrători, gonind caii asupra țăranilor pe drum, etc., etc.

Cel care a murit din cauza arsurilor grave comisese greșeala de a turna benzină peste frații săi și de a le da foc noaptea, pe când aceștia dormeau; acesta a fost păcatul cel mai

grav din existența sa anterioară și acum a pierit într-o mașină incendiată, murind cu arsuri de gradul III.

Cel de-al treilea a făcut un tânăr să sufere în existența sa anterioară, într-un grup de băieți, tânărul a fost lovit și i-au dislocat brațul cu violență. Acum a suportat consecințele în timpul accidentului. Deci fiecare se naște cu propriul său destin.

Destinul poate fi modificat făcând multe acte de caritate, dedicându-vă binelui, fiind plini de milă, etc., etc., etc. Deci este clarificat faptul concret că destinul de asemenea poate fi schimbat, pentru că atunci când „o Lege Superioară transcende o Lege Inferioară, Legea Superioară șterge Legea Inferioară”. „Fă fapte bune pentru a-ți plăti datoriile...”

• 12 •

MOARTEA ȘI FENOMENELE EI •

„Persoanele nu sunt interesate să înțeleagă cu adevărat profunda semnificație a Morții; singurul lucru care-i interesează cu adevărat pe oameni este să continue dincolo și asta este totul”.

Samael Aun Weor

□ MOARTEA, O OPERAȚIE MATEMATICĂ □

„Viața este un tip de energie determinată și care determină. De la naștere până la moarte există în organismul uman diferite tipuri de energie.

Singurul tip de energie căruia organismul nu-i poate rezista este energia Razei Morții. Această rază posedă un voltaj electric foarte înalt. Organismul uman nu poate rezista acestui voltaj.

În același fel în care un fulger poate să distrugă un copac, raza morții poate să distrugă inevitabil organismul uman.

Raza morții conectează fenomenul morții cu cel al nașterii. Raza morții produce descărcări electrice foarte intime și produce de asemenea o notă cheie care are puterea precisă de a combina genele în ovulul fecundat. Raza morții reduce organismul uman la elementele sale fundamentale”.

Samael Aun Weor - „Educație Fundamentală”

□ CEEA CE SUNTEM □

Primul lucru pe care cineva trebuie să-l știe în viață este de unde vine, încotro merge, care este scopul existenței, pentru ce suntem aici.

Fără îndoială, dacă vrem să știm ceva în ceea ce privește

destinul care ne așteaptă, asupra propriei vieți, este indispensabil deci, în primul rând, să știm ceea ce suntem, asta este urgent și de neînălțurat.

Corpul fizic în sine nu este singurul lucru. Un corp este format din organe și fiecare organ e compus din anumite celule, fiecare celulă este formată din molecule și fiecare moleculă din atomi. Dacă divizăm un atom eliberăm energie. Atomii sunt compuși din ioni, care se rotesc în jurul electronilor, protoni, neutroni, etc., etc., etc. Toate acestea sunt cunoscute din fizica nucleară.

În ultimă instanță, corpul fizic se rezumă la diferite tipuri și subtipuri de energie, și aceasta este foarte interesant; chiar gândirea umană este o energie. Anumite unde care ies din creier pot fi înregistrate. Știm că oamenii de știință măsoară vibrațiile mentale cu aparate foarte sensibile și aceste vibrații sunt catalogate drept microvolți. Astfel deci, în ultimă instanță, organismul nostru se reduce la diferite tipuri și subtipuri de energie.

Materia este numai energie condensată, de aceea Albert Einstein a spus: „Energia este egală cu masa înmulțită cu viteza luminii la pătrat”. El a spus de asemenea: „Masa se transformă în energie și energia în masă”. Astfel, ca o sinteză, materia este energie condensată.

Corpul fizic posedă un fond organic vital. Acesta este LINGAM SĂRIRĂ al teozofilor, adică condensarea bio-termo-electro-magnetică. Acest corp este baza vieții organice. Nici un organism nu poate trăi fără corpul vital. Fiecare atom al corpului vital pătrunde în fiecare atom al corpului fizic, și în acest fel, îl face să vibreze.

Toate fenomenele chimice, fiziologice și biologice, orice fel de fenomen de recepție, toate procesele metabolice, toate acțiunile calorice, etc., își au baza în corpul vital. Acest corp este cu adevărat un fel de dublu organic. De exemplu, dacă un braț al acestui dublu organic iese din brațul fizic, simțim cum mâna este amortită. Fiecare atom al corpului vital intră în fiecare atom al corpului fizic, de aceea se produce o vibrație; această vibrație este cea pe care o simțim când brațul începe să-și revină din amorțeală. Dacă am fi capabili să retragem complet corpul vital din corpul fizic al unei persoane, această persoană ar muri. Aceasta este foarte interesant. Acest corp nu este decât

secțiunea superioară a corpului fizic. Este partea tetradimensională a corpului fizic. Studenții Vedelor consideră corpul vital și cel fizic ca fiind o unitate.

Dincolo de corpul fizic, cu baza sa vitală organică, găsim Egourile. Egoul este suma diferitelor elemente inumane pe care le avem în interiorul nostru. Aceste elemente le numim: Mânie, Lăcomie, Desfrâu, Gelozie, Orgoliu, Lene, Gurmandism, etc. Avem atât de multe defecte încât nici dacă am avea 1000 de limbi pentru a vorbi și cerul gurii de oțel nu ne-ar ajunge niciodată să le enumerăm pe toate.

Există persoane care întronează egourile în inimă și le fac un altar pentru a le adora. Aceste persoane cred că Egoul este divin, dar ei se înșală. Există persoane care divizează Eul în două: Eul superior și Eul inferior. Ei vor ca Eul superior să controleze Eul inferior. Aceste persoane nu vor să realizeze că partea inferioară și cea superioară sunt același lucru. Eul în sine este al timpului, eul este un roman cu multe volume. În Eu se găsesc toate aberațiile noastre, defectele noastre, toate elementele care fac din noi adevărate animale intelectuale în sensul cel mai complet al cuvântului. Unii spun că „Alter Egoul” este divin și-l adoră, acesta este un alt fel de a căuta o scăpare pentru a diviza Eul. Eul este eu și asta-i tot.

□ CEEA CE RĂMÂNE □

În Panteon sunt trei lucruri:

— *Corpul de carne și oase* care ajunge în mormânt;

— *Corpul vital* sau „Corpul bioplastic”, cum îl numesc rușii, care plutește în apropierea cadavrului și se descompune puțin câte puțin, o dată cu corpul fizic. Știm foarte bine că la fiecare 7 ani corpul fizic se schimbă total și că nu rămâne nici un atom viu din corpul vechi. Dar corpul vital nu se schimbă. Acest corp conține toți atomii copilăriei, adolescenței, tinereții, maturității, bătrâneții și decrepitudinii.

— *Personalitatea umană*. Personalitatea nu este corpul fizic, personalitatea este energetică. Nu o putem vedea cu ochii fizici, dar ea există. Când o persoană vine pe lume, ea nu are personalitate. Aceasta se formează urmând exemplul părinților, cu ceea ce învățăm la școală, cu experiența vieții, etc. În realitate, personalitatea se formează în timpul primilor 7 ani de viață și se dezvoltă cu experiență și timp.

Personalitatea e fiica timpului său, se naște în timpul său

și moare în timpul său. Nu există nici un „mâine” pentru personalitate. După moartea corpului fizic, personalitatea rămâne în mormânt, însă ea iese când cineva îi aduce flori, când cineva o vizitează; în acel moment ea iese, ca apoi să se întoarcă din nou în mormânt. Personalitatea umană este *perceptibilă pentru clarvăzători*. Orice persoană care are puțină extrasensitivitate poate vedea cum ex-personalitatea se dezintegrează lent în cimitir.

Vreau să vă povestesc în legătură cu acestea o poveste, un fapt insolit. Într-o zi, la o petrecere, era o femeie care se deosebea de celelalte persoane care se aflau la acea reuniune prin felul său vesel de a fi și prin frumusețea sa fizică.

Mulți tineri au dansat cu ea până la trei dimineața. În acel moment, femeia îl rugă pe însoțitorul ei să-i dea o haină pentru că îi era frig. Imediat, tânărul se oferă să o însoțească până acasă. Femeia a acceptat și au plecat împreună.

Au luat o mașină, însoțiți de niște prieteni ai tânărului și au ajuns până la poarta casei unde au lăsat femeia și au plecat. În ziua următoare, tânărul care i-a dat haina se îndreaptă cu prietenii săi spre adresa unde o lăsaseră pe femeie pentru a-și recupera haina.

Ajunseră la poarta casei și o femeie foarte în vârstă deschise ușa, întrebându-i: *„Ce doriți?”* și unul dintre tineri răspunse; *„Căutăm o haină pe care am dat-o ieri seară unei doamne care locuiește aici”*. Atunci, bătrâna răspunse cu surpriză: *„Dacă doriți această haină trebuie să mergeți s-o căutați la cimitir; o veți găsi pe mormânt; căci această femeie, persoana cu care ați dansat ieri seară a murit de mulți ani”*.

Tinerii, surprinși, s-au îndreptat spre Panteon. Au căutat mormântul femeii și au găsit haina în acel loc.

Putem vedea aici, dragi prieteni, un caz extraordinar de materializare. Cu adevărat, incredulii, scepticii cred că aceasta este o poveste pentru copii, însă pentru alte persoane această experiență este o teribilă realitate. Pentru că este un lucru să ai un concept asupra unei teme pe care n-o crezi și altceva este a-l experimenta tu însuși.

Bun, acum, care era lucrul pe care tinerii l-au putut vedea și atinge? Cine a dansat în timpul petrecerii? Aceasta este realitatea *ex-personalității*. Aceasta, uneori, poate deveni vizibilă și tangibilă. Personalitatea este energetică. Ea rămâne în

mormânt, dar, uneori ea iese și se poate plimba în diferite locuri.

□ **CEEA CE CONTINUĂ** □

Dar nu toate lucrurile merg la Panteon. Există ceva ce continuă: sunt „Valorile”, atât pozitive, cât și negative, sunt „Eurile” bune și „Eurile” rele.

V-am explicat deja că fiecare persoană este mai multe persoane, adică mai multe „Euri”. Un lucru este „Eul geloziei” și altul, „Eul non-geloziei”. Un lucru este „Eul iubirii” și altul, „Eul non-iubirii”. Un lucru este „Eul mâniei” și altul, „Eul non-mâniei”. Din toate aceste defecte trebuie înțeles că „Eul” nu există doar într-un mod individual. „Eul” este o grămadă de „Euri”, fiecare cu mentalul lui propriu, voința proprie, propriile sentimente. Ceea ce spunem noi aici putem să vedem în întregime; dovada o avem în faptul că o persoană iubește pe o alta timp de o jumătate de oră.

Concluzie: Moartea este o sumă de operații matematice. O dată ce operațiile matematice sunt terminate, ceea ce rămâne este un singur lucru: „Valorile”, adică, cantitatea de Euri diabolice ce personifică defectele noastre psihologice.

Eternitatea devorează. În lumina astrală, Valorile noastre se atrag și se resping în acord cu Legea atracției universale. Aceste Valori, uneori se ciocnesc între ele sau pur și simplu se atrag și se resping.

Astfel deci, ceea ce continuă după moarte nu este un lucru prea frumos. Elementele care nu sunt distruse cu corpul fizic nu sunt altceva decât grămada de diavoli, agregatele psihice, defectele. Singurul lucru pozitiv care există în fondul tuturor acestor entități cavernoase care constituie Ego-ul este *Conștiința, Esența, Buddhata...*

Moartea se reîntoarce la punctul original de plecare. Dacă un om nu lucrează asupra propriei vieți și nu încearcă s-o modifice, este clar că este pe cale să piardă timpul în mod mizerabil, căci un om nu este altceva decât ceea ce va fi. Trebuie să ne lucrăm propria viață, pentru ca să devină o operă de măiestrie. Viața este ca un film. Când terminăm filmul, îl purtăm în eternitate. În eternitate trăim din nou viața pe care am trăit-o. În timpul primelor zile de deîncarnare, morții văd casa unde au locuit și continuă să locuiască în acest loc. Dacă cineva moare la 80 de ani, continuă să trăiască cu nepoții săi și

se va așeza la masă, etc.

Egoul perfect e întotdeauna viu. Nu va fi nici un alt lucru care să ne demonstreze contrariul. Pentru Ego, din păcate nimic nu se schimbă. Egoul vede întotdeauna viața în același mod. De exemplu, că este așezat la o masă și cere alimentele obișnuite. E clar că această familie nu-l va vedea, însă *subconștient va da defunctului alimentele*. Evident, nu vor fi alimente fizice, căci aceasta ar fi imposibil, însă îi vor servi *forme mentale* foarte asemănătoare alimentelor pe care mortul obișnuia să le mănânce.

Dezîncarnații pot vedea sau participa la priveghi, dar niciodată ei nu se gândesc că acest priveghi este pentru ei. Ei cred că priveghiul este pentru o altă persoană care a murit. Acest defunct se simte viu, căci nu se gândește niciodată că este mort. Dacă se plimbă pe stradă va vedea exact aceleași lucruri pe care le-a văzut în timpul vieții și nimic nu-l va face să se gândească la faptul că ceva s-a întâmplat. Dacă merge la biserică, îl va vedea pe preotul care face slujba, va participa la ritual și foarte liniștit va ieși din biserică, perfect convins că este viu. Nimic nu-l va putea face să se gândească că este mort. Dacă cineva încearcă să-i spună contrariul acest defunct va zâmbi și nu-l va crede, nu va accepta în nici un fel această afirmație.

□ **ÎNGERII VIEȚII ȘI AI MORȚII** □

„Moartea și concepția se află în relație intimă. Extremele se ating. Calea vieții este formată de urmele pașilor carului morții.

Ultimele clipe ale celui care agonizează sunt asociate cu deliciile erotice ale cuplurilor care se iubesc.

La ultima secundă a vieții, chiar în momentul în care exalăm ultima suflare, transmitem viitorului organism care ne așteaptă dincolo de timp și de distanță o anumită configurație cosmică particulară care urmează să se cristalizeze în ovulul fecundat.

Prin intermediul cordonului de argint (faimosul Antakarana) suntem conectați la spermatozoidul fecundant...

Dar Esența, să precizăm, nu pătrunde în corpul fizic decât în momentul primei noastre inspirații...”

Samael Aun Weor - „Misterul Înfloririi de Aur”

Cum am spus deja, în dimensiunile superioare ale

spațiului trăiesc ființe inefabile, oameni în sensul cel mai complet al cuvântului, adică îngeri, arhangheli, zei, etc. Fiecare dintre aceste inteligențe divine face o muncă în lumea în care trăiește. Toate procesele vieții și ale morții ființei umane sunt dirijate. Vrem, de aceea, și pentru a ilustra tema noastră, să ne referim la îngerii vieții și ai morții.

Îngerii care dirijează procesele nașterii trăiesc în mod normal în a patra dimensiune, în lumea eterică sau vitală. Cei care guvernează moartea trăiesc în a cincea dimensiune. E faimoasa lume astrală a ocultiștilor. Primul tip de îngeri conectează ovulul cu spermatozoidul. E un tip de îngeri care taie legătura dintre Ego și corpul fizic.

Îngerii vieții au o înfățișare de copil. Ei cunosc multă medicină ocultă. Ei au putere asupra apelor existenței, asupra materiei, asupra lichidului amniotic, asupra organelor creatoare, etc.

Fără îndoială, îngerii vieții lucrează cu femeia în timpul sarcinii. Acești îngeri pot deschide orice matrice și ajuta în toate nașterile. Sunt medici minunați, sunt într-adevăr cei care se însărcinează să conecteze firul vieții cu ovulul fecundat. Sunt agenți secreți care ajută femeia însărcinată.

Creatura gastează în pântec, însă *sufletul care se întoarce întră în corp doar în momentul în care copilul inspiră aerul pentru prima dată.*

Este vital și indispensabil să înțelegem acest lucru. Astfel deci, înainte în carte sunt scrise numele și datele Karmice ale acelor care trebuie să moară, fiecare are ziua și ora lui, în acord cu Legea Destinului (Karma). Știința morții este extrem de divină...

□ **CELE TREI JUDECĂȚI PE CARE LE TRĂIESC DEZÎNCARNAȚII** □

„Misterele Morții sunt grandioase. Iisus, în singurătatea din deșert, a cunoscut-o pe adorabila Zeiță a Morții, înainte să intre în Iordan.

Zeița Mamă Moarte este cunoscută la azteci sub numele de Mictlan-cihuatl și ea este îngerul suprem al îngerilor morții. Ea este singura care ne poate elibera de dureri și de amărăciune. Ea ne scoate de milioane de ori din această vale a plângerii, întotdeauna plină de grandioasă iubire maternă, plină de milă; adorabilă și bună.

Binecuvântata Zeiță a Morții este iubire și milă; aztecii au reprezentat-o cu o diademă cu nouă cranii. Nouă este Inițierea. Cel care realizează Arcanul 13 se eliberează total. Ea primește și dă, de aceea ea este reprezentată cu patru mâini”.

Samael Aun Weor - „Mistere Majore”

CARTEA TIBETANĂ A MORȚILOR spune: *„Ești într-un leșin în timpul ultimelor trei zile și jumătate. Când te trezești din acest leșin, te vei gândi: ce s-a întâmplat? În acest moment toată Samsara (Universul fenomenic) va fi în revoluție”.*

Cartea Tibetană a morților afirmă, deci, că toți oamenii cad, în *momentul morții*, într-un *leșin* care durează *trei zile și jumătate*.

Max Heindel, Rudolf Steiner și mulți alți scriitori susțin că în timpul acestor trei zile și jumătate Egoul dezîncarnat va derula toată viața sub formă de imagini, retrospectiv.

În momentul morții și în timpul următoarelor trei zile și jumătate, Conștiința noastră și Judecata Internă sunt eliberate prin descărcare electronică. Atunci vom trece prin toată viața noastră retrospectiv. Descărcarea este atât de puternică încât omul cade apoi într-o stare de comă și de vise incoerente. Numai cel care posedă ceea ce se numește *suflet* (vorbind într-un limbaj riguros) poate să reziste descărcării electronice fără să-și piardă Conștiința. (Dacă utilizăm această formă generică, termenul „suflet” este pentru ca oamenii să ne înțeleagă. Cu adevărat, ființa umană nu are încă suflet; ceea ce are este un embrion numit Conștiință, Esență, cu posibilități latente pentru a germina, crește și a se transforma în Suflet adevărat.)

După trei zile și jumătate, Esența intră într-o stare de inconștiență de tip lunar. În momentul morții ne re trăim viața în mod retrospectiv, sub formă de descărcări electrice, însă foarte rapid și teribil (mulți sunt cei care povestesc despre prima judecată sau retrospectiva rapidă pe care o trăiește Esența înainte de pericolul iminent de a pierde corpul fizic).

După cum am spus, defunctul trebuie să treacă prin a doua judecată sau retrospectie. Trebuie să re trăim în Lumea Astrală întreaga existență pe care am trăit-o, însă aceasta se face natural, cu timpul, defunctul identificându-se cu retrospectia, gustând fiecare vârstă a vieții pe care a sfârșit-o.

Dacă era de 80 de ani, de exemplu, la un moment dat el își va alinta nepoții, se va așeza la masă, se va culca în același

pat, etc. Pe măsură ce trece timpul, el se adaptează la alte circumstanțe ale propriei existențe; și imediat se va simți la 79 de ani sau 77 de ani sau 60, etc., etc. Și dacă el trăia în altă casă la vârsta de 60 de ani, se va vedea locuind în acea casă și făcând aceleași lucruri pe care le-a făcut și, sub aspect psihologic va re trăi aceleași senzații pe care le-a trăit la acea vârstă și, dacă la vârsta de 50 de ani a trăit în alt oraș, se va vedea în altă casă.

O dată cu schimbarea aspectului psihologic, se schimbă și fizionomia, în acord cu vârsta pe care trebuie s-o re trăiască; de exemplu, la vârsta de 20 de ani el va avea aceeași fizionomie ca la 20 de ani, iar la vârsta de 10 ani, se va vedea copil și când sosește momentul terminării retrospectivei asupra existenței trecute, întreaga sa viață va fi redusă la *sume și resturi de operații matematice*; aceasta este foarte util pentru Conștiință.

Terminând munca retrospectivă, este clar că suntem conștienți de rezultatul final al vieții trecute. Atunci și numai în acel moment toate persoanele care nu sunt definitiv pierdute iau decizia să-și corecteze greșelile și să plătească pentru ceea ce au făcut.

Judecata Finală este cea care decide șansa de a ne reîncarna. Când defunctul re trăiește retrospectiv întreaga viață trecută, atunci el trebuie să se prezinte în fața TRIBUNALULUI KARMEI pentru a fi judecat. (Vezi broșura „Legea Karmei”.)

Legenda lui ZOROASTRU spune: *„Toți cei ale căror fapte bune cântăresc cu 3 grame mai mult decât faptele rele, merg în cer; toți cei care au păcate mai multe, în infern; însă cel pentru care acestea sunt egale, merge în Hamistika până va primi un nou corp”*.

Inevitabil, o dată ce și-a re trăit viața așa cum a fost, defunctul se va prezenta în fața Tribunalului Legii, în fața Seniorilor Karmei. Aceasta înseamnă prezentarea în fața Tribunalului Zeilor sau a Justiției Obiective; aceste Tribunale sunt total diferite de cele ale justiției subiective terestre, în Tribunalul Justiției Obiective guvernează doar Adevărul și Mila, pentru că Justiția e întotdeauna însoțită de Milă.

Din această judecată, din această sentință, rezultă viitorul dezîncarnatului.

Căile care urmează sunt trei:

O vacanță în Lumile Superioare înainte de reîntoarcerea în

această lume. Această cale este pentru persoanele care o merită.

Reîntoarcerea mediată sau imediată la o nouă matrice. Este reîntoarcerea sau regresia în această lume dureroasă.

Coborârea în Lumile Infernale până la a Doua Moarte de care ne vorbește Apocalipsa Sfântului Ioan și Evanghelia Cristosului.

Evident că persoanele care ajung la ascensiunea în Lumile Superioare trec printr-o perioadă de mare fericire. Normal, sufletul sau mai corect Conștiința, este îmbuteliată în Eul psihologiei experimentale, în Egoul care, cum am spus deja, este suma diferitelor elemente inumane; atunci când aceste persoane urcă în lumile superioare abandonează temporar Egoul.

În acest caz, Conștiința, Esența, Buddhata, sau oricum am numi-o, iese din temnița oribilă care este Egoul, Eul, pentru a urca în faimosul „*Devachan*”, de care ne vorbesc hindușii, o regiune de fericire inefabilă în Lumea Mentalului Superior al Universului. Acolo se bucură de o fericire autentică, acolo se află dezîncarnății care și-au părăsit în timp familiile, pentru a-și regăsi Esențele.

După aceasta, Esența sau Conștiința abandonează Lumea Mentalului pentru a intra în *Lumea Cauzelor Naturale*. Lumea Cauzală este grandioasă, minunată. În Lumea Cauzală răsună toate armoniile Universului, acolo se ascultă melodiile Infinitului. În fiecare planetă există sunete multiple, adunate ele dau nota sinteză, nota cheie a planetei. Totalitatea notelor cheie ale fiecărei lumi răsună minunat în corul imens al spațiului înstelat. Aceasta produce o bucurie inefabilă în Conștiința tuturor acelor care au atins fericirea în Lumea Cauzală.

De asemenea, îi regăsim în Lumea Cauzelor Naturale pe *Domnii Legii*; ei pedepsesc și recompensează popoarele și oamenii. Îi regăsim în Lumea Cauzelor Naturale pe *Oamenii adevărați*, pe *Oamenii Cauzali*, care lucrează acolo pentru umanitate. În Lumea Cauzelor naturale regăsim toate *Principiile*: Principiile Focului, Aerului, Apei și Pământului.

Viața palpită intens în Lumea Cauzelor Naturale. Lumea Cauzală este foarte frumoasă; ea strălucește de un albastru profund, intens ca o noapte plină de stele, iluminată de lună. Nu înseamnă că nu sunt și alte culori, însă culoarea de bază,

fundamentală, e albastrul intens, ca al unei nopți profunde, luminoase, înstelate.

Cei care trăiesc în această regiune sunt fericiți în sensul cel mai transcendental al cuvântului, dar sosește timpul când recompensa încetează. Această recompensă are o limită și sosește momentul în care Esența care a intrat în Lumea Cauzală trebuie să se întoarcă, să regreseze și să coboare inevitabil pentru a intra din nou în Ego, în Eul psihologiei experimentale.

După aceea, acest tip de Esențe vin să impregneze ovulul fecundat pentru a forma un nou corp fizic, să se reîncorporeze într-un nou corp fizic, să se reîntoarcă în lume.

Alta este calea pe care o iau persoanele care coboară în Lumile Infernale. Sunt persoane care și-au terminat timpul, ciclul de manifestare, sau cei care sunt teribil de perversi. Aceste persoane involuează fără îndoială în adâncurile pământului... (Vezi broșura „Transmigrația sufletelor”).

□ **ÎNTREBĂRI ȘI RĂSPUNSURI** □

„Pare straniu că multe persoane pot crede că în plan astral există saloane de magie în cimitire.

Aceste sărmene saloane absorb întreaga putreziciune a cimitirelor, iar magii negri ai numitelor saloane utilizează pentru scopurile lor infernale toate oribilele elemente ale cimitirului.

Există în mediul astral al cimitirelor mulți vampiri astrali care se hrănesc cu emanațiile cadaverice și cu putreziciune; acești vampiri sunt folosiți de către magii negri pentru daune inamicilor.

Așa cum pământul inspiră și expiră, ca și noi, cimitirele constituie mari focare de infecție pentru orașe. Din cimitire se ivește ciurma, tifosul, variola, tot felul de epidemii. Pământul cimitirelor inspiră oxigen și expiră epidemii. Oamenii de știință au văzut că pământul inspiră și expiră. De aceea afirmațiile noastre sunt riguros științifice. Ele vin pentru ca autoritatea igienei și a sănătății publice să construiască sau să instaleze crematorii în locul cimitirelor”.

Samael Aun Weor - „Medicină Ocultă și Magie Practică”

Î: — *Este mult de când tatăl meu a murit, eram la priveghi cu alte persoane. Aceste persoane m-au însoțit când, pentru un moment, am adormit; și dintr-odată l-am văzut pe tatăl meu care intra în camera în care eram; avea mâinile în buzunar și m-*

a întrebat cine a murit, cine era persoana care era în sicriu și în acest timp, mă gândeam că tatăl meu era cel care a murit și care îmi vorbea. Puteți să-mi explicați acest fenomen?

R: — Este indispensabil să înțelegem că oamenii nu se preocupă niciodată în timpul vieții de trezirea Conștiinței. Într-adevăr, toate persoanele societății au Conștiința total adormită. E clar că după moarte animalul intelectual numit greșit om își continuă viața visând; dacă unui dezîncarnat i s-ar spune că este mort nu ar crede.

Dezîncarnații cred întotdeauna că trăiesc, căci moartea nu are nimic ciudat pentru ei. Ei văd întotdeauna același soare, aceleași păsări zburând printre arborii grădinii. Morții, după marea trecere, se plimbă întotdeauna pe străzile orașului sau în același cartier din locul unde au murit. Normal, ei fac întotdeauna o muncă, se așează la masa casei lor, ajung chiar să se culce în patul lor; acest defunct nu se gândește niciodată că a trecut dincolo. Se simte întotdeauna viu, aici și acum.

În aceste condiții, văzând corpul în sicriu, ei cred că e o altă persoană. Nu se gândesc că este propriul lor corp, propriul vehicul care este acolo. Este cruda realitate a faptelor. De aceea această experiență intimă nu este ciudată.

Î: — *De ce copiii pot vedea dezîncarnații și adulții, nu? Fiul meu mai mic l-a văzut pe tatăl meu care este mort și chiar vorbea cu el.*

R: — În numele adevărului, trebuie să clarificăm și să spunem anumite lucruri. Trebuie să spunem că copiii sunt clarvăzători. Ni s-a spus că înainte să se închidă fontanela frontală a noului născut, omul poate vedea elemente suprasensibile, adică cele care nu aparțin lumii fizice, care sunt invizibile pentru adult.

Dacă ființa umană recucerește aceasta în mental și în inimă, regăsește divina clarviziune, adică puterea de a vedea lucrurile oculte, necunoscute, misterul.

Î: — *Când murim există pericolul să ne pierdem sau ne așteaptă cineva?*

R: — Cum să ne pierdem, dragă doamnă? Ce înseamnă aceasta, să ne pierdem? Cineva se pierde în casă? O persoană care este moartă nu se poate pierde. Am vorbit deja foarte clar, că în timpul primelor zile continuăm să trăim în aceeași casă în care am murit. Există multe mărturii care o dovedesc. Când

murim, îi regăsim pe cei dragi care au murit înaintea noastră, adică părinții sau prietenii.

Î: — *Putem să ne recunoaștem părinții și prietenii pe care-i întâlnim când suntem dezîncarnați?*

R: — Poți să-ți recunoști mama care este moartă, tatăl, prietenii, părinții, poți să nu-i recunoști pe cei dragi?

Întrebarea ta este ciudată. Este clar că orice fiu își poate recunoaște mama. Este clar că noi toți avem capacitatea de a recunoaște toate persoanele pe care le-am cunoscut.

Î: — *Când murim, suferim de singurătate?*

R: — Depinde de persoană. *Egoistul*, adică cel care se închide, *mizantropul*, cel care nu iubește pe nimeni, este clar că aceste persoane trebuie să treacă prin amărăciunea singurătății. După moarte ei trebuie să retrăiască aceleași circumstanțe ale singurătății. Trebuie să retrăim aceleași stări de singurătate în regiunea morții.

Î: — *De ce ne este teamă gândindu-ne la moarte? De ce ne atașăm de viață?*

R: — Dorința de a trăi este foarte mare. Toate ființele umane vor să trăiască. Sunt atașate de viața senzorială. E clar că adeziunea, atașamentul, dorința, existența materială ne fascinează. În aceste condiții, în nici un caz nu vrem să murim. Ne e teamă să murim, vrem întotdeauna să trăim. Dacă oamenii ar ajunge, prin înțelegere, să-și piardă dorința vieții materiale, atunci teama de a muri ar dispărea. Oricine ajunge să-și piardă teama când înțelege că existența este o iluzie, când vede că nimic nu este permanent în această lume. Lucrurile, ideile, persoanele trec.

Î: — *De ce când visez întotdeauna cu părinții mei care sunt morți, vorbesc cu ei și ei îmi răspund că nu sunt morți și că sunt sănătoși?*

R: — Dragă doamnă, această întrebare îmi place și cu multă plăcere vă voi răspunde. Înainte de asta, trebuie să înțelegeți ceea ce reprezintă procesul somnului. Este clar că *somnul* este o mică moarte, spunând într-un mod comun. În timpul orelor de somn, sufletul (vorbind în general) iese din corpul fizic și ia diferite drumuri, intră în contact cu cei care sunt morți, ajunge chiar să vorbească cu ei.

Este clar că morții nu cred niciodată că sunt morți pentru că în timpul vieții lor n-au fost niciodată preocupați să-și

trezească Conștiința. Ei cred întotdeauna că sunt vii. De aceea veți înțelege de ce sufletele acestor morți fac această afirmație.

Î: — *De ce spiritualiștii au o predilecție specială pentru a invoca defuncții?*

R: — Bun, astfel învață ei de la Maeștrii lor: Allan Kardec, Leon Denis și mulți alții; grav este că acești autori n-au făcut investigații în fondul acestei probleme.

Înainte de toate, stimat domn, să știți că toate ființele umane au un Eu, un Ego, Eul însuși, Sinele însuși.

Vă rog, nu vă gândiți că acest Eu este cel mai bun; studiați „Cartea morților” a vechilor egipteni și veți înțelege ceea ce vă spun.

Ați citit *Faust* al lui Goethe? Ah!, dacă ați ști cine este Mefistofel, mi-ați da dreptate; *Mefistofel* este indiscutabil caracterul tenebros, Egoul, Eul, Eul însuși.

Ceea ce intră în corpul Mediumului spiritualist este Eul defunctului, Ahriman, Mefistofel. Este indiscutabil că acest Eu personifică toate defectele noastre psihologice, toate greșelile noastre.

FIINȚA defunctului nu vine niciodată la o ședință de spiritism. Trebuie să faceți diferență între FIINȚĂ și EU, cine ajunge la aceste ședințe este Satan, Eul însuși.

Doresc să înțelegeți că aceasta este Legea Acțiunii și Reacțiunii; persoanele care își împrumută corpul, materia lor, Eurilor morții, lui Mefistofel, Satan, în următoarea lor viață vor avea epilepsie.

Î: — *Puteți să-mi spuneți ce este Ființa?*

R: — FIINȚA este FIINȚA și rațiunea de a fi a FIINȚEI este însăși FIINȚA; FIINȚA este Divină, Scânteia Nemuritoare a tuturor ființelor umane, fără început și fără sfârșit, extrem de divină.

Totuși, ființele umane nu au această scânteie în corpul lor; însă dacă sanctificăm și eliminăm Eul Păcătos, pe Mefistofel, este clar că într-o zi Scânteia va putea intra în corpurile noastre. Acum vă invit să înțelegeți ce este FIINȚA.

Î: — *După moarte, o persoană își amintește de întreaga viață care a trecut?*

R: — Domnișoară, trebuie să știți că după ce au lăsat corpul fizic, toți defuncții trăiesc retrospectiv viața care a trecut. Dezîncarnării vor începe să retrăiască momentul care precede moartea; de aceea, în timpul primelor zile, cum am spus, va trăi

în familie, în casa sa, în orașul său, în biroul său, la munca sa; după aceea va continua să vadă toate aceste lucruri. În fiecare moment al existenței trecute vor repeta aceleași drame, aceleași cuvinte, aceleași scene, etc. Ultima parte retrospectivă este aceea a copilăriei; o dată terminată retrospectia, trebuie să ne prezentăm în fața Tribunalului justiției Divine; îngerii Legii ne judecă pentru actele noastre, pentru faptele noastre.

Trei căi se deschid pentru dezințarnat. Prima, o vacanță în regiunile luminoase ale spațiului infinit înainte de a se întoarce pentru a lua un corp uman. A doua, întoarcerea la o nouă matrice imediat sau după un anumit timp. A treia, întoarcerea în lumile infernale, în interiorul planetei în care trăim.

Î: — *Este posibil ca această retrospectie să se facă în timpul vieții?*

R: — Multe persoane care sunt pe punctul de a se îneca își re trăiesc viața retrospectiv; același lucru se întâmplă cu persoanele care sunt pregătite pentru moarte dintr-un motiv sau altul.

Î: — *Mai demult, la mătușa mea, care avea un magazin, într-o noapte când ploua tare, a sosit un domn foarte serios, care nu vroia să i se vadă fața; purta o pălărie cu boruri mari și era îmbrăcat cu o haină neagră cu gulerul ridicat. Acest domn a întrebat dacă poate lăsa un cufăr mic acolo, susținând că, datorită ploii, era mai bine să-l lase acolo decât să meargă până acasă. A doua zi dimineața urma să vină să-l ia. Mătușa mea a luat cufărul și l-a pus pe un raft în magazin. Când a sosit din nou domnul misterios, a observat că nu avea picioare și pe moment a dispărut ca și cum ar fi fost o umbră în noapte. S-a simțit cuprinsă de frig și s-a gândit că aceasta nu era normal.*

În ziua următoare, a povestit altor persoane ce s-a întâmplat și cum persoana nu s-a prezentat să-și ia cufărul, cei care cunoșteau povestea i-au recomandat să deschidă cufărul. Ea l-a deschis și a găsit în cufăr lucrurile unui mort, iar în fundul cufărului era o cantitate mare de monede de aur. Femeia era atât de nervoasă încât a decis să dea cufărul altei persoane pentru că nu mai vroia să știe nimic de toate acestea. Sunteți atât de amabil, Maestre, să ne explicați ceva în legătură cu acest eveniment?

R: — Cu multă plăcere, vreau să vă dau o explicație în legătură cu acest caz. Cu siguranță, acest personaj straniu

îmbrăcat când s-a prezentat în acel loc era un dezîncarnat, fantoma unui defunct.

Este clar că fantoma a abandonat pentru un moment dimensiunea necunoscută pentru a intra în această lume fizică tridimensională.

Este de netăgăduit că această fantomă a făcut cadou acest cufăr persoanei acestei relații. Este păcat că doamna nu a fost capabilă să înțeleagă faptul și, plină de frică, a făcut cadou altora ceea ce îi era destinat ei. Puteți să vedeți ce înseamnă frica. Această doamnă putea să-și îmbunătățească situația cu acest noroc frumos; însă ea nu a profitat de frumusețea ocaziei care i s-a ivit.

Este interesant să înțelegem că această fantomă în afară de faptul că putea să se materializeze în lumea fizică știa să facă un cadou, ducând cufărul din locul unde se afla până la a-l depune în mâinile acestei doamne. Acest tip de materializări sunt într-adevăr senzaționale.

Î: — *Atunci, Maestre, nu trebuie să lăsăm să treacă aceste ocazii când ele se ivesc, chiar dacă ne este teamă?*

R: — Distinsă doamnă, permiteți-mi să vă spun că *teama* este ceva execrabil; națiunile se înarmează din frică, se războiesc din frică; oamenii poartă pistol la centură din frică și omoară din frică. De ce ne temem? Noi toți trebuie să murim mai devreme sau mai târziu. Cel mai bun lucru pe care-l putea face această doamnă din povestire era să pună înapoi lucrurile în cufăr și să profite de bani, făcând multe opere de binefacere și beneficiind și ea însăși.

Î: — *În orașul în care am trăit era un bătrân care îmi povestea toate lucrurile neobișnuite, bizare care s-au întâmplat în împrejurimi. Odată mi-a povestit cazul unui țăran care avea o problemă cu polițistul satului și a ajuns la tribunal datorită acestei probleme; această problemă a sfârșit cu lovituri de cuțit; polițistul a murit și țăranul l-a ascuns într-un tufiș de pe marginea râului.*

După puțin timp, vecinii știau că țăranul era în fiecare noapte vizitat de mort și vorbea cu el; multe persoane au auzit ce vorbea cu defunctul, el cerând milă și iertare pentru crima săvârșită. Vecinii au decis să-l chestioneze asupra crimei pe care am menționat-o și țăranul a mărturisit că polițistul a dispărut și a arătat locul unde se află. Cu adevărat, mai târziu l-

au găsit în stare de putrefacție.

După un timp, țăranul a făcut slujbă pentru defunct, iar acesta l-a lăsat în pace pentru totdeauna. Maestre, este posibil ca totul să se fi derulat așa cum spune povestirea?

R: — Extraordinară această relatare, prietene. Cred că ex-personalitatea mortului se făcea vizibilă și tangibilă în câteva locuri înainte de a se dizolva.

Acum îmi permit să repet că nu era nici Sufletul nici Spiritul decedaților ceea ce se făcea vizibil sau se manifesta în lumea fizică, ci ex-personalitatea lor. Acestea, pentru că sunt de natură aproape fizică, se pot manifesta în această lume tridimensională, în special în primele trei zile de la moarte. Astfel trebuie să înțelegem cazul pe care ni l-ați povestit. E clar că, cu rugăciuni și ritualuri, fantoma răzbnătoare se poate îndepărta.

Fără îndoială că *sângele* are o putere magică, foarte specială. Pe bună dreptate Goethe spunea: „*acesta este un fluid foarte special*”. Autorul lui „*Zarathustra*”, Friedrich Nietzsche, spunea: „*Scrie cu sânge și vei învăța că sângele este Spirit*”.

Există anumite relații între asasin și victima sa. Cauza este sângele; cu pierderea acestui fluid vital, victima, datorită acestui agent, se poate face vizibilă și tangibilă în fața asasinului său.

În lumile orientale există câteva secte de magie neagră care invocă morții; fanaticii dansează într-un mod din ce în ce mai frenetic tăindu-se reciproc cu cuțitul. E clar că sângele este vărsat și prin acest fluid demonii invocați se materializează și devin în întregime vizibili și tangibili în lumea fizică.

Este clar că acești vrăjitori dansatori sunt candidați siguri pentru Abis și a Doua Moarte.

Cunosc cazuri extraordinare de materializare. Sunt deja câțiva ani de când Maestrul Gargha Kuichines Quito Medina era pe aceste pământuri mexicane, am fost martorii unui caz realmente insolit. Amândoi mergeam pe Calea 5 Mai când, la un colț, am văzut un prieten licențiat, al cărui nume nu îl menționez, care se dedicase practicii Hatha-Yogăi.

Ne-am apropiat de el. Eu personal am dat mâna cu el și l-am salutat cu multă atenție, eram prieteni. Toți trei am vorbit în acel colț; oamenii ne ocoleau. Ne-am spus „la revedere” și licențiatul și-a continuat drumul pe aceeași Cale (5 Mai), până la parcul cu plop central. Purta o pălărie albă cu o țintă neagră,

aceasta ne-a frapat, pentru că el niciodată nu a purtat pălărie.

I-am explicat lui Julio Medina că nu am făcut prezentările pentru că acest domn s-a dedicat Hatha-Yogăi și nu mai puteau să aibă nici o afinitate.

Pentru a clarifica, spunem că acest licențiat era judecător și că, uneori, studia Gnoza cu noi. După aceea ne-am continuat drumul.

Câteva zile mai târziu m-am întâlnit cu prietenul meu Salas Linares în orașul Santiago de Tepalatlalpan și i-am povestit acestea. Surpriza mea a fost așa de mare când prietenul mi-a adus la cunoștință că licențiatul de care am vorbit înainte și cu care m-am întâlnit pe Calea 5 Mai murise de câteva zile.

Apoi cu multă emfază mi-a explicat cazul. Ai vorbit cu un mort, mi-a explicat Alejandro, ai vorbit cu un defunct; când s-a întâmplat, în ziua întâlnirii tale, acest defunct a murit într-un accident de mașină, în afară orașului Mexico, în nordul țării.

Puteți vedea că este un alt tip de materializare și cred că ex-personalitatea era cu adevărat cea care se făcea vizibilă și tangibilă în amiaza zilei în fața tuturor persoanelor și în lumina soarelui.

I: — *Dumneavoastră, Maestre, nu ați putut face diferența când ați dat mâna dacă era o persoană vie sau moartă?*

R: — Distinsă domnișoară, doresc să vă spun că ex-personalitatea unui mort e atât de asemănătoare persoanei fizice care trăiește, încât, sincer, nu este nici o diferență, între vii și morți. Unicul lucru care era puțin ciudat era răceala mâinii sale, frig tipic cadavrului, este clar, răceala unui mort. Acest om vorbea cu o voce de mort și presimțeam ceva în legătură cu moartea; simțeam ca și cum el era mort și era adevărat.

Când am subliniat ideea că ex-personalitatea defuncților este cea care se face vizibilă și tangibilă, nu am îndepărtat posibilitatea că dezîncarnății pot de asemenea, în unele ocazii, să se materializeze în această lume tridimensională și în absența totală a ex-personalității funerare.

I: — *O prietenă de-a mea mi-a povestit într-o zi că atunci când tatăl ei a murit se afla în Los Angeles, în California, și a ajuns acasă când tatăl său era deja îngropat. De aceea nu l-a putut vedea.*

După acea zi, în toate nopțile se culca în camera tatălui

său și dorea ca el să se materializeze pentru ca să-l poată vedea. Într-o noapte era culcată și a văzut o mână care se așeza pe una din mobilele din cameră; a țipat de frică și în același timp a auzit o voce spunând: „**Să nu-ți fie frică, Maria; eu sunt, tatăl tău, vreau să mă vezi în întregime dar dacă tu nu poți să suporti plec și te implor să nu mă mai chemi și să mă lași în pace**”.

Puteți, Maestre, să-mi explicați dacă Sufletul sau ex-personalitatea defunctului era cea care se făcea vizibilă și tangibilă?

R: — Văd problema doamnei prezentată aici ca fiind foarte interesantă. Vreau să vă spun, prieteni, că ex-personalitatea defuncților în mod normal trăiește în cavou, dar uneori ea iese pentru a se face vizibilă într-un loc sau, pur și simplu, pentru a vizita pe cineva.

Fără îndoială că în acest caz nu a fost propriu-zis ex-personalitatea mortului cea care s-a făcut vizibilă și tangibilă, ci fantoma defunctului, sufletul mortului. Aceasta ne indică discernământul acestuia, cuvintele, prudența lui, etc.

Î: — *Maestre, ne-ai spus că nu este nici un mâine pentru personalitatea mortului și că, corpul Eteric se dezintegrează puțin câte puțin. Vreau să știu dacă personalitatea se dezintegrează mai lent decât Corpul Fizic.*

R: — Întrebarea pusă de audient mi se pare foarte interesantă și răspund cu plăcere.

Fără discuție, ex-personalitatea se dezintegrează mai târziu decât corpul vital eliminat. Cu aceasta vreau să spun că Corpul Vital se descompune pe măsură ce se dezintegrează Corpul Fizic în mormânt.

Personalitatea este diferită. Personalitatea prinde forță o dată cu timpul, cu diferitele experiențe ale vieții. Aceasta o face să dureze mai mult; este o notă energetică foarte solidă, ea poate rezista de-a lungul mai multor ani. Nu este exagerat să afirmăm că personalitatea dezîncarnată poate supraviețui secole întregi; este curios să vedem că anumite personalități dezîncarnate vorbesc între ele.

Acum vorbesc de ceva ce vă poate părea ciudat; pot să număr 10 personalități dezîncarnate corespunzând aceluiași proprietar, adică 10 reîntoarceri ale aceluiași Ego. Le-am văzut schimbând opinii subiective, reunite, prin afinități psihice.

Doresc să lămuresc în plus aceasta pentru a evita confuzia; vă spuneam că o persoană nu se naște cu personalitate, că trebuie să o formeze, aceasta este posibil în timpul primilor ani ai copilăriei; de asemenea am afirmat că în momentul morții personalitatea merge în cavou și că uneori ea merge inconștient prin cimitir sau iese din mormânt.

Acum puteți să vă gândiți pentru o clipă la un Ego care după fiecare întoarcere scapă din Corpul Fizic. E clar că lasă în urmă personalitatea. Dacă rămân, de exemplu, 10 vieți ale unui aceluiași Ego, vor fi 10 personalități diferite și acestea se pot reuni prin afinități să vorbească în cimitir și să schimbe opinii subiective.

Fără îndoiala, aceste ex-personalități își pierd forța puțin câte puțin, se sting extraordinar până la a se dezintegra radical.

Însă amintirea acestei personalități continuă în Lumea Cauzală, în Arhivele Akashice ale Naturii.

Îmi amintesc o existență veche pe care am avut-o ca militar în timpul Renașterii în antica Europă; eram la un moment dat în Lumea Cauzelor Naturii ca Om Cauzal, și mă gândeam să scot din Arhivele Sacre din această Regiune amintirile acestei personalități. Rezultatul a fost extraordinar: am văzut acel militar îmbrăcat în costumul epocii în care trăia, scoțându-și sabia și atacându-mă violent; nu mi-a fost dificil să-l conjur pentru a-l pune din nou în arhive.

Aceasta înseamnă că în Lumile Cauzelor Naturale toate amintirile trăiesc; este realitatea și aceasta este ceva ce îi poate surprinde pe mulți studenți esoteriști și ocultiști.

• 13. •

ÎNTOARCERE, REÎNCARNARE ȘI RECURENȚĂ •

„Viața fiecăruia dintre noi, cu toate momentele sale, este întotdeauna aceeași, se repetă din existență în existență de-a lungul a numeroase secole”.

Samael Aun Weor

□ LEGEA ETERNEI REÎNTOARCERI □

„Eternitatea înghite persoanele care pleacă din această lume, totuși mai devreme sau mai târziu le expulzează (le readuce în această lume). De ce le vrea acolo? Știm noi să manipulăm FORȚELE UNIVERSALE?”

Fiecăreia timpului său, la ora sa REVINE, SE REÎNTOARCE în această lume. Nu este foarte plăcută această revenire. E

adevărat. Totuși revenim. Aceasta este LEGEA ETERNEI REÎNTOARCERI A TUTUROR LUCRURILOR. Planetele se reîntorc la punctul lor de plecare după o perioadă de timp. Atomii din molecule revin la punctul inițial de plecare. Anotimpurile: primăvara, vara, toamna, iarna revin în fiecare an. Totul REVINE, totul SE REÎNTOARCE. De ce am fi noi o excepție?"

Samael Aun Weor - Conferința „Cine suntem? De unde venim? Încotro ne îndreptăm?"

Întotdeauna momentul morții este însoțit de sosirea la căpătâiul mortului a Îngerului Morții. Există o legiune și toți lucrează în acord cu Marea Lege.

Trei lucruri merg în cimitir sau cavou: primul, Corpul Fizic; al doilea, Corpul Vital (acesta pleacă din Corpul Fizic în momentul ultimei respirații), acest vehicul plutește deasupra mormântului și încet se descompune pe măsură ce corpul fizic se dezintegrează și el; al treilea, fosta personalitate. Aceasta iese uneori din mormânt și se plimbă prin cimitir și uneori merge în locuri care îi sunt familiare.

Fără îndoială, fosta personalitate se descompune lent de-a lungul timpului; nu există nici un viitor pentru personalitatea mortului; aceasta are un timp de viață limitat.

Ceea ce continuă, ceea ce nu merge în mormânt este Egoul, Eul însuși, Sinele însuși.

Moartea însăși este o operație matematică după terminarea căreia rămân doar valorile.

Evident, sumele valorilor se atrag și se resping în acord cu Legea Atracției Universale, plutind în atmosfera lumii.

Eternitatea înghite Egoul, apoi îl expulzează și apoi îl redă timpului.

Se spune că exact în momentul morții, în clipa când defunctul exală ultima suflare, se proiectează un desen electro-psihic al personalității sale. Acest desen continuă să existe în Regiunile Suprasensibile ale Naturii, iar mai târziu va intra în oul fecundat; astfel are loc reîntoarcerea.

Când revenim, când ne reîntoarcem într-un Corp Fizic, posedăm caracteristici personale similare celor din viața anterioară.

Ceea ce continuă după moarte nu este ceva foarte frumos. Ceea ce nu a fost distrus o dată cu corpul fizic este de fapt un agregat de Defecte Psihice, de Diavoli. Singurul lucru

bun care se află închis în interiorul acestor entități care formează Egoul este Esența, sufletul.

Când ne întoarcem într-un nou Vehicul Fizic, intră în acțiune legea Karmei; nu poate exista efect fără cauză, nici cauză fără efect.

Îngerii Vieții sunt însărcinați cu conectarea cordonului de argint cu spermatozoidul care fecundează; fără îndoială, multe milioane de spermatozoizi scapă în momentul copulației, dar numai unul singur are puterea suficientă pentru a intra în ovul și a realiza concepția.

Această forță de un tip foarte special nu este un produs al hazardului; ceea ce se întâmplă este că el primește un impuls intern bazat pe energia sa intimă, impuls dat de îngerul Vieții, care în acest moment precis realizează conexiunea cu Esența care revine.

Biologii știu foarte bine că gameții masculini și feminini au fiecare douăzeci și patru de cromozomi; suma lor este patruzeci și opt și ei compun celula germinală.

Cei patruzeci și opt de cromozomi ne amintesc de cele patruzeci și opt de Legi care guvernează Corpul Fizic.

Esența este legată de celula germinală prin cordonul de argint; celula se divide în două, cele două se divid din nou pentru a forma patru celule, apoi opt și astfel, succesiv, are loc procesul de gestație.

Este clar că energia sexuală este agentul de bază al multiplicării celulare; aceasta înseamnă că fenomenul mitozei nu ar putea avea loc fără prezența energiei creatoare.

[...] Dezîncarnatul, mortul, cel care se pregătește să intre într-un nou corp fizic, nu intră în fetus; el va intra în noul corp în momentul în care se naște copilul, în momentul în care acesta inspiră pentru prima dată.

Este foarte interesant cum, o dată cu ultima expirație, mortul părăsește corpul și cum o dată cu prima inspirație reintră în noul organism.

[...] Este absurd să se afirme că o persoană poate alege voluntar locul unde să se nască. Realitatea este foarte diferită. Doar *Domnii Legii, Agenții Karmei* sunt cei care selectează pentru noi locul exact, casa, familia, națiunea, etc., unde trebuie să ne reîntoarcem.

Dacă Egoul ar putea alege locul, familia, etc. pentru noua

sa reîntoarce, atunci orgolioșii, ambițioșii, avarii, lacomii ar căuta palate, case bogate și frumoase, confortul, iar lumea ar fi plină de bogăție și somptuozitate; nu ar fi săraci, nu ar exista suferințe, amărăciune, nimeni nu ar plăti Karma, noi toți am putea face cele mai grave delictе fără ca Justiția Cerească să ne judece, etc., etc., etc.

[...] Realitatea crudă a faptelor este că Egoul nu are dreptul să aleagă locul sau familia unde trebuie să se nască. Fiecare dintre noi trebuie să-și plătească datoria; este scris că cel care seamănă *fulgere* culege *furtună*; legea este lege și legea trebuie să se împlinească, trebuie să fie îndeplinită.

Este foarte lamentabil că mulți scriitori faimoși ai spiritualității contemporane afirmă într-un mod emfatic că fiecare dintre noi are dreptul să-și aleagă locul unde să se nască.

Ceea ce trece dincolo de mormânt este ceva ce poate fi cunoscut doar de oamenii treziți, cei care au dizolvat Egoul, persoanele cu adevărat Auto-Conștiente.

În lume există multe teorii de tip spiritualist sau de tip materialist, iar rațiunea umanoidului intelectual poate explica totul; ea poate crea atât o teorie spiritualistă cât și una materialistă.

Umanoizi raționali pot elabora în encefalul lor cerebral, prin intermediul proceselor logice cele mai severe, atât o teorie materialistă cât și una spiritualistă, atât în una cât și în cealaltă, atât în teză cât și în antiteză, logica fiind într-adevăr admirabilă.

Evident, procesele de cerebralizare logică nu sunt convingătoare datorită faptului concret că pot elabora orice teză, fie spirituală, fie materială și demonstra aceeași rigoare logică care poate convinge orice raționament uman.

Este imposibil, deci, ca raționamentul să cunoască cu adevărat ceea ce se află dincolo, ceea ce continuă după moarte.

Emanuel Kant, marele filosof german, a demonstrat în cartea sa „*Critica rațiunii pure*”, că rațiunea prin ea însăși nu poate cunoaște nimic despre adevăr, despre ceea ce este real, despre Dumnezeu, etc., etc.

Nu suntem pe cale de a lansa idei în mod aprioric; ceea ce vreau să spun cu multă insistență poate fi argumentat cu cartea acestui filosof.

Cu siguranță trebuie să anulăm raționamentul ca element

de cunoaștere utilă, pentru a verifica ceea ce este real. Lăsând deoparte procesele de raționare, pentru a înțelege această chestiune de metafizică practică, vom încerca să creăm o bază solidă pentru verificarea a ceea ce se găsește dincolo de Timp, a ceea ce continuă și nu poate fi distrus o dată cu moartea corpului fizic.

Afirm ceva ce am putut experimenta în absența rațiunii. Afirm că îmi amintesc de toate viețile mele anterioare. În vremurile de demult, înainte de scufundarea continentului Atlant, oamenii posedau o facultate a Ființei cunoscută sub numele de „*Percepție Instinctivă a Adevărilor Cosmice*”.

După scufundarea acestui vechi continent, această prețioasă facultate a intrat în ciclul involutiv, descendent și s-a pierdut total.

Este posibilă regenerarea acestei facultăți prin dizolvarea Egoului. Atingând acest țel putem verifica prin noi înșine, într-o manieră conștientă, Legea Eternei Întoarceri a tuturor lucrurilor.

Fără îndoială, această facultate a Ființei ne permite să experimentăm Realul, ceea ce continuă, ceea ce este dincolo de Moarte, dincolo de Corpul Fizic, etc.

Cum eu posed această facultate dezvoltată, pot afirma cu totală autoritate ceea ce am putut verifica, ceea ce este dincolo, etc.

Vorbind sincer și cu inima deschisă, pot să vă spun că morții trăiesc în mod normal în antecamera Infernului, în regiunea Morților, Astralul Inferior; această regiune este în toate grotlele și cavernele subterane ale lumii care formează un ansamblu.

Este lamentabilă starea în care se află acești morți, am putea spune somnambuli; au conștiința total adormită, se plimbă peste tot și cred cu fermitate, sunt convinși că sunt vii, își ignoră moartea.

După ce moare, vânzătorul vinde, alcoolicii merg la bar, iar prostituatele în casele lor de rendez-vous, etc. Ar fi imposibil ca acești oameni somnambuli, inconștienți să poată alege locul în care să se nască, să revină.

În mod normal, acești oameni se nasc în stare de inconștiență, în stare de larve care trăiesc în trecut și care nu-și dau seama de prezent. Sunt închiși în dogmele lor, în lucrurile trecutului, în faptele trecutului, în afectele, în sentimentele

familiale, interesele egoiste, în pasiunile animalice, etc. Există multe umbre ale morții.

Când renaște Esența, ea se exprimă în primii trei sau patru ani ai copilăriei. În acel moment creatura este frumoasă, minunată, sublimă, inocentă, fericită. Din păcate, egoul începe să se manifeste puțin câte puțin, pe măsură ce ne apropiem de vârsta de șapte ani; se manifestă în totalitate când personalitatea este creată în întregime.

Este indispensabil să înțelegem că noua personalitate se formează, cu precizie, în primii șapte ani ai copilăriei; ea capătă forță și experiență.

Personalitatea este energetică, nu este fizică, cum spun unele persoane. După moarte ea se descompune lent în mormânt, până ce se dezintegrează total.

Înainte ca noua personalitate să se formeze în întregime, Esența poate să se manifeste în toată frumusețea ei și poate să facă pe unii copii să aibă puteri psihice, senzitive, clarviziune pură, etc.

Dacă egoul nu ar exista și dacă s-ar manifesta numai esența, am fi enorm mai fericiți; este clar, deci, că suferința nu ar exista, Pământul ar fi un paradis, un Eden, ceva inefabil, sublim.

Întoarcerea egoului în această lume este cu adevărat abominabilă, oribilă, îngrozitoare.

Egoul însuși iubește undele vibratorii negative, tenebroase, care nu sunt agreabile.

Spun că orice persoană care nu și-a distrus egourile este mai mult sau mai puțin neagră, chiar dacă presupune că este sfântă și virtuoasă.

Neîncetata întoarcere a lucrurilor este o lege a vieții și putem să verificăm aceasta clipă de clipă, moment de moment. Pământul se întoarce la punctul de plecare în fiecare an. Sărbătorim atunci anul nou. Toate astrele se întorc la punctul de plecare originar, atomii se întorc în interiorul moleculei în punctul lor originar. Zilele se întorc, nopțile se întorc, cele patru anotimpuri: primăvara, vara, toamna, și iarna se întorc, etc. De aceea legea eternei reîntoarceri este irefutabilă.

□ **REÎNCARNAREA** □

„Reîncarnarea implică o individualitate care se reîncarnează și dacă această individualitate nu ar exista, atunci

reîncarnarea nu ar avea loc.

Chiar dacă textele pseudo-ocultiste spun că animalul intelectual a ajuns la individualitate, acest lucru este atât de fals așa cum sunt textele care asigură că ființa umană posedă vehiculele solare autentice, adică astral, mental, causal.

Egoul este un ansamblu de diferite entități care nu se recunosc între ele; aceasta nu este o individualitate. Deci este absurd să spunem că aceste entități se reîncarnează.

Este mai corect să spunem că Eul pluralizat se reîntoarce, se reîncorporează în această vale de amărăciune”.

Samael Aun Weor - „Mesaj de Crăciun 1967-1968”

Bhagavad-Gita, cartea sacră a Domnului Krishna, spune textual:

„Ființa nu se naște, nu moare, nu se reîncarnează. Ea nu are origine, este eternă, de neschimbat. Este primul lucru, nu moare când se ucide corpul”.

Studentii gnostici să reflecteze asupra următoarelor versete antitetice și contradictorii:

„În același fel cum noi ne schimbăm hainele și ne punem altele noi, așa Ființa își lasă corpul vechi și intră în altul nou”.

Acestea sunt versetele avatarului Krishna. Dacă nu avem cheia este clar că acestea pot crea o confuzie:

„Lăsând corpul, luând calea focului, a luminii, a zilei, a jumătății luminoase a lunii, a solstițiului septentrional, cei care-l cunosc pe Brahma, merg la Brahma”.

„Yoghinul care atunci când moare merge pe căărăuia de fum, a jumătății obscure a lunii și a solstițiului meridional, ajunge la sfera lunară (lumea astrală) și apoi renaște (se reîntoarce, se reîncorporează)”.

„Aceste două căări, cea luminoasă și cealaltă obscură, întunecată, sunt considerate permanente. Prima căărăuie servește drept eliberare, iar cu a doua renaștem”.

Spunem, declarăm că Ființa, Domnul care este încarnat în unele creaturi perfecte, poate să se reîncarneze. „Când Domnul (Ființa) ia un corp sau îl folosește, el se asociază cu cele șase simțuri sau le abandonează și dispare asemeni brizei care duce cu ea parfumul florilor”.

„Dirijând auzul, ochii, organele pipăitului, gustului și mirosului și de asemenea mentalul, el experimentează realitatea lucrurilor”.

„Ignoranții halucinați nu văd Ființa, atunci când aceasta ia un corp, îl lasă sau produce experiențe în relație cu „Gunele”; dar cei care au ochii înțelepciunii pot să o vadă”.

Ca o demonstrație extraordinară în ceea ce privește doctrina reîncarnării, putem medita asupra versetului următor al Maestrului Krishna:

„O Bharata! De fiecare dată când religia declină, și guvernează non-religia, mă încarnez din nou, adică mă reîncarnez pentru a proteja pe cei buni, a-i distruge pe cei răi și a reabilita religia, mă încarnez (sau reîncarnez) în diferite epoci”.

Din acest verset al Maestrului Krishna putem deduce logic următoarele concluzii:

a) Cunoscătorii lui Brahma merg la Brahma și pot, dacă doresc, să se reîncarneze pentru a lucra în Marea Operă a Tatălui.

b) Cei care nu au eliminat Egoul, Eul, pleacă după moarte pe drumul de „fum”, al feței obscure a lunii și a solstițiului meridional și ajung la sfera lunară, pentru ca apoi să renască, să se reîntoarcă, să ia un corp în această dureroasă vale a Samsarei.

Doctrina Marelui Avatar Krishna arată că doar Zeii, Semizeii, Regii Divini, Titanii și Devașii se reîncarnează.

Întoarcerea, reîntoarcerea este un lucru diferit: totul se Reîntoarce: Kalpa, Yuga, Mahamvantara, Maha-Pralaia, etc., etc., etc.

Cuvântul reîncarnare este foarte strict; nu trebuie utilizat în orice fel; nimeni nu ar putea să se reîncarneze fără ca înainte să fi eliminat egoul, fără a avea o adevărată individualitate sacră.

Reîncarnarea este un cuvânt venerabil; ea înseamnă reîncorporarea Divinității în om. Reîncarnarea este repetarea unui eveniment cosmic, este o nouă manifestare a Divinității.

Nu exagerăm în nici un fel, spunând că reîncarnarea este posibilă doar prin embrionii „de aur” care au ajuns pe parcursul (în timpul) unui ciclu de manifestare să se unească glorios cu „Supra-Sufletul”.

[...] Ar fi absurd să se confunde reîncarnarea cu reîntoarcerea. Ar fi eronat să credem că egoul, legiune a eurilor tenebroase, sinistre și inferioare, s-ar putea reîncarna.

□ **LEGEA RECURENȚEI** □

„Este interesant să ascultăm cuvintele lui Eudemo, discipol al lui Aristotel, care spune în a treia sa carte de Fizică: «Unele persoane acceptă, iar altele nu, că timpul se repetă. Repetiția se poate înțelege în diferite moduri. O clasă de repetiții este în relație cu ordinea naturală a lucrurilor, cum ar fi repetarea iernilor, verilor și a celorlalte anotimpuri, și că un nou anotimp îi urmează celui care a dispărut; această ordine aparține mișcărilor corpurilor cerești și fenomenelor generate de acestea cum ar fi solstițiile și echinocțiile.

Dacă ar trebui să-i credem pe Pitagoreici, atunci trebuie să acceptăm că există și o altă clasă de repetiții. Aceasta înseamnă că vă voi vorbi și voi fi așezat în viitor exact aici și voi avea într-un moment același baston și totul va fi la fel. Deoarece mișcărilor (corpurilor celeste) și multe alte lucruri sunt aceleași, ceea ce s-a derulat înainte și ceea ce se va desfășura după, va fi același lucru. Aceasta putem s-o aplicăm, de asemenea, repetiției care este întotdeauna aceeași. Totul este la fel»”.

Samael Aun Weor - „Mesaj de Crăciun 1967-1968”

Omul este ceea ce este viața lui; dacă omul nu lucrează asupra propriei vieți, își pierde timpul în mod mizerabil.

Doar eliminând elementele indezirabile pe care le purtăm în interiorul nostru putem face din viața noastră o operă cu posibilitatea de a repeta scenariul unei noi existențe.

Diferite școli de tip pseudo-esoteric și pseudo-ocultist susțin eterna teorie a vieților succesive; acest concept este greșit.

Viața este o peliculă; terminată proiecția, rulăm filmul în carcasa lui și îl purtăm în eternitate.

Reintrarea există, reîntoarcerea există; când ne întoarcem în această lume, proiectăm pe ecranul existenței aceeași peliculă, aceeași viață.

Putem afirma teza *existențelor* succesive, dar nu a *vieților* succesive, pentru că pelicula e aceeași.

Ființa umană are 3% esență liberă și 97% esență închisă în egouri.

Când ne întoarcem, cele trei procente de esență liberă impregnează totaloul fecundat; fără îndoială continuă în sămânța descendenților noștri.

Personalitatea este diferită; nu există nici un viitor pentru

personalitatea defunctului; aceasta se distruge lent în cimitir sau mormânt.

În noul născut se află încorporat doar micul procentaj de esență liberă; aceasta conferă creaturii Auto-Conștiință și frumusețe interioară.

Diferitele euri care se întorc și se învârtesc în jurul noului născut, în libertate, încearcă să intre în mașina organică, însă asta e imposibil până în momentul în care copilul își va crea noua personalitate.

Trebuie să știm că personalitatea e energetică și că se formează cu experiența de-a lungul timpului.

E scris că personalitatea trebuie să se formeze în timpul primilor șapte ani ai copilăriei și că apoi crește și prinde forță, o dată cu experiențele vieții practice.

Eurile încep să lucreze în mașina organică puțin câte puțin, pe măsură ce noua personalitate se formează.

Moartea e o proiecție matematică; o dată terminată această operație, unicul lucru ce continuă sunt valorile, eurile bune și rele, utile și inutile, pozitive și negative. În lumina astrală, valorile se atrag și se resping între ele, în acord cu legea atracției universale.

Noi suntem puncte matematice în spațiu și servim drept vehicule sumelor de valori determinate.

În personalitatea umană, în fiecare din noi există întotdeauna aceste valori ce servesc ca bază Legii Recurenței.

Totul se repetă în același fel cum a fost înainte, plus rezultatul sau consecința activităților noastre precedente.

În fiecare dintre noi există multe egouri ale vieții precedente, putem afirma într-un mod accentuat că fiecare dintre ele e o persoană diferită.

Aceasta ne invită să înțelegem că în fiecare din noi locuiesc multe persoane cu diferite obligații.

În personalitatea unui hoț există o adevărată cavernă de hoți; în personalitatea unui criminal există un cuib de asasini; în personalitatea unui desfrânat există o casă de rendez-vous; în personalitatea unei prostituate există o casă de prostituție, etc.

Fiecare dintre aceste persoane care e în propria noastră personalitate are problemele și obligațiile sale.

Persoana trăiește în persoană, omul trăiește în om, aceasta este irefutabil, incontestabil.

Ceea ce e mai grav din toate acestea, e că fiecare din aceste persoane sau euri care sunt în noi, vin din vechile existențe și au obligații determinate.

Eul care în existența trecută a avut o aventură amoroasă la vârsta de treizeci de ani, în noua existență așteaptă această vârstă pentru a se manifesta; și când acest moment sosește, va căuta persoana viselor sale, intră în contact telepatic cu aceeași persoană și, la sfârșit, va ajunge să se întâlnească și scena se va repeta.

Eul care la vârsta de patruzeci de ani a avut un proces din motive materiale, în noua existență va aștepta această vârstă pentru a repeta același act.

Eul care la vârsta de douăzeci și cinci de ani s-a bătut cu un alt om într-un bar, în noua existență va aștepta vârsta de douăzeci și cinci de ani pentru a-și căuta adversarul și va repeta tragedia.

Această căutare dintre eurile unei persoane și ale alteia e telepatică și apoi urmează reîntâlnirea, pentru a repeta mecanic același lucru.

Aceasta este într-adevăr mecanica Legii Recurenței; e tragedia vieții.

De-a lungul milioanelor de ani, diversele personaje se reîntâlnesc pentru a trăi aceleași drame, comedii și tragedii.

Persoana umană nu e altceva decât o mașină în serviciul acestor euri cu atâtea *obligații*.

Cel mai rău dintre toate acestea e că toate aceste obligații ale persoanelor pe care le purtăm în interiorul nostru se realizează fără ca intelectul nostru să fie informat înainte.

Personalitatea noastră umană, în această situație, reprezintă o căruță trasă de mai mulți cai.

Există vieți care se repetă foarte exact, existențe, recurențe care nu se modifică niciodată.

Dacă nu există actori, nu se vor putea repeta în nici un fel comedii, dramele și tragediile vieții pe ecranul existenței.

Actorii acestor scene sunt eurile pe care le avem în interiorul nostru și care vin din vechile existențe.

Dacă dezintegram eurile mâniei, scenele tragice ale violenței se vor sfârși inevitabil.

Dacă reducem la praf cosmic agenții secreți ai lăcomiei, problemele acestea se vor sfârși total.

Dacă anihilăm eurile desfrâului, scenele casei de prostituție și ale desfrâului vor înceta.

Dacă reducem la cenușă personajele secrete ale invidiei, evenimentele ei se vor sfârși radical.

Dacă ucidem eul orgoliului, vanității, înfumurării, auto-importanței, scenele ridicole ale acestora se vor sfârși din cauza lipsei de actori.

Dacă eliminăm din psihicul nostru factorii lenei, inerției și slăbiciunii, scenele oribile ale acestei clase de defecte nu se vor mai putea repeta, pentru că lipsesc actorii.

Dacă pulverizăm eurile dezgustătoare ale gurmandismului, vom termina cu chefurile, bețiile, etc. din lipsă de actori.

Cum multiplele egouri evoluează lamentabil în diferitele niveluri ale Ființei, este necesar să le cunoaștem cauzele, originile, procesele cristice care, în final, ne vor conduce la *moartea în noi înșine și la eliberarea finală*.

□ **O TRĂIRE PERSONALĂ** □

Printr-o serie de povestiri neobișnuite vreau să explic acum ce este Legea Recurenței.

Desigur, această lege n-a fost niciodată pentru mine ceva nou, ciudat sau extravagant; în numele ACELUIA care este Divinul, trebuie să afirm cu energie că această regulă pragmatică n-am cunoscut-o decât prin evenimentele neobișnuite ale trăirilor, experiențelor mele.

Să dăm socoteală de tot ceea ce într-adevăr noi am experimentat în mod direct este o datorie față de semenii noștri. Niciodată n-am vrut să scap, să mă eschivez intelectual de această mare varietate de amintiri în legătură cu ultimele trei existențe anterioare și cu ceea ce corespunde vieții mele actuale. Pentru binele mării cauze, pentru noi care luptăm intens, eu prefer să-mi plătesc datoria, să-mi asum responsabilitățile, să spun deschis erorile mele, supunându-mă verdictului solemn al conștiinței publice.

Cu totul deschis și fără ocolișuri, este oportun să declar chiar aici că am fost, în Spania, marchizul Juan Conrado, al treilea mare senior al provinciei Granada.

Era incontestabil epoca de aur a faimosului Imperiu al Spaniei: crudul conchistador Hernán Cortes, o persoană perfidă, străpunsese cu spada inima Mexicului în timp ce nemilosul

Pizaro, în Peru, alunga cele o sută de mii de fecioare.

La fel ca mulți nobili și plebei, aventurieri și depravați care, în căutare de noroc, se îmbarcau constant pentru Noua Spanie, nici eu nu puteam fi o excepție.

Într-o caravelă simplă, fragilă și ușoară, navigam de mai multe luni pe oceanul furtunos cu scopul de a ajunge la aceste pământuri ale Americii.

E bine să clarific că niciodată n-am avut intenția să prad templele sacre ale augustelor Mistere, nici să cuceresc popoare ori să distrug cetăți. Dacă am parcurs aceste pământuri ale Americii, am făcut-o, o afirm, în căutare de avere; din nefericire am comis câteva greșeli... Este necesar să le studiem ca să cunoaștem paralelele și să constatăm în mod concret cum funcționează înțeleapta Lege a Recurenței.

Era perioada mea de „Bodhisattva căzut” și desigur nu eram o oaie blândă. Secolele au trecut și, cum acum am conștiința trezită, este evident ca nicicând n-am putut uita toate aceste prostii.

Prima paralelă pe care trebuie s-o studiem, corespunde exact corpului meu fizic actual. După ce sosisem din țara mamă într-o fragilă ambarcațiune, m-am stabilit aproape de faleză pe coasta Atlanticului.

În această vreme a cuceririi spaniole era, din păcate, acel trafic internațional cu infama vânzare a negrilor africani.

Atunci, de bine de rău, am cunoscut o nobilă familie de culoare, originară din Algeria. Încă îmi amintesc de o mică domnișoară foarte neagră și frumoasă ca un vis minunat din „O mie și una de nopți”. Dacă am împărțit cu ea patul plăcerilor în grădina deliciilor, este pentru că eram într-adevăr împins de curiozitate; voiam să cunosc rezultatul acestei încrucișări rasiale. Că din această încrucișare s-a născut o mlădiță mulatră, nu-i nimic extraordinar; apoi a venit nepotul, strănepotul și stră-strănepotul.

În acele vremuri de Bodhisattva căzut, eu uitasem faimoasele urme astrale ce-și au originea în coit și pe care fiecare dezîncarnat le are în Karmasaya.

Este clar și evident că aceste mărci ne pun în legătură cu oamenii și sângele asociat prin coitul chimic; subliniem, în treacăt, că Yoghinii din India au consacrat deja acestui subiect studii minuțioase.

E util să declar că corpul meu fizic actual provine din numita copulație metafizică; cu alte cuvinte, spun că așa se face că am carnea ce-o port în prezenta mea existență. Strămoșii mei paterni au fost cu precizie descendenții acestui act sexual al Marchizului.

Este un lucru uimitor că descendenții noștri, în timp și spațiu devin ascendenții noștri. Este minunat că după câteva secole ne vom îmbrăca din nou cu propria noastră carne, ne transformăm în fiii propriilor noștri fii.

Călătorii nesfârșite pe aceste pământuri ale Noii Spanii au caracterizat viața Marchizului, călătorii ce au fost repetate în existențele mele următoare, incluzând-o și pe cea actuală.

Litelantes, ca totdeauna, era lângă mine suportând cu răbdare toate aceste prostii din perioada mea de Bodhisattva căzut. Ajungând în toamna vieții, în fiecare din reîncarnările mele, spun fără ocolișuri că totdeauna am sfârșit prin a ajunge cu „Gropara”, e vorba de o antică inițiată pentru care o abandonam totdeauna pe soția mea și care, de la o existență ia alta, își îndeplinea datoria de a-mi face o înmormântare creștină. La declinul vieții mele prezente, această antică inițiată reveni spre mine; am recunoscut-o imediat, dar dat fiind faptul că în prezent eu n-am mai căzut, am îndepărtat-o cu blândețe; ea s-a îndepărtat mâhnită.

Având această personalitate trufașă, ba chiar insolentă a marchizului, m-am întors în țara mamă, după o ceartă dezgustătoare din cauza unui schimb de diamante brute extrase dintr-o mină foarte bogată.

Pentru binele multor cititori, vreau să insist, spunând fără menajamente că după un scurt interval în regiunea morților, a trebuit să intru din nou în scenă, reîncarnându-mă în Anglia. Am intrat în ilustra familie Bleler și am fost botezat cu piosul nume Simeon. În floarea tinereții am plecat în Spania, împins de intensă dorință intimă de a mă întoarce în America. În acest fel lucrează Legea Recurenței.

Fără îndoială, aceleași scene s-au repetat, în spațiu și timp, drame identice, despărțiri similare, etc., înțelegându-se aici cum trebuie călătoria peste oceanul tumultos.

Îndrăzneț, am sărit pe pământ pe coasta tropicală a Americii de Sud locuită atunci de diferite triburi. Explorând regiuni vaste acoperite de păduri pline de animale feroce, am

atins valea adâncă a Noii Granade, la poalele munților Montserrat și Guadelupa, țară frumoasă condusă de viceregele Solis.

Incontestabil că în acest timp, de fapt, am început să plătesc Karma pe care-o datoram din anii marchizului. Printre acești creoli din Noua Spanie, eforturile mele de a obține o muncă bine plătită se dovediră inutile; disperat de reaua mea situație economică, m-am înrolat ca simplu soldat în armata suveranului; acolo, cel puțin, găsii pâine, haine și adăpost.

Într-o zi de sărbătoare, se întâmplă că foarte de dimineață trupele majestății sale se pregăteau să dea onoruri foarte speciale șefului lor și de aceea se aranjau ici și colo, efectuând manevre în scopul de a forma rânduri.

Îmi amintesc încă de un sergent antipatic și certăreț care, trecându-și în revistă batalionul, striga, blestema, lovea, etc. Deodată, oprindu-se în fața mea, mă insultă grav pentru că picioarele mele nu erau în poziția militară corectă, apoi, examinându-mi minuțios vestonul, mă pălmui cu perfidie.

Ce se întâmplă în continuare nu-i greu de ghicit: niciodată nu se poate aștepta nimic bun de la un Bodhisattva căzut.

Fără nici un gând, în mod stupid, înfipsei baioneta tăioasă și cruntă în pieptul său învățat cu războiul.

Omul căzu la pământ, rănit mortal; peste tot se auziră strigăte de groază, dar eu am fost isteț și profitând de confuzie, de dezordine și de spaimă, fugii din acel ioc, urmărit foarte îndeaproape de soldătimea bine înarmată. Luai mai multe drumuri în direcția coastelor râpoase ale oceanului Atlantic, mă ascundeam unde puteam și evitam mereu să trec prin barajele vamale, făcând mari ocoluri prin pădure. Pe drumurile carosabile – care erau foarte rare în acele timpuri – treceau pe lângă mine trăsurile trase de câte o pereche de telegari puternici; în ele călătoreau oameni care n-aveau Karma mea, persoane bogate.

Într-o zi, pe drum, aproape de un sat, găsii un han modest și intrai acolo ca să beau un pahar ca să-mi dea puțin curaj. Stupefiat, uimit, surprins, descoperii că patroana acestuia era Litelantes. Oh! Eu o iubisem atât de mult și acum o regăseam măritată și mamă a mai multor copii. Ce puteam eu cere? Am plătit nota și am ieșit cu inima frântă...

Continuam să merg pe drum, când, cu teamă putui vedea

că cineva venea după mine: fiul doamnei, un fel de alcade, un fel de primar rural. Tânărul îmi spuse: „Conform articolul șaisprezece din Codul Vice-Regelui, sunteți arestat”. Încercai inutil să-l amăgesc: tânărul, bine înarmat, mă conduse în fața tribunalului și este evident că după ce am fost condamnat, a trebuit să plătesc prin ani lungi de închisoare moartea sergentului.

Când am fost pus în libertate, plecai de-a lungul malurilor sălbatice ale marelui fluviu Magdalena, făcând munci foarte grele peste tot pe unde aveam ocazia.

În chip de paranteză interesantă, în acest capitol trebuie să spun că Esența acestui alcade din cauza căruia a trebuit să suport atâtea amărăciuni închis într-o groapă murdară, a revenit cu un corp feminin; ea este acum fiica mea; acum ea este chiar mamă și mi-a dat câțiva nepoți. Înainte de încarnarea sa, eu am întrebat acest suflet în lumile suprasensibile; am vrut să știu motivul pentru care mă voia ca tată; mi-a răspuns, spunând că avea remușcări pentru răul pe care mi-l făcuse și că voia să se distingă printr-o conduită bună față de mine, cu scopul de a-și plăti greșelile. Recunosc că ea-și îndeplinește angajamentul. În această perioadă m-am stabilit pe coasta oceanului Atlantic, după infinite amărăciuni Karmice revenind astfel pe urmele pașilor insolentului marchiz Juan Conrado... Lucrul cel mai bun pe care l-am făcut a fost că am studiat esoterismul, medicina naturistă, botanica. Nobilii aborigeni ai acestor pământuri tropicale îmi oferă iubirea lor recunoscătoare pentru munca mea de Galen; eu îi vindecam totdeauna în mod dezinteresat...

Într-o zi se produse un lucru neobișnuit; este vorba de spectaculoasa apariție a unui mare senior venit din Spania. Acest gentilom îmi povesti nenorocirile sale. Aducea cu nava toată averea sa și pirații îl urmăreau. El voia un loc sigur pentru multele sale bogății. Îl consolai frățeste și-i propusei o peșteră ca să-și pună bogățiile; seniorul îmi acceptă sfaturile, nu fără să-mi ceară înainte un jurământ solemn de cinste și loialitate.

Cu prospețimea sincerității și parfumul curtoaziei, amândoi ne-am pus de acord. Apoi am dat ordine oamenilor mei, un grup foarte ales de aborigeni; aceștia dădură la o parte pământul. După ce a fost făcută gaura, am depozitat acolo, cu mare grijă o ladă mare și un cufăr mai mic conținând pepite de aur masiv și bijuterii prețioase de o valoare incalculabilă.

Prin niște exorcisme magice obținui vraja „comorii bine păzite”, cum spunea Don Mario Roso de Luna, cu scopul de-a o face invizibilă neplăcuților ochi ai lăcomiei.

Gentilomul m-a plătit foarte bine, dându-mi cu generozitate o pungă de monede de aur, apoi plecă din aceste locuri cu intenția de a merge în țara mamă ca să-și aducă familia, căci el dorea să se stabilească în aceste frumoase locuri din Noua Spanie.

Clepsidra destinului nu-i niciodată în repaus; trecură zilele, lunile și anii, iar onorabilul om nu mai reveni niciodată; poate a murit în țara sa ori a căzut victimă pirateriei care infesta atunci cele șapte mări, nu știu.

Există circumstanțe extraordinare în viață; într-o zi, în prezenta mea încarnare, aflându-mă departe de pământul meu mexican, vorbeam despre asta cu un grup de frați gnostici printre care se distingea prin înțelepciunea sa Maestrul Gargha Kuichines. Atunci am avut o formidabilă surpriză: văzui cu uimire mistică pe Suveranul Comandor G.K. ridicându-se ca să confirme în mod decisiv cuvintele mele. Acest maestru ne-a informat că el personal văzuse scrisă în versuri sublime această povestire. Ne vorbi despre o carte veche, prăfuită și regreta că o dăduse împrumut. Dumnezeu și Sfânta Măria să mă păzească dacă vreodată am cunoscut existența acestui tratat!

Unele tradiții foarte vechi ne spun că mulți oameni de pe coastele Caraibelor au căutat comoara lui Bleler. Ceea ce este mai curios este că acești nobili aborigeni care cândva îngropaseră o așa mare bogăție, s-au reîncorporat formând grupul Summum Supremum Sanctuarium. În acest fel lucrează Legea Recurenței.

Îmi amintesc clar că după această existență tumultoasă cu personalitatea engleză de care era vorba, am fost în mod constant invocat de aceste persoane care se consacrau spiritismului ori spiritualismului. Voiau să le spun locul unde era ascuns aurul minunat; ei doreau cu lăcomie comoara lui Bleler; totuși, evident că fidel jurământului meu în regiunea morților, n-am vrut niciodată să le spun secretul.

Revenind pe urmele insolentului marchiz Juan Conrado, în existența mea următoare, am ajuns să mă reîncarnez în Mexic; am fost botezat cu numele Daniel Coronado; m-am născut în nord, aproape de Hermosillo, toate aceste locuri fiind cunoscute

Într-o altă perioadă de marchiz. Părinții îmi doreau tot binele posibil și tânăr încă, mă înscriaseră la Academia Militară, dar asta a fost în van.

Într-o zi, printre atâtea altele, am folosit rău un sfârșit de săptămână chefuind și îmbătându-mă cu prietenii zăpăciți. Recunosc însă cu rușine că a trebuit să mă întorc acasă cu uniforma de cadet murdară, ruptă și discreditat... Bineînțeles că părinții mei au fost foarte decepționați.

Evident că nu m-am mai întors niciodată la Academia Militară; fără îndoială că din acest moment a început drumul meu de amărăciuni...

Din fericire, am întâlnit-o atunci din nou pe Litelantes; ea era reîncarnată sub numele Ligia Paca (sau Francisca); de data asta, în sfârșit, ea m-a avut ca soț...

Să faci biografia unei vieți oarecare se dovedește, în fapt, o muncă foarte dificilă, căci materialul este foarte bogat și de aceea sunt mulțumit că fac să apară unele detalii, cu scopuri esoterice.

Pot spune că nu m-am bucurat de-o situație cu dare de mână, am câștigat cu greutate pâinea de fiecare zi; adesea mâneam datorită mizerabilului salar al Ligiei; ea era o biată învățătoare de școală rurală și pe deasupra o chinuiam cu execrabila mea gelozie. Nu voiam să-i văd cu ochi buni pe colegii ei care-i acordau prietenia lor.

Totuși am făcut un lucru util în perioada aceasta: am format un frumos grup esoteric gnostic în plin district federal; studenții acestei congregații, în existența mea actuală, în acord cu Legea recurenței, s-au întors spre mine...

În timpul regimului sângeros al lui Porfirio Diaz am avut o slujbă desigur nu foarte plăcută în poliția rurală. Am comis eroarea de neiertat de a-l da în judecată pe faimosul „Golondrino”, bandit periculos care devasta ținutul; acest răufăcător a murit împușcat. În existența mea actuală, l-am întâlnit din nou, reîncorporat într-un corp uman feminin; ea suferea de *delir de persecuție*, se temea că va fi închisă pentru furt; lupta ca să se apere de legături imaginare; atunci credea că va fi împușcată... Este clar că îngrijind această bolnavă mi-am anulat datoria; psihiatrii eșuaseră lamentabil, ei nu fuseseră capabili s-o vindece...

În momentul când izbucni rebeliunea contra lui Don

Porfirio Diaz, mi-am abandonat funestul post din poliția rurală; atunci, cu umili proletari cu târnăcop și lopată, cu muncitori săraci din fermele patronilor, am organizat un batalion. Era desigur admirabilă această mână de oameni umili abia înarmați cu cuțite, pentru că nimeni n-avea destui bani ca să cumpere arme de foc. Din fericire, generalul Francisco Villa ne primi în divizia Nordului; acolo ni se dădură cai și puști.

Fără îndoială că în acești ani de tiranie noi luptam pentru o cauză mare; poporul mexican gemea sub cizma dictaturii...

În numele adevărului trebuie să spun că personalitatea mea ca Daniel Coronado a fost cu siguranță un eșec; unicul lucru pentru care a meritat să trăiesc a fost pentru grupul esoteric din districtul federal și pentru sacrificiul meu în revoluție...

Spun companionilor mei din rebeliune: am abandonat rândurile când am căzut grav bolnav. În ultimele zile ale acestei vieți tumultuoase am parcurs străzile districtului federal în picioarele goale, cu îmbrăcămintea în zdrențe, înfometat, bătrân, bolnav și cerșind...

Cu profundă tristețe, spun deschis că am sfârșit murind într-o baracă murdară. Îmi amintesc încă de acel moment când doctorul, așezat pe un scaun, după ce m-a examinat, a spus clătinând din cap: „Este un caz pierdut”, după care s-a retras.

Ceea ce a urmat imediat este teribil: am simțit un frig îngrozitor, ca un sloi de gheață de moarte. La urechile mele ajungeau strigăte disperate: „Sfinte Petre, sfinte Pavele, ajutăți-l!” Așa strigă această femeie pe care o numesc „Gopara”.

Ciudate mâini scheletice mă apucară de mijloc și mă traseră din corpul fizic; fără îndoială că era îngerul Morții care a intervenit; hotărât, tăie cu coasa cordonul de argint, apoi mă binecuvântă și se îndepărtă.

Moarte binecuvântată, cât timp este de când te așteptam, în sfârșit tu ai venit în ajutorul meu, fusese atât de amară existența mea!

M-am odihnit fericit în lumile superioare după nenumărate amărăciuni; este sigur că suferința umană a muritorilor are și limita sa, dincolo de care domnește pacea.

Din nefericire, n-a durat prea mult acest repaus în interiorul profund al Eternității; într-o zi, încetîșor, unul dintre străluciții Domni ai Legii veni spre mine. El spuse: „Maestre

Samael Aun Weor, totul este gata, urmați-mă!” Am răspuns imediat: „Da, venerabile Maestre, e bine, vă urmez”. Am trecut împreună prin diverse locuri și în cele din urmă am pătruns într-o casă seniorială; am traversat o curte, apoi o sală și apoi am intrat în camera celei care naștea; am auzit-o plângând și suferind de durerile nașterii...

În acest moment mistic am văzut cu uimire cordonul de argint al existenței mele actuale conectat psihic la copilul care era pe punctul să se nască. Câteva clipe mai târziu, această creatură inspira cu aviditate prana vieții: eu mă simții atras spre interiorul acestui mic organism, apoi am plâns cu toate forțele sunetului meu...

Am zărit în jurul meu câteva persoane care-mi surâdeau și mărturisesc că atenția mea a fost în mod deosebit solicitată de un gigant ce mă privea cu afecțiune; era progenitorul meu terestru.

E bine să spun, cu o anumită insistență, că acest autor bun al zilelor mele a fost, în epoca medievală, în vremea cavaleriei, un senior nobil pe care a trebuit să-l înving în bătălii sângeroase. El a jurat atunci să se răzbune și este clar că el și-a ținut promisiunea prin existența mea prezentă.

Am lăsat casa tatălui foarte tânăr, împins de împrejurări dureroase și am călătorit prin toate aceste locuri pe unde fusesem înainte, în timpul existențelor mele trecute. Aceleași drame s-au repetat, aceleași scene: Litelantes a apărut din nou pe drumul meu, mi-am regăsit vechii prieteni, am vrut să le vorbesc, dar ei nu m-au recunoscut, eforturile mele ca să-i fac să-și amintească vremurile noastre trecute au fost inutile.

Totuși, ceva nou s-a produs în prezenta mea reîncarnare: Ființa mea Reală interioară făcu eforturi disperate, teribile ca să mă ducă pe drumul drept de care mă depărtasem de mult.

Spun deschis că eu am dizolvat Egoul și că m-am ridicat din noroiul pământului.

Este evident că Eul este supus Legii Recurenței; în timp ce „Sinele însuși” este dizolvat, noi dobândim libertatea, ne eliberăm de numita lege.

Practica m-a învățat că diferitele scene din diverse existențe se derulează în interiorul spiralei cosmice, repetându-se totdeauna pe spire fie mai înalte, fie mai joase.

Toate faptele și gesturile marchizului, înțelegând și

nenumăratele sale călătorii, s-au repetat totdeauna pe spire de fiecare dată mai joase, în cele trei reîncarnări care au urmat.

Există în lume persoane care efectuează o repetare automată exactă; oameni care renasc totdeauna în același popor, în aceeași familie. Este evident că Egourile acestor oameni cunosc atunci rolul lor pe dinafară și merg până la a-și oferi luxul de a *profetiza* asupra lor înșiși; astfel deci, constanta repetare le permite să-și amintească evenimente, acesta este motivul pentru care ele *par să fie divine*. Aceste persoane uimesc adesea pe apropiații lor prin *exactitatea pronosticurilor*.

• 14. •

TRANSMIGRAȚIA SUFLETELOR •

„Evoluția și sora sa geamănă, Involuția, sunt două legi care se întâlnesc simultan în toată creația, constituie axa mecanică a Naturii, însă niciodată nu ne vor duce la eliberare”.

Samael Aun Weor

□ **EVOLUȚIE ȘI INVOLUȚIE** □

„În probleme de esoterism, orientalism, ocultism, etc., erudiții au deplină libertate să scrie ceea ce le place, însă nu trebuie să uite Cartea de Aur. Mă refer la Etalonul Măsurilor, Tarotul...”

Nimeni n-ar putea viola nepedepsit Legile Tarotului fără să-și primească pedeapsa meritată; să ne amintim că există Legea Katanciei, Karma superioară... Există responsabilitate în cuvinte...

Dogma evoluției contravine Legilor cosmice din Arcanul zece al Tarotului, violează dezideratele Cărții de Aur... îi împinge pe mulți oameni în greșală.

Evident, orice erudit ocultist, esoterist, trebuie totdeauna să apeleze la Etalonul Măsurilor, la Tarot, dacă nu vrea să cadă în absurd”.

Samael Aun Weor - „Misterul înfloririi de Aur”

Din punctul de vedere riguros academic, cuvântul Evoluție înseamnă: dezvoltare, construire, progres, înaintare, avansare, edificare, demnitate, etc., etc., etc.

Făcând o abordare gramaticală precisă și pură, clarific: termenul Involuție vrea să spună progres invers, regres, distrugere, degenerare, decădere, etc.

Acum se răspândesc în lume, atât în Orient cât și în Occident, multe doctrine filosofice bazate pe dogma evoluției.

Evoluția și Involuția sunt forțe mecanice pe care le găsim simultan în întreaga natură. Nu negăm realitatea acestor două forțe, noi le explicăm.

Bazele științifice ale Evoluției sunt teoriile nebuloase ale originii Universului, cu nenumăratele alterări, modificări, adăugări, restrângeri, etc., care nu schimbă în realitate nimic în originala concepție greșită a procesului mecanic de construire; și în al doilea rând, capricioasa teorie a lui Darwin despre originea speciilor cu toate corectările și schimbările sale ulterioare. În realitate, apariția de noi specii ca rezultat al evoluției, nu-i mai mult decât o simplă ipoteză, pentru că niciodată nu s-a putut verifica, nimeni n-a văzut apărând o nouă specie.

Gândirea modernă la crearea teoriei evoluției a uitat de procesele distructive ale naturii. Motivul se bazează pe modul de vedere intelectual prea limitat în aceste vremuri.

Datorită acestuia se elaborează teorii aparent foarte frumoase însă cu un număr insuficient de fapte.

Nici unul dintre procese nu este cert cunoscut în formă integrală și observăm doar o parte din proces, oamenii spun că acest proces constă în schimbări de tip evolutiv.

Mintea omenească în aceste timpuri moderne este închisă în dogma evoluției care știe să gândească numai în funcție de propria sa îmbuteliere și celorlalte fenomene de distrugere, decădere și degenerare le dă calificativele de evoluție, dezvoltare și progres.

Amintitele rase primitive europene din Epoca de piatră precum cea de Cromagnon, care trăiau în peșterile pământului au fost foarte frumoase, însă impulsul ciclic descendent involutiv apăsa teribil peste aceste rase de origine atlantă. În cele din urmă, omul din paleolitic a lăsat locul succesorului său, dispărând aproape complet din scenă.

Nici unul din satele într-adevăr sălbatice întâlnite de exploratori n-a arătat semnul vreunei evoluții, dimpotrivă, în toate cazurile, fără excepție, s-au observat scene inconfundabile de degenerare și involuție.

În oricare proces evolutiv există un proces involutiv. Legea Evoluției și sora sa geamănă, Legea Involuției lucrează în formă coordonată și armonioasă în toată creația.

Evident, este urgent să subliniem ideea transcendentă că

legea antitezelor coexistă cu oricare proces crud natural. Acest concept de conținut este absolut irecuzabil, imbatabil, irefutabil. Exemple concrete: zi și noapte, lumină și întuneric, construcție și distrugere, creștere și descreștere, naștere și moarte, etc., etc.

Excluderea oricăreia din aceste două Legi citate mai sus (Evoluție și Involuție) ar cauza statica, nemișcarea, paralizarea radicală a mecanismelor naturale.

Să negăm, apoi, oricare din aceste două ordine înseamnă de fapt un barbarism...

Există Evoluție în fiecare organism care gestează, se naște și se dezvoltă; există Involuție în orice creatură care nu mai este în vigoare și moare.

Există Evoluție în orice unitate cosmică ce apare din haos; există Involuție în fiecare planetă care și-a consumat existența urmând să se transforme în lună, în cadavru...

Există Evoluție în orice civilizație ascendentă; există Involuție în oricare cultură de tip descendent...

Este evident că aceste două Legi citate constituie axa mecanică fundamentală a naturii.

Desigur, fără o asemenea axă de bază nu s-ar putea învârti roata mecanismelor naturale.

Totuși, este trist să vezi că în ziua de azi omul, îmbuteliat în Dogma teribilă a Evoluției, vrea să vadă progresul în toate. Culmea culmilor, până și înspăimântătoarea degenerare socială este pentru omul actual Evoluție, progres, înaintare, etc. Într-adevăr, nu există orb mai mare decât acela care nu vrea să vadă...

Dacă aruncăm o privire asupra panoramei actuale a omenirii, putem vedea milioanele de ființe care populează fața pământului. Aceste mulțimi sunt poate inocenții din antica Arcadie? Sunt aceștia cei care adorați Soarele și Spiritele Dimineții în epoca în care pământul era frumos în toată splendoarea sa? Credeți că aceștia care trăiesc acum ar putea intra în Eden? Unde sunt desăvârșirile tuturor acestor milioane de ființe? Nu le-am întâlnit, adevărat?

Este asta Evoluție? Nu, în realitate s-a involuat. Nu știu în ce se încred fanaticii Dogmei Evoluției ca să asigure că totul progresează, da, am pierdut totul!

Simțurile au degenerat, totul a devenit monstruos, oribil;

nu suntem în timpurile acelea în care râurile de apă pură aveau lapte și miere, acestea nu sunt momentele în care Lira lui Orfeu răsună în toate spațiile Universului, acestea nu sunt momentele în care închinăm cult Zeilor Sfinți.

Vedem pe străzi perechi aparent foarte inocente, precum cele din grădinile Edenului. Ce ingenui, adevărat? Cu ce drăgălășenie se țin de mână! Dar hai să vedem fondul acesteia. Ce fomicări! Ce perversități! Așa este lumea, aici, acolo și dincolo.

Astfel că apoi, Dogma Evoluției se dovedește vulnerabilă; asigură că toți evoluăm până devenim Zei; este *minciună pentru că faptele demonstrează contrariul*.

În ce au rămas sacrele mistere ale trecutului? Unde sunt Templele? Ce sunt Piramidele din Teotihuacan sau din Egipt? Da, sunt mormane de pietre frumoase, înșorite, suportând apăsarea secolelor. Dar Hierofanții lor ce au făcut? Acum merg pe acolo hoinărind abătuți, îmbelșugați în glodul pământului.

În general pentru această epocă totul este întuneric profund, îngeri căzuți, sanctuare profanate, inițiați învinși, durere, amărăciune... S-ar putea spune că aceasta este evoluție?

□ **TRANSMIGRAȚIA SUFLETELOR** □

„Pentru aceste vremuri tenebroase ale Kali-Yugăi, viața cerească între moarte și noua naștere se face de fiecare dată mai imposibilă... Cauza acestei anomalii constă în robustețea Egoului animalic. Esența fiecărei persoane este prea prinsă de Eul pluralizat.

Egourile, în mod normal, se scufundă în regnul mineral, în lumile infernale ori se întorc în formă imediată sau mediată într-un nou organism.

Egoul continuă în sămânța descendenților noștri; ne întoarcem neîncetat ca să repetăm mereu aceleași drame, aceleași tragedii.

Trebuie să stăruim asupra faptului că nu toate agregatele psihice reușesc asemenea întoarcere umană; realmente, multe Euri-diavoli se pierd cu adevărat, se scufundă în regnul mineral, continuă reîncorporându-se în organisme animale sau le convine să stăruie să rămână în anumite locuri”.

Samael Aun Weor - „Misterul înfloririi de Aur”

Aceste procese evolutive și involutive ale tuturor

lucrurilor, chiar dacă pot să ne surprindă, le trăiește de asemenea ceea ce se numește Conștiință, Esență ori simplu Suflet; valuri de Esență își încep evoluția în regnul mineral, continuă cu stadiul vegetal, apoi în scara celui animal și, în cele din urmă, ajung la nivelul de tip umanoid intelectual. Valuri de viață coboară apoi involuând în acord cu legea căderii, retrăind procese animale, vegetale și minerale spre centrul de gravitate terestră.

În orice caz, pentru a înțelege aceste procese, este necesar să înțelegem că aceasta este ceea ce diferiți autori au denumit cu numele de „Elementali”.

Este necesar să știm că *Elementalii* sunt Conștiințele elementelor, fiindcă știm bine că elementele focului, aerului, apei, pământului nu sunt ceva pur și simplu cum presupun ignoranții instruiți ci, să spunem mai bine, vehicule de Conștiință naive simple și ingenuie în sensul mai transcendental al cuvântului. Așa că, Elementalii sunt principiile conștiente ale elementelor în sensul transcendental sau esențial al cuvântului și aceasta este tot.

Elementalii naturii sunt de diferite categorii. Autoritate în această materie are *Franz Hartman*; destul de interesantă se dovedește cartea sa „*Elementalii*”; de asemenea are Paracelsus, marele medic, Theophrastus Bombastus von Hohenheim (Aureola Paracelso).

Există, evident, elementali de tip evolutiv și de asemenea de tip involutiv! Mulți gândesc, de exemplu că maimuțoi, urangutanii, gorilele sunt de tip evolutiv și unii presupun că omul se trage din maimuță, însă asemenea concept cade zgomotos când observăm deprinderile acestor specii de animale...

Să fie pusă o maimuță într-un laborator și să se observe ce se întâmplă. Diferitele familii de *maimuțe* sunt involutive, se trag din umanoidul intelectual! Nu umanoidul se trage din maimuță, adevărul este invers: maimuțele sunt umanoizi involuați, degenerați.

Să observăm familia *porcilor*, în vremea lui Moise, evreii care ajungeau să mănânce această carne erau decapitați. Desigur că acest tip de elementali se află în clară Involuție. Alta este starea *corbilor*, aceștia, chiar dacă se hrănesc cu mortăciuni, pentru faptul că se dezvoltă în raza lui Saturn

posedă anumite puteri minunate ce indică evoluție...

Evident, toate acestea ce se spun în plin secol XX, par desigur destul de ciudate. Oamenii au devenit acum atât de complicați... Mintea s-a abătut atâta de la naivitățile adevărate ale naturii încât este greu ca ea să poată accepta bucuroasă aceste lucruri. Acest tip de cunoaștere îl acceptă oamenii simpli, naivi, cei care nu au atâtea complicații cu intelectul.

În orice caz, vreau să vă spun că *elementalii minerali*, în ascensiunea lor evolutivă, sunt foarte interesanți. Este extraordinar să vezi *Gnomii* sau *Pigmeii* între roci, par mici și piticuți cu *marile lor cărți* și cu *lungile lor bărbi albe*.

Elementalii mai avansați din regnul mineral, când sunt pregătiți, este evident că fac saltul în regnul vegetal. Fiecare organism vegetal este corpul fizic al unui elemental vegetal. Oricare arbore, iarbă oricât de nesemnificativă ar fi, posedă elementalul său particular. Nu vreau să spun cu asta că Elementalii plantelor, arborilor și florilor, etc., sunt supuși tot timpul în corpul lor imobil, aceasta ar fi absurd și pe lângă asta, nedrept. Elementalii vegetali au deplină libertate să intre și să iasă din corpul lor după voință; cineva se sperie când îi întâlnește în cea de-a patra verticală.

În mod normal, creaturile Elementale din regnul vegetal sunt clasificate pe familii. Una este familia portocalilor, alta a mentei, alta a pinilor, etc., etc., etc.

Acești *Elementali ai plantelor* au conștiință, sunt inteligenți și există mari esoteriști care știu să-i manipuleze sau să-i mânuiască după voință. Sunt foarte frumoși, oricine îi cunoaște, poate prin ei să acționeze asupra elementelor naturii.

Elementalii avansați din regnul vegetal intră mai târziu în diferitele departamente ale *regnului animal*. Aceste creaturi distribuite în numeroase familii sau specii au de asemenea călăuzele lor și templele lor în Paradisul Terestru, adică, în cea de-a Patra Coordonată, numită de ocultiști *Lumea Eterică*.

Evoluția în regnul animal începe prin organisme simple, însă pe măsură ce evoluează, viața se complică de asemenea; și vine momentul când Elementalul animal poate primi corpuri organice foarte complexe.

[...] Creaturile elementale mai avansate din regnul animal intră totdeauna în regnul oamenilor intelectuali; fără îndoială că acești bipezi tricerabrați sau tricentrați sunt mult mai periculoși.

S-a vorbit mult despre Doctrina Transmigrației Sufletelor, expusă de Domnul Krishna pe pământul sacru al Vedelor cu o mie de ani înainte de Cristos. Fiecărui Suflet i se acordă **108 existențe** pentru **auto-realizarea** sa intimă. Aceia care nu ajung la auto-realizarea lor în numărul de existențe acordat, este evident că coboară în regnul mineral scufundat, involuează inevitabil în măruntaiele Pământului. Dar să analizăm puțin mai detaliat ceea ce afirmăm...

Dante Alighieri ne vorbește în a sa „**Divina Comedie**” de cele nouă cercuri dantești și el vede aceste nouă cercuri în interiorul Pământului. Antecesorii noștri din Anahuac, în marea Tenochtitlan, vorbesc clar despre **Mixtlan**, regiunea infernală pe care ei de asemenea o situează chiar în interiorul globului nostru terestru. Spre deosebire de alte secte sau religii, pentru antecesorii noștri din Anahuac, după cum am văzut în codicele lor, trecerea prin Mixtlan este obligatorie și îl consideră ca pe o lume de încercare unde Sufletele sunt încercate și dacă reușesc să treacă prin cele nouă cercuri, fără îndoială pătrund în Eden sau în Paradisul Terestru.

Pentru sufiștii mahomedani, **infernul** nu este nici un loc de pedeapsă, ci de instruire pentru Conștiință și de purificare. Pentru Creștinism, în toate colțurile lumii, infernul este un loc de pedeapsă și de dureri eterne. Totuși, cercul **secret** al Creștinismului, partea ocultă a religiei creștine este deosebită. În partea ocultă a oricărei mișcări creștine, în partea intimă sau secretă se întâlnește Gnoza. Gnosticismul universal vede infernul nu ca pe un loc de pedepse eterne și fără sfârșit, ci ca pe un **loc de ispășire, de purificare și de iluminare, la rândul său pentru Conștiință**.

Desigur, trebuie să fie durere în Lumile Infernale, deoarece viața este grozav de **densă** în interiorul pământului și mai ales în cel de-al Nouălea Cerc, unde este acest nucleu, am spune, concret dintr-o materie deosebit de dură. Aici se suferă nespus, în orice caz cine intră în involuția scufundată a regnului mineral, mai devreme sau mai târziu trebuie să treacă prin ceea ce se cheamă în Evanghelia creștină „**cea de-a doua moarte**”.

Nu ne-am gândit niciodată în gnosticismul Universal să studiem această problemă a Infernului dantesc în care pedeapsa nu are limită. Considerăm că Dumnezeu, fiind etern drept, nu poate pretinde nimănui mai mult decât datorează,

apoi orice culpă, oricât de gravă ar fi are un preț; plătit prețul ei, ar părea absurd să continue plata.

Chiar aici, în justiția noastră pământească, care nu este decât o justiție perfect subiectivă, vedem că dacă un deținut intră în închisoare pentru cutare sau cutare delict, o dată ce și-a plătit pedeapsa, este eliberat. Nici autoritățile pământești n-ar accepta ca un deținut să rămână în închisoare după ce și-a plătit delictul.

Au fost cazuri de deținuți care s-au obișnuit atât cu închisoarea, încât venind ziua eliberării n-au vrut să iasă și a trebuit să fie scoși cu forța. Așa că orice greșeală, oricât de gravă este, are un preț.

Dacă judecătorii pământești știu asta, cu atât mai mult o știe Justiția divină. Oricât de grav ar fi fost delictul ori delictele pe care le-a comis cineva, ele au prețul lor, prețul plătit este biletul de eliberare.

Dacă nu ar fi așa, atunci Dumnezeu ar fi un mare tiran și noi știm bine că de lângă Justiția Divină niciodată nu lipsește Mila. În nici un fel nu l-am putea considera pe Dumnezeu ca pe un tiran, să procedăm astfel ar fi blasfemie, iar nouă, clar, nu ne place blasfemia.

Așa că, Moartea a doua este limita pedepsei în infernul dantesc. Că acestui Infern i se spune *Tartarus* în Grecia ori că i se spune *Avernus* în Roma sau *Avitchi* în India sau *Mixtlan* în Antica Tenochtitlan, are puțină importanță...

Fiecare țară, fiecare religie, fiecare eră sau fiecare cultură a știut de existența Infernului și l-a denumit totdeauna cu un nume! Pentru vechii locuitori din marea Hesperia, cum vedem când citim divina „*Eneida*” a lui Virgiliu, poetul din Mantua, Infernul este locuința lui Pluton; este în acea regiune cu peșteri unde Enea troianul a întâlnit-o pe Didona, acea regină care s-a sinucis din pasiune, după ce a jurat fidelitate cenușii lui Sichaeus.

Înțelegând toate acestea putem continua: este evident că Divina Mamă *Kundalini*, *Șarpele Ignic* al puterilor noastre magice intenționează să obțină auto-realizarea noastră intimă pe parcursul celor 108 existențe care ne sunt acordate fiecăruia dintre noi; evident într-un asemenea ciclu de vieți succesive avem nenumărate ocazii de auto-realizare; indicat este să profităm de ele. Din nenorocire recidivăm în eroare neîncetat și

rezultatul, la sfârșit, de obicei este eșecul.

Este vădit și evident că nu toate ființele umane vor să calce pe cărarea care există pentru a-i conduce la eliberarea finală.

Diferiții mesageri care vin de sus, profeți, avatari, mari apostoli au vrut totdeauna să ne semnaleze cu precizie exactă cărarea pietruită care conduce la autentica și legitima fericire.

Din nefericire, oamenii nu vor să știe nimic despre știința divină, i-au încarcerat pe Maeștri, i-au asasinat pe avatari, s-au scăldat în sângele celor drepți, urăsc de moarte tot ceea ce are salvare de Divinitate.

Totuși, precum Pilat, toți se spală pe mâini, se cred sfinți, presupun că merg pe drumul perfecțiunii.

Nu putem nega faptul decisiv și definitiv că există milioane de înșelați sinceri, care foarte onorabil se cred virtuoși și cred despre ei înșiși ce-i mai bine.

În *Tartarus* trăiesc călugări de toate felurile, mistici înșelați, sublimi fachiri, sacerdoți din multe culte, penitenți de toate felurile care ar accepta tot, mai puțin cutremurătorul adevăr că sunt pierduți și că merg pe drumul răutății.

Cu dreptate a spus Marele Kabir Iisus: *„Dintr-o mie care mă caută, unul mă găsește, dintr-o mie care mă găsesc, unul mă urmează, dintr-o mie care mă urmează, unul este al meu”*.

„Bhagavad-Gita” spune textual ceea ce urmează: „Între mii de oameni, poate unul vrea să ajungă la perfecțiune; între cei care vor, poate unul atinge perfecțiunea și între perfecți, poate unul mă cunoaște perfect”.

Așadar, răbdătorule cititor, dacă Sufletul uman epuizează cele *108 existențe*, care desigur au concordanță strictă matematică cu *numărul de mărgelile care formează colierul lui Buddha* și în acord cu Legile Timpului, Spațiului și Mișcării, asemenea Suflet involuează inevitabil în regnul mineral scufundat până la Centrul de Stabilitate Planetară, ca să urce evolutiv puțin mai târziu.

Totuși, oricare nouă reascensiune din Centrul de gravitate terestru necesită anterior *dezintegrarea Sinelui*, Egoului, Eului psihologic. Aceasta, cum am spus, este *„cea de-a Doua Moarte”*.

Esența este îmbuteliată în ego, dizolvarea acestuia din urmă este indispensabilă pentru ca ea să se elibereze. În Centrul de Stabilitate Planetară se reface Puritatea Inițială

originală a oricărei esențe.

Urcă aceia care au dizolvat Egoul. Coboară cei care nu l-au dizolvat. Cei victorioși se convertesc în Buddha, în Maeștri. Cei care nu izbutesc, după cea de-a Doua Moarte se transformă în Elementali ai Naturii.

Este grav că Egoul nu are limite și ar continua etern desfășurându-se și dezvoltându-se; niciodată răul din lume nu ar avea limite, s-ar extinde victorios prin spațiile infinite și ar domina tot cosmosul.

În acest caz s-ar face nedreptate. Din fericire, Marele Arhitect al Universului a pus o barieră răului.

Cei care vor să se auto-realizeze intim propunându-și să evite coborârea în lumile infernale, trebuie să meargă pe calea REVOLUȚIEI CONȘTIINȚEI; aceasta înseamnă *să se separe și să se îndepărteze complet de Legea Evoluției și Involuției.*

Să cobori în Lumea îngropată este radical diferit de ascensiunea evolutivă pe suprafața Pământului. Recapitularea animalică în abis este de tip degenerativ, descendent, dureros. Recapitularea vegetaloidă în măruntaiele Pământului este înspăimântătoare, cei care trec prin asemenea proces par mai degrabă umbre care se strecoară pe ici, pe colo și pe dincolo în suferințe de nespus. Recapitularea involutivă descendentă minerală în măruntaiele lumii în care trăim este mai amară chiar decât moartea, creaturile se fosilizează, se mineralizează și se dezintegrează lent în zbuciumați imposibil de descris în cuvinte.

Este evident că distrugerea Sinelui, anihilarea Egoului, dizolvarea Sinelui în regiunile scufundate din Avernus este absolut indispensabilă pentru distrugerea răului din fiecare din noi. Desigur, numai prin moartea Egoului este posibilă eliberarea Esenței, atunci aceasta reapare și urcă la suprafața planetară, la lumina soarelui, ca să reînceapă un proces evolutiv în aceste două Legi Mecanice ale naturii.

Urcarea din nou se face totdeauna prin stările de mineral, vegetal și animal până la recucerirea stării de umanoid care odinioară s-a pierdut. Este clar că prin intrarea din nou în această stare, din nou ni se asigură încă o dată *108 existențe*, care, de asemenea sunt în relație cu cele *108 rotiri pe care Brahmanul indian le face în jurul Vacii Sacre* și dacă nu profităm de ele cum se cuvine, ne vor conduce pe drumul descendent, al coborârii spre Avernus.

Conștiința suferă atât procesele evolutive cât și cele involutive. Milioane de umanoizi au conștiința adormită, însă la intrarea în Abis, după cele 108 existențe, se trezesc în rău și pentru rău. Important în acest caz este că în toate felurile se trezesc deși este pentru a-și justifica propriile erori în lumile infernale.

Aceia care cred că ajung la auto-realizare cu timpul, prin Evoluție și dobândind multe experiențe, greșesc; cei care gândesc așa duc eroarea din secol în secol, din existență în existență, iar realitatea este că la sfârșit se pierd în Abis.

Coborârea în măruntaiele regnului mineral cu scopul de a elibera Esența din elementele indezirabile care într-o formă sau alta aderă la psihic se repetă o dată și încă o dată până la de *3000 de ori. Încheiate cele 3000 de perioade ale Marii Roți, orice fel de auto-realizare intimă devine imposibilă.*

Totuși, există în această Lege a Transmigrației Sufletelor ceva ce nu am spus; am amintit Legea Eternei Întoarceri, am menționat cealaltă Lege cunoscută ca Recurența; trebuie să mai clarificăm că aceste două amintite legi se dezvoltă și se desfășoară pe *linia spirală* a vieții.

Aceasta înseamnă că fiecare ciclu de manifestare se petrece în *spire sau în curbe de fiecare dată mai înalte* în marea linie spirală a Universului.

Cum aceasta de asemenea este un pic abstract, mă văd obligat să clarific mai bine, pentru ca voi toți să puteți înțelege în profunzime învățătura.

Când Esența scapă după cea de-a Doua Moarte, când apare din nou, când urcă iar la lumina Soarelui, evident transformată în gnom, trebuie să reînceapă un nou *proces evolutiv*, însă într-o *octavă superioară*. Aceasta înseamnă că asemenea creatură, Elemental mineral se va afla, fără îndoială, în regnul mineral cu o stare de conștiință superioară celei pe care a avut-o când a început evoluția similară în ciclul anterior de manifestare.

Continuând cu aceste explicații, nu trebuie să uităm că orice ciclu de manifestare include evoluții în regnurile mineral, vegetal, animal și uman (în acesta din urmă ni se acordă totdeauna 108 existențe). Dacă examinăm un melc, vom vedea curbă după curbă, ceva asemănător cu o scară de tip spiraloid; este evident că fiecare din aceste cicluri de manifestare se

dezvoltă în curbe de fiecare dată mai înalte.

Acum voi explica pentru care motiv există atâta varietate de Elementali minerali, vegetali, animalii și diferite grade de inteligență la umanoizi.

Desigur este foarte mare diferența între Elementalii minerali care pentru prima dată încep astfel și cei care deja au repetat același proces de mai multe ori.

Același lucru îl putem spune despre Elementalii vegetali și animalii ori despre umanoizi.

Cum ciclurile de manifestare sunt totdeauna 3000, ultimul dintre acestea se întâlnește într-adevăr într-o octavă foarte înaltă.

Acele Esențe care în cele 3000 de rotiri ale Roții *nu dobândesc Măiestria*, se absorb în Scânteia lor Virginală, ca să *se cufunde definitiv* în sânul Spiritului Universal de viață.

Este vizibil, clar și evident că în timpul ciclurilor de manifestare cosmică avem de trecut prin toate experiențele practice ale vieții.

Fără îndoială că oricare Esență care a trecut prin cele 3000 ele cicluri de manifestare a experimentat de asemenea de 3000 de ori ororile Abisului și, în consecință, a îmbunătățit și a dobândit auto-conștiința.

Așadar, asemenea Esențe au de fapt dreptul deplin la fericirea divină. Din nefericire, nu se pot bucura de Măiestrie; n-au dobândit-o și de aceea nu o au.

Evident, nu Scânteile Virgine sau Monadele Divine sunt cele care suferă, ci Esența, emanația amintitelor Scânteii, ceea ce avem de Suflet fiecare din noi.

Durerile trecute pentru fiecare Esență, desigur, vor fi bine recompensate, pentru că în schimbul atâtor suferințe se dobândește auto-conștiința și fericirea nelimitată.

Măiestria este ceva diferit; nimeni n-ar putea atinge Adeptatul fără cei *trei Factori* ai Revoluției Conștiinței, exprimați clar de Domnul nostru Cristos: „*cel care vrea să mă urmeze să se nege pe sine însuși, să-și ia crucea și să vină după mine*”.

Să te negi pe tine însuși înseamnă *dizolvarea eului*; să luăm crucea pe umerii noștri reprezintă *nașterea alchimică*, munca cu Maithuna (aspect despre care vom vorbi în temele ulterioare). Să-l urmăm pe Cristos echivalează cu *a ne sacrifica* pentru omenire, cu a ne da viața pentru ca ceilalți să trăiască.

Dacă în 3000 de cicluri de câte 108 vieți fiecare, nu se trăiesc acești trei factori ai REVOLUȚIEI CONȘTIINȚEI, orice poartă se închide și însăși Esența, convertită într-un Elemental inocent, se cufundă în sânul Marii Realități, adică în marele Alaya al Universului, în Spiritul Universal de Viață sau farabrahmatman, cum îl numesc indienii.

Cine eșuează definitiv, cine nu știe să profite de nenumăratele ocazii pe care aceste 3000 de perioade ni le oferă, *rămâne pentru totdeauna exclus din Măiestrie*. În acest din urmă caz, acea Scânteie Nemuritoare pe care toți o purtăm în interior, Monada sublimă, își culege Esența, adică principiile sale animice, o absoarbe în ea însăși și *se cufundă apoi în Spiritul Universal de Viață* pentru totdeauna.

Este clar că Monadele care n-au izbutit, nu dobândesc Măiestria; posedă Fericirea Divină, însă nu au legitimă auto-conștiință; sunt abia Scânteii ale Marelui Rug, nu se vor putea transforma în Flăcări... Aceste Scânteii Virginală se uită la Maeștri, la Zei cum furnicile se uită la umanoizi.

Aceste Monade care n-au dobândit sau n-au voit Măiestria, vor rămâne definitiv excluse din orice scară ierarhică. Precizez: nu toate Scânteile nemuritoare, nu toate Monadele sublime vor Măiestria.

Când o Monadă, când o Scânteie Divină dorește cu adevărat să atingă sublimul stadiu de „Monadă-Maestru”, desigur că atunci lucrează cu Esența sa, cu Sufletul său, trezind în acest Suflet infinite dorințe fierbinți de spiritualitate transcendentă.

□ ÎNTREBĂRI ȘI RĂSPUNSURI □

Î: — *Iubite Maestre, prin tot ceea ce Dvs. ați expus se pare, dacă nu mă înșel, că este chiar ceea ce a vrut să spună Domnul Krishna când a vorbit despre transmigația sufletelor și, la fel, Maestrul Pitagora, când s-a referit la metempsihoză. Așa este?*

R: — Ascult ce spune domnul care a pus întrebarea și este clar că mă grăbesc să-i răspund: prieteni, domnilor, desigur ceea ce afirm în această seară este documentat din India și Grecia. Prima cu minunata doctrină expusă de acel vechi Avatar indian numit Krishna și a doua cu doctrina lui Pitagora.

Evident, metempsihoză acelui mare filosof grec și doctrina transmigației Sufletelor predată de Avatarul indian sunt

identice în formă și în fond, din nenorocire oamenii tergiversează predarea și în cele din urmă o resping în mod arbitrar.

Î: — *Ilustre Maestru, ceea ce nu înțeleg este motivul pentru care distinse figuri recunoscute ca Maeștri, ca Doamna H.P. Blavatsky și Charles Lead-Beater, precum și Annie Besant, fondatori ai Societății Teosofice și persoane cu facultăți de clarviziune, claraudiențe și alte puteri, niciodată n-au fost atenți la faptele pe care atât Marele Kabir Iisus cât și Krishna, Pitagora și Dvs., Maestre Samael, le-ați predat; ba, din contră, au preconizat câte un tratat de mare recunoaștere în lumea școlilor pseudo-esoteriste că omul merge inexorabil pe calea ascendentă a Evoluției până ce, într-o zi, cu trecerea timpului ajunge la perfecțiune și să fie unul cu Tatăl. Ne puteți explica această nepotrivire?*

R: — Ascult un domn care pune o întrebare foarte importantă și indiscutabil că mă grăbesc să-i răspund cât mai bine.

Desigur, Legile Evoluției și Involuției lucrează în mod armonios și coordonat în întreaga natură. Fără îndoială că oricărei urcări îi urmează o coborâre, oricărei ascensiuni o decădere; apoi ar fi absurd să presupunem că Legea Evoluției ar fi ceva diferit.

Dacă urcăm pe un munte, desigur ajungem la vârf, apoi trebuie să coborâm. Așa este Legea Evoluției și Involuției, iubii mei frați.

Aceste două mari legi constituie axa mecanică a întregii naturi; dacă oricare din aceste două legi ar înceta să funcționeze măcar un moment, ar paraliza, de fapt, toate mecanismele naturale. Există evoluție în bobul care germinează, crește și se dezvoltă, există involuție în planta care se veștejește și moare.

Există evoluție în creatura care se dezvoltă în pântecul matern, în copilul care se naște, în adolescent, în tânăr, există involuție în acela care îmbătrânește și moare.

Procese evolutive și involutive sunt complet ordonate în această mare Creație.

Din nefericire, cei care sunt îmbuteliați în Dogma Evoluției nu mai sunt capabili să înțeleagă infinitele procese distructive și decadente din tot ce este, din tot ceea ce a fost și din tot ce va

fi.

Nici Evoluția, nici Involuția nu ne vor putea duce niciodată la auto-realizarea intimă a Ființei.

Dacă noi vrem cu adevărat să ne eliberăm, dacă în mod serios aspirăm la fericirea autentică, trebuie, de urgență și fără amânare, să ne punem pe calea Revoluției Conștiinței.

Putem sublinia ideea transcendentă și transcendentă, că nu se poate ajunge la Marea Realitate în vreme ce ne rotim neîncetat cu roata SAMSAREI.

La ce folosește, domnilor și doamnelor, să ne întoarcem neîncetat în această vale a plângerii, să evoluăm și să involuăm constant și să coborâm o dată și încă o dată în Lumile Infernale?

Datoria noastră este să trezim Conștiința ca să vedem drumul care are să ne conducă cu precizie absolută la eliberarea finală.

Desigur, multe inteligențe ilustre ale științei oculte au transmis omenirii, la sfârșitul secolului trecut și începutul acestui secol, un învățământ elementar, naiv.

Este clar că asemenea persoane și-au propus doar să predea public primele litere ale doctrinei secrete. Atunci nu se opreau prea mult în analiza legilor evolutive și involutive.

Deja Rudolf Steiner, în 1912, afirma că ei, inițiații din acea vreme au predat un învățământ incipient, elementar, dar că mai târziu se va da omenirii o doctrină esoterică superioară de ordin transcendentă.

Acum noi oferim acest tip de doctrină esoterică superioară.

Este apoi indispensabil să nu condamnăm sau să criticăm pe aceia care în trecut au lucrat într-un fel pentru omenire. Ei au făcut ceea ce au putut, acum noi trebuie să elucidăm și să clarificăm.

Î: — *Maestre, Dvs. spuneți că unele Monade au interes în a se auto-realiza și altele nu, deși toate emană din Absolut; eu credeam că toate au datoria să-și caute auto-realizarea. Îmi puteți explica mai pe larg despre asta?*

R: — Ascult vorbele unui tânăr și cu cea mai mare plăcere vreau să-i răspund; înainte de toate, prieteni, vreau să înțelegeți că Divinul, Dumnezeu, Spiritul Universal de Viață nu este dictatorial.

Dacă aceasta este realitatea, dacă acesta este adevărul,

dacă acesta nu aparține timpului, ar fi de tip dictatorial, ce soartă am putea aștepta?

Prieteni, Dumnezeu respectă așa chiar propria sa libertate; vreau să vă spun cu asta că în sânul divinului nu există dictaturi. Orice scânteie virginală, orice Monadă are deplină libertate ca să accepte sau să refuze măiestria, înțelegeți?

I: — *Cu ceea ce tocmai ne-ați explicat, Maestre, am putea spune că Monada este responsabilă pentru că Esența merge în Infern?*

R: — Văd în public o doamnă care cu toată sinceritatea mi-a pus o întrebare și este evident că mă bucur să-i răspund: domnilor și doamnelor, când o Monadă Divină vrea Măiestria este evident că o obține lucrând neîncetat Esența din interior, din partea cea mai profundă.

Este clar și evident că dacă Monada nu este interesată de Măiestrie, niciodată nu va trezi în Esența încorporată nici o aspirație intimă. Desigur, în acest caz, Esența lipsită de orice dorință fierbinte, cufundată în Ego, îmbuteliată în Sine, va pătrunde în Lumile Infernale. Apoi răspund, subliniind: da, Monada este culpabilă pentru eșuarea oricărei Esențe.

Dacă Monada ar lucra realmente cu Esența în mod profund, fără îndoială că aceasta din urmă n-ar coborî, neizbutind, în Tartarus.

I: — *Maestre, mă îngrozesc gândind că Esența mea a trecut prin suferință timp de 108 vieți înmulțite cu 3000, adică 324.000 de existențe umane pentru ca la finalul socotelilor să ajungă să trăiască în Absolut ca o Monadă ce n-a izbutit sau este fără auto-realizare. În aceste împrejurări, merită a fi făcute toate eforturile și sacrificiile posibile pentru a se auto-realiza cu multele suferințe pe care aceasta le implică, dat fiind că nu sunt absolut nimic în comparație cu cele pe care natura mi le va impune dacă aleg drumul neizbutirii. Dvs. nu credeți așa?*

R: — Distinse domn, bun prieten, permiteți-mi să evidențiez faptul că fiecare Scânteie Divină, că fiecare Monadă poate să aleagă drumul.

Fără îndoială că în spațiul infinit există trilioane de Monade absolut inocente, dincolo de bine și rău.

Multe dintre ele intenționează să dobândească Măiestria; din nefericire nu izbutesc. Milioane dintre ele n-au vrut niciodată

Măiestria; acum, cufundate în sânul Spiritului Universal de Viață, se bucură de autentică fericire divină pentru că sunt scânteii ale Divinității; din nenorocire nu posedă Măiestria.

Este clar că domnul are neliniști uriașe; asta se datorează faptului că Monada sa interioară îl animă și lucrează neîncetat; datoria sa este să meargă cu fermitate pe Cărarea muchiei de cuțit până ajunge la auto-realizarea intimă a Ființei.

I: — *Maestre, acestui fapt se datorează că multe persoane cărora dacă li se vorbește despre învățăturile gnostice, cu toate că receptează perfect ceea ce le explicăm, nu se decid să meargă pe drumul Revoluției Conștiinței? Vreți să spuneți că Monada lor nu lucrează pentru ca să poată continua pe drumul auto-realizării?*

R: — Tânărului care pune întrebarea vreau să-i răspund: trebuie să reflectăm profund ca să abordăm această problemă din diferite unghiuri; se întâmplă că multor Monade le place să meargă lent cu riscul ca Esențele lor să eșueze în fiecare ciclu de existențe umane; altele preferă să lucreze cu Esențele lor în mod intermitent, din când în când și în fine, sunt Monade care nu lucrează cu Esența lor niciodată.

Acesta este motivul pentru care nu toate persoanele care ascultă învățătura o acceptă cu adevărat. Totuși, este bine să știm că cineva care de exemplu în această existență n-a acceptat Evanghelia Noii Ere a Vărsătorului, poate s-o accepte în viațile următoare, totdeauna și când nu a adunat încă cele 108.

I: — *Maestre, aceste Monade care niciodată nu sunt interesate să lucreze cu Esența lor, aparțin planetei Terra sau există de asemenea alte planete?*

R: — Tinere, prietene, amintește-ți legea analogiilor filosofice, legea corespondențelor și a numerologiei: „așa cum este sus, așa este jos”.

Terra nu este singura planetă locuită din spațiul înstelat; pluralitatea lumilor locuite este o cutremurătoare realitate; aceasta ne invită să înțelegem că Monadele de pe alte planete de asemenea se bucură de libertate deplină ca să accepte ori să respingă Măiestria.

Personalitate, Esență, este ceva diferit. Cu asta vreau să spun în mod subliniat următoarele: nu toate personalitățile umane existente în alte lumi locuite din spațiul infinit au căzut atât de jos precum noi, locuitorii Pământului.

Prieteni, pe diferitele sfere din infinit există omeniri planetare minunate care merg în acord cu marile legi cosmice, însă, repet, nu toate Monadele vor Măiestria.

Infernuri există în toate lumile, în toate galaxiile, dar nu toate Infernurile planetare sunt locuite.

Soarele, de exemplu, este un astru minunat care cu lumina sa luminează toate planetele din Sistemul Solar Ors. Este interesant să știm că Lumile Infernale din Astrul Rege sunt complet curate; desigur în acest strălucitor soare nu se pot întâlni eșecuri cosmice; nici unul din locuitorii săi nu merg în involuția scufundată; creaturile care trăiesc în Astrul Rege sunt complet divine, Spirite Solare.

E bine să nu uităm că orice unitate cosmică ce apare la viață posedă inevitabil un regn mineral scufundat în infradimensiunile naturale.

Trebuie, totuși, să aprofundăm un pic mai mult această problemă și să înțelegem pe deplin că coborârea oricărei Esențe în locuința îngrozitoare a lui Pluton nu înseamnă totdeauna eșec definitiv.

Desigur că eșecul final este numai pentru Esențele, pentru Monadele care n-au dobândit auto-realizarea intimă în 3000 cicluri sau perioade de existență, mai bine zis 3000 de învârtiri ale roții SAMSAREI și ajungând la ultima dintre ele, cum am spus de atâtea ori, porțile se închid.

I: — *Venerabile Maestre, la începutul acestei importante dizertații ne-ați spus că la coborârea Esenței în Lumile Infernale se recapitulează stadiile animale, vegetale, minerale. Aveți amabilitatea să-mi explicați cuvântul „a recapitula”?*

R: — Cu cea mai mare plăcere voi da răspuns domnului: vreau ca Dvs., prietenii mei, să înțelegeți bine ce este recapitularea animaloidă, vegetaloidă și mineraloidă din abis.

Coborârea involuând în măruntaiele lumii subterane este radical diferită de ascensiunea evolutivă pe suprafața Pământului.

Recapitularea animaloidă în Abis este de tip degenerativ, involutiv, descendent, dureros.

Recapitularea vegetaloidă în măruntaiele Pământului este înspăimântătoare; cei care trec prin asemenea procese par mai degrabă umbre care alunecă pe ici și colo în suferințe de nepovestit. Recapitularea involutivă descendentă mineraloidă în

măruntaiele lumii în care trăim este mai amară decât însăși moartea; creaturile se fosilizează, se mineralizează și se dezintegrează lent în chinuri imposibil de explicat cu cuvinte.

După cea de-a Doua Moarte, Esența scapă, revine la lumina Soarelui ca să recapituleze procese similare în formă evolutivă, ascendentă, inocentă și fericită.

Există aici, prieteni, diferența între recapitulările involutive și evolutive.

În orice caz, toate aceste infinite procese involutive și evolutive sunt de tip exclusiv lunar și se desfășoară clar în interiorul melcului universal.

Î: — *Maestre, Dvs. ne-ați explicat că cu fiecare ciclu de existențe, Elementalii, în procesul evolutiv, trezesc Conștiința pentru că se trece în octave mai elevate. Această trezire a Conștiinței este poate rezultatul suferințelor prin involuție ori este rezultatul procesului ascendent?*

R: — Distinse prieten, este bine ca Dvs. să înțelegeți că Conștiința şuieră atât în procesele evolutive cât și-n cele involutive și prin urmare, datorită atâtor eforturi și sacrificii se trezește progresiv.

Milioane de umanoizi au Conștiința profund adormită, mai ales la intrarea în Abis, după cele 108 existențe ale oricărui ciclu de manifestare, se trezesc inevitabil în rău și pentru rău.

Interesant în acest caz este că oricum se trezesc, chiar dacă numai ca să-și justifice erorile în lumile Infernale.

Orice iluminat clarvăzător poate evidenția prin el însuși faptul că Elementalii inocenți sunt treziți în sensul pozitiv evolutiv.

Vedem două tipuri de Conștiință trează; primul cel al creaturilor inocente din natură; al doilea cel al umanoizilor care involuează în Abis.

Există o a treia categorie de oameni treziți: mă refer la Maeștri, la Zei, însă nu ei sunt cei de care ne ocupăm chiar în acest moment.

Desigur, în Roata SAMSAREI, învârtindu-se cu ea, există Conștiințe inocente trezite și de asemenea, creaturi care involuează în Abis, trezite în rău și pentru rău.

□ **AMINTIRI ANCESTRALE** □

„Pitagora îl dojeni într-o împrejurare pe un discipol care voia să dea cu piciorul într-un câine care lătra, zicându-i: «Nu

lovi acest câine, pentru că în lătratul lui tânguitor am recunoscut un prieten care a murit acum câțva timp».

Aceasta este înțeleapta Lege a «Metempsihozei», urâtă atâta de fanaticii Dogmei Evoluției”.

Samael Aun Weor - „Mesaj de Crăciun '67-'68”

Având ca scenariu amfiteatrul cosmic, vreau să povestesc în aceste pagini niște amintiri...

Cu mult timp înainte să apară din Haos această înlănțuire lunară despre care au vorbit atâția însemnați scriitori teosofi, a existat un univers din care au rămas acum numai urmele în registrele intime ale naturii...

Era într-o lume dintre acestea unde s-a întâmplat ceea ce voi povesti în continuare, cu scopul evident de a lămuri doctrina Transmigrației Sufletelor...

În acord cu dezideratele cosmice, pe acea planetă au evoluat și involuat șapte rase umane foarte asemănătoare cu cele din lumea noastră...

În timpul celei de-a cincea ei rasă rădăcină foarte asemănătoare cu a noastră, a existat abominabila civilizație a Kali-Yugăi sau Epoca de fier, așa cum în aceste momente o avem pe a noastră aici, pe Pământ...

Atunci eu, care eram doar un biet animal intelectual condamnat la pedeapsa de a trăi, devenisem din rău în mai rău, reîncorporându-mă neîncetat în organisme masculine și feminine, după pasivul și activul Karmei...

Mărturisesc fără ocolișuri că Mama mea Natura lucra inutil creându-mi corpuri. Eu le distrugeam totdeauna cu viciile și pasiunile mele.

Ca și cum era un blestem insuportabil, fiecare din existențele mele se repeta în linia spirală, în curbe și mai joase... Evident mă pornisem pe drumul involutiv, descendent.

Mă tăvăleam ca porcul în noroiul abject al tuturor viciilor și nici pe departe nu mă interesau temele spirituale...

Fără îndoială că devenisem un cinic iremediabil: desigur că orice fel de pedeapsă oricât de gravă fusese, era de fapt condamnată eșecului,...

Se spune că o sută opt mărgele are colierul lui Buddha și asta ne indică numărul de vieți care se acordă fiecărui Suflet...

Trebuie să subliniez, spunând că ultima dintre aceste o sută opt existențe a fost pentru mine ceva definitiv..., atunci am

intrat în involuția regnului mineral scufundat.

Ultima dintre aceste personalități a fost de sex feminin și este evident că după ce s-a tăvălit în patul lui Procust mi-a servit de pașaport pentru Infern...

În pânțele mineral al acelei lumi, blestemam, ofensam, insultam, fornicam înspăimântător și degeneram tot mai mult, fără ca vreodată să dau dovadă de căință...

Mă simțeam căzând în marea depărtare a trecutului; forma umană mă dezgusta; preferam să mă scufund între acele figuri abisale de animale; apoi păream plantă, umbră care se strecura pe ici și pe colo; în cele din urmă am simțit că mă fosilizez...

Să mă transform în piatră? Ce oroare!... Totuși, cum eram deja atât de degenerat, nu mai conta nici asta...

Să-l vezi pe leprosul din orașul morților vii căzându-i degetele, urechile, nasul, brațele și picioarele, desigur nu-i deloc plăcut; totuși, nici asta nu mă mișca...

Fornicam neîncetat în patul lui Procust cu orice larvă care se apropia și simțeam că mă stingeam ca o lumânare...

Viața în măruntaiele minerale ale acestei planete tare mă plictisea și de aceea, cum voiam să omor timpul atât de lung și de plictisitor, mă tăvăleam ca un porc în murdărie.

Mă slăbea înspăimântător, mă făcea bucăți și muream penibil; mă dezintegram cu o încetineală îngrozitoare...

Nu mai aveam nici măcar putere să gândesc (era mai bine așa). În cele din urmă am ajuns la cea de-a Doua Moarte despre care vorbește Apocalipsa Sfântului Ioan; îmi dădui ultima suflare și apoi...

Esența deveni liberă; mă văzui transformat într-un copil frumos; niște Devași, după ce m-au examinat cu atenție, mi-au permis să intru prin porțile atomice care permit întoarcerea la suprafața planetară, la lumina soarelui.

Desigur, Egoul, Sinele, Eul murise. Sufletul meu liber avea acum frumoasa formă a unui copil blând!... Ce să spun, Doamne! Cât de mare este mila lui Dumnezeu!...

Esența eliberată din Ego este în întregime inocentă și pură. Acel Eu, în măruntaiele acelei lumi s-a transformat în pulbere cosmică...

Cât timp am trăit în lumile infernale? Nu știu: poate opt mii sau zece mii de ani...

Acum, lipsit de Ego, m-am întors la calea de tip evolutiv; am intrat în regnul gnomilor sau pigmeilor, ființe care lucrează cu noroiul pământului, Elementali inocenți din mineral...

Mai târziu am intrat în paradisurile Elementale din regnul vegetal, reîncorporându-mă constant în plante, arbori și flori. Cât de fericit mă simțeam în templele Edenului primind învățături la picioarele Devașilor!...

Fericirea din paradisurile Jinas este de neconceput pentru rațiunea umană.

Fiecare familie din aceste Edenuri își are propriile temple și instructori proprii; ești plin de extaz la intrarea în sanctuarul portocalilor ori în capela familiei Elementale a minții sau în biserica eucaliptilor.

Vorbind de procese evolutive trebuie să spunem următoarele: „Natura non facit saltus” (Natura nu face salturi). Apoi este evident că stadiile mai avansate din regnul vegetal mi-au permis trecerea la stadiul animal.

Am început reîncorporându-mă în organisme foarte simple și după ce am avut milioane de corpuri am încheiat întorcându-mă în organisme de fiecare dată mai complexe...

Ca o precizare pentru aceste paragrafe, trebuie să confirm că încă păstrez amintiri foarte interesante despre una din acele atât de multe existențe, pe malul unui râu cu ape cântătoare care se arunca totdeauna vesel în albia de roci milenare...

Eram atunci o biată creatură, o specie foarte deosebită din genul Batracienilor. Mă mișcăm făcând salturi ici și colo, printre tufe.

Este evident că aveam deplină conștiință de mine însumi; știam că altădată am aparținut periculosului regn al animalelor intelectuale... Cei mai buni prieteni ai mei erau Elementalii acelor vegetale care-și aveau rădăcinile în malul râului și tăifăsuiau cu ei în limbajul universal...

Locuiam minunat la umbră, foarte departe de umanoizii raționali; când apărea vreun pericol, imediat mă refugiam în apele cristaline...

Am continuat întorcându-mă în diferite organisme, mai târziu am avut fericirea să mă reîncorporez într-un specimen dintr-o anumită clasă de amfibii foarte inteligente care, vesele, ieșeau din vijelioasele ape ale mării ca să primească razele solare pe plaja nisipoasă...

Când a venit teribila Parcă suverană, care îi face pe toți muritorii să tremure de frică, am spus ultimul adio celor trei regnuri inferioare și m-am întors într-un organism umanoid; așa am recucerit anevoios starea de animal rațional pe care o pierdusem cândva...

În această nouă stare a mea de biped tricerebrat sau tricentrat, rememoram, evocam insolite întâmplări din abis; nici pe departe nu voiam să mă întorc la lumea subterană; aspiram să profit cu înțelepciune de noul ciclu de o sută opt vieți care mi se acordau pentru auto-realizarea mea intimă...

Experiența trecută lăsase cicatrici dureroase în adâncul Sufletului meu; în nici un fel nu eram dispus să repet procesele involutive din lumile infernale.

Știam bine că roata Samsarei se învâртеște neîncetat în formă evolutivă și involutivă și că Esențele, după trecerea lor prin regnul animal intelectual, coboară de mii de ori în îngrozitoarea genune ca să elimine elementele subiective ale percepțiilor; însă în nici un fel nu mai voiam suferințe abisale și de aceea eram dornic să profit de noul ciclu de existențe raționale.

Pentru acea epocă, civilizația acelei planete ajunsese la culme; locuitorii acelei lumi aveau nave maritime și aeriene, orașe gigantice ultramoderne, industrie puternică și comerț, universități de toate felurile, etc., etc., etc.; din nenorocire, asemenea ordine a lucrurilor nu se coordona nicicum cu neliniștile spiritului...

Într-una din acele noi existențe umanoide ale mele, cu conștiința neliniștită, cum simțeam o teamă ciudată, m-am decis să mă informez, să cercetez, să caut drumul secret...

Un proverb din înțelepciunea antică spune: *„Când discipolul este pregătit, Maestrul apare”*.

Guru-ul, ghidul apăru ca să mă scoată din întuneric la lumină; el m-a învățat Misterele Vieții și ale Morții; el mi-a indicat cărarea muchiei de cuțit.

Așa am ghicit Misterul înfloririi de Aur; înțelegeam profund propria mea situație; știam că un biet homunculeț rațional era atât de singur, aspiram mai mult să devin un Om Adevărat și sigur că am reușit în acea mare zi cosmică, în acel alaltăieri sideral, cu mult înainte de Maharnvantara din Padma sau Lotusul de Aur.

Din nefericire pentru acele timpuri atât de îndepărtate,

când abia îmi începeam studiile esoterice la picioarele Maestrului nu aveam nici o avere; familia mea - locuitori ai acelei lumi - trăia în sărăcie; o soră care îngrijea de casă câștiga câțiva bani vânzând fructe și verdețuri în piață; eu o însoțeam, de obicei...

Într-o împrejurare m-au închis într-o închisoare groaznică fără nici un motiv...

Am petrecut mult timp după gratiile înfiorătoare ale acelei carcere; însă - și asta e curios - nimeni nu mă acuza; nu exista delict pentru a fi condamnat; era vorba de un caz foarte special și, culmea, numele meu nici măcar nu figura pe lista deținuților; desigur exista un anumit tip de persecuție secretă împotriva inițiaților; așa am ajuns să înțeleg.

Cu răbdare, în speranța vreunei ocazii, așteptam un moment norocos ca să scap...

De mai multe ori am încercat zadarnic, însă la sfârșit, într-o zi din atâtea, fără să știu cum sau de ce, paznicii au uitat de o ușă lăsând-o deschisă; desigur că nicicum nu voiam, nu eram dispus să pierd o atât de dorită ocazie: în câteva secunde ieșii din acea închisoare făcând apoi niște ocoluri în piață, ca să-i depistez pe polițaii care mă urmăreau și să văd dacă veneau după mine. Oricum încercarea mi-a reușit și m-am îndepărtat de acel oraș pentru totdeauna.

Închei prezentul capitol spunând că doar lucrând în Forja Aprinsă a lui Vulcan am reușit atunci să devin Om Autentic.

• 15. •

UNIVERSUL MINȚII •

„Procese de alegere împart mintea între băătăliile entităților și atunci imaginile interioare se ascund ca și stelele în spatele norilor grei ai raționamentului”.

Samael Aun Weor

□ **CE ESTE MINTEA?** □

„Gândirea este o funcție a corpului mental. Omul poate să gândească fără corpul fizic, într-un mod independent de materia creierului. Acest lucru este deja demonstrat de laboratoarele științifice, unde s-a ajuns la materializarea entităților dezîncarnate.

Encefalul este guvernat de minte, dar mintea nu poate fi guvernată de encefal. Encefalul este instrumentul emoțiilor și al conștiinței, dar nu produce nici emoțiile, nici conștiința. Acest

lucru este logic, nu poate fi refuzat de ignoranți. Logica este logică.

Aceste persoane care afirmă că creierul produce gânduri, emoții și conștiință sunt ignoranți, pentru că ei nu au studiat corpul Mental. Nici măcar ignoranții nu pot respinge acest lucru. Este necesar ca ignoranții să studieze”.

Samael Aun Weor - „Noțiuni Fundamentale de Endocrinologie și Criminologie”

Cei care cred că mintea este creierul greșesc. Mintea este energetică, subtilă, ea poate să devină independentă de materie, ea poate în anumite stări hipnotice sau în timpul visului normal, să se transporte în locuri îndepărtate pentru a vedea și asculta ceea ce se întâmplă în acele locuri.

În laboratoarele de parapsihologie se fac experimente cu persoane în stare de hipnoză.

Multe persoane în stare de hipnoză au putut să informeze detaliat asupra unor evenimente, persoane și situații care se întâmplau la o mare distanță în timpul transei hipnotice.

După desfășurarea acestor experimente, oamenii de știință au putut verifica veridicitatea acestor informații. Noi putem experimenta realitatea faptelor, exactitatea evenimentelor.

Aceste experimente și observații ale laboratoarelor de Parapsihologie au demonstrat că creierul nu este mintea.

Cu adevărat, putem spune că mintea poate să călătorească în spațiu și timp, independent de creier, pentru a vedea și asculta lucruri care se întâmplă în locuri care se găsesc la o anumită depărtare.

Realitatea acestor percepții senzoriale este deja demonstrată. Numai un nebun de legat sau un idiot ar putea nega realitatea acestor percepții.

Creierul este făcut pentru a percepe gândurile, dar creierul nu este gândul.

Creierul nu gândește. Cea care gândește este mintea. Creierul este doar instrumentul minții, dar nu este mintea.

Sfera gândurilor în care omul trăiește nu ar putea fi niciodată închisă în circumferința limitată a craniului. Dacă ar exista un astfel de om, ar fi omul cel mai nefericit din lume. Un om cu gândurile închise în craniu nu ar putea vedea, nici percepe lumea interioară. Se știe că atunci când corpul se

relaxează, „psiquis”-ul scapă și când este în altă dimensiune paralelă are loc acest proces, adică el nu are nevoie de creierul pe care l-a lăsat în corpul fizic.

Toate ființele umane pot învăța să-și utilizeze corect propria minte. Conștiința care se găsește în minte ar putea să călătorească în mod voluntar în spațiu și timp așa cum făceau marii clarvăzători ai trecutului.

Este urgent să știm cum și de ce funcționează mintea. Doar rezolvând acest „cum” și „de ce” putem face din minte un instrument util.

□ **DINAMICA MENTALĂ** □

„Acest trist Homuncul Rațional în mod greșit numit om este foarte asemănător unui vapor ratat echipat cu mulți pasageri stângaci și tenebroși. (Vreau să mă refer la Euri.)

Incontestabil, fiecare dintre acestea în particular, are propria sa minte, idei, concepte, opinii, emoții, etc., etc., etc.

În mod evident, suntem plini de infinite contradicții psihologice. Dacă am putea să ne vedem într-o oglindă mare așa cum suntem în interior, am rămâne îngroziți de noi înșine.

Tipul de Minte care la un moment dat se exprimă în noi prin diversele funcții cerebrale, depinde exclusiv de calitatea Eurilor în acțiune.

Este evidentă, clară și manifestă existența interioară a numeroase Minți, în fiecare dintre noi.

Cu siguranță nu suntem posesorii unei Minți Individuale, Particulare; avem multe Minți”.

Samael Aun Weor - „Cei Trei Munți”

În *Dinamica mentală* avem nevoie să știm cum și de ce funcționează mintea. Incontestabil, mintea este un instrument pe care noi trebuie să învățăm să-l folosim în mod conștient. Ar fi absurd ca acest instrument să fie eficient, dacă înainte nu am cunoaște cum și de ce funcționează mintea.

Când cineva cunoaște cum și de ce funcționează mintea, când cunoaște diferitele funcționalisme ale minții, el poate să o controleze și mintea se transformă într-un instrument util și perfect, într-un vehicul minunat cu care noi putem lucra în beneficiul umanității.

Avem nevoie, de fapt, de un sistem realist dacă vrem cu adevărat să cunoaștem potențialul mentalului uman.

În această epocă, există multe exerciții pentru controlul

minții. Există persoane care cred că anumite exerciții artificiale pot fi magnifice pentru controlul înțelegerii. Există școli, există multe teorii despre minte, multe sisteme, dar cum ar fi posibil să facem din minte ceva util? Trebuie să reflectăm că, dacă nu cunoaștem cum și de ce funcționează mintea, nu am putea ajunge să avem o minte perfectă.

Trebuie să cunoaștem diversele funcționalisme ale minții dacă vrem ca aceasta să fie perfectă. Cum funcționează, de ce funcționează? Acest „cum” și „de ce” sunt definitive.

Dacă, de exemplu, aruncăm o piatră într-un lac, vom vedea că se formează unde. Acestea sunt reacția lacului, apei, datorată pietrei. Într-un mod asemănător, dacă cineva ne spune un cuvânt ironic, acest cuvânt ajunge la minte și mintea reacționează datorită cuvântului; atunci rezultă conflictul.

Toată lumea are probleme, toată lumea trăiește în conflict. Am observat cu detaliu mesele de dezbateri ale multor organizații, școli, etc., nu se respectă unii pe alții. De ce? Pentru că nu se respectă pe ei înșiși.

Se poate observa senatul, camera reprezentanților sau, simplu, o masă de la școală: dacă cineva spune ceva, celălalt se simte atins, se enervează și spune ceva mai rău, cearta dintre ei sfârșindu-se într-un mare haos al membrilor mesei conducătoare. Acest fapt, că mintea fiecăruia reacționează la impacturile lumii exterioare, este foarte grav.

În realitate trebuie să apelăm la psihanaliza retrospectivă pentru a explora propria noastră minte. Este necesară auto-cunoașterea puțin mai înăuntrul intelectului. De exemplu, de ce reacționăm la cuvintele unei persoane? Noi suntem întotdeauna victime... Dacă cineva vrea ca noi să fim mulțumiți, ajunge o simplă batere pe umăr și câteva cuvinte plăcute. Dacă cineva vrea să ne vadă enervați, ajunge să ne spună câteva cuvinte dezagreabile.

Atunci unde este adevărata noastră libertate intelectuală? Care este ea? Cu siguranță, noi depindem de ceilalți, suntem sclavi. *Procese*le noastre psihologice depind exclusiv de celelalte persoane. Noi nu comandăm în propriile noastre procese psihologice și acest lucru este teribil.

Ceilalți ne comandă nouă și în procesele noastre intime. Un prieten vine neanunțat și ne invită la o petrecere; mergem în casa prietenului, ne oferă un pahar, ne vine greu să-l refuzăm și

Îl bem pentru a nu ne supăra prietenul; și apoi vine alt pahar, îl bem, apoi un altul, un altul, până când ajungem să ne îmbătăm. Așadar prietenul era proprietarul și stăpânul propriilor noastre procese psihologice.

Poate servi la ceva o astfel de minte? Dacă cineva ne comandă, dacă toată lumea are dreptul să ne comande, atunci unde este libertatea noastră intelectuală, care este ea?

Într-un mod neașteptat ne găsim în fața unei persoane de sex opus. Ne identificăm mult cu această persoană și apoi sfârșim prin a ajunge la adulter sau fornație. Înseamnă că această persoană de sex opus avea mai multă forță decât noi și a dominat procesele noastre psihologice, ne-a controlat, am fost supuși voinței sale. E aceasta libertate?

▣ **DOMINAREA MINȚII** ▣

Este clar că trebuie să devenim mai independenți de minte. Mintea este o închisoare, o carceră în care noi toți suntem prizonieri. Trebuie să evadăm din această celulă dacă vrem cu adevărat să știm ce este libertatea, această libertate care nu este a timpului, această libertate care nu aparține minții.

Înainte de toate, trebuie să considerăm mintea ca pe ceva ce nu este al Ființei. Din păcate, persoanele foarte identificate cu mintea spun: „gândesc!” și cred că ele sunt chiar mintea.

Există școli care se dedică întăririi minții. Fac cursuri prin corespondență și arată cum se dezvoltă forțele mentalului, etc., dar toate acestea sunt absurde. Nu îl corectăm întărind gratiile închisorii în care ne aflăm. Trebuie să distrugem gratiile pentru a cunoaște libertatea adevărată care, așa cum am spus înainte, nu este timpul.

Cât timp suntem în închisoarea intelectului, noi nu vom fi capabili să experimentăm adevărata libertate.

Mintea în ea însăși este o închisoare care ne face să suferim mult; nici o persoană nu a fost fericită cu mintea. Până acum nu se cunoaște nici un om care să fi fost fericit cu mintea. Mintea face nefericite toate creaturile. Momentul cel mai fericit pe care l-am trăit în viața noastră, a fost întotdeauna în absența minții, a fost un moment pe care nu-l uităm niciodată în viață; în astfel de momente noi cunoaștem ce este fericirea, dar acest lucru nu durează decât o clipă. Mintea nu știe ce este fericirea, ea este o închisoare!

Trebuie să învățăm să dominăm mintea, nu cea a aproapelui, ci a noastră proprie, dacă vrem să devenim independenți de ea.

Este indispensabil să învățăm să privim mintea ca pe ceva ce trebuie dominat, ca pe ceva ce trebuie împlânzit. Să ne amintim de divinul maestru Iisus intrând în Ierusalim călare pe măgar în duminica de Florii; acest *măgar* este mintea pe care trebuie să o stăpânim. Trebuie ca noi să fim pe măgar pentru ca să nu fie el peste noi. Din nefericire, persoanele sunt victimele minții pentru că ele nu știu să urce pe măgar. Mintea este un măgar foarte neîndemânatic, iar noi trebuie să-l dominăm dacă vrem cu adevărat să fim pe el.

Mintea în sine este egoul. Este urgent să distrugem egoul pentru ca substanța mentală să poată fi utilizată în mod transcendental.

Este important să ne eliberăm de gratiile minții neîndemânatic și, o dată ce ne eliberăm de minte, să învățăm să ne descurcăm în lumea Spiritului Pur fără minte, să știm să trăim în această cascadă de sunete care se găsește dincolo de minte și care nu aparține timpului.

Ceea ce există în minte este ignoranța. Adevărata înțelepciune nu se găsește în minte, ea este dincolo de minte. Mintea este ignorantă și de aceea cade în multe greșeli grave.

Ce proști sunt cei care fac propagandă mentală, cei care promit puteri mentale, cei care arată celorlalți cum să domine mintea aproapelui lor, etc. Mintea nu face fericit pe nimeni. Adevărata fericire este dincolo de minte. Nu putem ajunge să cunoaștem fericirea până în momentul în care vom fi independenți de minte.

În cele patruzeci și nouă de departamente ale mentalului se ascund toate și fiecare din „agregatele psihologice”. Este important să ne eliberăm de această minte egoică pentru a cunoaște realul, nu pentru a-l cunoaște în mod intelectual, ci pentru a-l experimenta cu adevărat.

□ **EUL ÎN MINTE** □

„Discipolii noștri trebuie să schimbe procesul raționamentului cu frumusețea înțelegerii. Procesul raționamentului separă mintea de Intim. O minte separată de Intim, cade în prăpastia magiei negre.

De multe ori, Intimul dă un ordin și mintea se manifestă cu

raționamentele sale. Intimul vorbește sub formă de presimțiri sau gânduri; mintea se exprimă raționând și comparând.

Raționamentul se bazează pe opinie, pe lupta conceptelor antitetice, pe procesul de alegere conceptuală, etc. Rațiunea divide mintea în lupta antitezelor. Conceptele antitetice transformă mintea într-un câmp de luptă.

O minte împărțită în luptele raționamentelor, în luptele antitetice ale conceptelor fracționează înțelegerea, transformând mintea într-un instrument inutil pentru ființă, pentru Intim. Când mintea nu poate servi de instrument Intimului, atunci servește de instrument Eului animal, transformând omul într-o ființă oarbă, neîndemânată, într-un sclav al pasiunilor și percepțiilor senzoriale din lumea exterioară.

Ființele cele mai neîndemânatice și pasionale care există pe pământ sunt tocmai marii raționaliști intelectuali. Intelectualul, din lipsa unui punct sau a unei virgule, pierde sensul frazei. Intuitivul știe să citească acolo unde Maestrul nu scrie și să asculte acolo unde Maestrul nu vorbește.

Raționalul este în totalitate sclav al simțurilor externe, iar sufletul său este neputincios precum luntrea pe care vântul o rățăcește pe ape. Raționaliștii spiritualiști sunt dintele cele mai nefericite ființe care există pe pământ. Au mintea plină în totalitate de teorii și iar teorii și şuieră îngrozitor neputând realiza nimic din ceea ce au citit”.

Samael Aun Weor - „Tarot și Kabală”

În lume există mulți oratori care uimesc cu elocința lor, dar sunt foarte puține persoanele care știu să asculte. A ști să asculți e foarte dificil. În realitate sunt puține persoanele care știu cu adevărat să asculte.

Când vorbește profesorul sau profesoara, conferențiarul, cei care ascultă par să fie foarte atenți, ca și cum ar urmări detaliat fiecare cuvânt al oratorului. Toți dau impresia că sunt foarte atenți și ascultă, că se gândesc în stare de alertă, dar în profunzimea psihologică a fiecărui individ există un **secretar care traduce** fiecare cuvânt al oratorului.

Acest secretar este eul, egoul, sinele însuși. Munca acestui secretar constă în a interpreta rău, în a traduce rău cuvintele oratorului.

Egoul traduce în acord cu prejudecățile, preconceptele și

temerile sale, orgoliul, neliniștile, ideile, memoria, etc., etc., etc. Elevii, elevele din școli, indivizii care împreună constituie auditoriul, care ascultă, în realitate nu ascultă deloc oratorul. Ei se ascultă pe ei înșiși, își ascultă propriul ego, iubitul ego machiavelic care nu este dispus să accepte realitatea, adevărul, esențialul.

Doar în stare de alertă, cu mintea spontană, liberă de greutatea trecutului, în stare de plină receptivitate, putem cu adevărat să ascultăm, fără intervenția acestui nefast secretar numit ego, eu însumi, el însuși.

Când mintea este condiționată de memorie, ea doar repetă ceea ce a acumulat.

Mintea condiționată de experiențele multor zile de ieri poate să vadă prezentul doar prin lentilele murdare ale trecutului.

Miștile brute, dure, deteriorate, degenerate nu știu niciodată să asculte, nu știu niciodată să descopere noul. Aceste miști pot să înțeleagă doar într-un mod înșelător traduceri absurde ale acestui secretar satanic numit ego, eu.

Dacă vrem să știm să ascultăm, dacă vrem să învățăm să ascultăm ca să descoperim noul, trebuie să trăim în acord cu filosofia fiecărui moment.

Trebuie să învățăm să trăim moment de moment, fără prejudecăți și preconcepțe luate din trecut. Trebuie să învățăm să vedem viața cu o minte deschisă.

Copiii și tinerii, băieți și fete au mintea mai elastică, ductilă, rapidă și alertă, etc.

Mulți sunt copiii și tinerii care-i întreabă cu plăcere pe părinți și profesori despre cutare sau cutare lucru. Ei doresc să afle ceva în plus, doresc să știe și de aceea pun întrebări, observă, văd câteva detalii pe care adulții le disprețuiesc sau nu le observă.

Pe măsură ce anii trec, pe măsură ce avansăm în vârstă, mintea se cristalizează puțin câte puțin.

Mintea persoanelor mai bătrâne este fixă, pietrificată, nu poate să se mai schimbe deloc.

Bătrânii sunt deja într-un fel și așa mor, ei nu se schimbă, ei privesc totul dintr-un punct fix.

Senilitatea bătrânilor, prejudecata, ideile fixe, gândirea fixă, etc., în ansamblu seamănă cu o rocă, o piatră care nu se

schimbă sub nici o formă.

Este urgent ca profesorii și profesoarele care se ocupă cu formarea personalității elevilor și elevelor să studieze foarte profund mintea, cu scopul de a putea orienta noile generații în mod inteligent.

Este dureros să înțelegem profund că pe parcursul timpului mintea se pietrifică puțin câte puțin.

Mintea este ucigașul realului, al adevărului. Mintea distruge dragostea.

Cel care ajunge la bătrânețe nu va fi capabil să iubească, deoarece mintea lui este plină de experiență dureroasă, de prejudecăți și de idei fixe ca vârful de oțel, etc.

Există bătrâni desfrânați care se cred încă capabili de iubire, dar ceea ce se întâmplă este că acești bătrâni sunt plini de pasiune sexuală senilă și confundă pasiunea cu iubirea.

Iubirea acestor bătrâni este imposibilă, pentru că mintea a distrus-o cu senilitatea, ideile fixe, prejudecățile, gelozia, experiențele, amintirile, pasiunile sexuale, etc., etc., etc.

Mintea este cel mai rău dușman al iubirii. În țările super-civilizate iubirea nu mai există, pentru că mintea persoanelor miroase a fabrici, conturi de bancă, schimburi și celuloid.

Există multe butelii pentru minte și mintea fiecărei persoane este foarte bine îmbuteliată.

Unii au mintea îmbuteliată în gelozie, în ură, în dorința de a fi bogați, în buna poziție socială, în pesimism, în atașamentul față de propria suferință, în problemele de familie, etc., etc., etc.

Persoanelor le place să-și îmbutelieze mintea. Par bizari cei care se decid cu adevărat să facă bucățele sticla în care mintea este îmbuteliată.

Trebuie să ne eliberăm mintea, dar persoanelor le place sclavia. Ar fi foarte bizar să întâlnim pe stradă pe cineva care să nu aibă mintea bine îmbuteliată.

Profesorii și profesoarele trebuie să-i învețe pe elevi, pe eleve toate aceste lucruri, trebuie să învețe noile generații să-și investigheze propria minte, să o observe, să o înțeleagă. Doar așa, prin înțelegere profundă, putem evita cristalizarea minții, congelarea ei, îmbutelierea ei.

Singura care poate transforma lumea este ceea ce se numește iubire; dar mintea distruge iubirea.

Trebuie să studiem propria noastră minte, să o observăm,

să o investigăm profund, să o înțelegem cu adevărat.

Doar așa, fiind proprii noștri stăpâni, ai propriei noastre minți, vom ucide ucigașul iubirii și vom fi cu adevărat fericiți.

Cei care fabulează pe tema iubirii, cei care trăiesc făcând proiecte pe tema iubirii, cei care doresc ca iubirea să acționeze în acord cu gustul și non-gustul lor, proiectele și fantezia, legile și prejudecățile, amintirile și experiența, etc. nu vor putea ști niciodată cu adevărat ce este iubirea. De fapt ei sunt convertiți în dușmani ai iubirii.

Este necesar să înțelegem bine ce sunt procesele minții în stare de acumulare de experiență.

Profesorul și profesoara își ceartă de multe ori elevii într-un mod corect, dar câteodată, în mod stupid, îi ceartă fără un motiv adevărat, just și nu înțeleg că această ceartă rămâne în mintea elevilor lor. Rezultatul acestui procedeu greșit este pierderea iubirii față de profesori și profesoare.

Mintea distruge iubirea și acest lucru nu trebuie să-l uite niciodată profesorii și profesoarele de școli, de colegii și de universități.

Este necesar să înțelegem profund aceste procese mentale care pun capăt Frumuseții iubirii.

Nu ajunge să fii tatăl sau mama unei familii; trebuie să știm să iubim. Tații și mamele cred că-și iubesc fiii și fiicele pentru că îi au, pentru că le aparțin, pentru că îi posedă, ca cineva care are o bicicletă, un automobil, o casă.

Acest simț al posesiei, al dependenței se confundă cu iubirea, dar nu va putea fi niciodată iubire.

Profesorii și profesoarele din a doua familie pe care o avem, școala, cred că își iubesc elevii pentru că le aparțin, pentru că îi posedă, dar aceasta nu este iubire. Simțul posesiei sau al dependenței nu este iubire.

Mintea distruge iubirea și doar înțelegând toate funcționalismele eronate ale minții, modul nostru absurd de gândire, obiceiurile noastre rele, obiceiurile automate, mecanice, modul greșit de a face lucrurile, etc. putem ajunge să trăim, să experimentăm cu adevărat ceea ce nu aparține timpului, ceea ce se numește iubire.

Cei care doresc ca iubirea să se transforme într-o piesă a propriei mașini de rutină, cei care doresc ca iubirea să meargă pe drumurile greșite ale propriilor prejudecăți sau invidii, temeri,

experiențe de viață, într-un mod egoist de a vedea lucrurile, etc., termină radical cu iubirea, pentru că aceasta nu se lasă niciodată supusă.

Cei care vor ca iubirea să funcționeze ca „eu vreau”, ca „eu doresc”, ca „eu gândesc” pierd iubirea, pentru că Cupido, zeul iubirii, nu este niciodată dispus să devină un sclav al eului.

Trebuie să eliminăm eul, eul însumi, el însuși, pentru a nu pierde Copilul Iubirii.

Eul este un ansamblu de amintiri, de temeri, de invidie, de mânie, de pasiuni, experiențe, egoism, gelozie, lăcomie, desfrâu, etc., etc.

Doar înțelegând fiecare defect separat, doar studiindu-l, observându-l direct, nu doar în regiunea intelectuală ci și în toate nivelurile subconștiente ale minții, fiecare defect psihologic începe să dispară. Noi murim și murim moment de moment. Astfel și doar așa vom ajunge la dezintegrarea eului.

Cei care vor să îmbutelieze iubirea în oribila butelie a eului, pierd iubirea. Ei rămân fără iubire, pentru că iubirea nu poate fi niciodată îmbuteliată.

Din nefericire, oamenii vor ca iubirea să se comporte în acord cu propriile obiceiuri, dorințe, etc. Oamenii vor ca iubirea să se supună eului și acest lucru este complet imposibil, pentru că iubirea nu se supune eului.

Cuplul de îndrăgostiți sau, mai bine zis, pasionați cred că iubirea trebuie să meargă fidel pe drumul propriilor dorințe, concupiscente, greșeli, etc. și în această privință se înșeală total.

„Să vorbim despre noi doi!” spun îndrăgostiții sau pasionații sexual (care abundă în această lume). Și apoi urmează conversația, proiectele, speranțele și suspinele. Fiecare spune ceva, își expune proiectele, dorințele, felul de viață și vrea ca iubirea să se miște ca o locomotivă pe șinele trasate de minte.

Cât de înșelați sunt acești îndrăgostiți sau pasionați! Cât de departe sunt ei de realitate!

Iubirea nu se supune eului și când cuplul vrea să-i pună lanțuri și să o supună, ea se retrage, lăsând cuplul în dizgrație.

Mintea are prostul obicei de [a compara](#). Bărbatul o compară pe logodnica sa cu o alta. Femeia compară un bărbat cu altul. Profesorul compară un elev cu un altul, o elevă cu o

alta, ca și cum nu toți elevii ar merita aceeași apreciere. Cu adevărat, compararea este abominabilă.

Cel care contemplă un frumos apus de soare, îl compară cu un altul, nu știe să înțeleagă cu adevărat frumusețea pe care o are în fața ochilor.

Cel care contemplă un frumos munte, îl compară cu un altul pe care l-a văzut ieri, el nu admiră cu adevărat frumusețea muntelui pe care îl are în fața sa.

Acolo unde există comparație nu există în realitate iubire adevărată. Tatăl și mama care-și iubesc copiii cu adevărat, nu-i compară niciodată cu nimeni; îi iubesc și asta este totul.

Soțul care-și iubește cu adevărat soția nu comite niciodată eroarea de a o compara cu cineva, o iubește și asta este totul.

Profesorul sau profesoara care-și iubește elevii și elevele nu face niciodată discriminări, nu-i compară niciodată între ei, îi iubește cu adevărat și asta este totul.

Mintea divizată de luptele contrariilor nu este capabilă să înțeleagă noul, se pietrifică, se congelează.

Mintea are multe regiuni profunde, locuri subconștiente, ascunzișuri, dar ceea ce este cu adevărat bun este Esența, Conștiința și ea este în mijloc.

Când dualismul se termină, când mintea devine integră, calmă, liniștită, profundă, când se oprește din comparat, atunci se trezește Esența, Conștiința și acesta trebuie să fie adevăratul obiectiv al educației fundamentale.

Să facem distincție între obiectiv și subiectiv. În *obiectiv* este conștiință trezită. În *subiectiv* există conștiință adormită, subconștiință.

Numai conștiința obiectivă poate să se bucure de cunoașterea obiectivă.

Informația intelectuală pe care o primesc acum elevii și elevele tuturor școlilor, colegiilor și universităților este subiectivă sută la sută.

Cunoașterea obiectivă nu poate fi primită fără conștiință obiectivă.

Elevii și elevele trebuie să ajungă mai întâi la autoconștiință și apoi la conștiința obiectivă.

Doar pe drumul iubirii putem ajunge la conștiința obiectivă și la cunoașterea obiectivă.

Trebuie să înțelegem complexa problemă a mentalului

dacă vrem cu adevărat să parcurgem drumul iubirii.

□ **SCLAVIA PSIHOLOGICĂ** □

„Nimeni nu poate în mod real să experimenteze Libertatea dacă conștiința sa continuă să fie îmbuteliată în eu, în sine.

Este urgent să înțelegem acest eu însumi, persoana mea, ceea ce sunt eu dacă dorim foarte sincer cucerirea libertății.

În nici un fel n-am putea scăpa de lanțurile sclaviei, dacă nu am înțelege înainte de toate această problemă a eului, tot ceea ce este legat de eu, de sine.

În ce constă sclavia? Ce ne face sclavi? Care sunt piedicile? Iată ceea ce trebuie să descoperim.

Bogați și săraci, credincioși și sceptici, toți sunt în mod hotărât prizonieri, cu toate că se consideră liberi.

Atâta timp cât conștiința, esența, adică ceea ce este mai demn în noi, va continua să fie îmbuteliată în sine, în eu, în poftele mele și în temerile mele, în dorințele mele și în pasiunile mele, în grijile mele și în violențele mele, în defectele mele psihologi ce, vom fi sigur în închisoare”.

Samael Aun Weor - „Marea Rebeliune”

Acasă și la școală, tații de familii și profesorii ne spun ceea ce trebuie să gândim, dar niciodată în viața ei nu ne arată cum să gândim.

A ști ce trebuie să gândim este relativ foarte ușor. Părinții noștri, profesorii noștri, tutorii, autorii de cărți, etc., etc., etc. sunt fiecare un dictator în felul lor. Fiecare vrea ca noi să ne gândim la scrierile lor, la cererile lor, la teoriile lor, etc.

Dictatorii minții abundă ca buruienile. Există peste tot o tendință perversă de a face sclav mintea celui alt, de a o îmbutelia, de a o obliga să trăiască după anumite reguli, în anumite școli, etc. Milioanele de dictatori ai minții nu au vrut niciodată să respecte libertatea mentală a persoanelor. Dacă cineva nu gândește ca și ei, îl califică pervers, ignorant, renegat, etc., etc., etc.

Toată lumea vrea să supună pe toată lumea; *toată lumea vrea să împiedice libertatea intelectuală a aproapelui.* Nimeni nu vrea să respecte libertatea gândirii celui alt. Fiecare se simte judecând, înțelept, minunat și vrea, cum este normal, ca ceilalți să gândească ca și el.

Mintea a fost supusă cu un mare abuz. Putem observa în felul acesta comercianții și propaganda pe care o fac prin ziare,

radio, televiziune, etc.

Propaganda comercială se face într-un mod dictatorial: „*Cumpărați săpunul cutare, cumpărați acești pantofi, acest lucru vă va costa următoarea sumă de bani, cumpărați imediat, nu lăsați pe mâine, acest lucru trebuie să se facă imediat!*” Singurul lucru care lipsește de spus: „*Dacă nu vă supuneți, veți ajunge la închisoare și vă vom asasina!*”

Tatăl vrea să-i impună cu forța copilului său propriile idei și profesorii de școli pedepsesc și pun note rele dacă tânărul sau tânăra fată nu acceptă într-un mod dictatorial ideile sale. Jumătate din umanitate vrea să facă sclavă mintea celeilalte jumătăți. Această tendință, de a face sclavă mintea celorlalți, o putem vedea când studiem paginile negre ale istoriei.

Peste tot au existat și există dictatori sanghinolenți care fac sclavă mintea popoarelor. Aceste dictaturi sanghinolente dictează ceea ce oamenii trebuie să gândească. Nefericire celui care încearcă să gândească liber! Inevitabil, el va fi închis în lagărele de concentrare din Siberia și va fi supus la munci forțate, va fi spânzurat, împușcat, exilat, etc. Nici profesorii, nici tații de familii, nici cărțile nu vreau să arate modul de gândire.

Persoanele sunt încântate să le oblige pe celelalte să gândească cum cred ele că trebuie. Este clar că fiecare este un dictator în felul său. Fiecare își crede propriile cuvinte, fiecare crede ferm că toți ceilalți trebuie să gândească ca și el, pentru că el este cel mai bun dintre toți.

Tații de familii, profesorii, patronii, etc., etc., etc. îi pedepsesc fără încetare pe subordonații lor.

Umanitatea are o oribilă tendință de a nu-i respecta pe ceilalți, de a influența mintea celuiilalt, de a o închide, de a o face sclavă, de a o îmbutelii, de a înlănțui nodul de gânduri al celuiilalt.

Soțul vrea să-și impună cu forța ideile sale proprii, doctrina sa în capul soției sale și soția vrea să facă același lucru.

Astfel, soțul și soția divorțează pentru că au o incompatibilitate de idei.

Cuplurile nu vor să înțeleagă necesitatea de a respecta libertatea intelectuală a celuiilalt.

Nici unul din soți nu are dreptul să facă sclavă mintea celuiilalt. Fiecare are dreptul la respect. Fiecare poate să gândească cum vrea, are dreptul să aibă religia sa, are dreptul

să fie în orice partid politic.

Copiii școlilor sunt obligați să gândească într-un anumit mod, dar nu li se arată modul de a guverna mintea.

Mintea copiilor este flexibilă, elastică, ductilă și cea a bătrânilor este dură, are deja o formă care nu se poate schimba, nici nu poate fi schimbată.

Mintea copiilor și a tinerilor este susceptibilă la multe lucruri și se poate schimba.

Copiii și tinerii li se poate arăta cum să gândească. Este foarte dificil a le arăta bătrânilor cum să gândească, pentru că ei sunt într-un anumit fel și mor așa. Foarte rar întâlnim în viață o persoană bătrână care să fie interesată de o schimbare radicală.

Mintea persoanelor se formează în timpul copilăriei lor. Este ceea ce părinților și profesorilor le place să facă. Ei adoră să dea o formă minții copiilor și tinerilor.

Orice minte care este pusă într-o formă devine, datorită acestui fapt, o minte condiționată, o minte sclavă.

Este necesar ca profesorii de școli să elimine lanțurile minții.

Este urgent ca profesorii să știe să dirijeze mintea copiilor către adevărata libertate, pentru ca aceștia să nu mai devină sclavi.

Este indispensabil ca profesorii să le arate elevilor lor modul de a gândi. Profesorii trebuie să înțeleagă că este necesar să-i învețe pe elevii lor drumul analizei, *meditația*, înțelegerea. Nici o persoană care înțelege nu trebuie niciodată să accepte un mod dogmatic. În primul rând este urgent să investigăm, să înțelegem, să căutăm înainte de a accepta.

Cu alte cuvinte, putem spune că nu este deloc necesar să acceptăm, ci trebuie să investigăm, să analizăm, să medităm și să înțelegem. Când înțelegerea este completă, acceptarea nu este necesară.

Nu servește la nimic să ne umplem capetele cu informații intelectuale, dacă ieșind din școli nu știm să gândim și continuăm ca automate vii, ca mașini, repetând aceeași rutină a tatălui, a bunicului, a străbunicului, etc.

Să repetăm totdeauna același lucru, să trăim viața ca niște mașini, de acasă la birou și de la birou acasă, să ne căsătorim pentru a ne transforma în mașini pentru fabricat copii,

acestea nu sunt viața, și dacă pentru acestea studiem și mergem la școală, la colegiu și la universitate, între zece și cincisprezece ani, ar fi mai bine să nu studiem.

Mahatma Gandhi a fost un om unic. Sacerdoții protestanți s-au așezat de multe ori în poarta sa, ore întregi luptând pentru a-l converti la creștinismul protestant. Gandhi nici nu a acceptat, nici nu a refuzat sfaturile lor; el le înțelegea, le respecta, și asta era tot. Mahatma spunea câteodată: „*Sunt brahman, evreu, creștin, mahomedan, etc., etc., etc.*”. Mahatma înțelegea că toate religiile sunt necesare pentru că ele conservă aceleași valori eterne.

Faptul de a accepta sau de a refuza o doctrină sau un concept arată lipsa de maturitate mentală. Când refuzăm sau acceptăm ceva, este pentru că nu am înțeles.

Unde există înțelegere, acceptarea sau refuzul este în plus.

Mintea care crede, mintea care nu crede, mintea care se îndoiește este o minte ignorantă.

Drumul înțelepciunii nu constă în a crede, a nu crede sau a se îndoii. Drumul înțelepciunii constă în a studia, a analiza, a medita și a experimenta.

Adevărul este necunoscutul clipă de clipă. Adevărul nu are nimic de a face cu ceea ce credem sau nu credem, nici cu scepticismul.

Adevărul nu este o chestiune de a accepta sau a nu accepta ceva. Adevărul este ceva legat de experiență, trăire și înțelegere.

Toate forurile de profesori trebuie, ca sinteză ultimă, să călăuzească elevii spre experiența realului, a adevărului.

Este urgent ca profesorii să abandoneze această tendință veche și dăunătoare care este totdeauna dirijată să fasoneze mintea plastică și ductilă a copiilor.

Este absurd ca persoanele adulte pline de prejudecăți, de pasiuni, de vechi preconcepte, etc. să vină să schimbe astfel mintea copiilor și a tinerilor, încercând să o folosească în acord cu ideile lor vechi și inutile.

Este mai bine să se respecte libertatea intelectuală a elevilor, repeziciunea și spontaneitatea lor creatoare. Profesorii nu au dreptul să închidă mintea elevilor.

Ceea ce este fundamental nu este să dictăm minții elevilor

ceea ce trebuie să gândească, ci să-i învățăm într-un mod complet cum să gândească.

Mintea este instrumentul cunoașterii și este necesar ca profesorii să-i învețe pe elevii lor să manipuleze cu înțelepciune acest instrument.

□ **REPREZENTĂRILE MINȚII** □

„Este necesar să eliminăm imaginația mecanică, pentru că ea împiedică progresul esoteric. Să vedem pentru asta exemplul unei femei care se aranjează în fața oglinzii, care își machiază marile cearcăne, care își pune enorme gene artificiale, care își rujează buzele, etc. O putem vedea îmbrăcată după ultima modă, observându-se în oglindă, admirându-se și fiind convinsă că este foarte frumoasă. Dacă i s-ar spune că este îngrozitoare, vanitatea i-ar fi rănită (mortal); această femeie are o fantezie teribilă, fantezia arătându-i o falsă imagine de o frumusețe extraordinară.

Fiecare din noi are un fals concept despre el însuși, total eronat (acest lucru este teribil!). Fiecare poate să se simtă genial, capabil să domine lumea cu o mare capacitate intelectuală. Fiecare este convins de acest lucru, dar dacă am putea să ne vedem cu adevărat, am ajunge să descoperim că ceea ce posedă personalitatea nu ne aparține, că ideile pe care le avem nu ne aparțin, ci le-am citit în cărți și că aceste idei sunt pline de cusururi morale. De aceea există puține persoane care au puterea de a se recunoaște cum sunt. Fiecare are o proiecție a fanteziei sale despre el însuși, și cum această formă nu este realitatea, ei nu s-au văzut niciodată cu adevărat și acest lucru este teribil și înspăimântător”.

Samael Aun Weor - Conferința „Imaginație și Fantezie”

Pe terenul practic al vieții, o persoană este o persoană și impresia sau reprezentarea mentală pe care o avem despre această persoană este un alt lucru. Acest lucru seamănă cu asemănarea care există între o persoană și fotografia sa. Persoana este persoană și fotografia sa este fotografia sa (impresia sau reprezentarea pe care ne-am făcut-o despre această persoană).

Așadar, pentru lumea simțurilor există *reprezentările sau Impresiile*, care sunt toate percepțiile pe care le avem din lumea exterioară prin simțuri, dar trebuie să știm de asemenea că

există „reprezentările minții”.

În lumile esoterice, în lumile interne, în lumea minții, aceste reprezentări sunt numite de „Fraternitatea Universală Albă”, „efigii”.

Ce diferență există între agregatele psihice și efigii?

Am spus că agregatele psihice, în ansamblul lor, constituie ceea ce numim ego. Fiecare agregat psihic e propria personificare a unui defect de tip psihologic, unde este închis un anumit procentaj ale conștiință intimă.

Dar reprezentările sau efigiile mentale sunt un lucru diferit. Trebuie să înțelegem că aceste reprezentări sunt din lumea fanteziei total subiective, că iubitul ego le proiectează. Reprezentările minții în relație cu eul sunt ca un film care apare pe ecran și individul care-l proiectează. Din nefericire, acest film care este creat de agregatul psihic în propria noastră minte ne conduce săraca noastră conștiință spre un vis profund.

Voi da, pentru cititori, un exemplu de efigii sau de reprezentări.

De mai mult timp, au trecut de atunci douăzeci de ani, aveam prostul obicei de a merge la cinema. Într-o zi văzusem un film puțin desfrânat. În acest film am putut vedea un cuplu care se iubea și se adora mult, etc.

Deci, după ce am văzut acest film, am încercat să-l uit, încercam să nu mă mai gândesc la scenele din acest film, dar în lumea minții se petrecea cu totul altceva. În această regiune mă situai cu corpul meu mental într-un salon elegant. Eram așezat la o masă și în fața mea se găsea o femeie foarte elegantă, aceeași cu cea pe care am văzut-o în film, cu aceeași față, același mod de a merge și vorbi, etc.

Este clar că mă găseam în fața unei reprezentări a acestei figuri din film care rămăsese depusă în mintea mea. Creasem această reprezentare, această efigie. Deodată mă simții obligat să cobor în lumea astrală, apoi mă văzui situat într-un templu, în fața unui mare maestru și a unui grup de inițiați. Îmi amintesc încă faptul că acest adept îmi dădu o scrisoare scrisă de el însuși; această scrisoare spunea: *„leșiți din templu imediat, dar cu INRI”*, adică conservând focul sacru, eu nu fornicașem, nici nu făcusem altceva asemănător.

Destul de trist, înțelesei greșeala mea. Mă îndreptai spre ușa de la intrare a acestui templu, dar, înainte de a ieși, mă

pusei în genunchi pe un scaun de rugăciune care se găsea aproape de ușă. Îmi cerui scuze și dintr-o dată persoana care mi-a dat scrisoarea se îndreptă spre mine. Această persoană era gardianul templului și îmi spuse:

— *Domnule, v-am ordonat să vă retrageți, supuneți-vă!*

— *Bine, dar doresc să vorbesc cu venerabilul.*

— *Acum acest lucru este imposibil, domnule. Poate puțin mai târziu, în acest moment este ocupat cu examinarea anumitor efigii (reprezentări).*

Nu am avut altă opțiune decât să ies din templu și, imediat, cu inima tristă, mă întorsei în corpul meu fizic. O dată ajuns în acest vehicul dens, mă concentraii asupra Cristosului, cerându-i iertare, recunoscându-mi greșeala de a fi fost în acel loc. Înțelegeam că am fabricat cu mintea o efigie și mă rugai milei divine să repete proba. Mă ascultă pentru că înțelegeai bine și noaptea următoare, în corpul mental mă găsi în același loc, la aceeași masă, cu aceleași persoane, cu aceeași doamnă, care nu era altceva decât o reprezentare mentală.

Când totul a reînceput să fie la fel cu noaptea precedentă, îmi amintii de scopul meu de căință și scosei spada mea înflăcărată omorând această doamnă mentală, apoi o dezintegrai pentru că era doar o formă mentală. Flacăra spadei îmi permise să o dezintegrez, să o transform în cenușă. O dată terminată această muncă, am coborât din nou în lumea astrală, pătrunzând în același mare templu al credinței interne. M-au primit sărbătorind cu bucurie, mă felicitară și apoi Buddha-ul meu interior (Ființa) mă instrui profund, mă aduse cu corpul mental în sala de cinema pentru a-mi arăta ce sunt aceste saloane. Vedeam că toate aceste săli erau pline de „larve”, care sunt reprezentări create de spectator, sunt forme mentale depuse în aceste locuri de „Magie Neagră”.

Buddha-ul meu interior mă informă asupra tuturor pericolelor care apăreau dacă mergeam la cinema. Îmi spuse că în loc să merg la cinema trebuia să-mi revăd viața interioară și îmi arăta anumite pagini din ea. Apoi apucă o spadă, o rupse și îmi spuse: *„În același fel poți să sfârșești și tu. Poți să-ți pierzi spada dacă continui să mergi în acel loc de magie neagră”*. I-am spus: „Doamne, nu mă voi mai întoarce în acele locuri” și din acel moment nu m-am mai reîntors la cinema.

Trebuie să înțelegem că tot ceea ce se vede la cinema,

mai ales lucrurile macabre, se reproduc în mintea persoanelor: aceleași figuri, aceleași forme... Cei care participă la acest film lasă numeroase larve care nu sunt altceva decât reprezentări, forme mentale a tot ceea ce au văzut pe ecran.

Astfel, în numele Adevărului, vă spun că un lucru sunt agregatele psihice și un altul reprezentările.

Morții, în general, pierd mult timp în „Devachan” și pot să vă spun că acest loc este un loc de fericire și de delicii, dar imaginile care fac viața morților agreabilă în acest „Devachan” sunt simple reprezentări vii ale familiilor lor, ale părinților, ale prietenilor pe care i-au lăsat pe pământ. Sintetizând, formele vii din „Devachan” sunt reprezentări sau efigii vii.

Aceste reprezentări sunt fantezii ale minții, sunt proiecții de iluzii care sunt departe de realitate, de aceea spun că morții pierd mult timp în Devachan, chiar dacă sunt mulțumiți să fie însoțiți de ființele iubite pe care le-au lăsat pe pământ. Acești morți nu-și dau seama că această lume de fericire sunt simple efigii mentale; dacă ei ar fi capabili să-și dea seama de acest lucru, ei s-ar trezi la realitate.

Trebuie să știți că în mintea fiecăruia din noi locuiesc multe reprezentări, unele de tip negativ și altele de tip pozitiv. Presupunem că avem în minte o reprezentare pozitivă a unui prieten pe care-l iubim. O persoană importantă ne vorbește împotriva acestui prieten, criticându-l etc.; ascultăm toate acestea și imaginea suferă o transformare în înțelegerea noastră și această figură se convertește într-o imagine creată de celelalte persoane, posibil cea a unui bandit, cea a unui hoț, cea a unui fals prieten, etc., etc.

În timpul nopții ni se poate întâmpla să visăm cu acest prieten; în nici un fel nu putem să visăm armonios, îl vedem că ne atacă, ne răspunde cu violență, visăm că ne înjunghie, etc. Reprezentarea acestui prieten rămâne alterată.

Este posibil ca cei care vorbesc împotriva prietenului nostru să îl judece greșit, dar reprezentarea în mintea noastră rămâne alterată și acest lucru este foarte grav, pentru că reprezentarea se transformă într-un demon care ajunge să împiedice drumul nostru esoteric. Iată unde duc greșelile grave de a asculta *bârfele*, *calomniile*, *șușotelile*, ceea ce se vorbește, etc.

Evident, în interiorul minții noastre există mii de

reprezentări care pot fi alterate dacă participăm la conversații negative, dacă dăm ascultare calomniilor, dacă-l ascultăm pe cel care vorbește, etc. De aceea și pentru alte motive, nu este convenabil să ascultăm cuvintele negative ale persoanelor; acest lucru este grav și, în profunzime, este o eroare. Atunci nu doar agregatele psihice (vii reprezentări ale defectelor noastre psihologice) constituie greutatea pe care o încărcăm în interiorul nostru.

A asculta conversații negative, a fi în cercul de discuții sau doar a asculta fraze negative duce la deformarea, de mai multe ori, a reprezentărilor de înțelegere și acestea, în lumile minții, constituie adevărați demoni care formează un obstacol de netrecut pentru trezirea conștiinței.

Putem numi cazurile multor persoane care în timpul nopții au totdeauna multe vise de tip negativ; de exemplu, câteodată visează că omoară alte persoane; ceea ce este grav este nu numai că ei încarcă negativ mentalul dușmanilor lor (cu reprezentări negative), ci își încarcă și propria minte.

Fără îndoială, noi nu trebuie să avem în minte nici reprezentări de tip negativ, nici de tip pozitiv. Chiar reprezentările de tip negativ sau pozitiv pe care le putem avea despre cineva sunt doar asta: o reprezentare, o proiecție iluzorie a minții noastre.

Mintea ar trebui să creeze anumite atitudini liniștite pentru a apropia ființa. De aceea avem nevoie ca personalitatea umană să devină pasivă. O personalitate pasivă este o personalitate *receptivă*; ea primește mesajele care vin din părțile cele mai elevate ale ființei. Fără îndoială, aceste mesaje trec prin centrii superiori ai ființei înainte de a intra în minte. Iată avantajul de a avea o personalitate pasivă. Când aceasta, din nefericire, este controlată de egourile cele mai grele, personalitatea persoanelor devine activă, pentru că este controlată de agregatele de ură, orgoliu, invidie, desfrâu, etc.

Dacă am ajunge să eliminăm din psiquis-ul nostru aceste elemente psihologice atât de grele, personalitatea noastră umană s-ar transforma ușor și mintea ar deveni receptivă la mesajele care coboară din părțile cele mai elevate ale ființei, prin centrii superiori ai psiquis-ului nostru.

Trebuie să creăm o minte receptivă, o minte care nu face niciodată proiecții, care primește întotdeauna în loc să

proiecteze. Evident, nu ar fi proastele obiceiuri de a accepta reprezentări de tip negativ sau pozitiv în diferitele profunzimi ale înțelegerii. Numai așa mintea ar putea prelua mesajele care vin din părțile cele mai înalte ale semenilor noștri.

Cât timp noi continuăm să alimentăm diferitele reprezentări ale înțelegerii, niciodată nu vom avea o minte receptivă, progresistă, cu adevărat ea ar fi condiționată de timp și durere.

Astfel analizând, vom vedea că trebuie nu doar să eliminăm agregatele psihice indezirabile, ci trebuie să dezintegrăm de asemenea absurdele reprezentări. Cu adevărat este o problemă dificilă pentru „Iluminarea” interioară încărcată de agregatele psihice și multele reprezentări.

Dacă studiem minuțios viața viselor, vom găsi în aceasta multe lucruri zadarnice și incoerente, multe aspecte subiective, imprecise, o cantitate de lucruri absurde, de fapte care nu sunt în realitate, care trebuie să ne invite să reflectăm.

Cineva, ca gnostic, trebuie să clarifice și să conceptualizeze ideile lucid, să caute iluminarea radicală; neclaritățile de orice specie sunt subiective. Din nefericire, reprezentările care ne încarcă în interior și diversele agregate condiționează în așa fel Conștiința, încât o mențin pe șinele neagreabile ale subconștiinței, ale inconștienței și ale infra-conștiinței. Vă invit să reflectați, vă invit să înțelegeți necesitatea de a ajunge la liniștea și la pacea minții.

• 16. •

• DESCHIDEREA MINȚII INTERIOARE •

„Mintea celui intuitiv plutește senină și liniștită, în mod plăcut, ca un izvor cristalin de frumusețe strălucitoare, între augurul sunet al gândirii”.

Samael Aun Weor

□ **CELE TREI MINȚI** □

„Personalitățile «kalkiene» sunt nerespectuase, nepoliticoase. Acest tip de personalitate a școlilor pseudo-esoterice și pseudo-ocultiste a pierdut nu numai simțul autenticului devotament și al adevăratei religiozități, ci și pe cel al venerației pentru Patriarhii antici. Astfel că umanitatea, putând fi condusă prin religii cu adevărat înțelepte, a degenerat în pedanterii ridicole, formându-se astfel «personalitatea kalkiană».

Trebuie să se știe confrunta o «personalitate kalkiană» cu una autentic esoterică. Care este diferența? «Personalitatea kalkiană» este plină de pedanterii, închisă în Dogma Evoluției, greșit informată asupra constituției interne a omului, nu cunoaște misterele tantrice, se teme de dezvoltarea Șarpelui Ignic în coloana vertebrală și, în plus, faptul de a fi „tobă” de teorii îi produce o senzație de auto-suficiență.

Incontestabil, «personalitatea kalkiană» este victima auto-înșelăciunii. Crede că a reușit totul, când nu a reușit nimic și cel mai rău este că a pierdut simțul venerației, a uitat adevărata și autentică religiozitate, a pierdut de asemenea umilința în fața Logosului Creator. Aceasta este «personalitatea kalkiană»”.

Samael Aun Weor - „Revoluția Dialecticii”

Există pretutindeni multe pușlamale ale intelectului fără orientare pozitivă și înveninate de scârbosul scepticism.

Desigur, veninul respingător al scepticismului a contaminat mințile umane într-un mod alarmant începând cu secolul al XVIII-lea.

Înainte de acest secol, vestita insulă Nontrabada sau Encubierta, situată în fața coastelor Spaniei a devenit vizibilă și tangibilă în mod constant.

Fără îndoială că această insulă se află situată în interiorul celei de-a patra verticale. Multe sunt povestirile legate de această insulă misterioasă.

După secolul al XVIII-lea, numita insulă s-a pierdut în eternitate, nimeni nu mai știe nimic despre ea.

În epoca Regelui Arthur și a cavalerilor mesei rotunde, elementalii naturii s-au manifestat pretutindeni, pătrunzând profund în interiorul atmosferei noastre fizice.

Sunt multe povestiri despre spiriduși, genii și zâne care abundau în verdele Erin, Irlanda; din păcate, toate aceste lucruri inocente, toată această frumusețe a sufletului lumii, nu mai este percepută de umanitate datorită pedanteriilor pușlamalelor intelectului și a dezvoltării nemăsurate a Egoului animalic.

În zilele noastre, pedanții râd de aceste lucruri, nu le acceptă, cu toate că în fond nu au ajuns nici pe departe la fericire.

Dacă oamenii ar înțelege că avem trei minți, alta ar fi cheștiunea, poate ar fi mai interesați de aceste studii.

Din nefericire, savanții ignoranți, încurcați în dificilele

labirinturi ale erudițiilor lor, nu au timp nici măcar să se ocupe serios de studiile noastre.

Acești bieți oameni sunt auto-suficienți, se hrănesc cu un intelectualism zadarnic, se gândesc că merg pe drumul drept și nici nu bănuiesc că se află pe un drum fără ieșire.

În numele adevărului trebuie să spunem în sinteză că avem trei minți.

Pe prima putem și trebuie să o numim *Minte Senzorială*, pe cea de-a doua o botezăm cu numele de *Minte Intermediară*. Pe cea de-a treia o numim *Minte Interioară*.

Acum să studiem fiecare din aceste trei Minți separat și în mod judicios.

Incontestabil, *Mintea Senzorială* își elaborează conceptele de conținut prin intermediul percepțiilor senzoriale externe. În aceste condiții Mintea Senzorială este extraordinar de grosolană și materialistă, nu poate accepta nimic care nu a fost demonstrat în mod fizic.

Cum conceptele de conținut ale Minții Senzoriale au la bază date senzoriale externe, fără îndoială nu poate ști nimic despre real, despre adevăr, despre misterele vieții și ale morții, despre suflet și spirit, etc.

Pentru pușlamalele intelectului, prinse în întregime de simțurile externe și închise în conceptele de conținut ale minții senzoriale, studiile noastre esoterice sunt o nebunie.

În interiorul rațiunii fără rațiune, în lumea absurdului, ei au dreptate prin faptul că sunt condiționați de lumea senzorială externă. Cum ar putea Mintea Senzorială să accepte ceva care nu este senzorial?

Dacă datele simțurilor servesc de resort secret pentru toate funcțiile Minții Senzuale, este evident că acestea din urmă trebuie să dea naștere unor concepte senzoriale.

Voi povesti, pentru a înțelege mai bine aceste cuvinte, ceva foarte interesant. A fost odată un mare Congres în Babilonia, în epoca splendorii egiptene. Au venit oameni din Asiria, Egipt, Fenicia, etc.

Tema era interesantă: se dorea să se știe, pe baza simplelor discuții analitice, dacă ființa umană are sau nu Suflet. E evident că cele cinci simțuri se degeneraseră destul de mult; doar așa ne putem explica de ce acești oameni au ales această temă ca subiect al Congresului. În alte timpuri, un astfel de

Congres ar fi părut ridicol; niciodată nu le-ar fi venit ideea „Lemurienilor” de a ține un astfel de Congres; oamenilor de pe Continentul „Mu” le era suficient să iasă din corpul fizic pentru a ști dacă au sau nu Suflet, și o făceau cu o incredibilă ușurință.

Au fost multe discuții, atât pro, cât și contra. În final s-a urcat la Tribuna Elocinței un mare înțelept asirian, inițiat în misterele Egiptului și a vorbit energic, spunând: *„Rațiunea nu poate ști nimic despre Adevăr, despre Real, despre Sufletul nemuritor; rațiunea servește doar pentru a susține o teorie spiritualistă sau una materialistă; ar putea elabora o teză spiritualistă cu o logică formidabilă; de asemenea ar putea structura, în opoziție, o teză de tip materialist, cu o logică asemănătoare...”*

Astfel că Rațiunea subiectivă, senzitivă, hrănită cu datele aduse de cele cinci simțuri, poate construi teze de tip spiritualist sau de tip materialist; atunci nu este ceva în care se poate avea încredere... Există un simț diferit, care este cel al PERCEPȚIEI INSTINCTIVE A ADEVĂRURILOR COSMICE (este o facultate a Ființei). Dar Rațiunea subiectivă nu poate, prin ea însăși, să ne dea cu adevărat nici o informație despre Adevăr, despre Real; Rațiunea senzitivă nu poate ști nimic despre Misterele Vieții și ale Morții...

Dumneavoastră nu puteți ști, cu raționalismele dumneavoastră, nimic despre Adevăr, despre Suflet sau despre Spirit; Mintea raționalistă nu poate ști nimic despre toate acestea...”

Acel om a vorbit cu multă elocvență și apoi s-a retras, s-a îndepărtat de orice scolasticism; a preferat să lase la o parte raționalismul subiectiv și să dezvolte în sine însuși acea facultate numită de el și care se cunoaște sub numele de „PERCEPȚIE INSTINCTIVĂ A ADEVĂRURILOR COSMICE”, facultatea pe care odinioară Umanitatea a avut-o, dar care s-a atrofiat pe măsură ce „Eul psihologic”, „Sinele” s-a dezvoltat...

Se spune că, departe de orice școală, acel înțelept Asirian provenit din Egipt, s-a dus să cultive pământul și s-a dedicat exclusiv acestei facultăți deosebite a Ființei.

Dacă mergem puțin mai departe, cum l-am informat deja pe cititorul răbdător, există o minte diferită de Mintea Senzorială, ne referim la Mintea Intermediară.

Mintea Intermediară este diferită, dar, fără îndoială, nu

știe nici ea nimic în mod direct despre real, se limitează la a crede și aceasta e tot.

În Mintea Intermediară se află credințele religioase, dogmele de nezdruccinat, etc.

Datele aduse de toate școlile religioase elaborează o trăsătură spirituală dogmatică și inadecvată în sărmăna minte umană. Acest mod de a gândi pe care l-am numi „credincios” este baza Minții Intermediare.

Dincolo de această Minte, dincolo de „a crede sau a nu crede” se află Mintea Interioară.

Mintea Interioară este fundamentală pentru experimentarea directă a adevărului.

Fără îndoială, Mintea Interioară își elaborează conceptele de conținut cu datele aduse de conștiința superlativă a Ființei.

Incontestabil, conștiința poate experimenta realul. Fără îndoială, conștiința știe totul despre adevăr.

Totuși, pentru a se manifesta, conștiința are nevoie de un *mediator*, de un instrument de acțiune, iar acesta în sine însuși este Mintea Interioară.

Conștiința cunoaște direct realitatea fiecărui fenomen natural și prin intermediul Minții Interioare o poate demonstra.

Ar fi indicată deschiderea Minții Interioare cu scopul de a ieși din lumea îndoielilor și a ignoranței.

Iisus, Marele Kabir, îi avertizează pe discipolii săi, spunându-le: „*Feriți-vă de aluatul saducheilor și al fariseilor*”.

Este evident că Iisus Cristosul s-a referit cu acest avertisment la doctrinele materialiştilor saducheii și ale fariseilor ipocriți.

În Evangheliile, mintea Senzorială, cu toate teoriile sale, este cunoscută ca „ALUATUL SADUCHEILOR”, adică al doctrinelor materialiste, ateiste, ca Dialectica marxistă, de exemplu. Acestea sunt doctrine ale simțurilor.

„ALUATUL FARISEILOR” corespunde Minții Intermediare. Și cine sunt „Fariseii”? Sunt cei care asistă în Templele lor, în Școlile, Religiile și Sectele lor, pentru ca toți să îi vadă. Ascultă Cuvântul, dar nu îl realizează în ei înșiși. Sunt ca omul care se privește într-o oglindă și pleacă; asistă doar la ritualurile lor pentru ca alții să îi vadă, dar nu lucrează niciodată asupra lor înșiși, și acest lucru este foarte grav. Se mulțumesc cu simple credințe, nu îi interesează transformarea intimă. Își pierd în

întregime timpul în mod mizerabil și eșuează.

Domnul Emmanuel Kant, filosoful, face o distincție între „*Critica Rațiunii Subiective*” și „*Critica Rațiunii Pure*”; fără îndoială că Rațiunea Subiectivă, raționalistă nu ne-ar putea aduce niciodată nimic care să nu aparțină lumii celor cinci simțuri. Intelectul, în sine însuși, este raționalist și subiectiv; întotdeauna când aude despre Reîncarnare sau despre Karma, cere dovezi, demonstrații; dar adevărurile, care pot fi percepute doar de Mentea Interioară, nu ar putea fi demonstrate oamenilor senzitivi.

A cere dovezi despre aceasta în lumea senzorială externă, echivalează cu a cere unui bacteriolog să studieze microbii cu un telescop, sau a cere unui astronom să studieze stelele cu un microscop...

Cer, da, dar dovezile nu se pot da Rațiunii Subiective, pentru că aceasta nu vede nimic ce nu aparține lumii celor cinci simțuri. Teme ca cea a Reîncarnării, a Karmei, a vieții după Moarte, etc., aparțin, de fapt, exclusiv Minții Interioare și niciodată Minții Senzoriale.

Prietene cititor, dacă Rațiunea este un element sărac în cunoaștere, te gândești că soluția se află în Mentea Intermediară? Desigur că nu! În credințe se află numai dogmatism, fanatism și ignoranță supremă.

Fără îndoială, credința conștientă este ceva diferit. A se face distincție între credința conștientă și credința dogmatică. Credințele se află înmagazinate în Mentea Intermediară, credința conștientă este caracteristică Minții Interioare.

Credința conștientă este percepția directă a realului; înțelepciune fundamentală; trăire a celui ceva care se află dincolo de corp, de sentimente și de minte.

Din nefericire există întotdeauna tendința generală de a confunda credința dogmatică cu credința conștientă. Deși pare paradoxal, accentuăm următoarele: „CEL CARE ARE CREDINȚĂ ADEVĂRATĂ NU ARE NEVOIE SĂ CREADĂ”.

Astfel încât credința autentică este înțelepciune trăită, cunoaștere exactă, experiență directă.

S-a întâmplat timp de multe secole că s-a confundat credința dogmatică cu credința conștientă și acum e nevoie de multă osteneală pentru a-i face pe oameni să înțeleagă că credința autentică este înțelepciune adevărată și niciodată

credințe zadarnice.

Funcționalismele înțelepte ale minții interioare au ca resorturi intime toate aceste date extraordinare ale înțelepciunii conținute în conștiință.

Cine și-a deschis Mintea Interioară își amintește viețile sale anterioare, cunoaște misterele vieții și ale morții, nu din ceea ce a citit sau nu a citit, nu din ceea ce a spus sau nu a spus altcineva, nu din ceea ce s-a crezut sau nu, ci din experiență directă, trăită, extrem de reală.

Ceea ce spunem nu-i place minții senzoriale, nu poate accepta așa ceva pentru că iese din domeniul său, nu are nimic de a face cu percepțiile senzoriale externe, este ceva departe de conceptele sale de conținut, de ceea ce au învățat-o în școală, de ceea ce a învățat din cărți, etc., etc., etc., Ceea ce spunem nu este acceptat nici de Mintea Intermediară pentru că, de fapt, îi contrazice credințele, neagă ceea ce preceptorii religioși au făcut-o să învețe pe de rost.

Înțelegem din toate acestea că nici Mintea Senzorială, nici Mintea Intermediară nu ne servesc pentru cunoașterea Adevărului. Să ne îndepărtăm, cum spunea Iisus Cristosul, de „ALUATUL SADUCHEILOR ȘI AL FARISEILOR” și să ne gândim la deschiderea MINȚII INTERIOARE.

Cum s-o deschidem? Este evident că nu ar fi posibil să deschidem Mintea Interioară fără să învățăm SĂ GÂNDIM ÎN MOD PSIHOLOGIC.

Incontestabil, când cineva începe să se observe pe sine însuși, este un semn că a început să gândească psihologic.

Cât timp cineva nu admite realitatea propriei sale psihologii și posibilitatea de a o schimba fundamental, fără îndoială, nu resimte necesitatea auto-observării psihologice.

Când cineva acceptă doctrina celor mulți și înțelege necesitatea de a elimina diferitele euri pe care le poartă în psihicul său cu scopul de a elibera conștiința, esența, fără îndoială începe de fapt și din proprie inițiativă auto-observarea psihologică.

În mod evident, eliminarea elementelor nedorite pe care le purtăm în psihicul nostru stă la baza deschiderii Minții Interioare.

Toate acestea arată că numita deschidere este ceva care se realizează în mod gradat, pe măsură ce anihilăm elementele

nedorite pe care le purtăm în psihicul nostru.

Fără îndoială, cine a eliminat elementele nedorite din interiorul său sută la sută, și-a deschis sută la sută mintea interioară.

O persoană va avea astfel credința absolută. Acum veți înțelege cuvintele lui Cristos, când a spus: *„Dacă ați avea credință cât un grăunte de muștar, ați muta munții din loc”.*

□ **ORGANIZAREA PSIHICULUI** □

„Când vorbesc despre ORGANIZAREA PSIHICULUI, trebuie să știți cum să înțelegeți. Trebuie să manevrăm energii, să știm să le folosim; să nu ne identificăm (pentru a nu ne risipi zadarnic energiile), să nu uităm de noi înșine.

Când cineva uită de sine însuși și se identifică, atunci nu poate da formă psihicului, nu poate face să se structureze în mod inteligent, în sine însuși, pentru că risipește zadarnic energiile. Acest lucru trebuie repede înțeles, dragii mei frați.

Astfel, un Om adevărat este un Om care și-a economisit energiile și care, prin intermediul lor, și-a putut crea Corpurile Existențiale Superioare ale Ființei. Un Om adevărat este cel care a primit principiile sale sufletești și spirituale. UN OM PERFECT este cel care a dezintegrat, am spune, toate «elementele psihice inumane» și care în locul acestor «elemente indezirabile» a dat formă OMULUI INTERIOR”.

Samael Aun Weor - Conferința „Intuiția”

Un suflet vine pe lume și, fără nici un efort, primește un corp fizic, un corp minunat, cu cincisprezece milioane de neuroni în serviciul său.

Pe măsură ce copilul crește, Mintea Senzorială se va deschide puțin, iar aceasta din urmă, prin ea însăși, se va informa prin intermediul percepțiilor senzoriale externe. Mintea Senzorială, așa cum am afirmat, își elaborează conceptele sale de conținut îndeosebi cu datele aduse de aceste percepții, motiv pentru care ea niciodată nu poate ști ceva despre REAL; procesele sale raționale sunt subiective. Se mișcă într-un cerc vicios: cel al percepțiilor senzoriale externe...

Acum veți înțelege puțin mai bine ceea ce este Rațiunea Subiectivă în sine însăși. Dar trebuie să se facă o diferențiere netă între Rațiunea Subiectivă și Rațiunea Obiectivă.

Este evident că, copilul trebuie să treacă prin procesele educaționale: grădiniță, școală primară, gimnazială, liceu, până

la facultate. Rațiunea Subiectivă se hrănește cu toate datele pe care diferitele instituții școlare le aduc, dar în realitate nici un Institut didactic nu ar putea da copilului, tânărului sau adolescentului date exacte despre CEVA ce nu aparține timpului, despre ACEST CEVA care este REALUL.

Într-adevăr, prieteni, speculațiile Rațiunii Subiective îl conduc pe intelectual pe terenul absurd al utopismului sau, în cel mai bun caz, pe cel al simplor păreri de tip subiectiv, dar niciodată la experiența adevărată a ACESTUI CEVA care nu aparține timpului, a ACESTUI CEVA care este ADEVĂRUL.

În schimb, Rațiunea Obiectivă (care din nefericire nu primește nici o instruire și pentru care nu există școli) rămâne mereu abandonată. Procesele raționale ale Rațiunii Obiective ne conduc la postulate exacte și perfecte, dar copilul dintr-un loc în altul este educat în mod subiectiv; pentru el nu există nici o formă de instituție superioară.

Datele pe care simțurile le aduc Minții subiective a adolescentului (Minții Senzoriale, am spune), toate chestiunile școlare, de familie, sunt doar empirice și subiective și acest lucru este lamentabil.

La început, copilul nu și-a pierdut încă CAPACITATEA DE UIMIRE. El rămâne uimit în fața unui fenomen oarecare: o jucărie frumoasă îi trezește uimirea, iar copilul se distrează cu jucăriile lui. Dar, pe măsură ce va crește, pe măsură ce Minte sa Senzorială va primi date de la școală, de la liceu, CAPACITATEA DE UIMIRE va dispărea, și va sosi clipa când copilul va deveni tânăr, un tânăr care și-a pierdut complet această capacitate.

Din nefericire, datele pe care cineva le primește la liceu, la școală, în centrele educaționale, în academii, în universități, etc., servesc doar pentru a hrăni Minte Senzorială și nimic mai mult. Astfel, cu aceste sisteme de educație actuale, singurul lucru ce se obține este doar formarea unei PERSONALITĂȚI ARTIFICIALE.

În numele adevărului, trebuie să spunem că materiile care se studiază în prezent în Institutele didactice nu au nici o legătură cu diferitele părți ale Ființei. De aceea servesc doar pentru a falsifica cei cinci cilindri ai mașinii organice, pentru a distruge CAPACITATEA DE UIMIRE, pentru a dezvolta Minte Senzorială și pentru a ne forma o personalitate falsă și aceasta

este tot.

Trebuie să înțelegem că Mintea Senzorială, oricât de cultă ar părea, nu ar putea niciodată să scoată pe cineva din automatismul și din mecanicitatea în care se află toți oamenii, toată lumea.

Dacă la această cheștiune adăugăm dogmele credinței, ipotezele spirituale, ipotezele religioase ale Minții Intermediare, este evident că ființa umană se află în prezent pe un drum fără ieșire, un drum pe care nu poate exista o transformare radicală.

Un lucru este simplul om animal, adică „animalul intelectual” și altceva (cu adevărat foarte diferit) este adevăratul OM PSIHOLOGIC. Spunând cuvântul „om” includ de asemenea, desigur, și femeia...

Ne naștem cu un corp fizic minunat, dar în realitate, trebuie să facem ceva mai mult...

A forma corpul fizic nu este greu (îl moștenim), dar a forma OMUL PSIHOLOGIC, este dificil.

Pentru a forma corpul fizic nu trebuie să lucrăm asupra noastră înșine, dar pentru formarea OMULUI PSIHOLOGIC, trebuie să lucrăm asupra noastră înșine.

Se încearcă ORGANIZAREA PSIHICULUI pentru a crea OMUL PSIHOLOGIC, care este adevăratul om, în sensul cel mai complet al cuvântului. A se face distincție, deci, între „animalul intelectual” și adevăratul și autenticul OM PSIHOLOGIC.

Noi trebuie să lucrăm asupra noastră înșine dacă dorim să creăm un astfel de Om. Fără îndoială, în noi există o luptă: Mintea Senzorială și Mintea Intermediară sunt dușmanele declarate ale Minții Interioare.

Mintea Senzorială, de exemplu, se identifică cu orice împrejurare. Dacă ne aflăm la un banchet, ne identificăm într-atât cu mâncarea, că devenim lacomi. Dacă ni se aduce un pahar, ne identificăm atât de mult cu vinul, încât devenim bețivi. Dacă întâlnim în drumul nostru o persoană de sex opus (fascinantă, interesantă), ne identificăm atât de mult cu ea, încât sfârșim prin a forna sau ne transformăm în adulteri. În aceste împrejurări și în acest fel nu este posibilă crearea OMULUI PSIHOLOGIC.

Dacă trebuie să începem munca de creare a OMULUI PSIHOLOGIC de undeva, va trebui să lucrăm asupra noastră înșine, să nu ne identificăm niciodată în nici o împrejurare și să

ne auto-observăm în fiecare clipă.

Există oameni care au greșit drumul. Există Societăți, Ordine, Loji, Religii, Secte care pretind a organiza psihicul uman prin anumite maxime de „aur”: comunități care pretind, printr-o maximă sau alta, a se comporta în toate împrejurările vieții cu scopul de a obține ceva ce ei numesc „purificarea”, „sfințenia”. Trebuie să analizăm urgent toate acestea...

Este evident că o maximă oarecare, de tip etic, religios nu ar putea niciodată servi drept ghid pentru diferitele evenimente ale vieții. O maximă structurată chiar cu LOGICA SUPERIOARĂ a lui Uspensky, de exemplu, n-ar putea niciodată crea cu adevărat un nou Cosmos, nici o nouă Natură.

Să ne limităm strict la o maximă, cu scopul de a ne organiza psihicul, ar fi absurd. Aceasta ar însemna să devenim sclavi...

Astfel încât, trebuie să reflectăm asupra multor cataloage etice și coduri morale, cu „maxime de aur”. Toate aceste reguli sau „maxime” niciodată nu pot transforma pe nimeni. Pe lângă aceasta, sunt factori pe care trebuie să-i analizăm, înainte ca cineva să poată începe munca de organizare a psihicului.

Incontestabil, un enunț demonstrativ, pe cât de bogat și perfect ar fi, ar putea fi fals și, ceea ce este și mai rău, intenționat fals.

Astfel că, încercând o transformare a noastră înșine trebuie să devenim puțin mai individuali (nu vreau să spun „egoiști”). A se înțelege aceasta ca A ÎNVĂȚA SĂ GÂNDIM MAI BINE și într-un mod independent și perfect.

Multe sentințe sacre („maxime de aur”, cum am spus, aforisme pe care toată lumea le consideră perfecte) nu pot servi cu adevărat drept etalon pentru a reuși o transformare autentică și o organizare a psihicului în interiorul nostru.

Este vorba despre ORGANIZAREA PSIHICULUI INTERN, și trebuie să ieșim din acest raționalism subiectiv și să trecem la fapte: să ne confruntăm cu propriile noastre greșeli, așa cum sunt; să nu dorim niciodată să le justificăm, să nu încercăm să fugim de ele, să nu încercăm să ne dezvinovățim.

Trebuie să devenim mai serioși; în ANALIZĂ, trebuie să fim mai judicioși, mai înțelegători. Dacă nu căutăm într-adevăr să fugim, atunci putem să lucrăm asupra noastră înșine pentru a obține organizarea OMULUI PSIHOLOGIC și să încetăm de a mai

fi simple „animale intelectuale”, ca până acum.

Auto-observarea psihologică este de bază. Este nevoie cu adevărat să ne auto-observăm clipă de clipă, secundă de secundă. Cu ce scop? Unul! Care? Pentru a ne descoperi defectele de tip psihologic, pentru a le descoperi pe terenul faptelor, pentru a le observa direct, judicios, fără evaziuni, fără dezvinovățiri, fără evadări de nici un fel.

O dată ce un defect a fost descoperit corect, atunci și numai atunci, putem să-l înțelegem...

Mulți, când încearcă să înțeleagă o greșală, o justifică sau o ascund de ei înșiși și acest lucru este absurd. Sunt alții care, descoperind un defect sau altul în ei înșiși, încep cu Minte lor (am spune teoretică) să facă speculații și acest fapt este foarte grav, pentru că, așa cum am spus, speculațiile Minții (pur subiective) vor ajunge forțat pe terenul utopismului...

Astfel, dacă se dorește înțelegerea unei greșeli, speculațiile pur subiective trebuie să fie eliminate și pentru a fi eliminate este necesar să fie observată direct greșeala. Doar astfel, printr-o corectă observare, este posibilă corectarea tendinței spre speculație.

O dată ce cineva a înțeles integral un oarecare defect psihologic în toate nivelurile Minții, atunci își poate oferi luxul de a-l sfărâma, de a-l dezintegra, de a-l reduce la pulbere cosmică. Mentea, prin ea însăși, poate denumi un defect oarecare cu diferite nume, îl poate trece de la un nivel la altul, îl poate ascunde de sine însăși și de ceilalți, dar nu l poate niciodată dezintegra.

Am spus de multe ori înainte: avem nevoie de o putere care să fie superioară Minții, de o putere care într-adevăr poate reduce la cenușă oricare defect de tip psihologic.

Din fericire, această putere există în adâncul psihicului nostru. Mă refer desigur la Stella Maris, la Fecioara Mării, care este o variantă a propriei noastre Ființe, dar derivată. Dacă ne concentrăm asupra acestei FORȚE VARIANTE care există în interiorul nostru (și pe care egiptenii o denumeau „ISIS”, aztecii „TONANTZIN”, iar romanii „DIANĂ”, etc.) vom fi ajutați. Atunci, defectul respectiv va putea fi redus la pulbere cosmică.

Un oarecare „agregat psihic”, vie personificare a uneia sau alteia din greșeli, o dată ce a fost dezintegrat, eliberează un procentaj din ceea ce se numește „ESENȚĂ”. Este clar că în

interiorul oricăreia dintre aceste „sticle” cunoscute ca „agregate psihice” există ESENȚĂ sau CONȘTIINȚĂ ANIMICĂ închisă. Sfărâmând o greșală sau alta, procentajul de ESENȚĂ înmagazinat aici va fi eliberat.

De fiecare dată când un procentaj de Esență Buddhică este eliberat, crește de fapt și de drept procentajul Conștiinței. Astfel, pe măsură ce sfărâmăm „agregatele psihice”, procentajul de Conștiință trează va crește, și când totalitatea „agregatelor psihice” va fi redusă la cenușă, Conștiința se va trezi în întregime.

Dacă am sfărâmat doar cincizeci la sută din „elementele nedorite”, evident vom avea cincizeci la sută Conștiință Obiectivă, trezită. Dar dacă reușim să sfărâmăm sută la sută „agregatele psihice nedorite”, obținem, de fapt și de drept sută la sută Conștiință Obiectivă. Astfel că pe baza multiplicărilor neîncetate, Conștiința noastră va străluci de fiecare dată mai tare; acest lucru este evident...

A obține trezirea absolută este ceea ce dorim cu aceste studii. Avem nevoie de o transformare radicală. Avem nevoie de o Revoluție completă a Dialecticii pentru a intra, fără alte teorii, pe acest Drum îngust, strâmt și greu care ne conduce la eliberarea finală...

□ **IMAGINAȚIE, INSPIRAȚIE ȘI INTUIȚIE** □

„La înălțimea sprâncenelor, în prelungirea Coloanei Vertebrale există un Centru Magnetic extraordinar; vreau să mă refer, desigur, la «Biserica din Filadelfia». Cine își trezește acest centru, devine CLARVĂZĂTOR; poate vedea prin sine însuși și în mod direct, dimensiunile a patra, a cincea, a șasea și a șaptea și atunci va avea concepte diferite.

Dincolo de centrul Clarviziunii, atât de indispensabil pentru a cunoaște prin noi înșine și în mod direct ce se întâmplă când cineva moare, ce se petrece când cineva se naște, ce sunt Misterele Vieții și ale Morții, există, de asemenea, alt centru extraordinar: mă refer acum la centrul glandei Pineale, centrul pe care Apocalipsa îl numește «Biserica din Laodicea». Cel care vrea să obțină trezirea acestui centru minunat, va deveni INTUITIV în cel mai înalt grad; dar se întâmplă astfel: trebuie să distingem procesele raționale de cele intuitive.

Rațiunea se bazează pe procesul opțiunii; intuitivul nu are nevoie să raționeze: știe totul «pentru că da» pentru că știe,

fără procesul deprimant al opțiunii.

Vorbesc despre PUTERILE PSIHICE, despre PSIHOLOGIA EXPERIMENTALĂ, revoluționară și transcendentă. De aceea am venit în seara aceasta: să vorbesc cu voi, pentru că doresc ca voi să vă ridicați la stadiul de Supra-Om. A venit ceasul să luptăm cu adevărat pentru o transformare radicală; în interiorul nostru există, în stare latentă, puteri formidabile, dar este nevoie să le trezim, să ieșim din această stare de slăbiciune în care ne aflăm...

Zi de zi suntem victimele împrejurărilor, nu știm să le conducem; suntem victime și nimic altceva decât Victime!"

Samael Aun Weor - Conferința „Psihologia Experimentală”

Acum să aprofundăm puțin problema capacităților. Intellectul în sine însuși este una din capacitățile cele mai grosolane în Nivelurile Ființei; dacă dorim să reducem totul la intelect, nu vom ajunge niciodată la înțelegerea adevărurilor cosmice. Fără îndoială, există dincolo de intelect, altă capacitate de cunoaștere; vreau să mă refer la IMAGINAȚIE.

Această facultate a fost mult subestimată. Unii chiar o numesc depreciativ „nebuna casei” (nume nedrept, pentru că dacă nu ar fi fost imaginația, nu ar fi existat gravura, automobilul, calea ferată, etc.).

Savantul care face o invenție, trebuie mai întâi să o imagineze și apoi să creeze această imagine pe hârtie. Arhitectul care vrea să facă o casă, va trebui mai întâi să o imagineze și apoi va putea trasa planul.

Că există două feluri de Imaginație? Nu o putem nega. Pe prima am putea-o numi „IMAGINAȚIE MECANICĂ”; acest fel de Imaginație este chiar FANTEZIA, constituită din resturi de memorie și este chiar dăunătoare.

Mai există în realitate și alt tip de Imaginație: este „IMAGINAȚIA INTENȚIONATĂ” sau „IMAGINAȚIA CONȘTIENTĂ”...

Natura însăși are Imaginație, acest lucru este evident. Dacă nu ar avea Imaginație, toate creaturile Naturii ar fi oarbe, dar grație acestei facultăți puternice, există perceperea, se formează imaginile în CENTRUL PERCEPTIV AL FIINȚEI sau CENTRUL PERCEPTIV AL SENZAȚIILOR. Imaginația creatoare a Naturii a dat naștere multiplelor forme existente în tot ceea ce există.

Pe vremea „Hiperboreenilor” și a „Lemurienilor” nu se folosea intelectul, ci Imaginația; atunci ființa umană era inocentă și spectacolul minunat al Cosmosului se reflecta ca într-un lac cristalin în Imaginația sa. Era o altfel de Umanitate; astăzi produce durere vederea multor oameni care și-au pierdut propria Imaginație, adică li s-a degenerat în mod înspăimântător această facultate.

Este posibil să dezvoltăm Imaginația și aceasta ne va duce dincolo de Mintea Senzorială, aceasta ne-ar conduce spre GÂNDIREA PSIHOLOGICĂ. Doar Gândirea Psihologică ne poate deschide porțile Minții Interioare; dacă cineva își dezvoltă Imaginația, poate învăța să Gândească Psihologic...

IMAGINAȚIA, INSPIRAȚIA și INTUIȚIA sunt cele trei drumuri obligatorii ale Inițierii; dar dacă rămânem închiși exclusiv în funcționalismele senzoriale ale aparatului intelectual, nu va fi posibil să urcăm treptele Imaginației, Inspirației și Intuiției...

Nu vreau să spun că intelectul nu ajută; departe de mine această afirmație. Orice facultate este utilă în interiorul orbitei sale, o planetă oarecare e utilă în interiorul orbitei sale, dar în afara ei ar fi inutilă și catastrofală. Același lucru se întâmplă cu capacitățile ființei umane: au orbita lor. A dori să scoți rațiunea de pe orbita sa este absurd, pentru că se ajunge la scepticismul materialist.

De ce mulți oameni, să-i numim studenți ai pseudo-esoterismului și ai pseudo-ocultismului, atât de la modă în timpurile noastre, luptă întotdeauna împotriva îndoielilor? De ce mulți trăiesc „zburând” din școală în școală și, în final, îmbătrânesc fără a fi realizat nimic?

De-a lungul experienței am putut observa că cei care rămân închiși în raționamente, cei care vor să dovedească Adevărul cu intelectul, eșuează, pentru că comit greșeala de a vrea să studieze astronomia (vorbind în mod simbolic) cu microscopul sau să studieze bacteriologia cu telescopul.

Dacă dorim ca fiecare facultate să fie la locul ei, pe orbita sa, este evident că trebuie să respingem „de la început” doctrinele „SADUCHEILOR” și ale „FARISEILOR” și să învățăm să GÂNDIM ÎN MOD PSIHOLOGIC.

Trebuie să urcăm pe scara Imaginației, apoi să trecem la a doua treaptă, care este cea a Inspirației și în final să ajungem la adevărata Intuiție...

Cum se dezvoltă Imaginația? Se pot realiza exerciții științifice. Pentru binele cititorilor noștri să vedem unul din ele:

Se așează un pahar de sticlă în apropierea cuiva. Pe fundul paharului se pune o oglindă și se adaugă apă și câteva picături de mercur. Persoana se concentrează chiar asupra centrului apei și asupra apei, astfel încât privirea să traverseze sticla.

Se va încerca să se vadă, în această apă „LUMINA ASTRALĂ”, se va face un mare efort pentru a o vedea. La început nu se va vedea nimic, aceasta e evident. După un timp de exercițiu, această apă se va vedea cu culori, se va începe să se perceapă „LUMINA ASTRALĂ”. Dacă după un timp, cineva va merge, de exemplu, pe o stradă, se va vedea o „bandă de lumină” deosebită, iar dacă trece o mașină o va putea contempla pe aceasta mișcându-se prin acea „bandă de lumină”.

Va veni o zi în care nu va mai fi nevoie de paharul cu apă pentru a vedea, pentru că facultatea deja s-a dezvoltat. Atunci se va vedea aerul de diferite culori, se va vedea „AURA” oamenilor. Fiecare persoană are o AURĂ DE LUMINĂ în jurul său și aceasta capătă diverse tonalități. Albastru, de exemplu, indică spiritualitate. O „Aură” verde închis indică neîncredere sau gelozie. Verdele strălucitor, scepticism. Griul plumburiu, egoism. Griul închis, tristețe, melancolie. Roșul strălucitor mânia sau minciună. Roșu sângerieu, închis, desfrânare. Negru, ură. Galbenul, inteligență. Portocaliul, orgoliu. Violetul, mistică transcendentală, elevată, etc.

În mod evident, pentru a ajunge să vedem astfel Aura oamenilor, trebuie să lucrăm mult cu acest exercițiu. În fiecare zi va trebui să-l practicăm, cel puțin zece minute. Dacă cineva poate practica jumătate de oră, perfecționarea va fi mai rapidă, în mod logic.

Interesant la acest exercițiu este că se poate practica trei ani la rând, fără nici o zi în care să nu fie practicat. Astfel, dacă cineva călătorește, va trebui să-l practice acolo unde va ajunge: la hotel sau unde va putea, dar să nu lase ziua să treacă fără a practica exercițiul.

Dacă cineva ar avea această tenacitate în viață, pentru a nu rata nici măcar o zi, acest cineva ar dobândi IMAGINAȚIA OBIECTIVĂ sau CLARVIZIUNEA, care este alt termen dat

Imaginației... Desigur, acesta n-ar fi singurul exercițiu pentru dezvoltarea acestei facultăți, putem apela și la sistemul meditației, astfel:

Așezați într-un fotoliu comod, cu corpul bine relaxat sau culcați în pat, cu capul spre nord, trebuie să ne imaginăm sămânța unui trandafir. Aceasta a fost plantată cu atenție într-un pământ negru și fertil. Să ne imaginăm că o udăm cu apa pură a vieții, să vizualizăm procesul de creștere, cum răsar tulpina și cum în, sfârșit, apar crengile și frunzele, până când acestea din urmă acoperă toată planta. Să ne imaginăm în final cum apar bobocii care se vor deschide ca niște splendizi trandafiri.

În stadiul de „MANTEIA”, cum spun Inițiații din Eleusis, trebuie să ajungem să simțim în noi înșine chiar parfumul pe care îl răspândesc acele petale de trandafiri.

A doua parte a muncii imaginative constă în vizualizarea procesului morții tuturor lucrurilor. Imaginați-vă cum acele petale mirositoare vor cădea încetul cu încetul, ofilite; cum acele crengi, care altădată erau puternice, vor deveni, cu timpul, un mănunchi de vreascuri, iar în final sosește vântul, uraganul și împrăștie toate frunzele și toate vreascurile...

Meditația profundă asupra procesului nașterii și al morții tuturor lucrurilor, practică asiduă, zilnic, e limpede că ne va da, cu timpul, „PERCEPȚIA INTERIOARĂ” profundă, a ceea ce am putea numi „LUMEA ASTRALĂ”.

Trebuie să-i avertizăm pe toți aspiranții că orice exercițiu esoteric, inclusiv acesta, cere CONTINUITATEA SCOPURILOR, pentru că dacă azi practicăm, iar mâine nu, ne înșelăm pe noi înșine și doar pierdem timpul. Fiind cu adevărat harnici în „Munca Esoterică” este posibil să dezvoltăm această facultate prețioasă a Imaginației... Dacă vreodată în timpul meditației, apare în Imaginația noastră ceva nou, ceva diferit în legătură cu trandafirul, este un semn că am progresat deja. La început, imaginile nu sunt colorate, dar pe măsură ce lucrăm, se îmbracă în multiple culori încântătoare. Astfel progresăm în „Munca Interioară Profundă”...

Avansând puțin mai mult, Imaginația ne va conduce la amintirea existențelor noastre anterioare. Incontestabil, cine și-a dezvoltat în sine însuși facultatea imaginativă, poate încerca să găsească sau să înțeleagă ultima clipă a existenței sale

trecute. În această „Oglindă Translucidă” a Imaginației sale, se va reflecta patul său de muribund. Astfel că cineva ar fi putut să moară pe câmpul de bătlie sau într-un accident și ar fi interesant să vedem ce s-a întâmplat în ultima clipă a existenței trecute...

Continuând acest proces atât de minunat, aflat în legătură cu Imaginația, am putea încerca să cunoaștem nu numai ultima clipă a existenței anterioare, ci penultima sau antepenultima, să cunoaștem în această existență cum a fost bătrânețea noastră, tinerețea, adolescența, copilăria...

Astfel, vom verifica prin experiență directă „Legea Eternei Reîntoarceri a tuturor lucrurilor”. Nu intelectul e cel care poate să verifice această Lege și să dovedească dacă am mai trăit înainte; cu intelectul putem discuta, afirma sau nega, dar acestea nu înseamnă a verifica.

Imaginația sau Clarviziunea va deschide porțile „Paradisurilor Elementale ale Naturii”. Dacă încercăm să percepem cu Imaginația un copac, dacă medităm asupra lui, vedem că este format dintr-o mulțime de frunze mici, etc., dar dacă aprofundăm puțin, vedem viața intimă a copacului, ceea ce am putea numi ca „ELEMENTAL” sau „SUFLET”.

Când cineva se află în stare de extaz, percepe Conștiința vegetală; este evident că atunci vede cu claritate perfectă ce este o „CREATURĂ ELEMENTALĂ” care are viață, care nu este perceptibilă pentru cele cinci simțuri, care nu este perceptibilă pentru capacitatea rațională, care este exclusă total din procesul senzorial...

Este interesant de știut că în faze superioare se poate ajunge la a conversa cu „ELEMENTALII” (fără îndoială, în cea de-a Patra Verticală există surprize insolite). „Pământul Făgăduinței” despre care ne vorbește Biblia, este chiar cea de-a Patra dimensiune, a Patra Verticală a Naturii, „Paradisul Terestru”, „Pământul Promis”, unde din râurile de apă pură a vieții izvorăște lapte și miere...

Imaginația creatoare este, fără îndoială, oglinda sufletului; dezvoltând-o prin reguli esoterice exacte, ea ne va aduce verificarea celor afirmate aici. Vă invit la analiză psihologică, să dezvoltați această facultate de cunoaștere cunoscută din totdeauna ca Imaginație...

Imaginația creatoare permite cuiva să știe prin sine însuși

că Pământul este un organism viu. O afirmație neoplatonică spunea că: „Sufletul Lumii este crucificat pe Pământ”... Acest „Suflet al Lumii” este un ansamblu de Suflete, de vieți care palpită și sunt reale. Pentru oamenii „Hiperboreeni”, vulcanii, marea, metalele, trecătorile adânci ale munților, vântul vijelios, focul care arde, pietrele dure, copacii... nu erau decât trupul Zeilor. Acei Hiperboreeni nu vedeau în Pământ ceva mort; pentru ei lumea avea viață și o avea din plin.

În aceea epocă se vorbea în „ORTO-UL FOARTE PUR AL LIMBII DIVINE” care, ca „un râu de aur, curge pe sub codrul des al Soarelui”... Știau să cânte la Liră, scoteau din aceasta cele mai uimitoare simfonii. Lira lui Orfeu încă nu căzuse sfărâmată pe pardoseala templului. Erau alte timpuri atunci, aceasta era epoca „ANTICEI ARCADII”, când se închina cult zeilor Aurorei și când se serba orice naștere prin serbări mistice transcendente...

Dacă dumneavoastră dezvoltați eficient facultatea Imaginației, nu numai că vă veți putea aminti existențele anterioare, ci veți putea verifica în mod special ceea ce expun aici în mod didactic.

Dar Imaginația, prin ea însăși, nu este decât prima treaptă a „Inițierii”. O a doua treaptă mai elevată ne va duce la Inspirație. Facultatea Inspirației ne permite să discutăm față în față cu orice particulă de viață elementală; facultatea Inspirației ne permite să simțim în noi înșine cum palpită fiecare inimă...

Să ne imaginăm din nou pentru o clipă exercițiul cu trandafirul. Dacă apoi, după ce s-a încheiat meditația asupra nașterii și morții sale, lemnele și frunzele trandafirului au dispărut, dorim să știm ceva în plus, avem nevoie de Inspirație... S-a născut planta, a dat rod, a murit și după aceea ce se întâmplă?

Avem nevoie de Inspirație pentru a ști care este semnificația acestei nașteri și a acestei morți a tuturor lucrurilor. Facultatea Inspirației este încă și mai transcendentală. Trebuie să lăsăm la o parte simbolismul la care am meditat, să încercăm să-i prindem semnificația interioară, iar pentru aceasta este nevoie de emoție, de Centrul Emoțional. Acest Centru pune în valoare „Munca Esoterică” a Meditației. Centrul Emoțional ne permite să ne simțim inspirați și apoi să cunoaștem semnificația nașterii și a morții tuturor lucrurilor...

Cu Imaginația putem verifica realitatea existenței anterioare; cu Inspirația putem capta semnificația existenței anterioare; motivul, cauza sa, scopul său... Inspirația se află, deci, cu un pas mai departe față de facultatea Imaginației Creatoare. Cu Imaginația putem verifica realitatea celei de-a Patra Verticale, dar Inspirația ne permite să-i captăm semnificația profundă...

În final, dincolo de Imaginație și de Inspirație, trebuie să ajungem pe culmile INTUIȚIEI. În acest mod Imaginația, Inspirația și Intuiția, se transformă în cele trei trepte ale „Inițierii”...

Intuiția este ceva diferit. Să ne întoarcem la trandafirul din exemplul nostru. Cu Imaginația l-am văzut născându-se, crescând și în final murind; Inspirația ne permite să cunoaștem semnificația tuturor acestora; dar Intuiția ne va conduce la realitatea spirituală a acestui proces, atunci vom pătrunde, cu această prețioasă facultate superlativă, într-o lume pur spirituală; ne vom întâlni, față în față, nu numai cu „Elementalul” trandafirului, ci chiar cu „Scânteia sa Virginală”, cu „Monada sa Divină”, cu „Particula Ignică”, supremă a trandafirului.

Vom pătrunde într-o lume unde-i vom găsi pe „Elohim Creatorii” citați de Biblia ebraică sau mozaică. Vom vedea întreaga „Oaste Creatoare”, „Armata Cuvântului”, adică îl vom găsi pe „Demiurgul Creator al Universului”...

Intuiția este cea care ne permite să conversăm față în față cu „Elohimii”, cu „îngerii”, cu „Tronurile” și deja nu vor mai fi pentru noi o simplă speculație sau o falsă credință, ci o realitate palpabilă, vizibilă, astfel încât Intuiția ne poate permite accesul spre regiunile superioare ale Universului și ale Cosmosului.

Lumea Intuiției este Lumea Matematicii (a lucrului exact și adevărat). Studentul care vrea să se înalțe spre Lumea Intuiției trebuie să fie matematician sau cel puțin să aibă noțiuni de aritmetică. FORMULELE MATEMATICE CONFERĂ CUNOAȘTEREA INTUITIVĂ.

Studentul trebuie să se concentreze asupra unei formule matematice și să mediteze profund la ea. Apoi să ne golim mintea de orice gând care ne-ar putea distra și să așteptăm ca Ființa Interioară să ne învețe conceptul de conținut închis în formula matematică. De exemplu, înainte ca Kepler să-și fi făcut

public celebrul său principiu că „pătratul timpilor revoluției planetelor în jurul Soarelui sunt între ele egale cu cubul distanțelor lor”, formula deja exista, era conținută în Sistemul Solar, dar savanții încă nu o cunoșteau.

Studentul se poate concentra mental asupra acestei formule, își poate goli mintea, poate adormi cu mintea liniștită, în tăcere și poate aștepta ca propria sa Ființă Interioară să-i reveleze secretele minunate conținute în formula lui Kepler.

Formula lui Newton despre Gravitația Universală poate, de asemenea, servi pentru a ne exercita Intuiția. Această formulă este următoarea: „Corpurile se atrag reciproc în proporție directă cu masele lor și invers proporțional cu pătratul distanței”.

Dacă studentul practică cu tenacitate și supremă răbdare, propria sa Ființă Interioară îl va învăța și îl va instrui în Operă. Atunci va studia la picioarele Maestrului; se va înălța spre Cunoașterea Intuitivă.

Prin intermediul Intuiției putem studia direct Cosmogeneza, Antropogeneza, etc. Intuiția ne va permite să pătrundem în Templele „Fraternității Universale Albe”, în Templele „Elohim-ilor” ale „Kumara-șilor” sau ale „Tronurilor”. Intuiția ne va permite să cunoaștem Geneza lumii noastre, cu Intuiția putem asista chiar la aurora creației; să știm nu pentru că a spus cineva, ci pe cale directă, cum a apărut această lume în care locuim, cum a fost creată, cum și-a făcut apariția în concertul lumilor. Intuiția ne va permite să știm, în mod specific și direct, ceea ce nu știu savanții străluciți ai epocii...

Există multe teorii cu privire la lume, la Univers, la Cosmos, iar acestea ies din modă constant, ca remediile farmaceutice, ca moda doamnelor și a domnilor. O teorie este urmată de alta, iar la sfârșit, intelectul nu știe decât să-și facă fantezii asupra frumosului, să speculeze, fără a putea experimenta niciodată Realul.

Este măreț să poți asista la spectacolul Universului, să te simți, pentru o clipă, o parte a creației; să poți privi lumea ca și cum ar fi un teatru, iar tu, spectatorul; să poți observa cum o planetă iese din Haos, cum „Ființa Reală” dă naștere oricărei entități cosmice.

Intuiția e cea care ne permite să știm că Pământul există prin „Karma” Zeilor, pentru că altfel n-ar exista. Intuiția e cea

care permite cuiva să verifice realismul crud al acestei „Karme”. Desigur, acei Elohim care în ansamblul lor constituie Divinul, au acționat într-un ciclu trecut de manifestare, cu mult înainte ca Pământul și Sistemul Solar să fi apărut...

Să vedem un caz foarte simpatic. Se discută mult despre Lună. Multă lume crede că aceasta este o bucată de Pământ lansată de forța centrifugă a Universului, în spațiu; ceva asemănător cu lansarea de către cineva a unei rachete atomice.

Intuiția îi permite cuiva să verifice lucrurile în mod complet diferit. Intuiția îi permite cuiva să știe că Luna este mult mai veche decât Pământul. De aceea, strămoșii noștri din Anahuac se refereau la ea ca la „bunica noastră Luna”. Dacă aceasta este mama Pământului, iar Pământul este mama noastră, rezultă că Luna este bunica noastră, cum spuneau înțelepții din Anahuac.

Într-adevăr, Pământul a apărut mult mai târziu, de-a lungul secolelor. Luna a fost o lume bogată în trecut, a avut viață minerală, vegetală, animală și umană, mări adânci, vulcani care erupeau, etc. Chiar oamenii de știință de azi au trebuit să se încline în fața faptului concret, evident că Luna este mai bătrână decât Pământul.

Acei Inițiați care au comis greșeala de a afirma că Luna a fost o bucată desprinsă din Pământ, s-au simțit prost când s-a verificat cu aparate speciale, prin studierea metalelor aduse de pe Lună, că aceasta este mai veche decât Pământul.

A fost plină de viață, a fost o lume bogată... De ce a devenit un cadavru? Intuiția ne permite să știm că tot ceea ce se naște trebuie să moară și că orice lume înstelată va deveni, cu timpul, o nouă Lună.

Când satelitul nostru si-a dat ultima suflare, „ANIMA-MUNDI” al său s-a scufundat în sânul „ETERNULUI TATĂ COSMIC COMUN” și când a început o nouă „zi de activitate”, „AMIMA-MUNDI” al Lunii a luat din nou trup, s-a reîncarnat în acest Pământ. Toate viețuitoarele care au existat odinioară pe Lună au murit, dar germenii vieții vegetale, animale și umane n-au murit. Acești germeni sau suflete, proiectate de „Razele Cosmice”, au fost depuse aici, pe această nouă planetă...

Când cineva face o afirmație ca aceasta în fața unui grup de oameni instruiți, în fața celor care sunt obișnuiți cu jocul minții, în fața fanaticilor silogismelor, a presilogismelor și a

esilogismelor raționamentului subiectiv, se expune fără îndoială batjocurii, sarcasmului, ironiei, satirei, pentru că acest fapt nu poate niciodată să fie admis de raționalismul subiectivist al intelectului; ceea ce afirmăm este accesibil numai Intuiției.

Dacă dumneata, prietene investigator, vrei într-adevăr să ajungi într-o zi la „Iluminare”, la perceperea Realului, la cunoașterea deplină a Misterelor Vieții și ale Morții, va trebui să urci, incontestabil, treptele minunate ale Imaginației, ale Inspirației și ale Intuiției.

Simplul raționalism nu ne va putea niciodată duce până acolo, la acele experiențe intime; nu vreau să spun că ne pronunțăm împotriva intelectului; ceea ce dorim este să specificăm funcțiile și acesta nu e un păcat. Intelectul este util în interiorul orbitei sale; în afara ei, repet, este inutil.

Dacă devenim fanaticii intelectului și negăm „de la bun început” GÂNDIREA PSIHOLOGICĂ, vom rămâne închiși exclusiv în fizic și în senzorial și chiar am putea deveni fanatici ai dialecticii marxiste...

Doar GÂNDIREA PSIHOLOGICĂ va deschide Mintea Interioară și aceasta ne va face să urcăm cele trei trepte ale „Inițierii”.

Mintea Interioară este aceeași „Rațiune Obiectivă” explicată în mod clar, de Gurdjioff, de Uspensky sau de Nicoll. A avea „Rațiunea Obiectivă” este a avea deschisă Mintea Interioară. Mintea Interioară funcționează exclusiv prin „intuiții”, cu datele Ființei, ale Conștiinței, ale Superlativului, ale acelui ceva care este transcendental în noi...

• 17. •

NECESITATE ȘI LĂCOMIE •

„Avem nevoie de bani pentru a putea avea ce mânca, cu ce ne îmbrăca și unde să ne adăpostim. Dar când banul devine o necesitate psihologică, atunci apare lupta și conflictul pentru a-l poseda”.

Samael Aun Weor

□ LĂCOMIA SAU AMBIȚIA □

„Este necesar să știm să trăim. Acesta e un lucru pe care trebuie să-l înțelegem. Când vorbim cu cineva, acesta ne povestește despre diferitele succese ale vieții sale și ne vorbește de evenimente prin care a trecut în diferite epoci ale existenței sale, ca și cum viața ar fi doar o înlănțuire de

evenimente. Oamenii nu-și dau seama că dincolo de circumstanțele vieții există de asemenea stări de conștiință.

Capacitatea de a trăi se bazează precis pe faptul că fiecare ajunge să combine stările conștiente cu circumstanțele existenței.

Putem verifica faptul că există anumite persoane care ar trebui să fie fericite, dar care nu sunt, așa cum există multe cazuri concrete de persoane care au o casă frumoasă, o mașină frumoasă, o soție magnifică, copii frumoși și bani destui și în ciuda acestora nu sunt fericiți.

Dimpotrivă, se pot vedea cazuri de indivizi săraci, muncitori umili care lucrează pe un șantier și care nu au o locuință magnifică, nici mai mulți bani decât e necesar pentru a se întreține de la o zi la alta, nici o mașină frumoasă ultimul model, și care, în ciuda tuturor acestora sunt fericiți la ei acasă, cu copiii lor. Ei sunt săraci, dar curați și cinstiți. Sunt persoane sărace care fac promisiuni și le respectă.

Așadar, nu banul însuși este cel care poate să ne dea fericirea. Toate depind de modul în care știm să combinăm stările conștiente cu succesele și circumstanțele vieții practice”.

Samael Aun Weor - Conferința „Starea hipnotică în care trăiește ființa umană”

E necesar să avem trei lucruri în viață: „îmbrăcăminte, mâncare și adăpost”. Nu trebuie să ne fie foame, trebuie să mâncăm. Nu trebuie să avem îmbrăcăminte într-o stare rea, e necesar să fim bine îmbrăcați. E drept să avem o casă pentru a putea trăi corect.

Aceste trei lucruri sunt necesitățile primare ale ființei umane. E urgent să înțelegem unde se termină necesitatea și unde începe lăcomia.

Doar înțelegând profund necesitatea și lăcomia putem stabili bazele adevărate pentru procesele corecte ale gândirii.

□ **DIVERSELE FEȚE ALE AMBIȚIEI** □

Ambiția are mai multe fețe. Ambiția are o față de sfânt și o față de diavol și are o față de bărbat și o față de femeie, o față de interes și o față de dezinteres, o față de virtuoasă și o față de păcătoasă.

Există ambiție în cel ce vrea să se căsătorească și de asemenea în bătrânul celibatar care detestă căsătoria.

Există ambiție în cel ce dorește cu infinită nebunie să fie

cineva, celebru, sus în societate și există ambiție în cel care se face anahoret, care nu dorește nimic din această lume, pentru că unica lui ambiție e de a ajunge la Cer, de a se elibera, etc.

Există ambiții terestre și ambiții spirituale. Câteodată ambiția utilizează masca dezinteresului și a sacrificiului.

Egoului, eului, sinelui însuși îi place să ascundă ambiția, să o pună în colțurile cele mai secrete ale minții și să spună astfel: *„Eu nu am nici o ambiție, îmi iubesc aproapele, muncesc fără interes pentru binele tuturor ființelor umane”*.

Politicianul „viclean”, care știe totul, uimește cu actele sale aparent dezinteresate, dar când abandonează munca este foarte normal ca el să iasă din țara sa cu câteva milioane de dolari. Ambiția se deghizează cu o mască de dezinteres, ea îi înșeală pe oamenii cei mai vicleni.

Există în lume mulți oameni care doar se ambiționează să nu fie ambițioși.

Există mulți oameni care renunță la tot fastul și vanitățile lumii doar pentru a se ambiționa să realizeze propria lor auto-perfecționare intimă.

Pe pocăitul care merge în genunchi până la templu și care se flagelează plin de credință nu-l ambiționează aparent nimic și își permite să dea totul, fără a lua nimic la ceilalți, dar e clar că se ambiționează să facă miracole, să se vindece pe el însuși sau pe o persoană din familia sa sau să se salveze intern.

Noi admirăm oamenii cu adevărat religioși, dar ne plângem că nu-și iubesc dezinteresat religia.

Sfintele religii, sublimele secte, ordine, societăți spirituale, etc. merită dragostea noastră dezinteresată.

Foarte rar găsim în această lume persoane care își iubesc religia, școala lor, secta lor, etc. fără nici un interes. Acest fapt este lamentabil.

Toată lumea e plină de ambiție. Hitler începea războaiele din cauza ambiției.

Toate războaiele își au originea în frică și ambiție. Toate problemele cele mai mari ale vieții își au originea în ambiție.

Toată lumea trăiește în conflict cu toată lumea datorită ambiției, unii contra altora și toți contra tuturor.

Cel pe care nu-l ambiționează această lume teribilă și mizerabilă, îl ambiționează o alta; și cel pe care nu-l ambiționează banii, îl ambiționează puterile psihice.

Suntem lacomi de puteri oculte atunci când vrem rezultate. Cei care nu vor decât rezultate sunt lacomi. Cei care merg dintr-un loc în altul pentru a acumula teorii, căutând puteri, azi într-o școală, mâine în alta, sunt de fapt îmbuteliați în lăcomie. Mentalul îmbuteliat în lăcomie este foarte instabil.

Aceste persoane merg din „Lojă” în „Lojă”, din școală în școală, din sectă în sectă și sunt tot timpul pe punctul de a suferi, etc., fără a ajunge niciodată la nimic, pentru că ceva instabil nu poate să înțeleagă niciodată ceea ce e stabil, permanent și divin.

Doar Dumnezeu însuși poate înțelege. Mentalul îmbuteliat de lăcomie e incapabil să înțeleagă lucrurile care sunt în afara buteliei.

Lacomii vor să-l îmbutelieze pe Dumnezeu și pentru aceasta ei merg din școală în școală, căutând tot timpul, dorind inutil, pentru că pe Dumnezeu nu-l poate îmbutelia nimeni.

Cel ce vrea să lucreze în „Marea Operă Internă” trebuie să abandoneze întâi lăcomia. Constructorul care e lacom abandonează munca sa când întâlnește în drumul său o altă muncă, chiar dacă aceasta e cu adevărat tenebroasă. Persoanele lacome se retrag din „Marea Operă Internă”. Sunt mulți cei care încep munca, dar foarte puțini cei care o termină. „Maestrii înviați” pot fi numărați pe degetele mâinii.

Există mari ambiții spirituale. Există de asemenea mari ambiții pământești. Cei care nu doresc bani, doresc puteri; cei care nu doresc puteri, doresc bani.

Suntem lacomi de bani, atunci când îi dorim cu scop psihologic și nu pentru a acoperi necesitățile noastre fizice. De ce banii au luat o așa mare importanță în viața noastră? Depindem doar de ei pentru fericirea noastră psihologică? Toate ființele umane au nevoie de „hrană, de îmbrăcăminte, de adăpost”, asta e clar, dar de ce acest fapt care e atât de simplu și atât de natural chiar și pentru păsări, a luat pentru noi o importanță și o semnificație pe cât de mare pe atât de teribilă?

Banul a luat o valoare exagerată și disproporționată, pentru că, psihologic, depindem de el pentru buna noastră stare. Banul ne alimentează vanitatea, ne dă prestigiu social, ne dă mijloace pentru a ajunge la puteri. Banul a fost utilizat de mental cu intenții și scopuri total diferite de ceea ce are el în sine, printre care se află necesitățile noastre fizice imediate.

Banul e utilizat cu scop psihologic, aceasta e cauza pentru care banul a luat o importanță exagerată și disproporționată.

Avem nevoie de bani pentru a avea pâine, îmbrăcăminte și un adăpost. Acest lucru este foarte clar, dar când banul se transformă într-o necesitate psihologică, când îl utilizăm pentru diverse scopuri care nu sunt proprii lui însuși, când depindem de bani pentru a avea prestigiu, poziție socială, succes, etc., atunci banul ia pentru minte o importanță exagerată și disproporționată, și de aici izvorăște lupta și conflictul pentru a-l poseda.

Este logic că avem nevoie de bani pentru a satisface necesitățile noastre fizice (pentru a avea pâine, îmbrăcăminte și un adăpost), dar dacă depindem exclusiv de bani pentru propria noastră fericire și satisfacție personală, atunci suntem ființele cele mai nefericite de pe pământ.

Când înțelegem profund că scopul banilor este doar de a ne da pâine, îmbrăcăminte și adăpost, atunci îi impunem spontan o limitare inteligentă; rezultatul acestui fapt este că banul nu mai are pentru noi aceeași importanță exagerată pe care o are când redevine o „Necesitate Psihologică”.

Banul în sine însuși nu este nici bun nici rău, aceasta depinde de folosința pe care i-o dăm.

Dacă îl utilizăm pentru bine, e bun, dacă îl utilizăm pentru rău, e rău. Trebuie să înțelegem profund adevărata natură a „senzației” și „satisfacției”.

Mintea care vrea să ajungă să înțeleagă adevărul trebuie să fie liberă de aceste piedici. Dacă vrem cu adevărat să eliberăm gândirea de piedicile senzației și satisfacției, trebuie să începem cu senzațiile care sunt pentru noi cele mai familiare și să stabilim în acel moment baza necesară pentru înțelegere.

Senzațiile au locul lor precis și când le înțelegem profund în toate nivelurile minții, ele nu mai au deformarea stupidă pe care o au acum.

Multe persoane cred că dacă ordinea lucrurilor ar fi în acord cu partidul politic căruia îi aparțin și pentru care ele sunt gata totdeauna să lupte, atunci ar fi o lume fericită, plină de abundență, de pace și de perfecțiune. Acesta e un concept fals, deoarece, cu adevărat, nimic din toate acestea nu poate exista dacă înainte nu am înțeles individual adevărata semnificație a lucrurilor.

Ființa umană e prea săracă în interior și de aceea are nevoie de bani și de lucruri pentru senzațiile și satisfacțiile personale. Când cineva e sărac în interior, el caută în exterior bani și lucruri pentru a se împlini și pentru a ajunge să aibă anumite satisfacții. De aceea banul și lucrurile materiale au luat o importanță disproporționată și de aceea și ființa umană e dispusă să fure, să mintă și să exploateze în fiecare moment.

De aceea există o luptă între capital și muncă, între patron și muncitor, între exploatator și exploatat, etc. Toate schimbările politice sunt inutile, fără a fi înțelese înainte propria noastră sărăcie interioară.

Sistemul social poate să se schimbe o dată sau de mai multe ori, dar dacă noi nu am înțeles profund natura intimă a sărăciei noastre interioare, individul va crea totdeauna noi mijloace și căi pentru a obține satisfacția personală, chiar dacă trebuie să afecteze pacea celorlalți.

Este urgent să înțelegem profund natura intimă a sinelui însuși (a ego-ului) dacă vrem cu adevărat să fim bogați în interior. Cel care e bogat în interior, e liber de piedicile senzațiilor și satisfacțiilor personale.

Cel care e bogat în interior e incapabil să-și exploateze aproapele, e incapabil să fure și să mintă. Cel care e bogat în interior a găsit fericirea.

Avem nevoie de bani, asta e sigur, dar este necesar să înțelegem profund relația noastră precisă cu aceștia. Nici asctul, nici avarul lacom nu au înțeles niciodată care este corecta noastră relație cu banul. Nu renunțând la bani, nici depinzând de ei ajungem să înțelegem exacta noastră relație cu banul, avem nevoie de înțelegere pentru a ne da seama în mod inteligent de propriile noastre necesități materiale, fără să depindem total de bani.

Am cunoscut cazul unui om care nu avea niciodată bani; el făcea vizite anumitor persoane dedicate studiilor spirituale și toate aceste persoane îi dădeau „pâine, veșminte și adăpost”.

Acest om spunea: *„Eu n-am nevoie de bani, pentru că dacă mi-e foame unul dintre prieteni îmi va da să mănânc și dacă mi-e sete unul din prieteni îmi va da să beau și dacă am nevoie să călătoresc cineva îmi va plăti călătoria și dacă am nevoie să mă înveselesc, mă așez într-o grădină pentru că grădinarul lucrează pentru mine”...*

Nu există nici o îndoială că acest om e un egoist teribil, îndrăgostit de el însuși. El credea totdeauna că lucrurile trebuie să-i fie date, dar niciodată el nu se gândea să răspundă, să dea, să facă viața mai ușoară altora. Astfel, și în tămâia rugăciunii se ascunde delictul...

Noi nu trebuie să cădem în aceleași erori, noi trebuie să învățăm să avem o relație corectă cu banii. Când înțelegem relația noastră exactă cu banii, se termină imediat durerea detașării și teribila suferință pe care ne-o produce competența. Trebuie să învățăm să facem diferența între necesitatea fizică imediată și dependența psihologică de lucruri. Dependența psihologică de lucruri creează exploatare și sclavie. Lăcomia lumii se află în interiorul indivizilor. Lăcomia este și cauza secretă a urii și a brutalității lumii. Noi suntem lumea.

Doar înțelegând întregul proces al lăcomiei în toate nivelurile minții vom putea ajunge să experimentăm MAREA REALITATE.

□ CAUZELE AMBIȚIEI □

Ambiția are diferite cauze și una din ele e ceea ce numim FRICA.

Umilul tânăr care trăiește în parcurile orașelor luxoase, curățând pantofii oamenilor orgolioși, poate să devină hoț, dacă ajunge să-i fie frică de sărăcia sa, frică de sine însuși, frică pentru viitorul lui.

Umila modistă care lucrează în magazinul fastuos al unui patron ar putea să devină hoată sau prostituată de seara până dimineața, dacă ar ajunge să-i fie frică de viitor, frică de viață, de bătrânețe, de ea însăși, etc., etc.

Elegantul muncitor al unui restaurant de lux sau al unui mare hotel ar putea deveni un gangster, un hoț de bănci sau un hoț foarte inteligent, dacă, din nefericire, ar ajunge să simtă frică de el însuși, de umila sa poziție de muncitor, de propriul său viitor, etc.

Insecta nesemnificativă vrea să devină elefant. Umilul angajat al unui magazin care servește clientela și care, cu multă răbdare, ne arată cravata, cămașa, pantofii, făcând multe reverențe și surâzând cu o falsă umilință, este ambiționat de ceva superior lui, pentru că îi e frică, foarte frică; îi este frică de mizerie, frică de propriul viitor, frică de bătrânețe, etc.

Când puișorilor le este frică, ei se retrag sub aripile

iubitoare ale găinii unde se simt în siguranță.

Copilul căruia îi e frică, fuge lângă mama lui pentru a se simți în siguranță.

„Este demonstrat că FRICA și CĂUTAREA SIGURANȚEI sunt în relație intimă.

Multe persoane care nu știu să lucreze, care au oroare de mizerie, își caută siguranța în delict și devin hoți, etc.

Multe femei cărora le lipsește inteligența și cărora le e frică în fața posibilității mizeriei, devin prostituate.

Proprietarul căruia îi e frică de faptul că oamenii nu îi vor plăti apartamentul, cer contracte, garanții, etc., căutând de fapt siguranța.

Și dacă o văduvă săracă, cu mulți copii nu poate să facă față acestei cereri, și dacă toți proprietarii din acel oraș fac același lucru, la sfârșit, săraca femeie, va trebui să doarmă cu copiii săi în stradă sau în parcurile din oraș.

Este indispensabil ca orice individ să învețe să aibă încredere în el însuși.

Frica și căutarea siguranței sunt slăbiciunile teribile care fac viața să devină un infern groaznic.

Peste tot abundă lașii, plângăcioșii, slabii care caută totdeauna să găsească siguranța.

Ne e frică de viață, ne e frică de moarte, ne e frică de ceea ce oamenii ar putea să ne spună, frică să ne pierdem poziția socială, poziția politică, prestigiul, banii, frumoasa casă, magnifica soție, drăguțul soț, locul de muncă, magazinul, monopolul, imobilele, mașina, etc., etc., etc.

Frica și căutarea siguranței sunt, deci, două din elementele care acționează ca resorturi secrete ale ambiției.

Un alt mecanism ascuns care trezește această ambiție în animalul intelectual numit în mod greșit om, este INVIDIA.

Invidia se manifestă câteodată sub forme subtile și divizate. Invidia are multe fețe și există milioane de motive pentru a o justifica. Invidia este resortul secret al oricărei mașini sociale. Imbecilii sunt încântați să justifice invidia.

Spre nefericirea lumii, toate mecanismele societății sunt bazate pe invidie și pe spiritul achizițional. Toată lumea este invidioasă pe toată lumea. Suntem invidioși pe idei, lucruri, persoane și vrem să avem bani, mai mulți bani, idei noi pe care să le acumulăm în memorie, lucruri noi pentru a ne uimi

aproapele, etc.

Bogatul e invidios pe bogat și vrea să fie mai bogat. Săracii sunt invidioși pe bogați și vor să fie bogați. Cel care scrie îl invidiază pe cel care scrie și vrea să scrie mai bine. Cel care are multă experiență îl invidiază pe cel care are mai multă experiență și dorește să aibă mai multă experiență decât celălalt.

Oamenii nu se mai mulțumesc cu „pâine, veșminte și cu un adăpost”. Resortul secret al invidiei pentru automobilul altei persoane, pentru casa vecinului, pentru costumul vecinului, pentru banii prietenului sau ai dușmanului, etc., produce dorințe de a fi mai bun, de a avea lucruri, mai multe lucruri, haine, costume, virtuți pentru a nu fi mai lipsit de importanță decât altul, etc., etc., etc.

Ceea ce e mai tragic este că procesul de acumulare de experiențe, de virtuți, de lucruri, de bani, etc. dă mai multă forță eului pluralizat, intensificând atunci în interiorul nostru contradicțiile intime, teribilele ruperi, crudele noastre bătălii lăuntrice, etc., etc., etc.

Toate acestea sunt suferință. Nimic din toate acestea nu poate să aducă bucuria reală inimii noastre îndurerate. Toate acestea produc o creștere a cruzimii în psihicul nostru, o multiplicare a suferinței, neplăcere de fiecare dată mai profundă.

Eul pluralizat găsește întotdeauna justificări, chiar pentru cele mai rele delictе și pentru acest proces de gelozie, de achiziționare, de acumulare, de a avea, chiar dacă acest lucru depinde de munca altei persoane; acest lucru e numit evoluție, progres, înaintare, etc. Oamenii au Conștiința adormită și nu-și dau seama de faptul că sunt invidioși, geloși, cruzi, lacomi, și dacă, datorită unui motiv, ajung să-și dea seama de toate acestea, atunci ei se justifică, condamnă căutând evaziuni, dar nu înțeleg.

Este dificil să descoperim invidia, datorită faptului concret că mintea umană este invidioasă. Structura minții se bazează pe gelozie și pe achiziție. Invidia începe de pe băncile școlii. Invidiem inteligența superioară a aproapelui nostru, calificativele mai bune, costumele mai bune, veșmintele mai bune, încălțăminte mai bună, bicicleta mai bună, frumoasele patine, mingea drăguță, etc., etc.

Profesorii și profesoarele care formează personalitatea elevilor trebuie să înțeleagă ce sunt infinitele procese ale invidiei și să stabilească în psihicul elevilor lor baza necesară pentru înțelegere.

Mintea, invidioasă prin natura sa, gândește doar ÎN FUNCȚIE DE „MAI MULT”: „Pot explica mai bine, am mai multă cunoaștere, mai multă inteligență, mai multă virtute, mai multă sfințenie, mai multă perfecțiune, mai multă evoluție, etc.”.

Toate funcționalismele minții se bazează pe „mai mult”. „Mai mult” este resortul secret intim al geloziei.

„Mai mult” este procesul comparativ al minții. Orice proces comparativ este abominabil. Exemplu: „eu sunt mai inteligent decât tine”. „Această persoană este mai virtuoasă decât tine”...Această persoană este mai bună decât tine, mai înțeleaptă, mai generoasă mai frumoasă”, etc., etc., etc. „Mai mult” creează timpul. Eul pluralizat are nevoie de timp pentru a fi mai bun decât vecinul, pentru a arăta familiei că este genial și că poate să ajungă să fie cineva în viață, pentru a arăta dușmanilor săi sau celor care sunt geloși pe el că este cel mai inteligent, cel mai puternic, cel mai tare, etc.

GÂNDIREA COMPARATIVĂ se bazează pe gelozie, și produce ceea ce se numește amărăciune, nemulțumire, frământare.

Persoanele compară prietenii lor, familiile lor, copiii lor cu copiii vecinilor, cu persoanele vecine. Ei compară casa lor, mobila lor, veșmintele lor, toate lucrurile lor cu lucrurile vecinilor, cu lucrurile aproapelui lor. Ei compară ideile lor, inteligența copiilor lor cu ideile altor persoane, cu inteligența altor persoane și astfel apare invidia, care devine resortul secret al acțiunii.

Nu poate exista o iubire adevărată acolo unde există o comparație între ceea ce suntem aici și acum și ceea ce am vrea să ajungem mai târziu, nu poate exista o iubire adevărată acolo unde există o comparație între viața practică și idealul sau modelul cu care am vrea să ne acomodăm.

Orice comparație este abominabilă. Orice comparație aduce teamă, gelozie, orgoliu etc.; teamă că nu ajungem la ceea ce vrem, gelozie față de progresul altuia, orgoliu pentru că ne credem superiori față de ceilalți.

Din nefericire oamenii merg de la o extremă la cealaltă. Ei

nu știu să parcurgă drumul de mijloc. Mulți oameni luptă împotriva nemulțumirii, geloziei, lăcomiei, zelului, dar lupta împotriva nemulțumirii nu aduce niciodată „bucuria adevărată a inimii”.

Este urgent să înțelegem că „bucuria adevărată a inimii liniștite” nu se cumpără nici nu se vinde, doar se naște în noi cu o naturalețe totală și într-un mod spontan, când vom ajunge să înțelegem bine înseși cauzele nemulțumirii, care sunt gelozia, zelul, invidia, lăcomia, etc., etc., etc.

Cei care vor să facă avere, să aibă o bună poziție socială, să aibă virtuți, satisfacții de toate felurile, etc., etc., etc., cu scopul de a ajunge la mulțumire, greșesc total, pentru că toate acestea se bazează pe gelozie și drumul geloziei nu poate niciodată să ne conducă la inima liniștită și mulțumită.

Mintea îmbuteliată în eul pluralizat face din gelozie o virtute și ajunge chiar să-i pună nume minunate ca: progres, evoluție spirituală, dorință de depășire, luptă pentru demnitate, etc., etc., etc.

Toate acestea produc o dezintegrare, contradicții intime, lupte secrete, probleme cu o soluție dificilă, etc.

Este dificil să găsim în viață pe cineva care să fie cu adevărat o persoană integră în sensul cel mai complet al cuvântului. Este total imposibil să ajungem la integritatea totală atâta timp cât există în noi înșine eul pluralizat.

Este urgent să înțelegem că în interiorul fiecărei persoane există trei factori fundamentali: primul, PERSONALITATEA; al doilea, EUL PLURALIZAT; al treilea, MATERIALUL PSIHIC, adică însăși ESENȚA persoanei.

Eul pluralizat risipește neîndemânatic materialul psihic printr-o explozie atomică de gelozie, lăcomie, frică, etc., etc. Este necesar să dizolvăm eul pluralizat cu scopul de a acumula în noi materialul psihic, pentru a stabili astfel în interiorul nostru un „Centru Permanent de Conștiință”. Cei care nu au un „Centru Permanent de Conștiință”, nu pot să fie persoane integre. Doar „Centrul Permanent de Conștiință” poate să ne dea o individualitate adevărată. Doar „Centrul Permanent de Conștiință” poate să ne facă o persoană integră.

□ **VERITABILA VOCAȚIE** □

„Există multe persoane care doresc virtuți. Eul iubește medaliile, onorurile și virtuțile.

Bietele persoanele cred că dorind virtuți vor ajunge să posedele aceste virtuți.

Aceste persoane nu vor să-și dea seama că iubirea nu există și că doar înțelegând toate procesele urii în diferite culoare, terenuri și regiuni ale conștiinței se va sfârși cu ura și se va naște, sub formă naturală, spontană și pură ceea ce numim iubire. Doar așa izvorăște iubirea.

Persoanele doresc virtutea altruismului, dar nu putem anihila egoismul decât înțelegând bine procesele lui în diferitele niveluri ale subconștientului. Când egoismul va fi mort, floarea prețioasă a altruismului se va naște în noi fără nici un efort.

Persoanele doresc virtutea prețioasă a umilinței. Aceste biete persoane nu vor să înțeleagă că umilința este o floare foarte exotică. Prin simplul fapt că ne simțim satisfăcuți cu această virtute, aceasta dispare din noi.

Este necesar să înțelegem bine toate procesele orgoliului în diferitele niveluri oculte ale subconștientului. Astfel vom termina cu orgoliul... Atunci, fără nici un efort, se va naște în noi floarea exotică a umilinței.

Oamenii doresc virtutea activității, dar, doar înțelegând bine procesele lenei în nivelurile oculte ale subconștientului și dezintegrând lenea se va naște în noi acțiunea.

Eul dorește să fie mai puternic. Nu doriți virtuți, ele se vor naște în voi pe măsură ce defectele vor muri, pe măsură ce egoul se dezintegrează"...

Samael Aun Weor - „Mesaj de Crăciun 65-66”

Orice persoană în viața sa are ambiția să fie cineva. Persoanele de o anumită vârstă, profesorii, părinții, tutorii, etc., stimulează copiii, tinerii oameni, tinerele fete, etc. să continue pe drumul oribil al ambiției.

Este lamentabil că copiii sunt umpluți de frică chiar în propriul lor cămin.

Copiii sunt amenințați, sunt intimidați, sunt terorizați, sunt bătuți, etc.

Părinții și profesorii sunt obișnuiți să terorizeze copilul și tânărul cu scopul de a studia.

În mod normal, tinerii aud că dacă nu studiază vor trebui să cerșească, să colinde străzile înfometate, că vor trebui să facă munci foarte umiltoare ca: să lustruiască pantofi, să încarce greutate, să vândă ziare, să muncească pe câmp, etc., etc., etc.,

ca și cum aceste munci ar fi un delict.

De fapt, în spatele tuturor acestor cuvinte ale părinților și ale profesorilor este frica și căutarea siguranței pentru copiii lor.

Persoanele în vârstă le spun elevilor: „Trebuie să fii cineva în viață, trebuie să fii bogat, să te căsătorești cu o persoană milionară, să fii puternic, etc., etc.”.

Generațiile vechi, demodate și oribile vor ca noile generații să fie la fel de ambițioase, oribile ca și ele.

Cel mai grav din toate acestea este că oamenii noi se lasă convinși și se lasă conduși pe drumul oribil al ambiției.

Profesorii și profesoarele trebuie să le arate elevilor lor că nici o muncă umilă nu trebuie să fie disprețuită, este absurd să-l privim cu dispreț pe șoferul unui taxi, pe angajatul unui magazin, pe fermier, pe cel care lustruiește pantofii, etc.

Orice muncă umilă e bună. Orice muncă este necesară în viața socială. Nu toate persoanele sunt născute pentru a fi ingineri, guvernatori, președinți, doctori, avocați, etc.

În ansamblul social, toate muncile sunt necesare, toate funcțiile sunt necesare; nici o muncă onestă nu poate fi niciodată disprețuită.

În viața practică, fiecare ființă umană servește la ceva și important este să știm la ce servește fiecare.

Datoria profesoarelor, profesorilor este să descopere VOCAȚIA fiecărui elev și să-l ghideze pe acel drum.

Cel care muncește în viață în acord cu vocația sa, va munci cu iubire adevărată, fără ambiție.

Iubirea trebuie să înlocuiască ambiția. Vocația este ceea ce noi iubim cu adevărat, este profesia pe care o dezvoltăm cu bucurie pentru că ne place, pentru că o iubim.

Din nefericire, în viața modernă oamenii nu lucrează din plăcere, ci din ambiție, pentru că ei fac munci care nu coincid cu vocația lor.

Când o persoană muncește unde îi place, cu vocație adevărată, o face cu iubire, pentru că își iubește vocația, pentru că aptitudinile sale pentru viața curentă sunt cu precizie cele ale vocației sale.

Aceasta este cu siguranță munca profesorilor: să știe să orienteze elevii, să le descopere aptitudinile și să-i orienteze pe drumul vocației autentice.

Cel care își cunoaște vocația sau care ajunge să și-o

descopere prin el însuși, suferă o mare schimbare. Această persoană nu mai caută succesul, nici reputația și gratitudinea și banii nu mai au importanță pentru el. Plăcerea sa se găsește atunci în șansa că a vrut să răspundă unui apel intim, profund, necunoscut al propriei sale Esențe Interioare.

Ceea ce este mai interesant din toate acestea, este că simțul vocației n-are nimic de-a face cu egoul; chiar dacă acest lucru pare ciudat, eul disprețuiește propria noastră vocație pentru că eul este interesat doar de sumele de bani, de poziția socială, de succes, etc.

Simțul vocației este ceva ce aparține de esența noastră interioară, e ceva foarte profund, foarte intim.

Simțul vocației îl face pe om să facă într-adevăr lucrurile fără interes, chiar dacă acest lucru îi aduce multe suferințe și calvaruri. De aceea eul detestă adevărata vocație.

Simțul vocației ne conduce pe calea Eroismului Legitim, chiar când trebuie să suferim cu stoicism tot felul de infamii, trădări și calomnii.

Din ziua în care omul va putea spune adevărul „Eu știu cine sunt și care este adevărata mea vocație!”, el va începe să trăiască cu adevărat corect și cu iubire. Un astfel de om trăiește prin ceea ce face și faptele lui prin el.

Cu adevărat, sunt puțini oameni care pot vorbi astfel cu adevărata sinceritate a inimii. Persoanele care vorbesc așa sunt selecționate, sunt cele care au în gradul superlativ simțul vocației.

Să ne găsim adevărata vocație este, fără îndoială, cheștiunea socială cea mai gravă care se găsește la baza tuturor problemelor societății.

Găsirea sau descoperirea adevăratei noastre vocații individuale echivalează cu descoperirea comorii celei mai prețioase.

Când un cetățean își găsește cu certitudine și fără îndoială adevărata și legitima profesie, devine, datorită acestui fapt, de neînlocuit.

Când vocația noastră corespunde total și într-un mod absolut locului pe care noi îl ocupăm în viață, atunci ne facem datoria ca un adevărat apostol, fără nici o lăcomie și fără dorință de puteri.

Atunci munca, în loc să ne producă lăcomie, să ne

plictisească sau să ne facă să dorim să ne schimbăm profesia, ne aduce fericirea veritabilă, profundă, intimă, chiar atunci când vom avea de suportat durerosul drum al crucii.

În practică am putut verifica faptul că atunci când locul individului în societate nu corespunde cu vocația lui, atunci el gândește doar în funcție de „mai mult”.

Mecanismul eului este „mai mult”. Mai mulți bani, mai multă faimă, mai multe proiecte, etc., etc., etc. și, cum e normal, subiectul devine ipocrit, exploatator, crud, intransigent, nemilos, etc.

Dacă studiem birocrăția amănunțit, putem vedea că de puține ori în viață poziția în societate corespunde cu vocația individuală.

Dacă studiem minuțios diferitele meserii ale proletariatului, putem evidenția că de puține ori meseria corespunde cu vocația individuală.

Când observăm clasele privilegiate, atât din estul, cât și din vestul lumii, putem evidenția cum lipsește simțul vocației. Acum, copiii bogați fură înarmați, violează femeile lipsite de apărare pentru ca să nu se plictisească.

Nu și-au găsit locul în viața, sunt dezorientați și se transformă în rebeli fără cauză, doar pentru a-și schimba puțin viața.

Este incomensurabilă starea haotică a umanității în aceste vremuri de criză mondială.

Nici o persoană nu e mulțumită cu munca sa, pentru că locul ei nu corespunde cu vocația; există multe cereri de angajare, pentru că nici o persoană nu vrea să ajungă să moară de foame, dar solicitarea nu corespunde cu vocația celui care o face.

Mulți șoferi ar trebui să fie medici sau ingineri. Mulți avocați ar trebui să fie miniștri și mulți miniștri ar trebui să fie croitori. Mulți dintre cei care lustruiesc pantofi ar trebui să fie miniștri și mulți miniștri ar trebui să lustruiască pantofi, etc., etc.

Persoanele sunt în locuri care nu corespund, care nu au nimic de a face cu adevărata vocație individuală. De aceea mașina socială funcționează foarte rău. Acest fapt seamănă cu un motor care a fost făcut din piese care nu corespundeau și rezultatul, inevitabil, este dezastrul, eșecul, absurdul.

În practică am văzut că atunci când cineva nu are

dispoziție vocațională pentru a fi conducător, instructor religios, lider politic sau director al unei asociații spirituale, științifice, literare, filantropice, etc., atunci el gândește doar în funcție de „mai mult”. El face proiecte și iar proiecte cu scopuri secrete, de neconfesat.

Este evident că atunci când poziția nu corespunde cu vocația individuală, rezultatul este exploatarea.

În această epocă teribil de materialistă în care trăim, poziția profesorului este arbitrar ocupată de comercianți care nu au vocație pentru învățământ. Rezultatul acestei infamii este exploatarea crudă și greșită a lubirii adevărate.

Multe persoane muncesc ca profesori, exclusiv cu scopul de a găsi bani pentru a-și plăti studiile la facultatea de medicină, drept sau inginerie sau, simplu, pentru că nu au găsit altceva să facă. Victimele acestei fraude intelectuale sunt elevii, elevele.

Astăzi e foarte greu să găsim profesori adevărați, cu vocație, cu toate că aceasta este cea mai mare fericire pe care pot să o aibă elevii și elevele școlilor, colegiilor și universităților.

Individul ajunge la vocația sa pe una din cele trei căi: prima, auto-descoperirea unei capacități speciale; a doua, observarea unei necesități urgente; a treia, cea mai rară, îndrumarea profesorilor și părinților, să descopere vocația elevilor și elevelor prin observarea aptitudinilor lor.

Mulți indivizi și-au descoperit vocația într-un moment critic determinat din viața lor, în fața unei situații serioase care reclamă un remediu imediat.

Gandhi era un simplu avocat când, pe motiv de atentat împotriva drepturilor hindușilor în Africa de Sud, făcu să se anuleze biletul de reîntoarcere în India și rămase să apere cauza compatrioților săi. O necesitate momentană îl îndreptă spre vocația vieții lui întregi.

Marii binefăcători ai umanității și-au găsit vocația în fața unei situații critice care cerea un remediu imediat. Să ne amintim de Oliver Cromwel, tatăl libertății engleze; Benito Juarez, creatorul Noului Mexic; Jose de San Martin și Simon Bolivar, părinții independenței Sud-Americane.

Iisus Cristos, Buddha, Mahomed, Hermes, Zoroastru, Confucius, Fuji, etc., au fost oameni care într-un moment determinat al istoriei au știut să-și înțeleagă adevărata vocație și au simțit chemarea vocii interioare care emană din Intim.

Când cineva este deplin convins de regulile pe care el trebuie să le reprezinte în existența sa, atunci face din vocația sa un apostolat, o religie și se transformă de fapt într-un apostol al umanității.

□ **O ISTORIOARĂ DE POVESTIT** □

„Pe terenul vieții practice putem verifica consecința dezastrelor care devine violare a legii balanței.

Chiar dacă risipitorul, cheltuitorul, cel care își folosește rău banii, se simte foarte generos, e indubitabil că el violează legea.

Avarul, cel care nu face banii să circule, cel care în mod egoist reține banii mai mult timp decât e normal, prejudiciază ostentativ colectivitatea, el reține pâinea multor persoane, își sărăcește semenii; din această cauză el violează legea echilibrului, legea balanței.

Cheltuitorul, chiar dacă aparent procedează bine, făcând banii să circule în mod intensiv, e logic că produce dezechilibru, nu doar lui, ci și în mișcarea generală a valorilor. Pe o durată lungă de timp, acest lucru aduce mari prejudicii poporului.

Risipitorii și avarii se transformă în cerșetori și acest lucru se poate vedea, e adevărat”.

Samael Aun Weor - „Da, există Infern, da, există Diavol, da, există Karma”

În anumite călătorii prin toată lumea am locuit, pentru o anumită perioadă, într-un oraș al conchistadorului Gonzalo Jimenez de Quesada care se găsea la poalele munților de Monserrate și Guadalupe.

În acea perioadă, foarte aproape de al doilea război mondial mi-a fost prezentat în acest oraș un om foarte ciudat.

Se numea Sucre și călătorea. Căutarea cunoașterii universitare îl conduse până în acest port Atlantic, până în munții Indiei.

Cu acest prieten de altădată totul s-a petrecut foarte curios, chiar simplul fapt de a-l cunoaște. Într-o seară, cineva pe care nu vreau să-l numesc, bătu la ușa mea cu scopul evident de a mă invita la o reuniune cu acest prieten.

Locul reuniunii nu era foarte plăcut. Era un mic salon al unui magazin într-o stare rea.

După prezentări, conversația începu. Capacitatea intelectuală a prietenului era surprinzătoare; era o persoană cu multe teorii, speculativă și care studiase mult.

El spunea că era fondatorul unei anumite Loji teosofice și această persoană numea frecvent H.P.B., Leadbeater, Anie Besant, etc.

În timpul schimbului de idei, această persoană dovedi că știa să vorbească foarte bine de pseudo-esoterism și de pseudo-ocultism...

Această reuniune de prieteni s-ar fi putut sfârși liniștit, dacă prietenul meu nu și-ar fi arătat înclinația spre hipnotism și dorința exhibiționistă, asta pentru că oriunde ar fi, diavolul își bagă întotdeauna coada.

La ceea ce s-a ajuns e că prietenul meu vru să facă o demonstrație a puterii lui hipnotice și se apropie de un bărbat de o anumită vârstă care se găsea în acel loc și care era așezat la masă, și îi ceru foarte drăguț să fie elementul pasiv al acestei experiențe.

Vorbind de această problemă în relație cu hipnologia, trebuie să precizăm că nu toate persoanele sunt susceptibile să cadă în transă.

Prietenul meu Sucre, cu eul lui exhibiționist, trebuia să-și arate puterea, pentru a nu fi ridiculizat și de aceea el făcu un efort supraomenesc pentru a hipnotiza această persoană. Dar totul fu inutil, căci în timp ce Sucre lupta și suferea pentru a-l hipnotiza, acest om, în interior, se gândea la lucruri foarte urâte.

Și deodată, ca un fulger care cade într-o noapte întunecoasă, se ajunse la ceea ce trebuia să se ajungă. Acest om pasiv se ridică insultându-l pe Sucre și îl numi hoț, bandit, înșelător, etc., etc. Și prietenul meu, care nu era nicidecum o oaie blândă, începu să replice. Și masa, scaunele, paharele și farfuriile începură să zboare prin aer. Proprietarul acestui loc ne ceru să-i plătim tot ceea ce se sparse. Din fericire poliția sosi și toată lumea se liniști; bietul meu prieten Sucre își lăsa echipajul să plătească daunele. După toate acestea ne-am dat o nouă întâlnire care fu mai liniștită, căci prietenul meu nu încercă să repete absurda sa experiență. Atunci, în acea dezbatere, am putut clarifica multe idei și concepte de esoterism și de ocultism. Puțin mai târziu, acest prieten intră la universitate cu scopul de a deveni avocat. Și este evident că el fu un student eminent.

Într-o oarecare zi, după mulți ani, acest prieten mă invită să iau masa cu el și am început să vorbim despre anumite

comori ascunse; atunci eu i-am relatat un caz: *„Dormeam în camera mea, când am fost trezit subit de un ciudat zgomot subteran care circula misterios de la nord-vest la sud-est.*

Am fost surprins de acest zgomot și mă așezai pe pat pentru a vedea ce se întâmpla. Atunci, cu o mare surpriză, văzui cum într-un colț al camerei pământul se ridică și ieși ca printr-o minune fantoma unei femei necunoscute, care cu o voce foarte delicată îmi spuse: «E mult de când eu sunt moartă și chiar în acest loc am ascuns o mare comoară. Ia-o pentru tine»”.

Auzind asta, prietenul meu Sucre îmi ceru să-i arăt locul faptului și e clar că nu-i refuzai acest serviciu.

Într-o altă zi, el veni să-mi spună că era în contact cu proprietarul acelei case, un doctor foarte faimos în oraș, și mă imploră să investighez această persoană pentru a ști dacă era cu adevărat proprietarul acestei case pentru că el se îndoia de acest lucru.

Mărturisesc cu sinceritate că nu-mi fu greu să fac o dedublare astrală; pentru a o realiza profitai de starea de tranziție dintre starea de veghe și somn.

În momentul în care începui să adorm, mă ridicai delicat din patul meu și ieșii în stradă. E clar că corpul meu fizic dormea pe pat.

Astfel se realiză cu succes dedublarea „Eidolon-ului”; îmi amintesc încă foarte clar de această experiență psihică.

Zburam și pluteam în atmosfera astrală a planetei Terra, căutând pe străzi cabinetul doctorului.

Îmi rugai Intercesorul Elemental să mă ducă până în acel loc și acest lucru se petrecu astfel...

Ajunsei la o casă și înțelesei imediat că era cea a medicului. Trei trepte conduceau până la poarta somptuoasă a casei. Intrați pe această poartă și mă găsii în sala de așteptare. Avansai puțin câte puțin și mă găsii în cabinet.

Examinai detaliat interiorul acestui cabinet și observai pe masă o mașină de scris și alte obiecte; un geam permitea să se vadă o curte a reședinței; doctorul era așezat și în aura sa am verificat relația lui cu proprietatea...

Mă întorsei în corpul meu fizic foarte mulțumit de experiența mea; „Eidolon-ul” este cu siguranță extraordinar...

Foarte devreme, dimineața, prietenul meu veni să mă vadă pentru a cunoaște rezultatul experienței mele psihice. Îi

poveștii atunci detaliat tot ceea ce am văzut și am ascultat; atunci observai o anumită surprindere pe fața lui Sucre; el cunoștea cabinetul și faptele care i le-am spus erau exacte...

Ceea ce se petrecu, e foarte ușor de definit; Sucre nu numai că ajunsese să-l convingă pe proprietar să-i închirieze casa, ci și mai mult, lucru ce e curios, chiar asociatul său a închiriat casa.

În acele vremuri m-am decis să mă îndepărtez de acel oraș, cu toate rugămințile prietenului meu care insista să-mi întârzie călătoria.

Când revenii în acel oraș, puțin mai târziu, după câțiva ani, totul se schimbase. Casa dispăruse... Găsi în acel loc un teren arid, oribil, cu multe pietre.

Și observai instalații electrice de înaltă tensiune și motoare cu pompe duble și mașini de toate felurile ca și muncitori foarte bine plătiți, etc., etc., etc.

Sucre, locuind acolo, într-o cameră care părea mai degrabă o tranșee pe un câmp de bătălie, intra, ieșea, dădea ordine dictatoriale muncitorilor, etc., etc., etc.

Această cameră era protejată de enorme pietre și pe pereții ei se puteau observa multe ferestre mici care se puteau deschide și închide după voință.

Prin aceste mici ferestre, Sucre putea supraveghea tot ceea ce se întâmpla în jurul lui. Acest vizor îi era foarte util.

Câteodată, când auzea un zgomot în exterior, își lua pistolul și atunci îi puteam vedea prin aceste ferestre deschise pistolul sau pușca.

Lucrurile erau așa; atunci prietenul meu îmi explică că avea o comoară foarte dorită; era faimosul Paznic de Aur, care neliniștise multe persoane în regiune. Și de aceea era înconjurat de inamici mari care îl invidiau și care încercau să-l asasineze.

„Pentru numele lui Dumnezeu și al Sfintei Fecioare! îmi spusei... De ce i-am povestit prietenului meu viziunea acelei comori... Trebuia mai bine să tac!”

Într-o altă zi, plin de optimism, prietenul meu îmi mărturisi că la doi metri adâncime găsise o figurină de pământ și că în interiorul capului ei găsi un pergament în care era descris planul comorii.

În laboratorul doctorului, acest pergament fu foarte delicat scos din capul acestei figurine, căci cu timpul și umezeala, ea se

lipise peste măsură...

Planul descris, care era la doi metri adâncime, avea patru depozite situate la estul, altul la vestul, al treilea la nord și ultimul la sud...

Acest plan avea coordonate precise și la sfârșit era o frază care era semnată cu inițialele unui nume și ale unui prenume și spunea: *„Cel care va găsi comoara pe care am îngropat-o în depozitele adânci, va fi urmat de biserica Ocrotitorului ei, înainte cu douăzeci de zile de a scoate această comoară pe care am îngropat-o pentru mine”.*

În acele vremuri, al doilea război mondial era foarte avansat; Hitler invadase multe țări europene și se pregătea să atace Rusia...

Prietenul meu era germanofil sută la sută și credea serios că Hitler va triumfa.

E clar că prietenul meu, influențat de tacticile politice ale lui Hitler, care într-o zi semna un tratat de pace cu o țară și în următoarea zi o ataca, nu vru să lucreze în acord cu indicațiile planului.

Sucre își zicea: *„Indicațiile sunt pentru a te dezorienta. Comoara se găsește câțiva metri mai la sud de figurină; aceste patru depozite nu mă interesează”.*

Așadar el abandona indicațiile și căută mai adânc; când privii prin această gaură, văzui doar un abis negru, profund și teribil și i-am spus:

„Drag prieten Sucre, ați comis o eroare foarte gravă, ați lăsat comoara sus în cele patru depozite și ați căutat-o la fund, nimeni nu îngroapă o comoară atât de adânc”.

E clar că aceste cuvinte pe care le-am pronunțat degajau parfum de sinceritate și de curtoazie.

Dar trebuie să vorbim fără nici un ascunziș pentru a descrie eul lăcomiei.

Fără îndoială, acest eu se reflectă exorbitant în prietenul meu, combinându-se cu viclenia, cu neîncrederea și violența.

Nu am fost deloc surprins că Sucre se enervă în acel moment și pronunță anumite cuvinte care nu aș fi crezut niciodată că le-ar pronunța.

Bietul de Sucre! Mă amenință cu moartea, el crezu pentru un moment că eram în relație cu dușmanii săi pentru a-i fura comoara.

După toate acestea, observând seninătatea mea, el mă invită să beau o cafea în adăpostul său.

Înainte de a mă îndepărta definitiv de acest oraș spaniol care era cunoscut în alte epoci ca Noua Granada, prietenul meu îmi ceru alt lucru, mă rugă din toată inima să studiez cu „*Eidolon-ul*” munca sa subterană.

Și eu dorii să fac o explorare astrală în această gaură și de aceea îi îndeplinii cererea. Și într-o noapte foarte frumoasă cu lună plină mă culcai foarte liniștit pe spate cu corpul foarte relaxat.

Fără nici o preocupare, îmi propusei să supraveghez, să spionez propriul meu somn. Doream să utilizez, pentru ieșirea mea în astral, această stare de tranziție care există între starea de veghe și somn.

Când procesul somnului începui, când imaginile propriului somn începură, în mod delicat, ca și cum aș fi fost un spirit, făcui un efort ca să elimin lenea și atunci mă ridicai din pat.

Ieșii din cameră ca și cum aș fi fost o fantomă, mergând ușor și apoi părăsii casa... Pluteam delicat pe străzile acestui oraș plin de o voluptate spirituală rafinată... Orientarea nu-mi fu foarte dificilă; mă situai foarte repede pe locul, pe terenul evenimentelor...

În fața acestei găuri negre și oribile care avea mai mult de șaptezeci de metri adâncime se găsea un pitic bătrân, un pigmeu, un gnom cu o respectabilă barbă albă care mă observă cu inocență.

Coborâi plutind prin atmosferă până în fundul acestei nefaste gropi de lăcomie.

Atingând cu picioarele siderale noroiul, pământul umed, făcui cu plăcere un efort în plus și pătrunsei mai adânc în interiorul acestui puț.

Coborâi încet cu „*Eidolon-ul*” în fundul negru al acestui loc de unde ieșea multă apă.

Examinai detaliat fiecare piatră de granit scufundată sub apele haotice și intrai din ce în ce mai profund sub acest pământ.

Este evident că prietenul meu lăsase fabuloasa comoară sus, cum am spus deja în paragraful anterior.

Acum și în aceste regiuni abisale, persoana mea nesemnificativă putea vedea doar pietre, nămol, apă.

Deodată, surprins, mă gălesc în fața unui canal orizontal care ieșea din acest teren și se îndrepta spre stradă.

Ce surpriză! Sucre nu-mi povestise asta. Nu-mi spuse niciodată că la această adâncime s-a gândit să facă o perforare orizontală.

Liniștit mă strecurai cu „*Eidolon-ul*” prin acest canal inundat de ape, avansai puțin mai mult și apoi ieșii la suprafață prin celălalt capăt al străzii.

O dată terminată explorarea astrală m-am întors în corpul meu fizic, investigația fusese cu siguranță minunată.

Mai târziu, când îi comunicai toate acestea prietenului meu, îl văzui foarte trist. Acest om suferea teribil, el dorea aur, smaralde, bogăție, lăcomia îl mânca de viu.

Dar el se justifica, spunând că avea nevoie de toată această comoară ca să facă o revoluție proletară, pentru că avea nevoie să o schimbe în armament, etc.

Lăcomia e oribilă! În locul ei guvernează doar frica, neîncrederea, revolverul, pistolul, spionajul, viclenia, scopurile de asasinat, dorința de a comanda, de a guverna, de a urca în vârful scării, de a se face văzut, de a avea succes.

Când am plecat din acest oraș, m-am decis să nu mai intervin niciodată în motivele de lăcomie.

„Vindeți tot ceea ce aveți!”, spune Cristos și dați pomană; faceți-vă saci care nu se uzează niciodată; adunați-vă comori în ceruri, căci acolo nu seacă niciodată, acolo hoții nu pot ajunge, nici moliile pentru a le distruge; pentru că unde se găsesc comorile voastre, se va găsi și inima voastră!”

• 18. •

ATLANTIDA ȘI RASA ALBĂ •

„Adevărații înțelepți care apar din când în când pe Pământ, au demonstrat suficient existența Atlantidei”.

Samael Aun Weor

□ **DA, A EXISTAT ATLANTIDA** □

„Popoarele și culturile Epocii de piatră nu sunt nici începutul nici sfârșitul lumii, sunt numai decăderea bogatelor civilizații anterioare și acest lucru este demonstrat de restul culturilor preistorice, prin datele Biologiei comparate, care demonstrează surprinzătoarea bogăție psihologică a limbilor arhaice, prin documentele irefutabile din arta și literatura antică.

Popoarele cu adevărat sălbatice ori semisălbatice descoperite de exploratorii moderni sunt, fără nici o îndoială, descendenții degenerați ai popoarelor extraordinar de culte care au existat înainte de Epoca de piatră.

Toate popoarele sălbatice ori semisălbatice au legende și tradiții despre o Epocă de aur sau despre o etapă eroică, dar, în realitate, aceste tradiții, aceste legende vorbesc despre propriul lor trecut, despre propria și antica lor civilizație.

Același lucru îl arată cu multă claritate superioritatea indiscutabilă a desenelor paleolitice, adică a celor mai vechi găsite în peșterile profunde ale pământului, în relație cu desenele neolitice, adică, cele mai recente”.

Samael Aun Weor - „Mesaj de Crăciun 1967-1968”

Există în CODICELE BORGIA, figura lui ATLANTEOTL, care ține pe umerii săi apa cerească exact ca și Atlas al grecilor, căruia suntem obișnuiți să-i dăm prioritate ca simbol.

În mare și fără multe ocolișuri, putem să spunem că legendarul ATLAS grec este copia demnă de încredere a eroicului ATLANTEOTL maya și aztec.

Îndepărtând cu delicat rafinament intelectual desinența „OTL” a acestui strălucit nume citat mai sus, rezultă cuvântul ATLANTE.

ATLANTE-OTL, acest cuvânt fiind explicat prin rădăcina sa, ne rămâne doar să subliniem că nu-i vorba de zadarnice etimologii empirice, selecționate arbitrar, nici de simple coincidențe, cum consideră totdeauna ignoranții instruiți.

Extraordinarele și legitimele concordanțe lingvistice se explică numai datorită trunchiului atlant comun popoarelor americane și mediterano-semite. Fără îndoială, și unele și altele își au rădăcinile în pământul minunat al iui OLISIS, Atlantida, scufundată acum în marea tenebrelor, abur sumbru al legendelor ororii, al naufragiilor înspăimântătoare și al călătoriilor fără întoarcere...

Mare imensă, care în Gibraltar, dincolo de coloanele lui Hercule, întinzi furtunoasa ta undă infinită a Misterelor de nepătruns pentru navigatori!

Legendă tragică, umple spațiul tău cu puterea colectivă a generațiilor care te-au contemplat și, poete, ascultă în glasul talazurilor tale imense, rumoarea tragediilor tale și scrâșnetul lumilor îngropate!...

Atlantida! Acest vast continent dispărut, care se ținea ca un vis de poet, ca o creație a Divinei Minți a lui Platon (Inițiatul), nimic mai mult, a existat într-adevăr.

Intuiția poetului este viziunea geniului; cel care o neagă face asta pentru că nu poate vedea cu puterea lui imensă...

Înțelepții sunt mari numai când ajung să fie poeți; când ridicându-se deasupra detaliului, simt armoniile care vibrează în profunzimea a tot ce există și care pot să ne atragă spre sferele superioare...

Așa cum autorul care a scris „Metamorfozele plantelor”, a putut să scrie al său „FAUST”; și autorul Filogeniei și-a înălțat Credo-ul său; Humboldt a scris al său „Cosmos” și Platon Divinul, „TIMAIOS” și „CRITIAS”, precum Poe cu „EUREKA”, toate poeme ale Vieții Universale, care nu există decât prin adierea Misterului...

„Vezi această mare care cuprinde pământul de la pol la pol (îi spune lui Cristofor Columb maestrul său). Un timp a fost grădina Hesperidelor. Teide încă aruncă relicvele sale, venind înspăimântător ca un monstru care vede locul măcelului...”

Aici se luptă Titanii; acolo înfloresc orașe aglomerate..., azi în palatele de marmură se adună focile și alge se văd pe pajiștile unde pășteau turmele...”

H.P.B., în textele antropologice numerele 10, 11 și 12, spune textual cele ce urmează:

„Așa din doi în doi, în cele șapte zone, a treia rasă (lemurienii) a dat naștere celei de-a patra (atlanții).

Surâs sau zeii (Oamenii perfecți) s-au transformat în Asuras, în NON ZEI (Oamenii păcătoși).

Prima în fiecare zonă era de culoarea Lunii; a doua, galbenă precum aurul, a treia, roșie și a patra, de culoare castanie, care a devenit neagră după păcat...

Au crescut în trufie cei dintr-a treia și a patra (subrase atlante) zicând: Suntem Regii, Suntem Zeii.

Își luară soții din frumoasa înfățișare a rasei celor încă fără minte sau «Cap îngust», generând monștri, demoni malefici, oameni masculi și femele și de asemenea KHADOS cu minte puțină.

Au construit orașe enorme..., cioplindu-și propriile lor imagini după mărimea și chipul lor, și le-au adorat...

Focurile interne distruseseră deja pământul taților lor

(Lemuria) și apa amenința cea de-a patra rasă (Atlantida).

Primele inundații veniră și scufundară cele Șapte Mari Insule... Toți cei buni au fost salvați, iar cei răi distruși...

Au rămas puțini oameni: unii galbeni, alții de culoare castanie și neagră și alții roșii. Cei de culoarea Lunii (Tuadia) dispăruseră pentru totdeauna.

A cincea rasă (omenirea care populează acum fața Pământului, incluzând mayașii, incașii, chiceșii, toltecii, nahuașii, aztecii din America pre-hispanică), lume în întregime născută din Trunchiul Sfânt (Poporul Ales Salvat de Ape), a rămas și a fost guvernată de primii Regi Divini...

Serpii (Dragoni ai înțelepciunii sau Rishi) au coborât din nou și au făcut pace cu oamenii din rasa a cincea, pe care au educat-o și au instruit-o..."

În vechiul Egipt al faraonilor, sacerdoții din SAIS i-au spus lui Solon că Atlantida fusese distrusă cu 9.000 de ani înainte de momentul când vorbeau cu el.

Faimosul doctor Paul Schliemann, care a avut marea onoare de a fi descoperit ruinele vechii cetăți Troia, a găsit în tezaurul lui Priam un ciudat vas cu formă foarte caracteristică, pe care era gravat un text cu caractere feniciene care spune textual: *„Regelui Cronos al Atlantidei”*.

Este interesant de știut că între obiectele descoperite în *Tiahuanaco*, în America Centrală s-au găsit vase foarte asemănătoare cu cele din tezaurul lui Priam.

Când numitele vase misterioase au fost sparte intenționat cu scopuri științifice, s-au găsit în acestea monede pe care se putea citi cu toată claritatea un text care spunea: *„Emis în Templul Pereților Transparenti”*.

Acest templu menționat pe aceste vase misterioase, nu încapă îndoială, era Trezoreria Națională Atlantă.

Desigur, Atlantida lui Platon a încetat să fie un simplu mit și s-a transformat într-un fapt concret, real și efectiv.

Nu de mult, în Spania, un grup de oameni de știință se pregătea pentru explorarea Atlantidei. Experții în domeniul marin știu bine că pe fundul mării, între America și Europa există o mare platformă. Fără îndoială, această platformă este a Atlantidei.

În fața coastelor Perului, la adâncimea de 1500 de metri s-au putut observa coloane foarte bine lucrate, foarte bine

cioplite, edificii atlante și s-a reușit obținerea unor magnifice fotografii de detaliu. Cu toate acestea, existența Atlantidei rămâne demonstrată, însă nătângii oameni de știință continuă, ca totdeauna, negând...

Dincolo de toate acestea, problema rasială, aparte, este o importantă mărturie a Atlantidei. Dacă ne transportăm pentru un moment, la Toluca (Mexico), vom întâlni ochiul oblic, propriu rasei japoneze și celei chineze orientale. Aceasta este mai mult decât suficient pentru a ne indica un trunchi comun pentru est și vest.

Dar să continuăm, studiind unele dovezi semnificative. Pentru aceasta vom transcrie traducerea unui Manuscris Maya care face parte din faimoasa colecție „LE PLONGEON”, manuscritele troiene și care se poate vedea în Muzeul Britanic:

„În anul 6 al lui Kan, 11 Muluc, în luna Zrc, au fost teribile cutremure care au continuat fără întrerupere până la 13 Chuen. Țara colinelor de argilă, Țara lui Mu, fu sacrificată.

După două zguduiri, dispăru în cursul nopții, fiind permanent cutremurată de focurile subterane care făcură ca pământul să se scufunde și să reapară de câteva ori în diverse locuri. La sfârșit suprafața cedă și zece țări se separară și dispărură. Se scufundară 64 milioane de locuitori, cu 8.000 de ani înainte să fie scrisă această carte”.

În arhivele foarte vechi din templul antic din Lhasa (Tibet) se poate vedea o inscripție caldeeană antică scrisă cu 2.000 de ani înainte de Cristos și care spune:

„Când steaua Bal căzu în locul unde acum există numai mare și cer (Oceanul Atlantic), cele șapte orașe cu porțile lor de aur și templele transparente tremurară și se zguduiră precum frunzele unui copac mișcate de furtună.

Și iată că un val de foc și de fum se ridică din palate; strigătele de agonie ale mulțimii umpleau aerul.

Căutară refugiu în templele și cetățile lor și înțeleptul MU, sacerdotul lui RA-MU veni și le zise: «Nu v-am prezis toate acestea?» Și bărbații și femeile, acoperiți de pietre prețioase și veșminte strălucitoare, strigară zicând:

«MU, salvează-ne!» și MU răspunse: «Veți muri cu sclavii voștri și cu bogățiile voastre și din cenușa voastră vor apărea națiuni noi...».

«Dacă ei (referindu-se la actuala noastră rasă ariană) uită

că trebuie să fie superiori, nu prin ceea ce dobândesc ci prin ceea ce dau, vor avea aceeași soartă.»

Flăcările și fumul înăbușeau vorbele lui MU și pământul s-a făcut bucăți și s-a scufundat cu locuitorii săi în adâncimi în câteva luni”.

Și ce-ar putea spune acum amabilii noștri critici în fața acestor două povestiri, una din Tibetul răsăritean și cealaltă din America Centrală, care, în formă specifică relatează, ambele, aceeași catastrofă?

Pe lângă asemenea similitudini extraordinare, dacă cu adevărat dorim mai multe evidențe, atunci este clar că trebuie să apelăm la filologie.

Este vădit și notoriu că „VIRACocha” peruan este cu siguranță același cu „VIRAJ”, Bărbat Divin, „KABIR” sau „LOGOS” al hindușilor, „INCA”, cuvânt care scris cu silabele inversate se poate citi „CAIN” (Sacerdot-Rege).

De aceea, nu sunt de mirare infinitele conexiuni intrinsece pe care doctrina și faptele primilor incași le păstrează cu întreaga Inițiere orientală.

Evident, marele istoric roman Cesar Cantu leagă cu înțelepciune pe primii incași cu unele triburi mongole sau SHAMANAS foarte vechi, ceea ce este egal cu a spune că în această neașteptată prezentare a lui Mânu din nord sau MANCO CAPAC și a nobilei sale partenerese (COYA sau IACO) se petrecuse poate miraculoasa împrejurare asupra căreia în mod inteligent ne atrage atenția H.P.B. cu privire la fenomenul teurgic al acestor ființe pure sau ȘAMANI care au obiceiul să-și împrumute corpul fizic geniilor Lumilor Suprasensibile cu evidenta intenție de-a ajuta umanitatea; această minunăție care în nici un fel nu trebuie să se confunde cu mediumismul de tip spiritist...

Inefabilul „TAO” chinez este „DEUS” latin, „DIEU” francez, „THEOS” grec, „DIOS” spaniol și de asemenea „TEOTL” nahuatl aztec.

„PATER” latin, fără îndoială și incontestabil reiese că este același „FATHER” englez, „VATER” german, „FADER” suedez, același „PADRE” spaniol și, în cele din urmă, „PA” sau „BA” INDO-AMERICAN.

Blânda „MATER” din latină, fără îndoială este aceeași „MAT” rusă, „MERE” franceză, „MOTHER” engleză, nobila „MADRE” spaniolă și de asemenea „NA” sau „MAYA” în mayașă

sau checina.

Extraordinare similitudini lingvistice care semnaleză și indică altceva decât simpla ostentație, împănare sau paradă etimologică...

□ **UN CONTINENT ENORM** □

Planeta noastră Pământ n-a fost întotdeauna așa cum este acum, ea și-a schimbat fizionomia de mai multe ori. Dacă examinăm cele patru hărți ale lui Elliott Scott, vom vedea că acum un milion de ani, Pământul era complet diferit. Aceste patru hărți geografice merită să fie luate în considerație. Se aseamănă cu patru hărți care au existat și care continuă încă să existe în unele cripte subterane din Asia Centrală.

Asemenea hărți sunt necunoscute de „înțelepții” științei materialiste. Sunt păzite cu grijă, cu scopul de a fi conservate intacte, deoarece știm bine că domniile falsei științe sunt mereu dispuși să altereze totul ca să-și justifice atât de mult trâmbițatele teorii.

Prima dintre aceste hărți ale lui Elliott Scott atrage mult atenția, se dovedește foarte interesantă. Pe ea se vede cum era lumea cu vreo opt sute de mii de ani înainte de Iisus Cristos. Atunci regiunea brahicefaloșilor atât de trâmbițatei antropologii ultramoderne nu exista.

Din strâmtoarea Bering, trecând prin Siberia și Europa, până în Franța și Germania singurul lucru care exista era apa. Siberia și Europa nu apăruseră propriu-zis din străfundul oceanelor.

Din Africa nu exista decât partea orientală, pentru că vestul și sudul acestui continent era scufundat în valurile înfuriate ale oceanului. Acel mic continent care exista atunci pe locul Africii răsăritene era cunoscut sub numele de *Gcabonci*.

America de Sud era prăbușită în apele oceanului, nu începuse să existe. Statele Unite, Canada, Alaska, toate acestea erau scufundate în ocean și totuși Mexicul exista.

Ar părea de necrezut că, cu opt sute de mii de ani înainte de Iisus Cristos Mexicul deja exista. Când Europa încă nu exista, Mexicul exista; când America de Sud nu se ridicase din fundul oceanului, Mexicul exista.

Aceasta ne face să înțelegem că între mărturiile acestui pământ unde este acum Mexicul, atât de vechi precum lumea, există tezaure arheologice și esoterice extraordinare care totuși

nu au fost descoperite de lopata arheologilor.

Antica mare *Kolhidius* situată în nord-estul continentului atunci recent format și cunoscut ca *Ashhark (Asia)*, și-a schimbat numele și astăzi este cunoscută cu numele de Marea Caspică.

Coastele Mării Caspice fuseseră formate din pământurile care la ridicarea oceanului se uniseră cu continentul Asia.

În Asia, Marea Caspică și tot acest bloc de pământ alăturat, este ceea ce în ziua de azi este numit Caucaz.

Acest bloc se numea în acele timpuri *Friantkzanarali*, iar mai târziu *Kolhidishissi*, dar în vremea de acum, cum am spus deja și repetăm, este Caucazul.

În acel timp, un mare râu care fertiliza în întregime pământul bogat din *Tikliamis* se vărsa în Marea Caspică; acest râu se numea atunci Oksoșeria și încă există, dar acum nu se mai varsă în Marea Caspică, datorită unui cutremur secundar care l-a deviat către dreapta.

Marele debit de apă al acestui râu se rostogolea violent prin zona mai deprimată a continentului asiatic, dând naștere micii mări Arai; însă vechea albie a acestui bătrân râu, numit acum *Amu Darya*, încă se poate vedea ca o mărturie sacră de-a lungul secolelor. Atlantida a trecut prin teribile și înspăimântătoare catastrofe înainte ca să dispară în întregime.

Prima catastrofă s-a petrecut cam acum 800.000 de ani; a doua catastrofă a avut loc acum vreo 200.000 de ani; a treia catastrofă s-a întâmplat cu vreo 11.000 de ani în urmă și despre aceasta, ca și despre potopul ei, toate popoarele păstrează amintirea mai mult sau mai puțin confuză.

După cea de-a treia mare catastrofă care a distrus Atlantida, vechea țară *Tikliamis*, cu formidabila sa capitală situată pe malurile numitului râu, care se vărsa în Marea Caspică și care mai târziu a dat naștere Mării Arai, a fost acoperită cu toate popoarele și satele sale de nisip, iar acum este doar un deșert.

În acele vremuri, necunoscute de Cesar Cantu și de a sa „Istorie universală”, exista în Asia o altă frumoasă țară cunoscută sub numele Marapleicie; această țară făcea comerț cu Tikliamis și chiar între ele exista foarte mare concurență comercială.

Mai târziu, această țară, Marapleicie, a luat numele

Goblandia, datorită marelui oraș Gob.

Goblandia și puternicul său oraș au fost înghițite de nisipurile deșertului, în nisipurile deșertului Gobi se află ascunse bogate comori Atlante și puternice mașini necunoscute de acești oameni din rasa ariană.

Din când în când, nisipurile lasă descoperite toate aceste comori, dar nimeni nu îndrăznește să le atingă, pentru că acela care încearcă este omorât într-o clipă de gnomii care le păzesc.

Numai oamenii din viitoarea a șasea mare rasă vor putea cunoaște aceste comori și asta cu condiția unei conduite drepte.

În epoca anticei Atlantide au existat orașe puternice: *Yafabin* era Parisul epocii, unde se reunea elita intelectuală și *Toyan*, orașul celor șapte porți, situat în colțul sud-estic era capitala acelei mari țări.

În sine, Atlantida se întindea din Brazilia, până la Azore, aceasta a fost complet dovedită și din Noua Scoție, direct prin întreg Oceanul Atlantic.

Așa că, în realitate, Atlantida acoperea în totalitate oceanul care poartă numele ei. Era o țară mare; imaginați-vă dumneavoastră pentru un moment Atlantida întinzându-se până în Azore, până la Noua Scoție și coborând până unde azi este Brazilia.

Din rămășițele Atlantidei avem arhipelagul Antilelor, etc. Canarele de asemenea sunt vestigii a ceea ce a fost Atlantida și chiar Spania nu-i mai mult decât o bucată din antica Atlantida.

Ce continent enorm era! Se întindea de la Sud la Nord; era grandios. S-a scufundat prin nesfârșite cutremure. Diferite catastrofe, așa cum afirmăm, au fost necesare pentru ca Atlantida să dispară definitiv.

Că acel continent s-ar fi scufundat „ca smântână în lapte” este absurd. Dacă Atlantida s-a scufundat, a fost ca urmare a revoluției axelor Pământului; dar asta nu o știu adepții materialismului.

Catastrofa Atlantidei a lăsat continentele noastre într-o situație grea. Observați Americile și veți vedea că din partea dinspre Pacific se înclină vrând parcă să se scufunde

În ocean, în timp ce latura orientală se ridică. Este cam asemănător cu ce se întâmplă cu o barcă: niciodată nu se scufundă vertical ci totdeauna dintr-o parte.

La fel lanțul muntos al Anzilor cade spre Oceanul Pacific.

Să ne uităm la Europa: fără îndoială că vrea să se scufunde prin Mediterana, este mai mult scufundată către profunzime. Același lucru se întâmplă cu Germania și Rusia. Continentul asiatic este înclinat ca și cum ar vrea să se scufunde prin marea Indiei. Continentele au rămas condamnate prin marea catastrofă a Atlantidei care a dezechilibrat formația geologică a lumii noastre.

Totdeauna există o vârstă primară, secundară, terțiară și cuaternară. Să ne gândim la aceste vârste în relație cu mișcările pe care le simte gâlbenușul terestru, acea mișcare geologică ce se produce periodic pe propria sa axă în mișcarea continentelor pe această substanță păstoasă și gelatinoasă.

Pământul se aseamănă în constituția sa cu un ou: continentele sunt ca gâlbenușul susținându-se pe o substanță limpede păstoasă, fluidică și gelatinoasă. Acest gâlbenuș nu este liniștit, se mișcă și se rotește periodic pe o axă.

Din acest punct de vedere, putem vorbi de vârste primare, secundare, terțiare și cuaternare, de un Eocen, de o perioadă primară necunoscută pentru oameni, despre Oligocen, Miocen și Pliocen, cu această categorie de catastrofe care există de asemenea, cu glaciațiuni teribile, nu negăm.

Atlantida marchează sfârșitul erei terțiare, la sfârșitul Atlantidei, desigur. Această eră terțiară a fost foarte frumoasă prin edenurile sale și minunată prin marile sale paradisuri.

Au fost diferite glaciațiuni. Fără îndoială că noi ne apropiem de altă glaciațiune. Există catastrofe produse de revoluția axelor Pământului, de verticalizarea polilor lumii. De asemenea există catastrofe care sunt produse de mișcarea continentelor. Atunci se produc cutremure și vin glaciațiunile.

Se vorbește de cinci glaciațiuni care se vor produce în acord cu mișcările continentelor, dar trebuie să știm că au urmat glaciațiuni produse de verticalizarea polilor Pământului.

În timpul epocii Atlantidei, Polul Nord și Polul Sud nu erau unde sunt acum. Atunci, Polul Nord, Arctic era așezat pe linia ecuatorială, în punctul oriental extrem al Africii și al Antarcticii.

Polul Sud se situa exact pe aceeași linie ecuatorială, în opoziție, într-un loc specific, în Pacific.

Au fost apoi schimbări grozave în fizionomia globului terestru. Adevăratele hărți antice nu sunt cunoscute de savanții acestei epoci. În criptele secrete ale lamașilor, în munții

Himalaya există hărți ale Pământului antic, hărți geografice care demonstrează că lumea noastră avea altă fizionomie în trecut...

□ **O CIVILIZAȚIE PUTERNICĂ** □

„Omul care a inventat fatidicii termeni «bine» și «rău» a fost un atlant numit MAKARIKRONVERNKZYON, distins membru al societății științifice Akaldana situată în continentul atlant scufundat.

Niciodată n-a bănuit bătrânul înțelept arhaica stricăciune atât de gravă pe care a produs-o umanității, cu inventarea celor două cuvinte.

Înțelepții atlanti au studiat profund toate FORȚELE EVOLUTIVE, INVOLUTIVE și NEUTRE ale Naturii; însă acestui bătrân înțelept îi trecu prin minte ideea să le definească pe primele două cu termenii BINE și RĂU. Forțele de tip evolutiv le numi BINE și forțele de tip involutiv le botează cu termenul RELE. Forțelor neutre nu le dădu nici un nume.

Numitele forțe se produc în om și în natură, forța neutră fiind punctul de sprijin și de echilibru.

Multe secole după scufundarea Atlantidei cu faimoasa ei Poseidonis despre care vorbește Platon în «Republica» sa, a existat în civilizația orientală TIKLYAMISHAYANA un sacerdot foarte bătrân care a comis foarte grava eroare că a abuzat de termenii «bine» și «rău», utilizându-i neîndemânatic pentru a fonda pe ei o Morală. Numele amintitului sacerdot era ARMANATOORA.

Cu derularea istoriei de-a lungul nenumăratelor secole, umanitatea s-a viciat cu aceste cuvintele și le-a transformat în fundamentul tuturor codurilor sale morale. În ziua de azi aceste două cuvintele se întâlnesc până și în supă”.

Samael Aun Weor - „Educația Fundamentală”

În Atlantida s-a dezvoltat o rasă mare, o rasă de giganti: aveau corpuri de până la trei metri înălțime (de aceea legenda secolelor ne vorbește despre „Briareu”, cel cu o sută de brațe); o adevărată rasă de ciclopi. Această rasă a ajuns să aibă o civilizație puternică, de milioane de ori mai puternică decât a noastră.

Rasa atlantă a avut cele patru anotimpuri ale sale, primăvara sa, adică vârsta sa de aur; atunci nu existau frontiere, totul era iubire, pe fața pământului domnea inocența.

Oamenii știau să cânte la liră și înfiorau universul cu

melodiile lor, atunci într-adevăr lira nu căzuse făcută bucăți pe pavimentul Templului.

Cei care guvernau Atlantida erau Regi Divini, Regi Sacri, care aveau putere asupra focului, aerului, apei și pământului, asupra a tot ceea ce este, a fost și va fi.

Mai târziu a fost vârsta de argint, în timpul căreia totul părea că descrește; totuși, toți oamenii continuau să comunice cu Ființele Inefabile (îngerii Creștinismului).

Când sosi vârsta de aramă, lumina s-a întunecat și n-a avut strălucirea celor de dinainte; au început să se stabilească frontiere, au început războaiele, s-a născut ura, egoismul, invidia, etc., iar la sfârșit a fost vârsta neagră, vârsta de fier atlantă. Vârsta de aramă a fost toamna, iar vârsta de fier, iarna.

În timpul vârstei de fier, atlantiții au dezvoltat o puternică civilizație, au creat rachete atomice cu care puteau călători nu numai pe Lună ci și pe Mercur, Venus, Marte și în general pe toate plantele Sistemului Solar.

Eu am trăit în Atlantida și pot mărturisi despre asta. Într-unul din acele orașe era un cosmodrom minunat; de pe acest cosmodrom se ridicau nave cosmice, rachete atomice spre o planetă sau alta a Sistemului Solar. Mie îmi plăcea să merg la un fel de Caravansin așa se numeau restaurantele din acea vreme și de aici contemplem prin mari vitrine de sticlă întreg cosmodromul. Îmi plăcea să văd cum aceste rachete luau drumul spre Lună. La început aceasta producea mare uimire și se auzeau strigătele mulțimilor, apoi a devenit ceva foarte comun.

În Atlantida a fost o civilizație pe care ființele umane din aceste timpuri n-o bănuiesc nici pe departe. Casele atlantiților erau totdeauna înconjurată de ziduri, de metereze, aveau grădini în fața și în spatele acestora.

Continental atlant se întindea și se orienta spre Anstro iar locurile mai ridicate spre nord, munții săi depășeau în mărime, înălțime și număr pe toți aceia care există astăzi.

Leii trăgeau trăsurile. Dumneavoastră vedeți leii în ziua de azi furioși, teribili, dar în Atlantida leii serveau ca animale de tracțiune, trăgeau carele în care mergeau regii și unii cetățeni. În acea epocă, aceste animale erau domestice.

Câinii erau mult mai mari, enormi, acum sunt mici; în acea epocă erau, mastodonți. Serveau la apărarea caselor

cetățenilor, erau furioși. Existau de asemenea caii, dar erau gigantici. Existau elefanți enormi, mamuții antecesorii ai elefanților abundau în păduri și munți, erau enormi.

Atlantții au învățat să suprimă gravitația după dorință. Cu un aparat mic ce încăpea în palmă, puteau levita orice corp chiar dacă era foarte greu.

Atlantții, experți în transplanturi, n-au transplatat doar viscere precum inimă, rinichi, pancreas, etc. ci, de asemenea au învățat să transplanteze creiere. Transplantarea creierelor a fost deja culmea în știința transplanturilor; așa erau subiecți care puteau continua să trăiască în corpuri diferite și fără întrerupere, transplantând creierul lor dintr-un organism în altul.

Știința atlantiților a fost formidabilă: există încă peșteri secrete în Himalaya unde se păstrează unele aparate mecanice care pot să transmită telepatic cunoașterea la cine o dorește. Nu era nevoie să-și bată atâtea capetele pentru a dobândi cunoașterea.

În domeniul fizicii nucleare ajunseseră să folosească iluminatul atomic în mod masiv. Toate orașele foloseau iluminarea atomică; grădinile erau iluminate prin energie nucleară, casele lor prin energie atomică. Lămpile atomice iluminau palatele și templele cu pereți transparenți. Știm bine că există unele peșteri în Asia unde încă se păstrează lămpi atomice care au aparținut atlantiților.

În domeniul mecanicii, pot să vă asigur că automobilele lor nu numai că erau amfibii, dar de asemenea puteau zbura prin aer și erau propulsate prin energia nucleară (extrăgeau energia nu numai din uraniu și din radium, ci din multe alte metale și de asemenea din multe plante vegetale și la un preț foarte mic).

În materie de navigație aeriană, aveau nave mai puternice decât cele actuale; adevărate bărci zburătoare sau „vapoare zburătoare”, care de asemenea erau propulsate prin energie nucleară.

De asemenea atlantiții au învățat să utilizeze energia solară; cel mai rău dintre toate a fost că au dezvoltat puteri magice pentru rău. În afară de oameni de știință erau magi; au ajuns să construiască un robot și să-l doteze cu un principiu inteligent; ei cunoșteau bine elementarii focului, aerului, apei și

pământului.

Pentru ei, elementalii Naturii, ceea ce în poveștile pentru copii se numesc Zâne, Salamandre ori Silfi, erau o strașnică realitate. Încă mai posedau simțul clarviziunii. Este limpede că, cu acest simț puteau vedea perfect nu numai lumea tridimensională a lui Euclid, ci încă mai mult, să vadă de asemenea a patra coordonată, a cincea, a șasea și chiar a șaptea.

Atunci, au pus stăpânire pe unele dintre aceste creaturi ale elementelor, creaturi invizibile pentru simțurile ordinare și le-au pus în roboții lor. Asemenea roboți, de fapt s-au transformat în ființe inteligente, în ființe care serveau stăpânilor lor, putând să-i informeze pe aceștia despre pericolele care-i pândeau și în general despre multe lucruri din viața practică.

Atlânții au fost enorm de avantajați. Exista o Universitate Atlantă minunată. Vreau să mă refer desigur la SOCIETATEA AKALDANA, o adevărată Universitate a savanților. Ei au studiat „*Legea eternului Hepta-paraparshinock*” (Legea lui Șapte), o minunăție; au învățat să concentreze razele solare ca să le facă să pătrundă în anumite încăperi, știau să transforme cele șapte culori ale prisme solare, adică, să extragă „pozitiva” din razele prisme solare.

Una este să vezi cele șapte culori prismatice și alta este să le transformi în formă pozitivă, scoțând „pozitiva”. Oamenii de știință moderni au studiat cele șapte culori fundamentale ale spectrului solar, dar nu au scos „pozitiva” acestor șapte culori. Oamenii de știință atlânți știau să scoată „pozitiva reală” a celor șapte culori ale prisme solare; cu această „pozitivă” a celor șapte culori realizau adevărate minuni.

Apropo, îmi amintesc cazul a doi savanți chinezi care făceau experimente (tot în stil atlant) cu cele șapte culori ale spectrului solar. Extrăgând „pozitiva”, de exemplu, din cele șapte culori, au pus opiu în fața unei raze colorate și atunci au văzut cum opiul s-a transformat în alte substanțe. Au pus de exemplu o bucată de bambus, umezită cu o anumită substanță de culoare albastră, (pozitivă, nu negativă a spectrului solar) și s-a văzut cum pe acest bambus se fixă o culoare albastră... Au făcut, de exemplu, să treacă sunetul (unele note ca DO sau MI) în combinație cu o anumită culoare și s-a văzut cum nota altera culoarea, îi dădea altă culoare complet diferită.

S-au folosit cele șapte raze, în forma lor pozitivă, ca să realizeze minimi pe continentul atlant; s-a studiat în profunzime „*Legea Eternului Hepta-paraparshinock*”, Legea Șaptelui.

Ritul cel mai puternic din Atlantida, a fost cel al Zeului Neptun. Acest Zeu a guvernat cu înțelepciune Atlantida; a ajuns să aibă corp fizic pe Pământ, a trăit în Atlantida și și-a scris preceptele pe coloanele templelor. Era demn de admirat Templul Sacru al acestui Zeu Sfânt. Pereții sau zidurile argintate ale acestui templu uimeau prin frumusețea lor, cupolele și acoperișurile erau în întregime din aur masiv de cea mai bună calitate.

Fildeșul, argintul, aurul, alama străluceau în interiorul Templului lui Neptun, cu toate splendorile regale din timpurile vechi.

Statuia gigantică sacră a preamăritului și sublimului Zeu Neptun era toată din aur pur. Acea inefabilă statuie misterioasă montată pe un frumos car tras de armăsari exotici și respectabila curte de 100 de Nereide, insuflau în mintea devoților atlanti o profundă venerație.

De altfel, tradițiile antice afirmă că atlanti au avut un metal mai prețios decât aurul și acesta era faimosul „Orichalcum”.

Cultul dedicat lui Neptun a fost faimos, la fel cu cel al Elementalilor Apei, al Sirenelor imensei mări, al Nereidelor, al Geniilor oceanului. A fost o epocă extraordinară Neptuniană, Amentină, foarte veche, care venea dintr-un trecut îndepărtat.

□ **DECĂDEREA ATLANTĂ** □

Orașele atlante au fost înfloritoare cât timp locuitorii lor au continuat să rămână fideli religiei părinților lor, cât timp s-au ținut de preceptele Zeului Neptun, cât timp n-au violat legea și ordinea, dar când au profanat lucrurile sacre, când au abuzat de sex, când s-au pătat cu cele șapte păcate capitale, au fost pedepsiți și scufundați cu toate bogățiile lor în fundul oceanului.

Îmi vine încă în minte cazul lui KETABEL „cea cu trist destin”, o regină atlantă care a guvernat suverană în statele din sudul continentului scufundat și peste puternicul oraș al Porților de Aur.

Frumusețea răutăcioasă a lui Ketabel captiva cu Necromanția ei, fascina și seducea cu farmecele sale principi și regi și multe fecioare și copii au fost jertfiți în numele său

tenebroaselor entități din Lumile Interne.

Medicina sacerdotală atlantă a descoperit în acele timpuri ceea ce azi putem numi științific Opoterapia umană, adică, aplicarea secrețiilor glandulare, pituitară, tiroidiană, adrenalina, etc. la infirmi și ramoliți.

Acești sacerdoți medici nu utilizau numai chimia acestor glande endocrine, hormoni, sucuri, ci de asemenea hiperchimia acestor glande, fluidele psihice vitale ale chakrelor sau centrilor magnetici ai organismului uman, intim legați cu acei centri endocrini.

Victimele sacrificate, după ce erau luate de pe pietrele de sacrificiu, erau duse în niște încăperi secrete, unde sacerdoții medici extrăgeau din aceste cadavre prețioasele glande endocrine, atât de necesare pentru a conserva corpul fatalei regine, care cu tot farmecul și frumusețea tinereții a suportat greutatea multor secole.

Cel mai înspăimântător dintre toate era acel moment în care sacerdoții, după ce extrăgeau în secret glandele din cadavru, îl aruncau mulțimilor fanatice înnebunite care, însetate, îl devorau; din nenorocire, aceste popoare au devenit antropofage. Așa a început degradarea sau involuția atlanților.

Din nefericire, în Kali-Yuga, rasa atlantă a degenerat teribil, oamenii s-au dedicat magiei negre; se arunca un cuvânt în fața dușmanului, o mantră și dușmanul cădea mort instantaneu. Atlanții puteau fabrica un monstru mental și-l cristalizau pe loc cu ajutorul voinței; apoi îl alimentau cu sânge.

În perioada de decadentă a rasei atlante s-au petrecut lucruri oribile; omenirea a degenerat în vicii, homosexualism, lesbianism, droguri, etc. Torțele sexului au fost însă utilizate pentru rău, pentru a face rău altor persoane la distanță. Alcoolul, la fel ca și acum, desfrâul, degenerarea ajunsă la maxim au adus sfârșitul unui imperiu înfloritor. Timpurile sale de strălucire a fost foarte frumoasă, dar când deja a degenerat s-au văzut lucruri oribile. Războaiele atlante în ultimii ani au fost înspăimântătoare, s-a folosit energia nucleară; bombe atomice au distrus prețioasele orașe ale Atlantidei.

A sosit ziua în care s-a produs o revoluție a axelor Pământului: mărele s-au deplasat schimbându-și mătcile, ceea ce era la poli s-a transformat în ecuator, ceea ce era la ecuator s-a transformat în poli. Atunci au dispărut milioane de persoane.

Toate acele puternice orașe ale Atlantidei au rămas scufundate în oceanul care poartă numele său.

Sacerdoții din SAIS i-au spus lui Solon: *„Toate corpurile celeste care se mișcă pe orbitele lor suferă perturbații care determină cu timpul o distrugere periodică a lucrurilor pământene printr-un foc mare”*.

Istoria diluviului universal, ale cărui versiuni se întâlnesc în tradițiile tuturor raselor umane, reprezintă simple aduceri aminte despre marea catastrofă atlantă.

Îmi amintesc în acele momente de mulțimile care au invadat gigantul Templu al lui Neptun între cutremure, foc și inundații. Oamenii sperați îl strigau pe marele sacerdot Ramu, zicând: *„Ramu, salvează-ne!”*. Ramu a apărut înaintea tuturor, exclamând: *„Vă spusesem deja, veți pieri cu soțiile voastre, sclavii voștri și fiii voștri și rasa viitoare, dacă va urma exemplu vostru, de asemenea va pieri”*.

Tradițiile povestesc că ultimele cuvinte ale lui Ramu au fost înăbușite de fum și de strigăte. Continentul atlant s-a scufundat datorită unor puternice cutremure.

Catastrofa care a adus sfârșitul Atlantidei a fost înspăimântătoare. Fără nici o îndoială că rezultatul violării Legii este totdeauna catastrofic.

O dată încheiată acea mare catastrofă, a început o nouă rasă. Evident, din acele mulțimi care piereau, înainte de a se petrece catastrofa, a scăpat un popor.

Tradițiile susțin că un mare Maestru numit *Vaivaswata*, Noe din Biblie, i-a avertizat pe oameni despre ceea ce avea să se întâmple, dar aceștia și-au bătut joc de el și în ajunul marelui cataclism mâncau, dansau, se distrau și se căsătoreau.

Sfinții care conduc destinul umanității l-au îndemnat pe *Mânu Vaivaswata* să plece cu poporul său înainte de scufundarea continentului atlant și acesta a știut să scape la momentul potrivit în fruntea poporului său. Ei au trebuit să fugă noaptea și cum prinții tenebroși, regii și proprietarii roboților aveau avioane minunate cu care puteau să evadeze prin spațiu, atunci conducătorii poporului ales al lui *Mânu Vaivaswata* au pus stăpânire pe acele nave și le-au distrus.

Când perversii locuitori ai acelor pământuri s-au trezit din somnul lor, deoarece călătoria avusese loc în timpul nopții, au remarcat cu mare spaimă că apele năvăleau pe pământurile lor.

Imediat își căutară navele lor aeriene; au înțeles ce s-a întâmplat și au încercat să persecute poporul ales, dar reușiră numai să omoare câțiva.

Acei prinți ai Feței Tenebroase au murit, au fost distruși de ape.

Acum în fundul Oceanului Atlantic zac orașe minunate; în locurile bogate unde înainte existau săli splendide, agitație de oameni, acum înoată peștii...

□ **RASA ARIANĂ** □

„Piramidele din Egipt au fost construite de atlanți, cu foarte multe mii de ani înainte de Iisus Cristos. Considerăm că marea piramidă datează cu vreo 27000 de ani înainte de Cristos, iar celelalte au, mai mult sau mai puțin, vârste similare.

Totuși, chiar dacă pare incredibil, piramidele din Mexic sunt mai vechi; n-au fost construite, cum se spune, prin anul 1325. Categoric nu; sunt mult mai vechi decât cele egiptene și au fost construite direct de către atlanți.

Cei care spun că marele Tenocitlan a fost fondat către anul 1325, greșesc. Și cei care afirmă că a fost construit în anul 1400 sau în anul 1500, greșesc și mai mult”.

Samael Aun Weor - „Interviu la Radio Icur”

Epoca scufundării Atlantidei a fost într-adevăr o eră cu multe schimbări geologice. S-au ridicat din golful adânc al imensei mări alte porțiuni de uscat care formară noi insule și continente.

Unii supraviețuitori atlanți s-au refugiat în micul continent *Grabonci*, Africa de azi, care crescă în mărime și întindere pentru că alte suprafețe de uscat, care s-au înălțat din apele învecinate s-au unit cu acesta.

Membrii Societății Akaldana făceau parte din acel popor ales care a știut să fugă din Atlantida când au înțeles că se apropia o mare catastrofă. Savanții acestei societăți s-au așezat, la început, spre sudul continentului african, pe urmă au emigrat spre *Cairona*, astăzi Cairo. Pe pământurile Nilului din Nivea sau din Egipt, acolo și-au stabilit faimoasa lor Universitate cu Sfinxul în fața ei.

Ghearele de leu ale Sfinxului reprezintă Focul; capul Sfinxului reprezintă Apa; picioarele de taur ale Sfinxului reprezintă elementul pământ; aripile Sfinxului reprezintă elementul Aer. Patru sunt virtuțile necesare pentru cineva să

poată ajunge la Auto-Realizarea intimă a Ființei: trebuie să ai Curajul Leului, Inteligența Omului, Aripile Spiritului și Tenacitatea Taurului. Doar așa se poate ajunge la Auto-Realizarea Intimă a Ființei...

Societatea Akaldana în *Cairona*, a stabilit un Templu de Astrologie. Atunci se studiau Aștrii, nu cu telescoapele, cum se face în ziua de azi, ci cu al „șaselea simț”.

Când se examinează piramidele (mai ales Marea Piramidă) se văd, în formă de „tuburi”, niște canale care vin de jos, din adâncimea unei cripte subterane spre în sus, spre partea superioară a piramidei. S-a gândit mult și au fost emise multe ipoteze despre aceste „canale”, însă ele erau telescoape, iar observatorul nu era sus, ci jos, chiar în fondul criptei. Acolo se pune un recipient cu apă; se știa că un astru va fi vizibil și la o dată precisă și desigur se reflecta în apă. Adepții Astrologiei observau (în apă) Astrul în cauză, nu numai cu facultățile fizice, ci de asemenea cu cele psihice, în loc să privească în sus, priveau apa și acolo în apă, cu al „șaselea simț” studiau aștrii.

Frații din Societatea Akaldana, marii înțelepți erau foarte dotați; o dată cu nașterea unui copil îi făceau imediat horoscopul. Nu horoscoape în stil modern, nu horoscoape simplu convenționale și foarte scumpe; nu, acela era foarte deosebit; înțelepții Astrologi priveau Aștrii în mod direct. Cu procedee care azi se ignoră, puteau să citească Horoscopul copiilor și, firește, niciodată nu dădeau greș în profețiile și calculele lor.

Copiii erau „căsătoriți” când se nașteau; se știa cine va fi soția lui și erau căsătoriți. Nu vreau să spun că pentru acest motiv trăiau împreună de mici, asta ar fi absurd, dar se știa deja, pentru fata nou născută, cine va fi soțul ei, iar bărbatul, la timpul său și la ora sa, era informat cine va fi soția lui. La majorat, erau uniți prin căsătorie.

Cetățenii se orientau cu precizie matematică și sub conducerea acelor astrologi în alegerea meseriei sau profesiei lor. Ei știau de ce s-a născut fiecare cetățean, la ce servește fiecare om, căci fiecare om servește la ceva, important este să știi la ce servește orice creatură care s-a născut. Nu greșeau nimic acești înțelepți din societatea Akaldana!...

Aceasta era adevărata înțelepciune a atlanților. Descendenți ai acestui vast continent au fost de asemenea mayașii, de exemplu. Mayașii au emigrat spre Tibet, spre Egipt,

America Centrală. Pare incredibil, dar în Tibet totuși se vorbește maya și limbajul maya este un limbaj ritual-sfânt din Tibet. Să ne amintim că naga și maya sunt foarte asemănătoare.

Iisus din Nazaret a învățat maya în Tibet. Acea frază a lui Iisus care textual spune: „HELI, HELI, LAMAH ZABACTANI” este interpretată în forme diferite: *„Doamne, Doamne – spun unii – cum m-ai glorificat”*; *„Doamne, Doamne – spun alții – de ce m-ai abandonat?”*. Când evreii au auzit, și-au zis în sinea lor: *„Îl strigă pe Ilie ca să vină să-l salveze...”*.

Totuși evreii n-au înțeles semnificația acestor cuvinte, pentru că nu erau evreiești, nici sanscrite, nici tibetane. *„Acum cufundă-mă în cuvântul prezenței Tale”*, este fără îndoială sunetul său în idiomul maya (este o frază rituală Maya).

Desigur, Marele Iisus a învățat NAGA și MAYA în TIBETUL Oriental și asta este demonstrat.

În Sfânta Mănăstire din LHASA din Tibet, există totuși o carte care textual spune:

„Iisus s-a transformat în cel mai mare Maestru care existase pe Pământ”.

Un învățat scriitor a spus:

„S-a stabilit istoric că ȘTIINȚA-RELIGIE cunoscută de Cristos în Egipt, India și în Tibet era Mayașă.

A existat un profund Ocultism Maya, cunoscut fără nici o îndoială de Cristos, care a ales simbolurile sale (Mayașe) ca sprijin pentru ideile sale de iubire fecundantă.

Nu se poate ca din întâmplare să fi ales Crucea Mayașă, Trinitatea și cei Doisprezece Apostoli și alte multe simboluri ca să susțină imensul simț științific-religios al predicilor sale”.

Evident că mayașii atlanti au dus Religia sa înțeleaptă în America Centrală.

Fără îndoială că ei au colonizat Tibetul, Babilonia, Grecia, India, etc. Fără îndoială că limbajul ritual al KABIRULUI Iisus a fost mayaș...

Aceasta se poate explica integral numai datorită trunchiului atlant comun popoarelor americane și mediteraneano-semite.

Toate învățăturile religioase din America primitivă, toate cultele sacre ale incașilor, mayașilor și aztecilor, zeii și zeițele grecilor antici, fenicienilor, scandinavilor, indienilor, etc. sunt de origine atlantă.

Este urgent să știm, e necesar să înțelegem că zeii și zeițele amintiți de Homer în „Iliada” și „Odiseea” au fost eroi, regi și regine în Atlantida.

Toate popoarele antice i-au venerat și adorat pe acești zei sfinți care au trăit în Atlantida și care acum locuiesc în Empireu.

Religiile egipteană, incașă, maya, etc. au fost religiile primitive atlante.

Alfabetul fenician, tată al tuturor faimoaselor alfabete europene, își are rădăcina într-un antic alfabet atlant, care a fost transmis corect mayașilor de atlanti. Toate simbolurile și hieroglifele egiptenilor și ale mayașilor provin din același izvor atlant și astfel se explică asemănarea sa, prea mare ca să fie întâmplătoare.

PIELE ROȘII sunt descendenți ai Atlantidei. Triburile din ANAHUAC: zapotecii, toltecii, etc., ca aproape toate celelalte triburi din INDO-AMERICA, au venit; din ATLANTIDA și nu din nord cum presupun totdeauna unii ignoranți instruiți.

Acei ignoranți care preferă ideea că triburile din INDO-AMERICA veneau din continentul asiatic trecând prin cunoscuta strâmtoare BERING, greșesc grav pentru că nici în ALASKA, nici chiar mai puțin în menționata strâmtoare nu există nici cea mai mică urmă despre trecerea rasei umane pe aici.

TURANIOȘII, de asemenea au fost supraviețuitori ai Atlantidei, din nefericire dedicați Magiei Negre. Ei au reușit de asemenea, să ajungă până în Tibet (culmea culmilor), cum au ajuns și alți descendenți, ca distinșii arieni și au emigrat până în Persia antică. Marea Lege a putut să-i învingă la sfârșit și au fost distruși.

□ **CELE ȘAPTE SUBRASE** □

Sămânța rasei noastre ariene este nordică, dar amestecându-se cu supraviețuitorii atlanti a dat naștere la subrasele din trunchiul arian.

În mod obișnuit, fiecare rasă are șapte subrase. Prima subrasă s-a format în Podișul Central din Asia, care atunci se numea *Hasha*. Aici a fost o puternică civilizație esoterică.

A doua subrasă a înflorit în sudul Asiei în perioada prevedică și atunci s-a cunoscut înțelepciunea Rishilor din India și splendorile anticului imperiu Chinez, etc., etc.

A treia subrasă s-a dezvoltat minunat în Egipt, Persia, Caldea, Babilonia, etc.

A patra subrasă a strălucit cu civilizațiile Greciei și Romei.
A cincea s-a manifestat perfect în Germania, Anglia și alte țări.

A șasea a rezultat din amestecul spaniolilor cu rasele autohtone din Indo-America.

A șaptea este perfect manifestată în rezultatul tuturor acestor amestecuri diverse de rase așa cum putem vedea azi pe teritoriul Statelor Unite.

Evident cele șapte ramuri ale trunchiului arian există deja din plin și aceasta este un fapt complet demonstrat.

Este deci aceasta ultima subrasă a actualei noastre rase ariene și aceasta merită să fie cercetată atent de toată lumea.

Mulțimile ariene care locuiesc pe fața pământului, separate de tulpina tată (atlanții), au deja o existență de peste un milion de ani și cu toată perversitatea caracteristică ultimelor vremi se află în ajunul distrugerii totale...

Rasa ariană în loc să evolueze a involuat și corupția ei este acum mai rea decât a atlantiților, răutatea ei este atât de mare, încât a ajuns deja până la cer; rasa ariana va fi distrusă ca să se îndeplinească Profeția pe care RA-MU a rostit-o la scufundarea Atlantidei: *„Dacă ei uită că trebuie să fie superiori, nu prin ceea ce dobândesc, ci prin ceea ce dau, vor avea aceeași soartă”.*

• 19. •

NOUA ERĂ A VĂRSĂTORULUI •

„În fața constelației Vărsătorului se găsește Constelația Leului. Fără îndoială, «Leul Legii» iese să întâlnească o umanitate suficient de maturizată pentru «Karma» sau pedeapsa finală”.

Samael Aun Weor

□ NOUA ERĂ A VĂRSĂTORULUI □

„Cineva, al cărui nume nu-l voi menționa, un autor foarte cunoscut, spunea că «poate în anul 2007 va veni o Vârstă de Aur pentru umanitate». Evident, eu văd acest lucru foarte absurd. De unde vom ajunge să scoatem această Vârstă de Aur? Cu cine vom face amintita Vârstă? Este posibil cu toate aceste Egouri, Euri care se reîntorc succesiv? Eu cred că acest lucru e imposibil și absurd. Cu adevărat, nu este posibilă o Vârstă a Luminii, a Gloriei, atâta timp cât noi nu suntem morți în noi înșine.

Cum ar putea fi pace pe pământ dacă fiecare din noi

poartă în el însuși «elementele» care produc războaie? Cum ar putea exista iubire, dacă în interiorul fiecăruia dintre noi există ură? De unde am putea scoate altruismul, când în fondul conștiinței noastre purtăm, din nefericire, egoismul? Cum am putea răspândi castitate, dacă în profunzimea fiecăruia există desfrâu? Fără îndoială, dragii mei frați, ar fi imposibil să creăm Vârsta Luminii. Așadar, orice profeție în acest sens îmi pare total greșită”.

Samael Aun Weor - Conferința „Egoul și catastrofa finală”

În numele adevărului, trebuie să vă spun că noua Eră a Vărsătorului a început exact în 4 februarie 1962 între orele două și trei după-amiaza. În acel moment a fost o concentrare a tranzitului ceresc în CONSTELAȚIA VĂRSĂTORULUI.

Observatoarele tuturor țărilor din lume au putut vedea acest eveniment. A fost ceva ce s-a cunoscut în cele patru puncte cardinale. A fost ceva ce s-a văzut din toate observatoarele lumii: în Statele Unite (pe Muntele Palomar), în cel de la Manila sau în cel din Londra, etc.

Nu este, deci, o afirmație făcută în mod aprioric, fără nici un fel de documentare. Totuși, există multe teze despre data la care Era Vărsătorului a început. Unii cred că a început cu câțiva ani înainte, alții cred că a început câțiva ani după, dar faptele sunt fapte și în fața faptelor trebuie să ne înclinăm.

Da, prieteni, în realitate și cu adevărat acest eveniment a fost un fapt concret, în mod riguros observat de știința oficială. Planetele sistemului solar s-au întâlnit într-un suprem congres în Constelația Vărsătorului. După acest moment, ca o consecință sau corolar, a început Era Vărsătorului, Noua Eră.

Totuși, trebuie să știm că ultimul timp din anterioara Eră a PEȘTILOR se amestecă cu primele manifestări ale Erei VĂRSĂTORULUI.

Există un fel de amestec între cele două curente: cel care agonizează și cel care se naște, între vechi și nou, între ceea ce e perimat și ceea ce are o aromă revoluționară. Pe măsură ce timpul trece, Era Vărsătorului se va simți de fiecare dată mai mult.

Evident, această Eră aduce mari succese. Dacă observăm riguros constelația Vărsătorului, vom vedea că e guvernată de două planete. Prima dintre ele este URANUS (o planetă

revoluționară, teribilă, catastrofică sută la sută care controlează, în plus, glandele sexuale). A doua este SATURN, această lume este reprezentată în Alchimie de Corbul Negru (moartea) și semnifică, de fapt, întoarcerea la „Haosul Originar Primitiv” (acest lucru îl știu foarte bine zeii și oamenii).

În fața Constelației Vărsătorului se găsește constelația Leului. Evident, semnul Leului este un semn zodiacal al focului. Fără îndoială, LEUL LEGII iese să întâlnească o umanitate suficient de maturizată (și rușinată, putem spune) pentru KARMA sau PEDEAPSA FINALĂ.

Trebuie să observați bine poziția acestor două Constelații. În una găsim APA, în alta FOCUL. Știm bine că pe parcursul istoriei, focul și apa își dispută totdeauna destinul acestei lumi...

Fără îndoială, în același fel în care există ANUL TERESTRU, există de asemenea ANUL SIDERAL. Planeta noastră se învârtă o dată în jurul Soarelui pe parcursul a 365 de zile, câteva minute și câteva fracțiuni de secundă, astfel, acest fapt este numit an terestru. Nu putem nega faptul că există de asemenea și Anul Sideral, Anul Cosmic. Sistemul nostru Solar „Ors”, în care noi ne mișcăm și avem FIINȚA noastră, călătorește în jurul Centurii Zodiacale în 25968 ani, câteva fracțiuni de minute și secunde și această călătorie a sistemului solar în jurul Centurii Zodiacale constituie un An Sideral.

Sistemul nostru solar a început prezenta călătorie în constelația Vărsătorului și apoi, cu Marele Potop Universal, care nu a fost altceva decât scufundarea continentului Atlantida (în valurile foarte puternice ale oceanului care-i poartă numele), a început noua rasă care este a noastră.

Așadar atlantzii au dispărut, dar a apărut rasa ariană. A apărut, cu precizie, cum am spus, în același moment în care sistemul solar aflat în constelația Vărsătorului a început noua sa călătorie în jurul Zodiacului.

Sistemul solar a sfârșit călătoria sa în jurul Zodiacului, ajungând în Constelația Vărsătorului și la sfârșitul călătoriei, fără îndoială, trebuie să fie un mare cataclism.

Călătoria trecută a fost minunată. În această călătorie a apărut rasa atlantă, dar această călătorie s-a sfârșit (cu precizie în constelația Vărsătorului) cu un mare cataclism (Ptopul Universal).

Acum, din nou, se încheie călătoria sistemului solar în

aceeași constelație a Vărsătorului; atunci va trebui să fie, fără îndoială, o catastrofă...

Există fenomene cosmice care sunt extraordinare. Așa cum sistemul solar călătorește în jurul centurii Zodiacale până ajunge la punctul de plecare originar, tot așa există o lume, o planetă gigantică care participă la această mecanică Siderală. Vreau să mă refer, în mod subliniat, la planeta HERCOLUMBUS, aceasta e o lume gigantică, de șase ori mai mare decât titanul sistemului nostru solar, numit Jupiter.

Hercolumbus are o orbită enormă și aparține unui alt sistem solar: Sistemul Solar TYLAR. Acest sistem se apropie în mod amenințător de noi: Hercolumbus călătorește spre Pământ. Aceasta este situația și poate fi văzută prin toate telescoapele lumii. În Asociația noastră Gnostică, în Mexic, avem harta traiectoriei sale, găsită într-o hemerotecă a Districtului Federal.

Nu sunt doar supoziții, ci un lucru pe care toți astronomii îl cunosc. Nu există nici un observator în lume unde nu se cunoaște, unde se ignoră această problemă cu Hercolumbus. Când această enormă, gigantică planetă se va apropia mult, atunci se vor produce pe planeta noastră, Pământ, evenimente extraordinare.

Masa enormă numită Hercolumbus, evident are o putere magnetică formidabilă și atrage, din această cauză, focul lichid care există în interiorul Pământului.

Atunci vor fi peste tot mai mulți vulcani în acțiune, însoțiți de imense cutremure.

Inutil vor încerca oamenii de știință să-l bombardeze cu bomba atomică, inutil vor încerca să-l deplaseze de pe orbita sa; această lume e foarte mare și toate eforturile vor fi zadarnice.

În acord cu calculele matematice făcute de astronomi, Hercolumbus va afecta fundamental Pământul și în mod secundar pe Uranus, Jupiter și Marte. Atunci va fi cu adevărat catastrofic. Dar, repet că Pământul va fi cel care va primi principalul impuls, cel care va primi răul cel mai mare.

Strămoșii noștri din Anahuac ne spun următoarele: „Fiii celui de-al cincilea soare (referindu-se la noi), vor muri de foc și cutremure”. Acest lucru se va întâmpla o dată cu sosirea lui Hercolumbus; va veni, evident, MARELE INCENDIU UNIVERSAL, profetizat de marii prezicători: Sfântul Ioan, prezicătorul din Patmos; Iisus din Nazareth, Marele Kabir; Daniel, Marele Profet,

Michel de Nostradamus, etc., etc., etc.

Sosirea lui Hercolubus va aduce, cu adevărat, spaimă peste tot în lume. Nostradamus afirmă cu accentuare, că „acest gigantic al cerurilor va fi vizibil amiaza, și va veni să se interpună între soare și pământ, și acest lucru va provoca o mare eclipsă, o eclipsă totală”...

Cum masa planetară a lui Hercolubus e gigantică, este evident că trebuie să atragă focul lichid din interiorul lumii la suprafață. Din această cauză, vor trebui să izbucnească vulcanii de peste tot. Lucrul cel mai grav e că fiecare vulcan nou va ieși din mijlocul cutremurelor înspăimântătoare și teribile. Nu e surprinzător faptul că în acele zile, marile orașe ale lumii (New-York, Paris, Londra, Buenos-Aires, etc., etc., etc.) vor cădea bucăți.

Când Hercolubus va fi foarte aproape de orbita terestră, fără îndoială, se va produce o revoluție a axelor pământului. Atunci mărire își vor schimba locul și continentele actuale se vor scufunda în oceane. În acea zi, întreg Pământul se va întoarce la HAOSUL ORIGINAR PRIMITIV, așa cum putem observa când urmărim constelația Vărsătorului. E necesară această reîntoarcere la HAOS, pentru că din profunzimile oceanelor vor ieși noi pământuri și vor apărea ceruri noi, cum spunea apostolul Petru. (Puteți găsi aceste lucruri în următoarea secțiune intitulată „Marile profeții”).

Așadar, în realitate, sistemul nostru solar este pe punctul de a-și sfârși călătoria în jurul Zodiacului. Ceva similar s-a întâmplat cu viața atlantiților: când s-a încheiat călătoria trecută în jurul Zodiacului, a sosit Hercolubus. Atunci s-a produs o revoluție a axelor Pământului, mărire și-au schimbat locul și Atlantida a dispărut între valurile înspumate ale oceanului care-i poartă numele.

Acum, fiind terminată călătoria (care a început după Potop), putem sublinia că o catastrofă similară se apropie. Dacă apa a fost cea care a început Marea catastrofă a atlantiților, acum va fi cu precizie focul cel care va începe tragedia.

Ar trebui să știți că așa cum Pământul în călătoria sa în jurul Soarelui, trece prin patru anotimpuri, care sunt primăvara, vara, toamna și iarna, la fel, fiecare rasă, în timpul călătoriei sistemului solar în jurul Zodiacului, trece prin patru anotimpuri: primăvara, Vârsta de Aur; vara, Vârsta de Argint; toamna,

Vârsta de Bronz; iarna, Vârsta de Fier.

Daniel, profetul, vede acolo, departe, o enormă, gigantică mare, un mare ocean și patru bestii care se luptă și își dispută supremația. Apoi, vede prin intermediul clarviziunii cum iese prima bestie care seamănă cu un leu și care are aripi de vultur; acesteia îi fu dată inima omului (este Epoca de Aur). Apoi vede, în fața sa o a doua bestie care seamănă cu un urs și care a călcat tot pământul (este Vârsta de Argint). Și apoi vede o a treia care seamănă cu o maimuță (este Epoca de Bronz), și apoi o a patra care e complet diferită de celelalte trei pentru că e din fier, unghiile și picioarele ei sunt din fier, dinții sunt din oțel (sfarmă tot ceea ce găsește) și are puterea să facă dezordine peste tot ca să distrugă natura și ca să învingă Sfinții cei mai mari. Dar apoi, la sfârșit, își retrace domeniul și regatul este dat sfinților celor mai mari. Această a patra bestie este Epoca de Fier, este epoca în care ne găsim și care se va termina în mod catastrofic...

Să ne amintim de asemenea de visul pe care l-a avut regele Nabucodonosor. El a văzut, în visul său, o mare statuie: capul ei era din aur, pieptul și brațele din argint, abdomenul era din cupru și picioarele îi erau o jumătate din fier și cealaltă jumătate din pământ ars. Atunci regele Nabucodonosor i-a chemat pe toți înțelepții Babiloniei pentru a-i interpreta visul. Înțelepții i-au cerut să le povestească visul, spunând: *„Povestește-ne visul și astfel noi vom putea să-l interpretăm”*, el a tăcut și s-a limitat să răspundă: *„Visul meu nu-l povestesc, nu vi-l spun pentru că știu că vreți să câștigați timp. Dacă sunteți atât de înțelepți, spuneți-mi ce am visat și apoi interpretați-mi visul”*... Clar! Daniel s-a pregătit anticipat, a studiat în lumea astrală visul regelui, ieșind din corp, investigând acest vis, deci era pregătit...

Monarhul a spus: *„Știi tu ce am visat?”*. *„Da, împărate! Ai visat cu o mare statuie: capul îi era din aur, pieptul și brațele din argint, abdomenul din cupru, picioarele erau pe jumătate din fier și pe jumătate din pământ ars. Aceasta semnifică patru regate care se vor succede totdeauna în istoria lumii”*...

E clar, fără îndoială el se referea la cele patru vârste; capul, Epoca de Aur; pieptul și mâinile, Epoca de Argint; abdomenul, Vârsta de Bronz; picioarele (o parte din fier, o parte din pământ ars), Epoca de Fier, care este Epoca în care ne

găsim: pe de o parte puternică și pe de altă parte fragilă. Puternică, aparent, dar fragilă pentru că vor veni marile cutremure, înspăimântătoarele cataclisme care vor sfârși cu această perversă civilizație de vipere. Aceasta este cruda realitate!...

Ce a făcut atunci Nabucodonosor? I-a dat lui Daniel o haină purpurie și un colier prețios. I-a pus pe mână un inel cu diamant și l-a numit guvernator al întregului imperiu. Astfel, deci, cele patru epoci au devenit reale. În epoca de aur a unei rase nu există nici „al meu”, nici „al tău”, totul aparține tuturor, fiecare poate lua din ce aparține vecinului fără frică; guvernează deci iubirea și fraternitatea și toată lumea adoră ETERNUL ZEU VIU; de aceea nu există EGO în ființa umană, toți sunt inocenți și se bucură de frumusețea naturii; nu există nici o frontieră, nu există armate și nici un element care poate elimina fericirea; totul aparține tuturor și singurul lucru care guvernează, suveran, e ceea ce numim „IUBIRE”.

În epoca de argint ființele umane încep să dorească cucerirea teritoriilor (de aceea reprezentăm această epocă ca un urs care scormonește pământul, însă domnește încă splendoarea originară, se închină un cult zeilor, sau COSMOCRATORILOR, se cântă SOARELUI DIMINEȚII, sau HERALZILOR AUROREI; în această epocă se pot vedea întotdeauna principiile focului, aerului, apei și pământului.

În epoca de bronz încep să apară frontierele, războiul începe să se ivească și splendoarea originară dispare.

În epoca de fier totul se sfârșește în urma unui mare cataclism... În epoca de fier umanitatea ajunge în starea în care se găsește acum. A patra bestie, cu adevărat, este teribilă (cum spunea Daniel), această bestie e deosebită de celelalte. Însă ea își va găsi sfârșitul de pe o zi pe alta...

Dacă medităm, ajungem la concluzia că timpul sfârșitului a sosit și noi îl trăim.

Fără îndoială, suntem într-un moment critic, teribil, dificil: au apărut nenumărate boli peste tot; pământul se cutremură și tresare în toate colțurile lumii; mările care în alte epoci erau curate, astăzi sunt contaminate; speciile marine sunt pe cale de dispariție; oceanele s-au transformat în adevărate containere; deșeurile atomice nu pot fi lăsate într-un loc sigur unde să fie inofensive; e clar că, mai devreme sau mai târziu, în unul din

depozitele atomice se va produce o eroare și va avea loc o catastrofă.

Pământul care e atât de necesar pentru culturi, e pe cale să devină sterp, și în acest fel vor fi persoane care vor muri din cauza lipsei de alimente; milioane de ființe umane care populează această lume vor experimenta cu adevărat, în viitorul apropiat, o mare dezolare.

Există războaie și zvonuri de război peste tot, boli care n-au mai fost cunoscute niciodată înainte, etc., etc., etc. Atmosfera e contaminată, și când o persoană merge la țară și privește cerul poate vedea că nu mai are culoarea albastră strălucitoare, că-i lipsește culoarea perfectă de altădată. Acum, acest cer strălucește având o culoare ușor verde, sau plumburie, ceea ce indică faptul că atmosfera terestră a fost alterată.

Nu e necesar să fim foarte înțelepți pentru a înțelege că stratul superior al atmosferei e un filtru care transformă razele solare în lumină, căldură, culoare și sunete. Din păcate, acest filtru s-a descompus datorită exploziilor atomice. În puțin timp, acest filtru nu va mai putea descompune vibrațiile solare în lumină, căldură, culoare și sunete; și atunci vom vedea soarele negru precum siliciul și luna va deveni roșie ca sângele...

Pe de altă parte INVOLUȚIA a ajuns la maximum. Nu mai există „tați pentru copii”, nici „copii pentru părinți”, ceea ce se întâmplă între părinți și copii în toate colțurile Pământului, e teribil!

S-a pierdut rușinea organică, intelectul a degenerat, peste tot se aud lamentări și scrâșnete de dinți, cum spun cărțile sfinte.

Cu acestea nu vreau să fiu lugubru, nici nu vreau să vă înspăimânt, vreau doar să reflectăm cu adevărat și cu judecată...

Ce au devenit bunele obiceiuri? Ce a devenit rușinea organică? De ce intelectul, intelectualismul se servește de rău?

Să privim în jurul nostru și să observăm tot ceea ce se întâmplă...

Fără îndoială, umanitatea e guvernată în toate colțurile Pământului de intelect, însă la ce servește asta? În ce stare se află umanitatea? Există haos, anarhie și toate acestea nimeni nu le poate nega!

Astfel deci, trebuie să reflectăm... Suntem fericiți? Cine poate vorbi de fericire în această epocă! Suntem față-n față cu noi înșine, suntem conduși de propriul destin, suntem în fața dilemei de A FI sau A NU FI a filosofiei.

A sosit ora să reflectăm profund... Cine suntem noi? Încotro mergem? Care este scopul existenței? Pentru ce, de ce trăim?

A trăi în acest fel, mâncând, bând, reproducându-ne, acest lucru, în fond, e foarte plictisitor, am putea spune, necugetat...

E clar că timpul apocalipsei a sosit. Umanitatea a sfârșit cele ȘASE PECETI ale cărții Sfântului Ioan. Când se va sfârși a ȘAPTEA PECETE se va producea catastrofa.

Anumite persoane mi-ar putea spune că și în trecut multe alte persoane au așteptat Sfârșitul și nu s-a întâmplat nimic; vreau să vă spun că acum vorbim de MECANICA CEREASCĂ. Dacă mecanica cerească nu ar exista, întreg Cosmosul ar sfârși într-o catastrofă.

În același fel în care pe continentul Atlant a existat o rasă aleasă care a servit drept bază pentru formarea acestei a cincea rase ariene care trăiește pervers pe aceste cinci continente, tot așa spun că azi se va forma o selecție pentru viitoarea Mare Rasă.

În același fel în care atlânții nu l-au crezut niciodată pe MANU VAIVASWATA când spunea că timpul sfârșitului sosise, și în ajunul mării catastrofe se distrau, se căsătoreau, mâncau și beau și în ziua următoare erau cadavre, în același fel, ceea ce eu afirm acum, în mod subliniat, nu va fi crezut. Cu siguranță, multe persoane vor râde, spunând: „S-a vorbit mult despre sfârșitul lumii, și ce?” Apostolul Petru a prezis că „în această epocă, multe persoane inofensive și perverse vor spune cum se va împlini profeția, dacă totul a rămas la fel ca în vremea părinților noștri?”

Atlânții, în vremea lor, au râs și ei de catastrofă, dar când revoluția axelor Pământului a făcut ca mările să-și schimbe locul, Atlantida s-a scufundat cu milioanele ei de locuitori.

Astăzi, ne apropiem în același fel de o nouă catastrofă. Eu, la fel ca MÂNNU VAIVASWATA, vă avertizez în același fel în care au fost avertizați și atlânții.

Ora sfârșitului se apropie, acest uriaș monstru planetar, gigantic, sosește și va înghiți lumea!

Așadar trebuie să ne pregătim! Pământul e supus în acest moment unei mari agonii. Și sfârșitul întregii mari agonii se numește MOARTE.

Când un bolnav agonizează, când are simptomele inconfundabile ale morții sale, știm foarte bine că ceea ce urmează e moartea sa.

În acest moment Pământul geme, agonizează; toate acestea indică un DEZASTRU și se vor sfârși cu un mare cataclism. Când vom vedea că soarele apare tot mai mult dinspre nord, vom ști că timpul sfârșitului e foarte aproape și că ne îndreptăm spre catastrofă.

Însă trebuie să știm că DEMIURGUL ARHITECT AL UNIVERSULUI a prevăzut totul. De aceea trebuie să se ivească noi pământuri pentru o nouă umanitate, trebuie să se formeze următoarea, penultima rasă. Pentru acest motiv trebuie să se facă o selecție, ca o bază pentru Era Vărsătorului, pentru „Epoca de Aur”, pentru noua rasă. În momentul terorii, acest grup va fi scos în secret prin foc și fum. Câteva momente înaintea catastrofei, cei care lucrează sinceri cu ei înșiși, adică asupra eliminării elementelor inumane (Eurile) care se află în psihic, vor fi selecționați și purtați spre un loc sigur (vezi broșura „Extratereștrii și Apocalipsa”)...

După marea catastrofă, Pământul va rămâne învăluit de foc și vapori de apă. Noi, fraților trebuie să scoatem acest popor selecționat, până în momentul în care Pământul va fi din nou în condiții de locuit.

Din fundul norilor se va ivi un nou pământ și când dublul arc iris se va ivi pe cer, va fi semnul noii alianțe între Dumnezeu și oameni, atunci poporul selecționat va veni să locuiască pe noul pământ și noul cer. Vor fi noi continente unde va trăi o nouă umanitate, a ȘASEA RASĂ-RĂDĂCINĂ.

Suntem persoane ale celei de-a cincea rase; a șasea rasă va fi diferită, înaintea noastră a existat a patra rasă, în Atlantida. Înaintea atlanților a existat a treia rasă, care era rasa lemuriană (în uriașul continent lemurian care acoperea atunci întreg Oceanul Pacific), înainte ca lemurienii să se ivească au existat hiperboreenii în jurul Polului Nord, în potcoava pe care acest continent o forma în jurul Polului Nord. Înainte ca hiperboreenii să existe, a existat prima rasă, rasa protoplasmatică, în calota polară a Polului Nord care era situată, înainte, la Ecuator. Spun

toate acestea, căci de-a lungul timpului au existat multe schimbări geologice extraordinare. Polii actuali, de exemplu, sunt pe cale să devieze, și într-o zi vor fi în zona ecuatorială iar actualul Ecuator, în viitor, se va transforma în Poli. Acest fapt a fost mult studiat de cei mai buni oameni de știință (ne referim la revoluția axelor Pământului, la verticalizarea polilor).

Astfel deci, este clar că ne pregătim pentru uriașa catastrofă. Mișcarea gnostică, asociația noastră gnostică de studii antropologice, culturale și științifice, AGEAC, are un singur obiectiv: pregătirea nucleului care va servi celei de-a Șasea Rase Rădăcină...

Se știe o dată și pentru totdeauna că RASA ARIANĂ, care azi populează pervers suprafața pământului VA TREBUI SĂ FIE DISTRUSĂ; ȘI DIN TOT CEEA CE SE VEDE NU VA RĂMÂNE DECÂT CENUȘA!

Totul va fi ars, totul va fi înghițit în fundul mărilor!

Știm perfect că nu ne va asculta întreaga umanitate. Nici MÂNU VAIVASWATA, nici luptătorii n-au fost ascultați la vremea lor și oamenii au râs de ei.

Oamenii nu acceptă niciodată adevărata realitate a lucrurilor, până în momentul în care ea se prezintă; oamenii caută întotdeauna scăpări, ei cred că pot continua întotdeauna în același fel, până în momentul în care sosește dezastrul.

□ **Marii Profeti** □

„Trebuie să ne gândim că se apropie o mare catastrofă; până și observatoarele astronomice au desenat un plan al catastrofei (aceasta este oficial). Dacă nu se face asta public în toate țările pământului, e pentru că guvernele cenzurează observatoarele pentru a nu crea o psihoză colectivă; însă acest lucru e oficial.

Mayașii știau aceasta. Am trăit între ei și am întrebat un bătrân mayaș: «Fiul tău va vedea?» Răspuns: «Fiul meu nu va vedea»... «Nepotul tău va vedea?» «Da, nepotul meu va vedea»”.

Samael Aun Weor - „Interviu la Radioul Universității”

Fără îndoială, Piatra Soarelui, faimosul Calendar Aztec, e o sinteză perfectă de Știință, Filosofie, Artă și Religie.

TONATIUH, cuvântul Sfântului Ioan, Logosul sau Demiurgul Creator al Universului, cu limba sa triumfiară de foc, e copilul

de aur al Alchimiei Sexuale, e Soarele Spiritual de la Miezul Noptii, e Acvila care urcă, e minunatul Dragon al înțelepciunii și e reprezentat de astrul strălucitor care ne dă viață, lumină și căldură. De aceea el apare glorios în manieră Nahuatl în centrul marii Pietre Solare.

De o parte a „Marii Fețe” apare în mâinile sale, armata Ghearelor Acvilelor care înșfacă inimile oamenilor.

„M.M.”, cunoaște perfect problema esoterismului transcendental, de aceea știe semnificația profundă a salutului cu Gheara.

În jurul figurii Cuvântului Mexican putem vedea făcut în mari dimensiuni data „4 Temblor”, aceasta e ziua când va sfârși al cincilea soare prin foc și cutremure de pământ. În dreptunghiurile minunate ale semnelor Temblor sunt sculptate datele distrugerii soarelui interior.

„Fiii Primului Soare” (androgini divini al primei rase) care au trăit fericiți în „Insula de Cristal” au murit devorați de Tigri.

„Fiii celui de-al Doilea Soare” (a doua rasă a Pământului lui Apollo), hiperboreenii au fost distruși de uragane teribile.

„Fiii celui de-al Treilea Soare” (hermafrodiții lemurieni), mulțimile „cele de-a Treia Rase”, care au trăit înainte pe continentul lemurian situat în Oceanul Pacific, au pierit prin Soarele de ploaie, de foc și mari cutremure de pământ.

„Fiii celui de-al Patrulea Soare”, a patra rasă (atlanții), ale căror ținuturi erau situate în Oceanul Atlantic, au fost distruși de ape.

Cei care au studiat în profunzime Predica Profetică a Marelui Kabir Iisus și a Doua Epistolă a lui Petru către Romani, fără îndoială trebuie să se încline cu reverență în fața tonului sever al Pietrei Solare.

Michel Nostradamus, profet extraordinar, mare astrolog care a trăit între 1503-1566 în Franța, spune: *„în anul 1999, în luna a șaptea, va apare pe cer un mare Rege al Terorii”* (vezi primele versete ale Centuriei, 10-72).

Conform datelor astronomice, în acest secol al XX-lea vor fi două eclipse totale de soare: una la 4 februarie 1962 și cealaltă în august 1999. Oribila perturbare în orbita și mișcarea planetei Pământ a fost explicată științific chiar de profetul Nostradamus, prin apropierea unui alt astru care timp de șapte zile va apare ca un alt soare.

Apocalipsa Sfântului Ioan vorbește de acest astru și îl numește „Pelin” (amărăciune).

Planeta gigantică la care ne referim poartă numele „Hercolubus”; multe persoane o numesc „Planeta Rece”, altele „Planeta Roșie”; fără îndoială, această planetă e mult mai mare decât Jupiter, care e gigantul colosal al sistemului nostru solar.

Nostradamus spunea:

„După eclipsa de Soare va urma cea mai obscură și tenebroasă vară din câte au existat de la nașterea până la patimile și moartea lui Iisus Cristos și aceasta va fi în Octombrie, în acel moment se va produce o mare translație în așa fel încât vom crede că pământul va ieși de pe orbita lui pentru a se cufunda în tenebrele eterne”.

Iisus, marele KABIR a spus:

„Îndată după acele zile de necaz, soarele se va întuneca, luna nu-și va mai da lumina ei, stelele vor cădea din cer, și puterile cerurilor vor fi clătinate.

Atunci se va arăta în cer semnul Fiului omului, toate semințiile pământului se vor boci, și vor vedea pe Fiul omului venind pe norii cerului cu putere și cu o mare slavă.

El va trimete pe îngerii Săi cu trâmbița răsunătoare, și vor aduna pe aleșii Lui din cele patru vânturi, de la o margine a cerurilor până la cealaltă. De la smochin învățați pilda lui: Când îi frăgezește și înfrunzește mlădița, știți că vara este aproape.

Tot așa, și voi, când veți vedea toate aceste lucruri, să știți că Fiul omului este aproape, este chiar la ușă.

Adevărat vă spun că, nu va trece neamul acesta până se vor întâmpla toate aceste lucruri.

Cerul și pământul vor trece, dar cuvintele Mele nu vor trece.

Despre ziua aceea și despre ceasul acela, nu știe nimeni; nici îngerii din ceruri, nici Fiul, ci numai Tatăl.

Cum s-a întâmplat în zilele lui Noe, aidoma se va întâmpla și la venirea Fiului omului.

În adevăr, cum era în zilele dinainte de potop, când mâncau și beau, se însurau și se măritau, până în ziua când a intrat Noe în corabie, și n-au știut nimic, până când a venit potopul și i-a luat pe toți, tot așa va fi venirea Fiului omului.

Atunci, din doi bărbați care vor fi la câmp, unul va fi luat și altul va fi lăsat.

Din două femei care vor măcina la moară, una va fi luată și alta va fi lăsată.

Vegheați doar, pentru că nu știți ora și ziua în care va veni Domnul vostru.

Să știți că, dacă ar ști stăpânul casei la ce strajă din noapte va veni hoțul, ar veghea și n-ar lăsa să-i spargă casa.

De aceea, și voi fiți gata; căci Fiul omului va veni în ceasul în care nu vă gândiți.

Care este deci robul credincios și înțelept, pe care l-a pus stăpânul său peste ceata slugilor sale, ca să le dea hrana la vremea hotărâtă?

Ferice de robul acela, pe care stăpânul său, la venirea lui, îl va găsi făcând așa! Adevărat vă spun că îl va pune peste toate averile sale.

Dar dacă este un rob rău, care zice în inima lui: Stăpânul meu zăbovește să vină.

Dacă va începe să bată pe tovarășii lui de slujbă, și să mănânce și să bea cu bețivii, stăpânul robului acela va veni în ziua în care el nu se așteaptă, și în ceasul pe care nu-l știe, va fi tăiat în două, și soarta lui va fi soarta fățarnicilor; acolo va fi plânsul și scrâșnirea dinților". (Matei 24,29-51)

Isaia (13,13) spune:

„Pentru aceasta voi clătina cerurile, și pământul se va zgudui din temelii, de mânia Domnului oștirilor, în ziua mâniei Lui aprinse".

Isaia (24,20) spune:

„Pământul se clatină ca un om beat, tremură ca o colibă; păcatul lui îl apasă, cade, și nu se mai ridică".

Sf. Pavel (2 TS 2,3-4) spune:

„Înainte de a doua venire a lui Iisus va veni apostazia, omul păcatului, fiul pierzării, potrivnicul, se va înalță mai presus de tot ce se numește „Dumnezeu", sau de ce este vrednic de închinare. Așa că se va așeza în Templul lui Dumnezeu, dându-se drept Dumnezeu".

Sf. Petru (2P, 3,10) spune:

„Ziua Domnului însă va veni ca un hoț. În ziua aceea, cerurile, vor trece cu trosnet, trupurile cerești se vor topi de mare căldură, și pământul, cu tot ce este pe el, va arde".

Ioel (3, 15-16) spune:

„Soarele și luna se întunecă, și stelele își pierd strălucirea,

și cerurile și pământul vor fi zguduite. Dar Domnul este scăparea poporului Său, și ocrotirea copiilor lui Israel”.

Sf. Ioan (Ap. 6, 12-17) spune:

„Când a rupt Mielul pecetea a șasea, m-am uitat, și iată că s-a făcut un mare cutremur de pământ. Soarele s-a făcut negru ca un sac de păr, luna s-a făcut toată ca sângele, și stelele au căzut din cer pe pământ, cum cad smochinele verzi din pom, când este scuturat de LUI vânt puternic. Cerul s-a strâns ca o carte de piele, pe care o faci sul. Și toți munții și toate ostroavele s-au mutat din locurile lor. Împărații pământului, domnitorii, căpitaniii oștilor, cei bogați și cei puternici, toți robii și toți oamenii slobozi s-au ascuns în peșteri și în stâncile munților. Și ziceau munților și stâncilor: «cădeți peste noi, și ascundeți-ne de Fața Celui ce șede pe scaunul de domnie și de mânia Mielului; căci a venit ziua cea mare a mâniei Lui, și cine poate sta în picioare?»”.

Sf. Ioan (Ap. 20, 12-13; 21, 1; 5) spune:

„Și am văzut pe morți, mari și mici, stând în picioare înaintea scaunului de domnie. Niște cărți au fost deschise. Și a fost deschisă o altă carte, care este cartea vieții. Și morții au fost judecați după faptele lor, după cele ce erau scrise în cărțile acelea. Marea a dat înapoi pe morții care erau în ea; Moartea și Locuința morților au dat înapoi pe morții care erau în ele. Fiecare a fost judecat după faptele lui. Apoi am văzut un cer nou și un pământ nou; pentru că cerul dintâi pierise, și marea nu mai era. Cel ce ședea pe scaunul de domnie a zis: «Iată, Eu fac toate lucrurile noi”.

E spus în Apocalipsă că la sfârșitul acestei lumi va apare Anticristul (Știința Materialistă).

Bestia, Marea Prostituată, lumea întreagă, numărul acestora este numărul fatal 666, și diavolul care înșeală (Intellectualismul ateist), falsul profet care face miracole și minuni înșelătoare, bomba atomică, rachetele spațiale, avioanele ultrasonice, etc., toate vor fi aruncate în interiorul lacului de foc și de sulf care se află în interiorul Pământului.

Cartea Cărților a lui Chiiam-Baalam, care e Bijuteria Sacră a poporului maya, spune textual:

Al XLII-lea Aliau KATUN este al treisprezecelea care spune: CABAL LXBACH, CHACHALACA oraș; KINCHIL COBA, CHACHALACA a Feței Solare și locul unde se așează cel de-al

treisprezecelea KA TUN.

Buchetul seniorilor Pământului va deveni negru din cauza justiției universale a lui Dumnezeu, Domnul nostru.

Soarele se va învărti, fața lui se va răsuși, sângele va coborî printre arbori și pietre, cerurile și pământul vor arde din cauza cuvântului lui Dumnezeu Tatăl, Dumnezeu Fiul și al lui Dumnezeu Sfântul Spirit; Sfânta Justiție, Sfânta Judecată a lui Dumnezeu, Domnul nostru.

Forța cerului și a pământului va dispărea când marile orașe și popoarele oculte vor deveni creștine, marele oraș numit MAAX, Mono, și de asemenea totalitatea popoarelor mici în extinderea țărilor Maya Cusamil Mayapân, Golondrina-Maya a căror locuință este EstandarteVenado.

Va fi momentul când oamenii de două zile (homosexuali și lesbienele) se vor ridica în rigorile lascivității; fii ruinei și ai perversității, culme a pierderii și rușinii noastre.

Copiii noștri vor fi dedicați Florii de Mai și nu va fi bine pentru noi. Va fi originea morții pentru sângele rău când se va ivi luna și când va fi Lună plină, sângele va umple lumea întreagă, aștrii buni vor depune de asemenea bunătatea lor asupra celor vii și a celor morți”.

Melchisedec, geniul Pământului, Regele Lumii, și-a făcut profețiile în Tibet:

„Oamenii (adică mamiferele raționale) își vor uita din ce în ce mai mult sufletele pentru ca să se ocupe de corpul lor. Cea mai mare corupție va guverna pământia. Oamenii vor semăna cu fiare teribile și vor bea sângele fraților lor.

Jumătate de Lună se va stinge și adepții ei vor cădea într-un război etern. Cea mai mare nenorocire se va abate asupra lor și vor sfârși luptând între ei.

Coroana marilor și micilor regi va cădea: unu, doi, trei, patru, cinci, șase, șapte, opt vor declanșa un război teribil între toate popoarele.

Oceanele vor vui... Pământul și fundul mărilor se vor acoperi de oase... Regatele vor dispărea, popoare întregi vor muri... Foame, boli, crime neprevăzute de lege, nemaivăzute și neimaginabile încă de oameni.

Atunci vor veni dușmanii lui Dumnezeu și ai Spiritului Divin, cei ce se află în interiorul oamenilor. Cei ce-și vor ridica mâinile asupra altora vor muri și ei.

Uitații, reprimății se vor ridica apoi și vor atrage atenția lumii întregi.

Va veni o ceață deasă, zgomote oribile. Munți fără nici o vegetație până în acest moment se vor acoperi de flori.

Pământul întreg se va cutremura. Milioane de oameni își vor schimba lanțurile sclaviei și umilirile lor prin foame, ciumă și moarte.

Drumurile se vor umple de o mulțime de oameni umblând dintr-o parte în alta.

Cel mai mare și cel mai frumos oraș va dispărea în foc... Unu, doi, trei. Din fiecare zece mii de oameni va supraviețui doar unul. Fără veșminte, fără comprehensiune, fără forță pentru a-și construi locuința sau pentru a-și căuta hrană și acest om supraviețuitor va urla precum lupii feroce, va devora cadavre și își va mânca propria carne, chemându-l pe Dumnezeu la luptă.

Întregul pământ va fi un deșert și însuși Dumnezeu îl va părăsi... Pe pământul gol va fi noapte și moarte.

Atunci, în acel moment eu voi trimite un popor necunoscut până acum (Armata Salvării Mondiale) care cu mâini puternice va apuca iarba rea a pământului cultivabil și a viciului și îi va conduce pe cei puțini care vor rămâne fideli spiritului, pe cei care luptă contra răului.

Se va crea o nouă viață pe pământ, purificată prin moartea națiunilor”.

Această profetie e acceptată de gnostici, care o interpretează ca fiind sfârșitul Vârstei Negre sau KALI YUGÂI, după care va fi o nouă civilizație și o nouă cultură.

Sfânta Odelia, acea prințesă germană născută în anul 660, care cu atâta exactitate a profetizat Germania lui Hitler și al doilea război mondial, a menționat Sfârșitul KALI YUGÂI:

„Monștri stranii vor ieși din mări și vor împrăști teroare. Se vor vedea minuni în orient; un mare nor negru va răspândi dezolarea”.

Mother Shipton, faimoasa profetă din secolul XV, născută în Anglia, a prezis în epoca sa lucruri cu adevărat uimitoare; să vedem câteva din prezicerile sale:

— Automobilele și trenurile: *„Care fără cai vor călători și accidente vor umple lumea de suferință”.*

— Radiotelegrafia: *„Gândurile vor face înconjurul lumii cât*

ai clipi”.

— Submarinele: „Oamenii vor călători, vor dormi și vor conversa sub ape.

— Avioanele: „Vom putea vedea oameni în aer, în alb, negru și verde”.

— Marea Catastrofă Mondială: „Lumea va atinge Sfârșitul ei în 1999”.

Marele KABIR IISUS a spus: „Dar nimeni nu știe ziua și ora, nici chiar îngerii care sunt în cer, nici Fiul, doar Tatăl. Vegheați, pentru că nu se știe când va veni Domnul Casei (nici în ce dată, nici în ce an), în asfințit, la miezul nopții, când cântă cocoșii sau dimineata.

Pentru când vin surprizele, nu dormiți (adică nu fiți cu conștiința adormită). Și ceea ce vă spun vouă, le spun tuturor: vegheați (treziți-vă conștiința). Timpul sfârșitului este aici și Marele Incendiu Universal este foarte aproape... E oportun să cităm câteva versete extraordinare din CORAN:

„Printre semnele care trebuie să preceadă sosirea ultimei ore, va fi acela că Luna se va despărți în două. Dar în ciuda acestui fapt, neîncredătorii nu-și vor crede ochilor”. Indiscutabil nu e vorba nicidecum de o împărțire geologică a satelitului nostru. Această profecție a lui Mahomed trebuie interpretată într-un sens politic și militar. Să se observe, începând din 1980 mișcările Islamului; numai astfel vom putea înțelege ceea ce trebuie să se întâmple adeptilor jumătății de lună.

„Când trompeta va suna prima dată... Când pământul și munții vor fi ridicați în aer și sfărâmați dintr-o singură lovitură... Când Cerul se va zdrobi și va cădea în firimituri... Va fi Ziua inevitabilă”. (Noi am explicat anterior efectele pe care trecerea planetei Hercolubus trebuie să le producă asupra lumii noastre terestre; fără îndoială, Pământul va suferi violent diferitele schimbări profetizate de Mahomed în CORAN.)

„Ce șoc! Aceasta va fi Ziua. Judecării Finale.

Cei care au fapte ce atârnă în balanță, Vor avea o viață plăcută. Cei ce sunt ușori, vor avea ca locuință groapa de foc (lumile infernale).

Când Pământul va tresări de acel cutremur care îl așteaptă...

Când el va da afară morții care se odihnesc în măruntaiele sale... omul va trebui să fie gata pentru a fi judecat.

Soarele va fi dislocat, stelele vor cădea, munții vor fi în mișcare și se vor sfărâma de pământ.

Cerul se va sparge în mii de bucăți, mările și fluviile își vor amesteca apele.

Mormintele se vor deschide și morții vor învia.

Cei care au făcut bine se vor bucura de o fericire fără margini; dar condamnații vor fi pedepsiți fără măsură”. (De văzut în CORAN)

Eu am contemplat în lumea cauzală, cu o uimire mistică, marea catastrofă ce se apropie și pentru că aceasta este zona muzicii inefabile, viziunea a fost însoțită de o bandă sonoră.

O minunată simfonie tragică răsună în adâncurile cerurilor lui Venus. Această partitură uimea, în general, prin grandoare și maiestate, prin inspirația și frumusețea arhitecturii sale; prin puritatea liniilor sale și prin colorit și nuanțele savantei și artistice sale ilustrări dulci și severe, grandioasă și terifiantă, dramatică și lugubră totodată...

Bucățile melodice fragmentare (leitmotive) care se auzeau în lumea cauzală, în momentul diferitelor situații profetice, aveau o mare forță expresivă și erau în relație intimă cu marele eveniment și cu circumstanțele istorice care vor preceda inevitabil.

Există, în partitura acestei mari opere cosmice, fragmente simfonice în legătură cu al treilea război mondial; sonorități minunate și funeste, evenimente îngrozitoare, bombe atomice, radio-actice înspăimântătoare pe tot Pământul, foamete, distrugerea totală a marilor metropole, boli necunoscute, revoluții de sânge și alcool, dictaturi insuportabile, ateism, materialism, cruditate fără limite, lagăre de concentrare, ură de moarte, înmulțirea frontierelor, persecuții religioase, martiri mistici, bolșevism execrabil, abominabil anarhism, intelectualism desprins de orice spiritualitate, pierdere completă a pudorii corporale, droguri, alcool, prostituție totală a femeii, exploatare infamă, noi tehnici de tortură, etc., etc., etc.

Amestecate cu o artă fără precedent, se aud teme înfiorătoare în legătură cu distrugerea celor mai puternice metropole din lume: Paris, Roma, Londra, New York, Moscova, etc., etc., etc.

Într-o scrisoare celebră adresată lui Henric al II-lea, Nostradamus scrie: *„Când Soarele va fi complet eclipsat, în*

cerul nostru va trece un nou și colosal corp ceresc care se va vedea în plină zi, dar astrologii (el face aluzie la faimoșii astronomi de azi și din viitor) vor interpreta efectele acestui corp altfel (foarte modern) și din cauza acestei proaste interpretări, nimeni nu va avea provizii pentru fazele de penurie (aluzie la marea catastrofă)".

Nostradamus, doctor, astrolog și clarvăzător iluminat, include în prezicerile sale această problemă a revoluției axelor Pământului, dar nu indică data exactă, precisă a momentului când aceasta trebuie să se întâmple; totuși el leagă evenimentul de dubla eclipsă care va avea loc în 1999.

Va fi, fără îndoială, o conjuncție extraordinară sub semnul zodiacal al Capricornului, care își va face simțită influența începând din 1984 și până în 1999.

Marea Maestră H.P. Blavatsky a prezis, acum mai mulți ani, că va fi o revoltă mondială spre sfârșitul secolului nostru...

Ioan, Evanghelistul, spune: *„Când păsările de oțel vor pune ouă de foc; când oamenii vor domina aerul și vor călători pe fundul mărilor; când morții vor învia; când focul va coborî din ceruri și când oamenii câmpurilor nu vor putea ajunge în orașe și cei din orașe nu vor putea fugi pe câmpuri, când ciudate aparate vor fi văzute pe cer și când se vor vedea pe pământ lucruri extravagante..."*

Când creaturile, tinere și bătrâne vor avea viziuni, premoniții și vor face profeții; când oamenii vor fi împărțiți din cauza numelui lui Cristos; când foamea, setea, sărăcia, boala și cimitirele vor înlocui populația orașelor; când frații de sânge se vor omorî și când creaturile vor adora Fiara, atunci va fi sosit vremea..."

Sfântul apostol Pavel în Epistola sa către Tesalonicieni (1, Ts. 5, 20-21) ne avertizează în acești termeni: ***„NU DISPREȚUIȚI PROFEȚII, EXAMINAȚI TOTUL, REȚINEȚI CEEA CE ESTE BUN”***.

Istoria ciclică a umanității se deschide cu capitolul șase al Genezei, cu povestirea potopului universal (prăbușirea continentului atlant) și se încheie cu capitolul douăzeci al Apocalipsei în flăcările arzătoare ale Judecării finale.

Moise, salvat din apele furioase ale vieții, a scris primul; sfântul Ioan, figură extraordinară a exaltării solare, încheie cartea sacră cu pecetea de foc și de sulf...

Virgil, marele poet din Mantua, maestrul lui Dante

Florentinul a spus: „*Vârsta de aur a sosit deja și o nouă minune guvernează*”...

Pe de altă parte, știm că Biblia este superioară altor cărți.

Fără îndoială, chiar dacă Biblia e cartea eternă, de nezdruclă, cartea ciclică prin excelență în oricare din versetele ei, e spus că în 1999 va fi precis marea catastrofă.

Cu toate acestea și chiar dacă nu știm data exactă a teribilei catastrofe care trebuie să aibă loc – doar tatăl cunoaște ziua și ora – știm din proprie experiență directă că „timpul sfârșitului a sosit și e aici”...

Intenția noastră nu e de a combate adeptii acestei date, vrem doar să spunem că în Biblie, în ciuda faptului că conține în ea însăși dezvăluirea întregii istorii a umanității de azi și de ieri, chiar propriile anale ale popoarelor, nu s-a spus niciodată că în 1999 rasa ariană (umanitatea de azi) va fi distrusă.

Totuși, erudiții nu trebuie să ignore că-n Biblie este povestirea „*IN EXTENSO*” a periplului pe care-l face fiecare mare generație ciclică.

Umanitatea este acum perfect ajunsă pentru pedeapsa supremă; sfârșitul acestei rușinoase umanități se apropie!

Analiza cabalistică demonstrează că cifrele doi (2), cinci (5), zero (0), zero (0) cuprind secretul mării catastrofe; cel ce are înțelegere, să înțeleagă, căci aici este înțelepciune!...

Din păcate, oamenii nu știu deloc să pătrundă profunda semnificație a anumitor cantități cabalistice; e trist că noi toți o interpretăm doar literal...

Trebuie așteptată cu sânge rece ora supremă, ora pedepsei pentru mulți și a martiriului pentru câțiva.

„*Dar să știa mai întâi, spune Petru, că-n ultimele zile, cei care trăiesc după lăcomia lor vor veni cu batjocurile lor usturătoare și vor spune: Unde este promisiunea venirii lui? Căci de când tații au murit totul rămâne ca la începutul creației...*

Dar va veni Ziua Domnului (la o dată pe care doar Tatăl o cunoaște), ca un hoț; și în această Zi cerurile se vor sfărâma cu zgomot și elementele încinse se vor dizolva, la fel ca și Pământul cu operele pe care el le cuprinde”.

□ **ALTE MARI SCHIMBĂRI PENTRU TERRA** □

„*Este scris cu litere de foc în cartea splendorilor: «Reala cunoaștere și savanta identificare cu toate infinitele posibilități ale sexului nu trebuie să însemne pentru înțelepți o cădere în*

lumea instinctelor și iluziilor, ci în mod sigur, o astfel de familiarizare și o profundă cunoaștere trebuie să ne conducă la Auto-Realizarea Intimă.»

Inițiatul care, în sexualitate, caută în mod inteligent puterea extraordinară a principiului etern și creator, mai întâi dominat de pasivitate, devine dominat prin activitate, printr-o acțiune apropiată ce domină energiile sexuale...

Este de la sine înțeles că acest cunoscător este în măsură să-și trezească conștiința datorită morții Egoului animalic.

În domeniul vieții practice, noi am putut verifica că aceia care resping problema sexuală pentru a trăi viața superioară a inimii, calificând drept tabu tot ceea ce poate avea o savoare erotică, mai devreme sau mai târziu ajung să dovedească în mod subit și neașteptat dezgustul și mâhnirea”.

Samael Aun Weor - „Misterul înfloririi de Aur”.

□ **SCHIMBĂRI FIZICE** □

Mari schimbări se apropie și aceasta este demonstrat științific. Vreau să vă vorbesc acum de PLEIADE. Astronomii pot vedea pe cer anumiți Sori care constituie Constelația Pleiadelor. Este adevărat că anumiți astronomi ignoră că Soarele care ne iluminează, care ne dă viață, este al șaptelea Soare al Pleiadelor. Trăim exact într-o lume care se rotește în jurul celui de-al șaptelea Soare al Pleiadelor. Fiecare dintre acești șapte Sori este centrul unui sistem Solar. Al șaptelea Soare (al nostru) este, de asemenea, al șaptelea Soare al Pleiadelor și în jurul lui se rotesc șapte planete ale Sistemului Solar.

Într-adevăr, dragi prieteni, suntem cu toții locuitorii unei planete mici care se rotește în jurul celui de-al șaptelea Soare al Pleiadelor. Vreau să vă explic cu alte cuvinte: suntem locuitorii Constelației Pleiadelor. Suntem o mică lume care se rotește în jurul celui de-al șaptelea Soare al Pleiadelor și ne credem foarte înțelepți, când nu suntem decât mizerabili viermi de pământ.

Acum vreau să vă spun ceva teribil: întreaga Constelație a Pleiadelor se învâрте în jurul Soarelui ALCYON, care este un Soare transcendent.

Acest Soare este înconjurat de un puternic inel energetic care se proiectează în spațiu la milioane de ani lumină.

Trebuie să facem diferență între inelul Soarelui Alcyon și inelul lui Saturn. Inelul lui Saturn este format din pietre, nisip, meteoriți, etc., iar inelul lui Alcyon este radioactiv. Ceea ce se

Întâmplă este că electronii acestui Soare, care se proiectează în spațiul exterior, se dezintegrează, se fracționează și astfel produce un tip de energie foarte specială care, cum v-am spus, se proiectează în spațiu la o distanță de milioane de ani lumină. La fiecare 10.000 de ani, planeta noastră Pământ trebuie să traverseze acest inel. Suntem acum exact în momentul în care Pământul va intra în inelul lui Alcyon (e un tip de energie foarte specială, luminoasă). Nu știu momentul exact în care pământul va intra în acest inel, dar trebuie să intre, începând din 4 februarie 1962 ne apropiem în mod periculos, în călătoria pe care o facem, de acest inel și suntem pe cale să ajungem. Cei trei astronauți care s-au aflat un anumit timp pe orbita pământului, au văzut în 1974 această radiație specială și au informat despre ea (e o radiație care nu s-a mai văzut niciodată).

Putem intra în ea în orice moment. Dacă soarele intră primul va fi o mare obscuritate, acesta va fi rezultatul interferenței a două radiații: cea a soarelui și cea a inelului. Când planeta pământ va intra în inelul lui Alcyon, radiația luminoasă îl va înveli și de aceea nu va fi nici o noapte timp de 2.000 de ani; până și cavernele cele mai profunde ale pământului vor fi iluminate de această radiație (cu o luminozitate foarte specială). Radiațiile lui Alcyon vor altera moleculele a ceea ce numim „materie”.

În concluzie, va fi o transformare culturală completă în lumea Pământului; multe formule fizice (atomice, etc.) vor fi schimbate și știința pe care o avem astăzi va suferi o mare schimbare. Medicamentele pe care le folosim în domeniul medicinei pentru vindecare nu ne vor mai servi, pentru că formulele chimice se vor schimba. Materia, sau ceea ce numim „materie”, va deveni din ce în ce mai mult radioactivă, va deveni mai radiantă în toate aspectele. Umanitatea va degenera și mai mult; persoanele definitiv perverse vor apuca calea celei mai mari degenerări (considerând sfârșitul) și persoanele care lucrează pentru regenerarea spirituală, pentru transformarea intimă, vor fi în abis pentru a ajunge la auto-realizarea Ființei interioare, profunde...

În orice caz, se va produce ceva gigantic, grandios, teribil: timp de 2.000 de ani nu vom mai avea nevoie de lumina soarelui pentru că radiația lui Alcyon ne va ilumina total.

Aceasta va produce schimbări teribile în știința fizică; multe dogme științifice pe care le avem acum vor fi distruse complet, pentru că vor fi schimbări în formulele matematice, în geometrie, în biologie, etc.

Vreau, deci, să înțelegi că suntem pe cale să ne apropiem de o mare schimbare care va produce un impact total asupra felului de a gândi al persoanelor. Cei care sunt fanatici ai „materialismului” sau ai „spiritualismului”, se vor preocupa cu adevărat să cunoască adevărul și vor ști că în realitate trebuie să caute adevărul în ei înșiși, pentru că cu credința lor nu pot să știe nimic, ei nu pot să-l cunoască. Ei cred doar în el, însă nu l-au experimentat niciodată.

□ **SCHIMBĂRI PSIHOLOGICE: UNDA DIONISIACĂ** □

În mod incontestabil „Mammon” și „Dionisos”, fiind incompatibili atât în aspectul lor cât și în conținutul lor, niciodată nu ar putea să se pună de acord.

În mod axiomatic, incontestabil, putem și chiar trebuie să-l definim pe „Mammon” prin doi termeni:

- a) INTELECTUALISM
- b) BANI (AUR, BOGĂȚII).

În mod corect, și în mod categoric și definitiv, este urgent să-l definim pe „Dionisos” astfel:

- a) TRANSMUTARE VOLUNTARĂ A ENERGIIILOR SEXUALE
- b) EXTAZ MISTIC TRANSCEDENTAL.

Se dovedește oportun să cităm acum printre analele acestei biete omeniri lipsită de orice valoare, acea dată și oră (4 februarie 1962, între orele 2 și 3 ale după-amiezii), în care toate planetele Sistemului nostru Solar s-au reunit într-un suprem consiliu cosmic, mai precis în strălucitoarea Constelație a Vărsătorului, pentru a iniția Noua Eră în augustul tunet al gândirii. De la acea dată memorabilă și sub guvernarea lui Uranus, foarte venerabilul și merituosul Senior al Vărsătorului, vibrează în mod intens în întreaga Natură „*Unda Dionisiacă*”.

Merită să accentuăm în prezentul capitol, faptul transcendent că acea planetă citată în rândurile de mai sus a fost, este și va fi întotdeauna, strălucitorul astru care conduce și guvernează cu inteligență glandele endocrine sexuale.

Acum vă veți explica singuri motivul intrinsec care în aceste clipe dă naștere intensei Vibrații Dionisiace.

Însă, se dovedește evident și manifest, faptul concret că

pământenii, în majoritate covârșitoare, nu au fost la înălțimea circumstanțelor; nu au fost capabili să se polarizeze pozitiv cu acea Undă...

A defini cele doua aspecte (Pozitiv-Negativ) ale acelei Vibrații Cosmice, este de neamânat, urgent, indispensabil.

Pol Pozitiv Dionisiac: Desfătare Sexuală Sublimă, Transmutare Voluntară a Entității Semenului, Conștiință trezită, Cunoaștere Obiectivă, Intuiție Superlativă, muzică transcendentală a marilor maeștri clasici, etc.

Pol Negativ Dionisiac: Degenerare Sexuală, Infra-Sexualitate de tot felul, homosexualitate, lesbianism, plăceri demoniace în Lumile Infernale prin intermediul drogului, al ciupercilor, al alcoolului; muzică infernală ca aceasta a noului val, etc., etc., etc.

A înțelege în profunzime procesele intime ale acestor doi poli ai Undei Dionisiace este ceva foarte urgent...

Ca exemplu viu al acestei perechi de poli diametral opuși, corespunzător menționatei unde, este oportun să cităm aici cu titlu ilustrativ două mișcări revoluționare contemporane.

În mod delicat vreau să mă refer clar și fără ocolișuri la „*Mișcarea Gnostică Internațională Universală*”, și de asemenea la reversul medaliei dionisiace, cunoscut sub tristul nume celebru al „*Mișcării Hippy*”.

În mod indiscutabil, cei doi Antipozi Psihologici menționați constituie „per se” o vie demonstrație vădită a perechii de poli opuși ai colosalei Vibrații Dionisiace.

Ajungând în mod judicios la această parte a prezentului capitol, devine inevitabilă necesitatea unei confruntări didactice.

Beție Dionisiacă, Extaz, Samadhi, devin absolut indispensabile când este vorba de a experimenta ceea ce este Adevărul, Realul. O asemenea exaltare este sută la sută posibilă prin intermediul Tehnicii Meditației.

Psihedelismul este diferit. Acest termen să se traducă astfel: „Psiquis”: Suflet, „Delia”: Drog.

Precizând, vom spune: Psihedelismul este antipodul Meditației. Infernul drogurilor se află în interiorul organismului planetar pe care trăim, chiar sub epiderma scoarței terestre.

Ciupercile halucinogene, pastilele, L.S.D.-ul, marijuana etc., etc., etc., intensifică în mod evident capacitatea vibratorie a Puterilor Subiective, însă este evident că niciodată nu ar putea

produce Trezirea Conștiinței.

Drogurile alterează fundamental genele sexuale și aceasta este deja demonstrat științific. Ca o consecință a unor asemenea mutații negative, genetice, se dovedește evidentă nașterea copiilor monstruoși.

Meditația și Psihedelismul sunt incompatibile, opuse, antagonice; niciodată nu s-ar putea amesteca.

Incontestabil acești doi factori ai Beției Dionisiace, semnalează, indică Rebeliune Psihologică.

Gnosticii și Hippiștii s-au plictisit de vanul intelectualism al lui Mammon, li s-a urât de atâtea teorii, au ajuns la concluzia că Mintea, ca instrument de investigare este prea mizerabilă...

Zen? Gnana-Yoga? Aceasta este superlativ. Există înăuntrul nostru în stare latentă, Facultăți de Cunoaștere infinit superioare Minții. Prin intermediul acestora din urmă putem experimenta în mod direct ceea ce este Realul, ceea ce nu aparține timpului.

Mișcarea Hippy a preferat infernul drogurilor, fără îndoială s-a definit în mod pervers.

Gnosticii, pe deplin deziluzionați de prostescul intelectualism al lui Mammon, bem Vinul Meditației din Cupa Perfecției Concentrări.

Schimbări psihologice, radicale și profunde, devin urgente când ne deziluzionăm de haimanalele Minții.

Este indicat să ne întoarcem la punctul de plecare original; doar astfel este posibilă o Transformare Radicală.

Sexologie? Ferească Dumnezeu și Sfânta Măria! Această temă îi îngrozește pe puritani...

Stă scris cu cuvinte de foc în Sfintele Scripturi că sexul este „piatră de poticnire și stâncă de cădere”...

lese în evidență faptul că noi nu suntem fii ai nici unei teorii, școli sau secte.

La originea reală a existenței noastre găsim doar un bărbat, o femeie și un coit...

Ne-am născut goi, cineva ne-a tăiat cordonul ombilical, am plâns și am căutat apoi sânul matern...

Haine? Școli? Teorii? Erudiție? Bani?, etc., etc., etc. Toate acestea au venit apoi pe deasupra.

Credințe de tot felul există pretutindeni. Însă, unica Forță care ne poate transforma în mod integral, unitotal, este aceea

care ne-a pus pe tapetul existenței. Vreau să mă refer la Energia Creatoare a primei clipe, la Potența Sexuală.

Desfătarea amoroasă, plăcerea erotică este prin succesiune logică fericirea cea mai mare...

A ști să copulezi cu înțelepciune este indispensabil atunci când se năzuiește în mod sincer o schimbare psihologică definitivă.

Hippiștii au presimțit toate acestea când s-au răzvrătit împotriva lui Mammon, dar au rătăcit drumul, nu au știut să se sintonizeze cu Polul Pozitiv al lui Dionisos.

Gnosticii suntem diferiți. Știm să ne bucurăm, ne place să transmutăm și să sublimăm Libidoul. Aceasta nu este un delict.

„Mișcarea Hippy” merge cu hotărâre pe drumul involutiv descendent al „Infra-Sexualității”.

„Mișcarea Gnostică Internațională Universală” înaintează victorioasă pe calea ascendentă revoluționară a „Supra-Sexualității”.

• 20. •

EXTRATERESTRII ȘI APOCALIPSA •

„A sosit momentul să ne schimbăm atitudinea agresivă și să oferim fraților noștri, vizitatori din spațiu, prietenia și dragostea noastră. Ei vin să ne ajute, nu să ne distrugă”.

Samael Aun Weor

□ PĂMÂNTUL NU ESTE SINGURA PLANETĂ LOCUITĂ □

„Noi, bieți viermi nefericiți ai pământului! Suntem oare atât de proști încât mai avem încă nevoie să investigăm problema posibililor vizitatori extraterestri?

Nu sunt oare mai mult decât suficiente datele pe care le deținem? Suntem, spre nefericirea noastră, atât de obtuși, greoi la minte și proști, încât nu înțelegem că, încă din timpurile cele mai vechi, am fost întotdeauna vizitați de oameni din alte lumi.

Oare ne evită? Fug de noi? Oare nu ies la lumina zilei? Nu am face și noi același lucru în fața unui trib de canibali?

Oamenii din alte lumi știu foarte bine că noi nu suntem niște oițe liniștite, blânde și înainte de a cădea în labele noastre de felină fratricidă, preferă să dispară pe furiș în cerul înstelat.

Ce-ar face marile puteri cu acest tip de nave cosmice? Nu este greu de ghicit. Ce groaznice ar fi aceste „Farfurii zburătoare” înarmate cu bombe atomice!

Să ajungi în închisoare fără vreun motiv oarecare sau să

te preschimbi într-un șoricel de laborator pentru a suporta experimente, pentru a ți se scoate câteva glande sau pentru a ți se injecta diferite substanțe în scopul de a afla reacțiile, nu este desigur deloc încântător, nu-i așa?

Este clar că vizitatorii extraterestri nu doresc să aibă o asemenea soartă și, de aceea preferă să ne evite. Aceasta nu înseamnă că oamenii altor lumi nu pot să se apere, este clar că, dacă deja au cucerit spațiul, trebuie de asemenea să posede arme formidabile, dar nu sunt asasini; este clar că e mai bine să evite problemele”.

Samael Aun Weor - „Întoarcerea mea în Tibet”

Este clar, ne aflăm într-o epocă de neliniști extraordinare; este necesar, dacă se vrea, să reflectăm profund asupra momentului actual în care trăim.

Avem o civilizație modernă puternică, s-au făcut multe progrese pe terenul Fizicii, Chimiei, Medicinii, Ingineriei: am construit o mare civilizație, nave puternice dirijate până la Lună, care au sondat spațiul, au aterizat pe solul lunar, de asemenea s-au trimis nave pe Venus, deși nu au avut echipaj, se proiectează excursii în alte lumi. S-a spus că Statele Unite vor trimite o navă cu echipaj pe Marte; așteptăm rezultate concrete despre aceasta.

Toate acestea, în fond, sunt extraordinare. Televiziunea a îndeplinit o mare misiune. Datorită televiziunii am putui în mod perfect să urmărim amprentele navelor care au coborât pe Lună. Atunci s-au aflat multe despre viața Lunii, s-a investigat destul de mult.

Înainte se credea că Luna este o bucată din Pământ proiectată în spațiu; probele cu CARBON-14 au fost încununate cu un rezultat definitiv: s-a ajuns la o concluzie logică și anume că Luna este anterioară Pământului, că este mai veche și acest lucru pare senzațional.

Atunci s-a dovedit că toți acești înțelepți, care au susținut în trecut ideea teoretică conform căreia Luna ar fi o bucată din Pământ proiectată în spațiu, s-au înșelat în mod lamentabil. Repet, probele cu CARBON-14, analiza riguroasă a rocilor au arătat că astfel de înțelepți, care în trecut susțineau teza conform căreia Luna era o bucată din Pământ, au greșit.

Astfel ne aflăm într-o epocă de mari neliniști științifice și noi trebuie, măcar pentru puțin timp, să reflectăm profund

asupra acestor lucruri.

Este evident, luptăm pentru cucerirea spațiului și aceasta o facem în mod sincer. Oamenii noștri de știință zboară pe aripile proiectelor lor într-un viitor în care omul va avea de cucerit în mod definitiv alte lumi; totuși, nu trebuie în nici un fel să ne lăsăm fascinați de acest fenomen; se cade, ca într-un mod propriu, să ne investigăm pe noi înșine și să evităm multe dezamăgiri.

S-a vorbit mult, în aceasta epocă, și o știți și dumneavoastră, despre problema NAVELOR COSMICE provenite din alte lumi. Există o anume specie de antinomie foarte interesantă între semnalele luminoase trase de locuitorii Tyrului, „sau locuitorii Troiei”, pe Lună sau pe Venus și NAVELE COSMICE provenite din alte lumi; există un oarecare scepticism care nu conduce la nimic. Există neliniști și de o parte și de cealaltă, concepte antagonice, opinii contradictorii și toate acestea fac să merite osteneala să reflectezi.

Când auzim de „FARFURII ZBURĂTOARE”, fie acordăm atenție, fie surâdem puțin cam sceptici, dar există ceva adevărat în toate acestea: mie nu mi se pare, într-un anume fel, că planeta noastră, Pământul, este unica planetă locuită. Când cineva studiază PANSPERMIA LUI ARHENIUS, descoperă cu mirare mistică că germenii vieții provin din alte lumi; ARHENIUS pare interesant cu teoriile lui.

Este clar, din praful cosmic care se rotește lângă Soțti o planetă ca oricare din spațiul infinit... Legea Analogiilor Filosofi... invită să gândim că, dacă lumea noastră, Pământul, este locuită, trebuie să fie în spațiul infinit și alte lumi locuite. Nu aş crede niciodată ca germenii VIETII UNIVERSALE au fost patrimoniul exclusiv al planetei Pământ; mi se pare că exclusivismul, în acest sens, pare regresiv, reacționar, înapoiat. Vă invit să gândiți că dacă noi luptăm pentru cucerirea spațiului, e posibil ca și în alte lumi să existe această luptă. Nu excludem deloc ideea posibilității ca oamenii extraterestri, locuitori ai altor sfere, să fi cucerit deja spațiul acesta atât de grandios, compus din mii și mii de lumi.

Ar fi prea reacționar și exclusivist gândul că suntem singuri în acest vast univers. Vă amintiți că în epoca lui Columb, mulți au fost cei care au râs de acel înțelept, de acel mare navigator când s-a lansat, după cum se spunea în acea epocă,

de-a lungul Oceanului, dincolo de Caba Finisteră. Atunci, în epoca lui Columb, se credea că Pământul era plat și pătrat; nimeni în Europa nu accepta posibilitatea vieții dincolo de „Caba Finisteră”, care însemna „Sfârșitul Pământului”.

Se pare că noi gândim uneori cu o minte medievală; când negăm posibilitatea vieții conștiente și inteligente în alte lumi, fără îndoială, gândim după un criteriu învechit, antirevoluționar, medieval. Să admitem posibilitatea vieții în alte lumi; NAVELE COSMICE sunt o realitate; în alte lumi locuite sunt oameni mai culti decât noi, care deja au cucerit spațiul și pentru aceasta pot să vă dau o mărturie de nezdruccinat.

Dacă m-aș baza pe simple speculații intelectuale, realmente nu aș avea cum să afirm teza lumilor locuite de extraterestre; dacă m-aș baza numai pe simplele speculații intelectuale ale Logicii Formale, sau ale dialecticii raționaliste, pentru a declara cu ton emfatic posibilitatea existenței extraterestrilor, nu aș trece decât drept încă un teoretician; dar, într-adevăr, am constatat existența extraterestrilor, îi cunosc personal în carne și oase și de aceea nu găsesc nici un inconvenient în a depune mărturie. Dacă credeți, este bine, dacă acceptați, este minunat, dacă refuzați este problema dumneavoastră; în orice caz, depun mărturie.

Într-o zi, n-are importanță care, aflându-mă în Districtul Federal (Republica Mexic) am fost să vizitez Deșertul Leilor. Voiam să fiu liniștit, măcar pentru câteva ceasuri, doream să mă las pradă unei reflectări din cele mai senine. Imediat m-am simțit atras într-o anumită parte a pădurii; am văzut acolo un spațiu între niște arbori; nu știu de ce m-am simțit atras într-un anumit loc indicat; este clar că acolo se afla o enormă NAVĂ COSMICĂ pe un tripod de oțel.

Desigur, vă mărturisesc că m-am simțit complet confuz, neliniștit: o asemenea întâlnire m-a lăsat absolut surprins. Și lucrurile nu s-au oprit aici: o ușă metalică s-a deschis și l-am văzut pe Șef sau pe Căpitan, l-am salutat și el mi-a răspuns salutului într-o spaniolă perfectă: „Bună ziua”, i-am spus. Căpitanul a răspuns: „Bună ziua”... Printre cei din echipaj am văzut două doamne în vârstă. Ce vârstă aveau? Nu știu. Fără discuție, ele aveau o vârstă care corespundea altor timpuri, nu timpului terestru.

Am spus Căpitanului: „Domnule, mi-ar plăcea să cunosc

planeta Marte; propriul meu germen spiritual Divin, este în legătură cu acea lume a spațiului infinit (Monada mea, să spunem în stilul lui Leibnitz, care s-a ocupat atât de mult de ele)”.

Căpitanul care conducea nava a spus după câteva minute: „Pe Marte, spuneți?” „Da, mi-ar plăcea să cunosc planeta Marte și aș fi dispus să merg cu dumneavoastră acum, imediat. Nimic nu poate să mă rețină pe Pământ”. „Marte? Această planetă e foarte aproape; în realitate, într-adevăr, este foarte aproape” (mi-a spus).

Dar vorbind așa, în acest mod, am înțeles că cererea, sau pretenția mea a fost prea umilă. Am crezut că am cerut ceva măreț, dar, de ce să mint, cererea mea a fost într-adevăr foarte săracă. Prin anumite semnificații intuitive, m-au făcut să înțeleg că acea NAVĂ, care mi-a părut atât de splendidă, provenea dintr-o altă NAVĂ MATRICE, care rămăsese ascunsă undeva în jurul Pământului.

Sistemul nostru Solar cunoscut sub numele de „SISTEMUL SOLAR ORS”, nu era necunoscut pentru acel căpitan, ci era una din multele Sisteme Solare din infinit. Fără îndoială, mă aflu în fața unor călători intergalactici, în fața unor oameni care călătoresc din Galaxie în Galaxie, în fața unor persoane înțelepte și conștiente.

„Sunt scriitor” le-am spus „aș vrea să fiu dus în alte lumi locuite, cu scopul de a scrie și de a depune mărturie UMANITĂȚII despre existența altor lumi locuite”... „Sunt OM, le-am spus, nu un simplu animal intelectual, cererea pe care v-o fac nu este pentru mine, ci pentru UMANITATE în general. Mi-ar plăcea într-un fel să cooperez cu cultura generală a lumii în care trăiesc”.

În sfârșit, am expus multe concepte, dar căpitanul acela păstra liniștea. Chiar m-am apucat de tripodul acela de oțel pentru a nu mă desprinde de acolo până nu sunt primit pe NAVĂ și dus; dar totul a fost inutil, păstra liniștea.

L-am examinat pe acel om și tot echipajul: personaje de culoare arămie, cu fruntea amplă, cu corpul delicat, înălțime de un metru și douăzeci, treizeci, patruzeci centimetri, nu mai mult. În sfârșit, echipajul s-a așezat pe un trunchi de lemn, care se afla în pădure. Femeile erau două bătrâne venerabile, și nu am făcut altceva decât să observ aceste ființe atât de deosebite.

Nu am putut vedea în ele perversitatea terestră, am notat

cu mare atenție simțul foarte elevat al cuvântului. Ei nu se lansează în discuții la fel de rapid ca și noi, vorbesc puțin și spun mult; pentru ei, cuvântul este aur, praf de aur, îl folosesc numai în cazuri indispensabile.

Nu aveau fețe de ucigași ca noi pământeni, nu am văzut acea față machiavelică cu care se înfrumusețează în anumite filme; în aceste ființe deosebite străluceau doar înțelepciunea, dragostea și puterea; sunt oameni, dar oameni adevărați, în adevăratul sens al cuvântului.

Nici unul din ei nu a vrut să mă răpească, dimpotrivă am luptat vreme îndelungată, rugându-i să mă ia; sunt sigur că dacă mi-ar fi admis o asemenea cerere, în nici un fel nu ar fi făcut din mine un șoarece de laborator.

Noi pământeni suntem altfel; dacă am ajunge să prindem un extraterestru, sigur l-am duce într-un laborator, cât despre NAVĂ, am confisca-o și după ea ca șablon, am putea să construim multe altele pentru a bombarda orașe lipsite de apărare, pentru a cuceri alte lumi prin forță și să facem multe bestialități, deoarece noi, pământeni, începând cu mine, suntem într-adevăr foarte perversi; acesta este crudul adevăr al faptelor.

În nici un caz, nu am venit aici să mă spăl pe mâini în fața dumneavoastră și să vă spun că sunt o „oaie blândă”; nu, toți suntem croiți după același tipar și defectele pe care le am eu, le aveți și dumneavoastră, și viceversa. Astfel, vă asigur că mărturia pe care v-o fac despre acei oameni este sinceră, într-adevăr sinceră; nu încerc în nici un fel să deformez realitatea.

Așezat în fața membrilor echipajului, pe trunchiurile de lemn care se aflau în acel loc, una dintre doamne s-a ridicat în picioare și în numele întregului echipaj a spus: „Dacă așezăm o plantă care nu este aromată împreună cu una care este, aceea care nu este aromată se impregnează cu aroma celeilalte”. Pe urmă a continuat: „Același lucru se întâmplă cu lumile locuite, lumi care mergeau rău, umanități perverse, puțin câte puțin s-au transformat datorită aromei, au primit din vibrațiile lumilor vecine și, după cum vedeți dumneavoastră, am ajuns aici pe planeta Pământ și n-am văzut să se întâmple același lucru. Ce se întâmplă pe această planetă?”

Întrebarea care mi-au pus-o a fost teribilă și eu trebuia să dau un răspuns de calitate. Fără să reflectez prea mult, dar asta

e, având grijă ce cuvinte aleg, am spus: „Această planetă este o greșeală a Zeilor”. Apoi am completat, clasificând conceptul cât am putut mai bine pentru a spune: „Este Karma lumilor”. Karma este cuvântul care reprezintă sau semnifică CAUZA ȘI EFECTUL, o anumită cauză, un anumit efect. Pământul are cauze care i-au dat viață și dacă aceste cauze sunt mai mult sau mai puțin greșite, atunci efectele sunt greșite.

Spunând: „Aceasta este Karma Lumilor”, cu mare surpriză am văzut că, bătrâna care vorbea, a consimțit înclinând capul cu mare respect; nu a spus nimic, dar a consimțit fără ceremonie. Cealaltă doamnă la fel; a dat cu respect din cap și toți cei din echipaj, într-o genoflexiune moderată, au consimțit...

Vă voi spune ceva: eu credeam că ei îmi vor mânca urechile; să dau răspuns unor persoane care călătoresc din Galaxie în Galaxie, un biet diavol ca mine, era teribil, dar a dat rezultat, a funcționat răspunsul și asta m-a bucurat. Bineînțeles, am vrut să scot ce se poate mai bun din acel asentiment. Mi-am spus: „Bine, acum este momentul”, și am început să reînnoiesc cererea de a fi dus pe altă planetă, în spațiul infinit, pentru a da mărturie oamenilor despre realitatea lumilor locuite. „Sunt scriitor” le-am spus, „e pentru omenire, nu e pentru mine; luați-mă”.

Rugămințile nu aveau nici un rezultat; liniștea era groaznică. În sfârșit, căpitanul a pronunțat o frază, nu mai mult de una, deoarece ei vorbesc puțin și spun mult, niciodată nu-și dau cuvântul dacă nu și-l țin, nu sunt ca și noi care spunem unui prieten: „ne vedem mâine la nouă dimineața în cafeneaua cutare, ca să vorbim despre afacerea cutare” și prietenul nu vine și dacă vine, se prezintă la zece, unsprezece sau douăsprezece.

Acești oameni vorbesc puțin și spun multe. Se părea că aceste personaje erau într-adevăr zeități cu corpuri umane (mi-au făcut această impresie vorbind cu ei) ...Am obținut un răspuns și după aceea, e clar, că am fost satisfăcut. „La drum” – a spus căpitanul. Nu mai mult, asta a fost tot ce a spus, dar pentru mine a fost definitiv.

Dacă un pământean mi-ar fi spus același lucru, cu adevărat aș fi considerat aceste cuvinte drept scuză, metodă de scăpare, ca atunci când cineva solicită un serviciu și i se spune, de exemplu: „Vă vom lua în considerare când va fi un loc

vacant” (e ca atunci când ieși fugind cu cinci sute de kilometri pe oră); putem fi siguri că am eșuat în ceea ce privește solicitarea...

Dar extraterestrii au spus: „Vom mai vedea pe parcursul drumului”. La ce drum se referea Căpitanul? La drumul esoteric, inițiativ, la drumul îngust pe care eu îl urmez și pe care îl urmează mulți, la drumul îngust care conduce la Supraom, la drumul îngust, greu și strâmt despre care vorbește Cristos, la acel drum pe care îl străbate un Dante, un Hermes Trismegistul, sau un Iisus din Nazareth. ...În consecință, cuvintele celui căpitan mi-au umplut sufletul.

Ei bine, mi-a dat mâna, mâna lui dreaptă, s-a urcat în navă pe o scăriță, s-au urcat și cei din echipaj.

Am înțeles că trebuie să mă retrag, ceea ce am și făcut, n-aș fi vrut ca, într-un mod sau altul, corpul meu să se dezintegreze instantaneu prin forța acelei nave. M-am retras la o oarecare distanță, am putut să observ printre copaci momentul în care acea navă decola: s-a urcat lent până într-un anumit punct și pe urmă s-a precipitat în spațiul infinit, fără nici un zgomot. Vă asigur că vă dau mărturie despre oameni care au cucerit deja spațiul, despre extraterestri. Am venit aici să vă spun adevărul și nimic mai mult decât adevărul. Nu am venit să dau mărturii false, pentru că nu aș câștiga nimic din astea nici eu și nici dumneavoastră. M-aș minți pe mine însumi și aș comite crima absurdă de a-i înșela pe semenii mei.

Vă dau mărturie despre adevărul trăit pe pielea mea; dacă credeți e minunat, dacă nu credeți nu-mi pasă, dacă râdeți, e treaba voastră; în orice caz, *„cel care râde de ceea ce nu cunoaște”*, spune Victor Hugo în una din operele sale, *„este pe cale de a deveni idiot”*. Depun mărturie, veți vedea... Sunt oameni care au cucerit deja spațiul, care nu sunt pământeni, sunt oameni din alte lumi dens populate. E urgent să înțelegem că, acești oameni care au cucerit deja spațiul infinit, nu au vicii, nu beau, nu fumează, nu comit adulter, nu sunt destrăbălați, nu fură, nu ucid, sunt perfecți în sensul cel mai deplin al cuvântului.

Îmi spun mie însumi și vă spun și dumneavoastră, gândind cu voce tare, noi pământeni oare avem asemenea merite? Suntem demni să cucerim spațiul infinit? Dacă am reuși, care ar fi modul de a ne prezenta, de a ne purta în alte lumi locuite? Suntem siguri că nu am merge să bem acolo, să comitem

adulter, etc.? Suntem atât de perfecți, încât ne credem capabili să cucerim spațiul infinit?

Înțeleg acum că aceste NAVE COSMICE sunt MULTIDIMENSIONALE; se pare că cele trei dimensiuni: lungimea, lățimea și înălțimea nu sunt singurele. Geometria tridimensională a lui Euclid a fost foarte discutată. Această masă, de exemplu, are înălțime, lățime și lungime, dar mai trebuie să aibă o a PATRA DIMENSIUNE. Care ar fi aceea? Eu cred că Timpul. De când a fost fabricată? Aici este A PATRA VERTICALĂ.

Fără îndoială, există, de asemenea, a CINCEA COORDONATĂ, înțeleg că este ETERNITATEA. Dincolo de cea de a cincea dimensiune, trebuie să existe a șasea, una care nu este timpul, nici eternitatea, și cu atât mai puțin lumea tridimensională. A cincea coordonată este ETERNITATEA, a patra, TIMPUL, dar cea de a șasea dimensiune este dincolo de Eternitate și de Timp, cât despre cea de-a șaptea, este DIMENSIUNEA ZERO NECUNOSCUTĂ (Spiritul pur, am spune).

Fără îndoială, trebuie să existe Șapte Dimensiuni fundamentale, de bază. Atâta timp cât există, cât avem în noi dogma tridimensională a lui Euclid, vom rămâne permanent în stadiul regresiv, întârziat... Fizica modernă de azi e regresivă, înapoiată, pentru că se bazează exclusiv pe cele trei dimensiuni fundamentale ale dogmei tridimensionale a lui Euclid.

Navele extraterestre se bazează pe o GEOMETRIE diferită; spun că trebuie să credem într-o geometrie cu patru dimensiuni, aceasta ar fi posibil dacă am investiga mai amănunțit ATOMUL. Fără îndoială, în atom este trasată A PATRA VERTICALĂ.

În ziua în care vom putea să trasăm A PATRA VERTICALĂ pe hârtie, vom putea să creăm și o GEOMETRIE tetradimensională, cu patru dimensiuni. Cu o astfel de Geometrie vom putea fabrica nave cu patru dimensiuni, nave capabile să călătorească în timp, până în trecutul sau în viitorul îndepărtat; cu asemenea nave am putea să cucerim spațiul infinit. Dar noi nu putem crea acest tip de nave (încă); pentru a călători spre Marte am face doi ani într-o navă atomică.

După cum am putut înțelege din explicațiile acelor extraterestri pe care i-am cunoscut în „Deșertul Leilor”, în câteva minute ei ajung pe Marte (pentru ei Marte este la „magazinul din colțul străzii”, cum se spune), deoarece ei pun

navele lor în A PATRA DIMENSIUNE, asemenea Nave sunt propulsate cu ajutorul energiei solare și acest lucru e minunat. Noi trebuie să trimitem nave echipate cu combustibil lichid, astronauții noștri trebuie să facă cincizeci de mii de manevre pentru a putea coborî pe Lună; ei (extraterestrii) nu au nevoie de asemenea manevre; pentru ei Luna este „foarte aproape”...

De aceea, nu văd de ce trebuie să fim mândri de civilizația noastră modernă. Vă rog să mă credeți că noi, pământenii, suntem doar niște embrioni și că civilizația noastră modernă nu face două parale.

Vă rog să înțelegeți integral această chestiune a cuceririi spațiului interplanetar, trebuie să analizăm, să studiem, să înțelegem că, dacă dorim cucerirea spațiului infinit, trebuie să începem prin a ne studia pe noi înșine, deoarece legile Cosmosului sunt în noi înșine, *acum și aici*.

Dacă nu descoperim legile Cosmosului în interiorul nostru, nu le vom descoperi niciodată în afara noastră. Omul este inclus în Natură și Natura este inclusă în om. Dacă dorim să cucerim spațiul infinit, trebuie să începem prin a ne cuceri pe noi înșine; azi, noi suntem victimele circumstanțelor, nu am învățat să manevrăm diversele circumstanțe ale vieții, încă nu am aflat cum să determinăm circumstanțele, suntem jucării ale tuturor forțelor din Univers.

□ **ALTE MĂRTURII IMPORTANTE** □

„Sirius este capitala întregii Galaxii în care trăim. Această Galaxie, Calea Lactee, Macrocosmosul are multe milioane de sisteme solare și toți sorii și planetele Galaxiei se învârt în jurul Soarelui central Sirius.

Sirius este o lume gigantică care are o bogată viață minerală, vegetală, animală și umană. Locuitorii de pe Sirius sunt foarte mici de statură, nu au nici măcar un metru în înălțime, au corpul delicat și o prezență frumoasă. Sunt adevărați adepți ai Frăției Albe. Pe Sirius nu poate să se încarneze nici o persoană care nu a ajuns la stadiul de Kumara (la înălțimea unui Kumara). Aici, acei oameni sunt adevărați Zei. Trăiesc umili pe câmp: aici nimănui nu-i trece prin cap să construiască orașe. Ideea construirii orașului este proprie oamenilor neinteligenți. Locuitorii de pe Sirius nu ar cădea niciodată într-o asemenea greșală.

Au case umile, sărace, au tunici extraordinar țesute.

Fiecare își seamănă alimentele, fiecare casă are o grădină de zarzavat unde sirusianul cultivă alimentele, fiecare are propria grădină unde cultivă Hori. Nimănui nu i-ar trece prin cap să facă războaie, nimic de felul acesta, deoarece războiul este considerat barbar și sălbatic.

Locuitorii de pe Sirius sunt oameni foarte cuți, adevărați oameni iluminați, în sensul cel mai transcendent al cuvântului. Aici este Biserica Transcendentă. Ești uimit când intri în acest templu de minuni. Aici oficiază marii inițiați ai Galaxiei, am asistat de nenumărate ori la aceste ritualuri. Constant se arată și se trăiește aici Drama Cosmică...".

Samael Aun Weor - „Sorii sunt lumi locuite”

□ VIAȚA PE GANIMEDE □

S-a întâmplat un caz insolit, dar minunat. Într-o zi oarecare, în grădina casei unui student dintr-o școală orientală a aterizat o navă cosmică. Câțiva extraterestri au ieșit din tambuchi și au coborât pe o scară, apropiindu-se de student. L-au invitat să urce și el a acceptat.

Era un om într-adevăr spiritual, în cel mai complet sens al cuvântului. A fost dus pe un satelit al lui Jupiter, pe Ganimede. Aici a cunoscut o puternică civilizație. Locuitorii de pe Ganimede au creierul ceva mai voluminos. Au glanda pineală conectată cu cea pituitară prin anumite canale nervoase, iar Pituitara, la rândul ei, cu nervul optic, în așa fel încât locuitorii acestui satelit au un al șaselea simț prin care pot vedea nu numai cea de-a patra dimensiune, ci și a cincea, a șasea și a șaptea dimensiune a Naturii și a Cosmosului. Își construiesc casele sub pământ. Au o agricultură bogată; nu au animale deoarece ambientul acolo (spațiile inferioare) nu le e favorabil. Apa e scoasă din anumiți vulcani și o folosesc pentru necesități.

Toți locuitorii muncesc în fabrici: acolo nu există bani, în schimbul muncii toți locuitorii au pâine, haine și casă. Navele cosmice sunt proprietatea tuturor; nimănui nu-i lipsește nimic. Nu au nevoie de acel element care se cheamă „ban” și care face atâta rău locuitorilor Pământului.

Așa sunt ființele de pe Ganimede. Cum posedă un al șaselea simț, studiază medicina, văd organismul mai bine, nu numai în aspectul fizic, chimic sau biologic, dar și în aspectele psihic și vital. Cunosc anatomia exterioară și anatomia interioară pe care, din nefericire, oamenii de știință de pe Terra

nu le cunosc.

Ganimede este un satelit lângă titanul cerului numit Jupiter. Jupiter are doisprezece sateliți. S-ar părea că Jupiter ar constitui un nou sistem solar în interiorul sistemului nostru.

De multe ori eu însumi am observat planeta Jupiter prin telescop. Se văd cele două inele în centrul Ecuatorului. Jupiter, cu cei doisprezece sateliți ai săi este extraordinar; este o bijuterie a cerurilor, în sensul cel mai deplin al cuvântului.

Locuitorii de pe Ganimede au venit dintr-o lume care se numește „Planeta Galbenă”. E bine ca dumneavoastră să înțelegeți că în alte timpuri, în sistemul nostru solar a existat o planetă pe care oamenii au făcut experiențe atomice, creând bombe tot mai distructive și până la urmă au făcut-o numai bucăți.

Câteva fragmente încă se mai învârtesc în jurul Sistemului Solar și acest lucru e bine știut de astronomi. Dar înainte ca toate acestea să se întâmple pe „Planeta Galbenă”, locuitorii acestei lumi în fața cărora rămăsese dilema filosofică „a fi sau a nu fi”, au fost avertizați despre marea catastrofă care-i așteaptă de către un mare AVATAR sau MESAGER. Marea majoritate nu a vrut să înțeleagă. Unii, puțini, dacă au înțeles, au început să se afilieze învățăturilor aceluia care a început să-i pregătească psihologic și așa au rămas în așteptarea distrugerii, pentru a fi duși pe planeta unde s-au stabilit mai târziu: Ganimede.

Prietenul despre care vă vorbesc a fost pe Ganimede. Ajungând acolo, bolile i-au dispărut. S-a revitalizat, l-au supus la tratamente științifice speciale. L-au invitat să rămână cu ei. El a acceptat, cu condiția să se întoarcă pe pământ pentru a lăsa bunurile sale fratelui său. I-au fixat acestuia o dată pentru a se despărți de familie, spunându-le că se va duce foarte departe, în ziua semnalată, în timpul cinei, a aterizat o navă foarte frumoasă care a umplut de lumină centrul grădinii. „Plec” a spus fratelui său și cumnatei, iar aceștia au rămas mirați.

„Ah”, spuse fratele său, o presimțeam. Când sosi timpul să urce pe navă, a exclamat: „Plec departe de această planetă” și nava a plecat.

Înainte de a pleca, i-a lăsat fratelui său un aparat asemănător unui televizor; era suficient să apese un buton și funcționa; energia solară alimenta aparatul, avea niște antene și prin ele putea să comunice cu Ganimede. De atunci a comunicat

cu fratele său, acesta dorind ca într-o zi și el să fie luat. În sfârșit a sosit acea zi și a fost luat.

Locuitorii de pe Ganimede au o înțelepciune extraordinară și-și propun să-i ducă pe pământeni pe planeta lor, deși știu în ce stadiu se găsesc locuitorii Terrei; nu ignoră venirea unei mari catastrofe, nu ignoră că un gigant din ceruri, numit Hercolubus, vine cu viteză vertiginoasă prin spațiul înstelat. Când Hercolubus va apare și dumneavoastră toți îl veți vedea cu ochii, vă veți convinge de ceea ce vă spun.

Atunci acea masă planetară va atrage magnetic focul din interiorul pământului, iar vulcanii vor apărea peste tot și vor avea loc cutremure îngrozitoare și mari marea, toată scoarța pământului va fi distrusă, arsă, incinerată datorită apropierii maxime a lui Hercolubus. Va avea loc o revoluție a axelor pământului: polii se vor transforma în ecuator și ecuatorul în poli; apele oceanelor vor acoperi aceste continente.

Acesta este sfârșitul unei umanități perverse, o umanitate care s-a dedat viciilor, o umanitate care a degenerat în homosexualitate și lesbianism, o umanitate distrugătoare unde fiecare popor s-a ridicat împotriva unui alt popor, unde fiecare ființă umană a ridicat mâna contra fratelui său; așa va sfârși, peste puțin timp, o umanitate degenerată.

□ **UN VIZITATOR DE PE JUPITER** □

Veștile vin din toate părțile lumii și ne asigură că nave cosmice aterizează în diferite locuri de pe Pământ. Ceea ce îi deranjează cel mai mult pe „șmecheri” este faptul că nu pot captura una din aceste nave cu echipaj cu tot.

Suntem absolut siguri de faptul că și canibalii din Africa sau Amazon se simt foarte deranjați când nu reușesc să captureze un explorator.

În cazul concret al farfuriilor zburătoare, oamenii vor să procedeze ca și canibalii, dar echipajele navelor cosmice, cunoscători ai sălbăticiiei umane, este clar că nu sunt dispuse să se lase prinse, deoarece știu foarte bine ce soartă îi așteaptă. Șmecherii i-ar lua prizonieri, navele ar fi confiscate și utilizate în războaie.

Echipajele acestor nave cosmice nu sunt dispuse să fie șoricei pentru experiențe și, înainte de a se lăsa prinse, preferă, pe bună dreptate, să dispară în spațiul infinit.

Acest lucru este asemănător cu exploratorii de rasă albă

care se găsesc în fața unui trib de canibali.

Spunem ceva ce-ar putea răni foarte tare pe haimanale, deoarece aceștia se iubesc prea mult pe ei înșiși, se cred supercivilizați, deși, în fond, sunt adevărați sălbatici îmbrăcați modern.

În Brazilia, aproape de Parana, a aterizat o navă cosmică în prezența unui om de știință faimos numit Kraspedon. Căpitanul amintitei nave l-a invitat pe sus-numitul om de știință să viziteze nava. Omul de știință a putut cunoaște nu numai interiorul navei, dar și pe membrii echipajului.

Căpitanul navei spunea că vine de pe un satelit al planetei Jupiter, vorbea bine limba spaniolă și a promis omului de știință citat să-i răspundă la vizită. Când domnul Kraspedon a vrut să-i dea căpitanului datele domiciliului, nu a mai fost nevoie, deoarece căpitanul a spus: *„Noi știm cum să vă găsim pe Terra”*.

Șase luni mai târziu, într-o duminică oarecare, domnul Kraspedon, încuiat în biroul său de acasă, a fost întrerupt în grabă de soția lui care îl informa că la ușă era un om care dorea să vorbească cu el. Aceasta îi spuse că acel om avea în mâini o Biblie și că insistă să-i dea explicații despre aceasta.

Domnul Kraspedon i-a dat ordin soției să-și ia la revedere de la vizitator și să încuie ușa. După câteva momente, doamna s-a întors spunându-i soțului său că vizitatorul nu voia să plece și insistă să vorbească cu el. Puțin cam supărat, omul de știință citat și-a părăsit biroul și a ieșit la ușă pentru a-l întâmpina pe vizitator. Mare i-a fost surpriza când s-a întâlnit față în față cu căpitanul navei cosmice pe care-l cunoscuse cu șase luni înainte.

Domnul Kraspedon l-a invitat pe vizitator în holul casei sale. Apoi a urmat discuția. Omul de știință a vrut să examineze capacitățile intelectuale ale Jupiterianului și l-a „înfundat” cu întrebări foarte complicate despre Biblie.

Acel vizitator a demonstrat că posedă o inteligență extrem de strălucitoare, cunoștea până și cele mai intime detalii de greacă, ebraică și armeană și a știut să dea Scrierilor Sfinte înalte interpretări științifice, profund filosofice, deosebit de artistice și mistice.

După aceea au mai avut loc două întâlniri în diferite locuri din oraș la care a participat omul de știință citat însoțit de un

profesor de fizică și matematică. Cunoștințele pe care le avea Jupiterianul în materie de astronomie au fost realmente formidabile. Domnul Kraspedon este un om de știință serios. Nu este vorba de un șarlatan. A condensat toate cunoștințele pe care jupiterianul i le-a dezvăluit într-o prețioasă carte scrisă în portugheză și intitulată „Farfuriile zburătoare”.

Jupiterianul a avertizat că exploziile atomice alterează pătura superioară a atmosferei terestre. Această pătură este un filtru suprem care descompune și analizează razele solare, transformându-le în lumină și căldură.

Jupiterianul a spus că dacă oamenii de știință care studiază atomul vor continua cu exploziile nucleare, va sosi ziua în care filtrul nu va mai fi capabil să analizeze și să descompună razele solare în lumină și căldură.

Atunci vom vedea soarele negru ca siliciul și luna roșie ca sângele, iar pe fața pământului, o culoare roșie-feruginoasă.

Jupiterianul a avertizat că, descompunându-se pătura superioară a atmosferei terestre care servește ca protecție pentru viața de pe pământ, vor veni mari cutremure și orașele vor cădea ca niște castele de cărți, făcându-se praf.

Jupiterianul l-a informat, spunându-i că navigatorii din spațiu care vizitează pământul au văzut și ei pătura superioară a atmosferei terestre într-un adevărat proces de alterare, fără strălucirea și splendoarea de altădată.

Jupiterianul a spus că războiul termonuclear saturează cu radiații atomice apa pe care o bem, recoltele din care trăim, norii care aduc ploaie.

Jupiterianul a avertizat că radiația atomică va dăuna fosforului din creierul ființei umane și peste tot, pe străzi se vor vedea scene dantești, spitale pline de oameni, multiplicarea cancerelor și a leucemiei, milioane și milioane de morți, foamete și disperare. Timpul trece. Exploziile atomice continuă sub forma exploziilor subterane, atât Rusia cât și Statele Unite. Franța și China produc explozii atomice în atmosferă și zierele din lumea întreagă aduc vești despre cutremure îngrozitoare în Chile, San Salvador, sau în Irak și Japonia.

Suntem în fața unor fapte concrete, de necombătut. Invidioșii vor fi deranjați mult de relatarea citată în legătură cu jupiterianul și domnul Kraspedon, și nu ne vom mira prea mult în legătură cu faptul că acum lansează împotriva noastră toate

satirele lor bazate pe un scepticism stupid, asemănător aceluia pe care îl foloseau unele persoane care râdeau de Galileo, Pasteur și Edison.

Ceea ce îi deranjează pe invidioși este faptul că n-au avut ocazia pe care a avut-o Kraspedon. Suntem siguri de faptul că dacă invidioșii și canibalii ar fi avut o ocazie asemănătoare, ar fi profitat de ea inevitabil, capturând sau omorându-i pe vizitatorii cosmosului infinit.

Canibalii nu sunt decât canibali și locuitorii celorlalte lumi știu foarte bine să se ferească de ei, dispărând în spațiul cosmic înainte ca „hoardele barbare” să-i poată captura.

□ **OMUL CARE A FOST PE VENUS** □

Îl cunosc personal pe Salvador Villanueva Medina, omul care a fost pe Venus. Salvador nu are nimic din ceea ce aparține domeniului fantasticului și nu e nici dezechilibrat. Salvador a fost examinat de psihiatri și ei au ajuns la concluzia că este un om normal, echilibrat mental.

Salvador nu trăiește de pe urma extraordinarei aventuri și cu atât mai puțin de pe urma cărții pe care a scris-o, intitulată „Am fost pe planeta Venus”. Acest domn este acum de profesie mecanic, repară automobile. Din aceasta trăiește. Noi ne vom limita la două lucruri: primul, să dovedim că este un om absolut înțelept, dedicat muncii și familiei; al doilea, că acest om a trecut printr-o aventură formidabilă, dar nu trăiește de pe urma ei. Salvador Villanueva Medina povestește despre lucrul prin care a trecut și aceasta l-a costat multe suferințe, deoarece șmecherii, scepticii din totdeauna, imbecilii și-au bătut joc de el.

Fără nici o îndoială, Salvador a fost pe Venus și și-a îndeplinit datoria de a-și informa semenii, deși alții râd de el. Este deja scris că *„cel care râde de ceea ce nu cunoaște este pe cale de a deveni idiot”*.

În a doua decadă a lunii august din anul 1953, Salvador, în drum spre Laredo, conducând un automobil în care ducea niște americani care voiau să se întoarcă în țară, a trebuit să treacă prin niște peripeții cutremurătoare. Mașina se stricase. Cei care-l însoțeau au spus că se întorc în satul din apropiere pentru a căuta o macara. În acest timp, în liniștea nopții, Salvador s-a băgat sub mașină pentru a o repara.

Când a vrut să iasă de sub automobil și-a dat seama că cineva se apropia, deoarece se auzeau pași pe șosea. O voce

stranie i-a spus într-o spaniolă perfectă: „Ce s-a întâmplat cu mașina?” Salvador nu a răspuns. S-a trezit în fața unui om îmbrăcat într-un mod straniu, de statură mică, aproximativ un metru și douăzeci. Uniforma ciudată a vizitatorului, fața albă ca marmura, părul lung, argintat și ondulat căzându-i pe umeri, perfecțiunea feței l-au surprins mult pe Salvador.

Salvador mai povestește că ciudatul vizitator purta o centură cu perforații prin care ieșeau niște luminițe ciudate. Salvador s-a limitat doar la a-l întreba pe misteriosul personaj dacă este aviator. Personajul i-a răspuns că „avionul”, cum îi zicem noi, era la mică distanță. Acestea fiind spuse, personajul a dispărut între munți.

Mai departe Salvador ne povestește că după aceasta a reușit să adoarmă liniștit în mașină. Nu a trecut mult timp și a fost trezit prin lovituri puternice date în geamul portierei din față-dreapta. Salvador a deschis ușa și mare i-a fost surpriza să-l vadă pe cel cunoscut înainte care venea acum însoțit de un alt individ asemănător. Salvador i-a poftit înăuntru în mașină și a vorbit mult cu ei.

Acele personaje spuneau că vin de pe Venus și au dat numeroase detalii despre planetă. Spuneau că pe Venus străzile se prelungeau fără sfârșit, pline toate de pasaje cu denivelări pentru a evita accidentele. Pe Venus vehiculele nu consumă combustibil vegetal sau mineral deoarece sunt dăunătoare organismelor. Locuitorii de pe Venus folosesc energia solară pentru a-și propulsa vehiculele.

I-au spus că trotuarele de la marginea străzilor nu sunt nemișcate, ci sunt sub formă de bandă metalică care se mișcă și îi face pe trecători să economisească energie, lumea nu ocupă niciodată partea carosabilă deoarece aceasta este metalică și conductoare a forței solare care propulsează toate vehiculele.

Venusienii au spus că pe planeta lor aveau o singură mare, un singur ocean, dar acesta era de trei ori mai adânc decât al nostru.

Salvador a afirmat că după părerea înțelepților de pe Terra, nici o planetă nu poate avea locuitori raționali. Venusienii au răspuns: *„Ce vă face să gândiți așa? Oare datele sunt suficiente pentru a face calculul? Nu vi se pare prea mare pretenția de a crede că sunteți unicele ființe care populează Universul?”*

Acei venusieni l-au informat amănunțit pe Salvador despre viața de pe Venus. l-au risipit îndoielile, explicându-i că și-au creat pe planetă, cu ajutorul unor sisteme științifice speciale, o climă artificială uniformă și benignă, făcând din lumea lor o locuință plăcută, delicioasă.

l-au spus că pe Venus copiii nu umblă pe străzi, că guvernul îi controlează până ajung la o vârstă adecvată, că îi clasifică în funcție de calitățile fizice și mentale și le destinează un loc anume, unde este nevoie de ei.

Acești venusieni i-au explicat că din mare se scot toate elementele necesare pentru a construi edificii, pentru a confecționa haine, vehicule și mai mult de șaizeci la sută din alimente. Au spus de asemenea că bărcile lor merg atât în aer, cât și în apă și că pe fundul mării lor există fabrici mari care au scopul să selecteze și să profite în mod științific de pește pentru alimentație.

Venusienii au afirmat că aici pe Pământ se află câțiva dintre ei sub înfățișarea unor simpli țărani, cu scopul de a studia umanitatea de pe planeta noastră. Au spus că etapa istorică pe care noi pământenii o traversăm, au trecut-o și ei, acum mii de ani. Ei au cunoscut și războaie, lideri șireți, vicleni ai politicii, până când, în sfârșit, s-a născut fraternitatea.

Astăzi nu mai au steaguri. Au făcut din lumea lor o singură patrie și sunt guvernați de către înțelepți care se limitează la a-i sfătui cu înțelepciune și dragoste. Salvador a fost invitat de către venusieni să confirme realitatea acestor afirmații.

Salvador a ieșit din mașină în spatele celor doi oameni, au dispărut între munți și au găsit o maiestuoasă navă în formă de sferă, care se sprijinea pe trei geamanduri care formau un triunghi. Salvador spune că acea navă avea în partea superioară un cablu ușor înclinat înăuntru, cam la înălțimea de un metru, înconjurat de găurele care păreau hublouri ca acelea care se folosesc la nave.

Salvador a intrat în urma celor care-l însoțeau în interiorul unei nave cosmice formidabile care, după cuvintele lui, părea o fortăreață impresionantă.

Cinci zile a locuit Salvador pe Venus și s-a întors pe Pământ după ce a verificat realitatea tuturor afirmațiilor făcute de venusieni. Civilizația venusiană este de milioane de ori mai avansată decât a noastră, a unor pământeni orgolioși. Salvador

a relatat ceea ce a trăit. Noi ne limităm la a comenta.

Casa Philips a examinat mostre de pământ și plante adunate din locul unde Salvador a găsit nava și s-a descoperit o dezordine atomică foarte stranie în aceste mostre.

De asemenea s-a fotografiat locul, deoarece aici au rămas amprentele navei. Înteptul Adamski a ținut o conferință pe această temă în Teatrul Insurgent din Mexic. O comisie germană de oameni de știință s-a interesat de problemă și l-a vizitat pe Salvador și a studiat terenul. Nu a rămas nici o îndoială.

Dar imbecilii vor continua să râdă ca întotdeauna, deoarece sunt imbecili.

□ **SCOPURILE EXTRATERESTRILOR** □

„În mod constant s-a auzit despre cazurile unor oameni care au fost luați de către extratereștri pe nave cosmice. La întoarcere au spus că au fost puși într-un laborator al unei nave ca aceasta. Întotdeauna sunt examinați într-un laborator, pe urmă sunt lăsați în pace, sunt plimbați și aduși înapoi în locul de unde au fost luați. E clar că aceste nave cosmice mari, manipulate de frați din alte lumi au laboratoare, dar de ce îi iau pe pământeni și-i pun în laboratoare? Nu s-a întâmplat vreodată să vă gândiți la aceasta? Păi pur și simplu pentru că pământenii sunt ființe, creaturi care au un psihic într-un stadiu anormal, nu sunt creaturi normale, sunt ființe cu un psihic foarte ciudat. Trăiesc într-un stadiu somnambulic, acesta este motivul motivelor, este clar.

Sunt tratați ca niște șoareci de experiență și puși în laboratoarele navelor cosmice. Extratereștrii acordă multă atenție acestor anormali de pe Terra și sunt luați pentru a fi studiați înăuntrul laboratoarelor. Pământenii sunt anormali, acesta e crudul adevăr al faptelor. Acum vă veți explica dumneavoastră toate acestea cu claritate. Cineva ajunge să aibă un psihic normal când a lucrat asupra sa însuși; înaintea lucrului asupra sa însuși, nu este posibil”.

Samael Aun Weor - Conferința „Transvalorizarea”

Sunt încă oameni care se gândesc la extratereștri ca la niște ființe oribile, războinice, care vin să ne invadeze. Fără îndoială, realitatea este una complet diferită. Extratereștrii cu care am fost în Deșertul Leilor, despre care v-am povestit, sunt ființe inter-galactice, supra-oameni care călătoresc din Galaxie în Galaxie, sunt perfecți și sunt dincolo de bine și de rău.

Pământenii îi urăsc. Când au văzut una din navele lor deasupra Statelor Unite ale Americii, cu câțva timp în urmă, au trimis avioane de vânătoare cu scopul de a le distruge, una din nave a dispărut în spațiu și alta a coborât și s-a așezat încetișor pe un stâlp de energie electrică și atunci s-a produs marele scurtcircuit din New-York care a afectat nu numai Statele Unite ci și Canada.

Generalii din armata americană au exclamat: „Aici este călcâiul lui Achile pentru Statele Unite”. Puternicii titani din nord nu pot face într-adevăr nimic fără forța electrică; ei, un pumn de oameni care comandau o navă au paralizat puternica națiune a Statelor Unite.

Căci dacă extraterestrii ar fi vrut să distrugă această țară ar fi făcut-o în câteva secunde; dacă ar fi vrut să disloce planeta, într-adevăr, ar fi făcut-o, dar ei nu sunt destructivi, ne iubesc și vin cu scopul de a ne ajuta. Fără îndoială, în loc să-i primim cu brațele deschise, ca pe salvatorii noștri, îi primim cu lovituri de tun sau fugim sperați cum fug canibalii de la munte când văd un avion. Acesta este stadiul lamentabil în care ne aflăm.

Extraterestrii sunt oameni culți, care nu omoară pe nimeni, nici măcar o muscă! Fără îndoială și în mod paradoxal, pământenii se tem de ei.

Mulți spun: de ce extraterestrii nu aterizează în orașe ca New-York, Paris și nu se prezintă în public, nu dau conferințe? De ce fug?

Acestora le răspund următoarele: dacă cineva s-ar găsi în jungla cea mai adâncă cu un grup de canibali, ce-ar face? Fără discuție, ar fugi, nu e altă ieșire.

Extraterestrii ar putea să se apere și încă bine; dar ei nu vor să distrugă pe nimeni, nu sunt niște asasini. Pământenii greșesc când cred că ființele extraterestre vor asasina, acest lucru nu este adevărat. Nu negăm că uneori au luat pe câte ceva și l-au pus pe navă, l-au dus în spațiu și apoi l-au adus înapoi în locul de unde l-au luat, acest lucru este adevărat.

Acest lucru este explicabil: știm că pământenii sunt foarte ciudați, deoarece au Conștiința profund adormită; par niște somnambuli pe stradă, se îmbată, comit adulter, asasinate... sunt extrem de perversi.

Pământenii sunt într-adevăr un motiv de curiozitate; unii

din extraterestri îi iau pentru a-i studia în laboratoarele care există în unele nave cosmice; îi iau pentru a-i studia, deoarece sunt foarte stranii și le stârnesc curiozitatea.

Niște ființe cu un psihic atât de bizar ca pământenii, de exemplu, atât de adormiți, inconștienți, atât de destructivi sunt un motiv de curiozitate și de aceea sunt luați pentru a fi studiați în laboratoare. Acesta este crudul adevăr, dar nu li se face nici un rău; sunt aduși înapoi, în locul de unde au fost luați.

Este clar că sunt și excepții, există persoane care sunt invitate să viziteze lumile din care vin extraterestrii, oameni care au bucuria de a avea conștient o experiență cu extraterestrii.

□ **ÎNTÂMLĂRI CARE SE APROPIE** □

Trăim într-o lume convulsionată, într-o lume care va trece prin mari catastrofe. Au venit cutremure de-a lungul Americii, de la Sud spre Nord. Într-o zi Chile a fost zguduit de mari cutremure și mai târziu Caracas, a urmat Columbia, Nicaragua, Honduras și Guatemala.

Este necesar să știm că peste puțin timp toate orașele din Mexic vor fi zguduite de cutremure. San Francisco, California sunt chemate să piară; există o falie studiată în peninsula California, care este o fisură profundă care începe să devoreze puțin câte puțin California; desigur, fără îndoială California se va afunda în adâncurile Pacificului.

Trăim, deci, într-o lume care e amenințată de mari convulsii și merită să reflectăm puțin asupra stadiului psihologic în care ne aflăm, asupra civilizației noastre, etc.

Fundul Océanelor Atlantic și Pacific este plin de fisuri adânci, în Pacific, mai ales, există unele fisuri profunde care pun deja în contact focul cu apa; apa Oceanului penetrează interiorul planetei, în acele zone este focul lichid și se formează presiuni și vapori care cresc clipă de clipă.

Aceste presiuni și acești vapori sunt la originea cutremurelor pe scară largă și vă veți convinge, distinși prieteni, că peste puțin timp nu va mai exista un singur loc sigur pe Planeta Pământ.

Cutremurele și mișcările mării se vor intensifica datorită presiunilor și vaporilor subterani. Ghețurile de la Polul Nord se topesc și se găsesc deja enorme iceberghi lângă Ecuator. La Polul Sud se produc ape calde care ies din unele cratere. Aceste

curente de apă caldă penetrează până în anumite locuri din Guineea.

Sunt schimbări înăuntrul Terrei și dacă presiunile și vaporii continuă, într-o zi scoarța terestră va exploda. Nu există îndoială că din zi în zi orice eveniment cosmic, sosirea unei lumi gigantice este suficientă pentru a produce o astfel de explozie.

Suntem așezați pe un butoi de pulbere și nu ne dăm seama. Pământul întreg se pregătește de schimbări geologice formidabile. Natura trece actualmente prin procese dificile, este în mare agonie. Focul din interiorul Pământului se află într-o stare de neliniște, dar noi, pe epiderma acestei planete ne credem foarte siguri, ridicăm edificii puternice, ca și cum nu ar mai putea cădea niciodată, creăm nave puternice, ca și cum acestea ne-ar permite să fugim pe alte planete într-o clipă, ne simțim stăpânii Universului, dar orice durere de stomac este suficientă ca să ne doboare la pat; suntem debili, dar ne credem invincibili.

Mi se pare că trebuie să reflectăm asupra a ceea ce suntem, asupra a ceea ce se întâmplă, asupra lucrului care se întâmplă în acest moment... În acest secol au avut loc două războaie îngrozitoare, cel din 1914-1918 și cel din 1939-1945 și va fi și cel de-al treilea care va fi atomic, atunci va avea loc un mare holocaust, orașe puternice vor fi prefăcute în cenușă, milioane de oameni vor pieri.

Ceea ce este mai grav în toate acestea este că reaua folosire a fizicii atomice ne va duce la dezastru. Va sosi o zi în care va veni descompunerea în lanț a atomului și atunci oamenii de știință nu vor mai putea controla energia atomică. Nu există îndoială în legătură cu faptul că contaminarea radioactivă va fi înspăimântătoare. Norii încărcăți de radioactivitate, de exemplu, descărcându-se pe culturile agricole, le vor contamina.

Astfel, în timpul celui de-al treilea război mondial nu va mai fi hrană, deoarece radioactivitatea va impregna complet recoltele și alimentele nu vor mai servi hranei. În felul în care înaintăm, nu ar trebui să ne simțim siguri de o civilizație care se clatină și cu atât mai puțin ar trebui să fim siguri de teoriile, conceptele sau ideile noastre. Merită osteneala să revizuim tot ce am învățat în școală, colegiu și universitate, în cărțile scrise de diverși scriitori. Nu încerc să atac nici o teorie, eu doar vă invit să reflectați; nimic mai mult. Acesta este scopul discuției

noastre.

Există o lege cunoscută sub numele de „LEGEA ENTROPIEI UNIVERSALE”. Dacă vom pune împreună două oale pline cu apă, una conținând apă caldă și cealaltă conținând apă rece, vom vedea o dezordine involutivă (aici este ceea ce numim ENTROPIA UNIVERSALĂ).

Dacă oamenii nu lucrează asupra lor înșiși, dacă nu vor trece printr-un fel de REVOLUȚIE PSIHOLOGICĂ, dacă nu-și modifică obiceiurile, modul de a trăi și de a fi, vor merge în acord cu LEGEA ENTROPIEI, vor involua cu timpul și într-o zi nu vor mai fi diferențe de la persoană la persoană, toți vor fi teribili de perversi.

Cât despre planeta Pământ, nu putem nega că este deja înăuntrul Legii entropiei: atmosfera s-a contaminat complet, mările s-au transformat în enorme rampe de gunoi, multe specii maritime dispar, în râuri au murit peștii, este greu să găsești un râu necontaminat, fructele pământului au fost supuse încrucișării cu multe altoiri și este dificil să mai mănânci un măr nealtoit; acum trebuie să mănânci orice.

Toate acestea au alterat ordinea Universului, Ordinea Naturii; sunt pământuri care nu mai produc. Acum globul pământesc are patru miliarde cinci sute de milioane de persoane; nu vor ajunge alimentele pentru a susține atâta lume, în următorii ani vor exista milioane de persoane care vor muri de foame și astăzi fiind multă lume care piere.

Deci Pământul întreg se află în acord cu Legea Entropiei Universale; pământurile care erau cultivate înainte, care dădeau fructe din abundență pentru a susține toată lumea, sunt acum sterile; experiențele făcute cu energia atomică și aceste îngrășăminte chimice au dus la pierderea pământurilor, totul merge spre involuție.

Pământul însuși în acest moment agonizează și ceea ce este mai grav este că noi nu ne dăm seama de acest lucru. Desigur, dacă o persoană agonizează, știm ce o așteaptă; în mod similar, dacă Pământul, planeta noastră agonizează, trebuie să știm ce o așteaptă; într-o zi Pământul va fi nivelat în toate părțile, convertit într-o Sahara sau în alți termeni, transformat într-o Lună dincolo de spațiul infinit.

Dar înțelepciunea DEMIURGULUI CREATOR AL UNIVERSULUI este mare: nu este de prisos să vă spunem în mod

accentuat că numai prin sacrificiu este posibilă transformarea. Dacă, de exemplu, nu am sacrifica combustibilul pentru locomotivă, nu ar fi forța motrice pentru a mișca trenul; în mod similar am putea spune că prin intermediul MARELUI SACRIFICIU este posibilă de asemenea transformarea lumii.

Știm prea bine că axele Terrei se verticalizează; nu este prea departe ziua în care Polii se vor transforma în Ecuator, iar Ecuatorul în Poli; când aceasta se va întâmpla, mărilor își vor schimba albia și vor înghiți planeta întreagă; fără îndoială că va urma un mare haos...

Acum ghețurile de la Polul Nord se topesc; acest fapt este la originea unor cicloane enorme care distrug orașe întregi și produc pagube, cum este cea care s-a abătut asupra Hondurasului...

Astfel, icebergurile se vor afla grămezi aproape de zona ecuatorială; deja Polul Magnetic nu mai coincide cu Polul Geografic. Dacă un avion ar zbura direct către polul nord în aceste momente, ghidat de busolă și dacă, pe urmă ar coborî exact deasupra Polului Magnetic, piloții vor fi mirați că acolo nu e Polul Geologic. Polul Geologic, abătut, se îndreaptă spre Ecuator.

Adică, polul Magnetic și cel Geologic nu mai coincid; acest fapt duce la schimbarea climatelor, care începe cu anumite dezordini în anotimpuri, mai ales primăvara și vara; aceasta face ca mărilor să iasă din matca lor și ca civilizațiile puternice pe care le-am creat noi să se distrugă. Și ceea ce este grav este faptul că odată cu civilizația vom pieri și noi.

Antecesorii din ANAHUAC spuneau că Fiii celui de-al cincilea soare (referindu-se la noi), vor pieri în foc și în cutremure. Acest lucru este demonstrat de catastrofa din Guatemala care, între paranteze fie spus, a fost foarte gravă; cutremurul continuă în această nefericită țară și numărul morților crește.

Astfel, Umanitatea va pieri în foc și în cutremure și, la sfârșit, va fi măturată definitiv de pe fața Pământului, când Oceanele vor ieși din matcă. Astfel, după acest tulburător și groaznic sacrificiu, vor ieși într-o zi, din haos, continente noi, unde va trăi o nouă umanitate. Virgiliu, marele poet din Mantua, spunea: „*A sosit Vârsta de Aur și noua progenitură ordonă*”...

Da, noi suntem atât de perversi încât provocăm războaie

atomice, dar va sosi ziua în care pe Pământ va trăi o Umanitate plină de Dragoste, o Umanitate inocentă și pură, Umanitate frumoasă și înțeleaptă...

Astfel, în modul în care planeta Pământ a ieșit din Conștiința Acelui lucru care se numește Dumnezeu, a INEFABILULUI, unde trebuie să ne reîntoarcem, va trebui să pierim; dar vor fi Ceruri și Pământuri noi, cum spune Petru în Epistola către Romani unde va trăi o Umanitate nouă.

Facem reconsiderații asupra acestor principii, deoarece merită osteneala să luptăm pentru o TRANSFORMARE RADICALĂ; merită osteneala să fabricăm în interiorul nostru un nou om. Nu ne cunoaștem pe noi înșine și trebuie să ne cunoaștem; în interiorul nostru sunt minunății pe care le ignorăm.

Cineva îmi spunea într-o zi: *„Eu mă cunosc pe mine însumi, domnule”*. Mă bucur, i-am spus, că dumneavoastră vă cunoașteți pe dumneavoastră înșivă, dar răspundeți-mi la următoarea întrebare: Câți atomi are un singur fir de păr din mustața dumneavoastră? Cum îndrăzniți să spuneți cu mare emfază că vă cunoașteți în formă integrală? Omul a rămas confuz...

În interiorul nostru este și altceva decât corp fizic, este o psihologie pe care trebuie s-o studiem. Corpul fizic nu este totul. Dumneavoastră vă simțiți atrași de fizic, deoarece știți că aveți un corp din carne și oase, deoarece îl puteți atinge, îl puteți palpa, dar e dificil să admiteri că aveți o psihologie, deoarece acest lucru nu poate fi palpat fizic.

Când cineva admite că are propria lui idiosincrasie psihologică particulară, individuală, de fapt începe să se auto-observe. Desigur, când cineva se auto-observă, începe să fie diferit de ceilalți și are posibilitatea să se schimbe...

Înăuntrul acestei Umanități trebuie să fie salvat nucleul oamenilor, al oamenilor care se schimbă, al oamenilor care dobândesc cu anticipație un SCHIMB PSIHOLOGIC. Acești oameni vor forma un popor select, ca acela scos de Mănu Vaivaswata până în podișul central al Asiei.

Cine va forma acest popor select? Acest popor select va fi format de aceia care se auto-explorează pe ei înșiși, de aceia care elimină defectele lor psihologice, de cei care sfârșesc cu cultul Eului, al SINELUI ÎNSUȘI.

Acest popor select va fi format din oameni, femei și bărbați de bună-voință, din oameni adevărați dispuși să se transforme radical.

Î: *Venerabile Maestru Samael Aun Weor, am dori să ne spuneți dacă în aceste timpuri ale Erei Vărsătorului, înaintea marii catastrofe, va apare un Mânu Vaivaswata!*

R: Bine, Mânu Vaivaswata din Atlantida și-a îndeplinit cu siguranță misiunea și asta-i tot. Cât despre noua catastrofă care se apropie, fără îndoială că va fi mai rea decât cea din Atlantida. Spun mai rea deoarece în acea epocă au existat anumite posibilități și multe elemente umane ar fi putut fi salvate.

Acum totul este mai grav; cataclismul care se apropie este declanșat. Va avea loc o coliziune magnetică a unor lumi și fără îndoială că Pământul va arde în foc viu. Cei salvați vor trebui scoși de pe planeta Pământ și duși în alte lumi. Nu va fi posibil să te salvezi, deoarece totul, planeta va arde într-un holocaust gigantic.

Înaintea șocului magnetic al lumilor se va produce incendiul. Pe măsură ce acea planetă se apropie, razele provenind de la ea vor afecta planeta. Când se va apropia prea mult, fără îndoială va arde, va exploda tot depozitul de hidrogen universal sau mondial. Atunci Pământul va arde ca o minge de foc și, bineînțeles, toate operele care sunt pe el vor arde. O dată cu coliziunea se vor termina toate catastrofele, toată Apocalipsa.

Cei care vor trebui salvați, trebuie conduși de un nou Mânu, dar în afara Pământului. Dacă mă întrebați cine este acel nou Mânu, trebuie să vă spun cu toată sinceritatea că este aici, înăuntrul celui care vă vorbește.

Atunci oare se va utiliza alt vehicul? Desigur! Eu am acest alt vehicul, nu trebuie să-l găsesc actualmente în nici o matrice, îl posed, îl am foarte viu. Acest vehicul este ascuns într-un sarcofag în subsolul Egiptului. A fost corpul pe care l-am avut în timpul dinastiei faraonului Kefren. Acest corp nu este mort, doarme, este într-o stare de catalepsie și cu toate funcțiile organice în stadiu latent. Din timp în timp îl folosesc, nu l-am abandonat complet, sunt unit cu acel corp prin cordonul de argint.

Va sosi momentul în care va trebui să las acest corp pe care-l posed acum, dar atunci va continua Marea Operă, a doua

parte a acesteia, să zicem, Marea misiune pe care trebuie să o fac cu corpul egiptean și cu alți frați care sunt pe Pământ și de asemenea cu alți frați care sunt în afara Pământului, extraterestri, să zicem; toți vom munci pentru a încerca să-i salvăm pe cei aleși.

Ei vor fi duși pe diferite planete, vor fi scoși în secret. Nu vreau să vă spun că un asemenea fapt se va îndeplini la o dată anume. Nu. Deși poate să vă pară imposibil, deja sunt scoși anumiți aleși, deja sunt duși cu corp cu tot pe alte locuințe planetare. Multe persoane au fost deja duse în alte lumi. Acești oameni care vor fi scoși de pe Terra vor servi de sămânță, se vor încrucișa cu oameni din alte lumi. După marea catastrofă și haosul care va veni, când vor exista condiții ca lumea noastră să fie locuită, rezultatul acestor încrucișări va fi adus pe noul Pământ și aici va trăi, deci, acest tip de umanitate care va fi o umanitate mai bună.

Cu această umanitate se va forma a șasea Mare Rasă a zilei de mâine. Astfel că cea de-a șasea Mare Rasă se creează acum, nu e ceva ce se va crea, ci ceva ce se creează acum. Cred că v-am răspuns în legătură cu Mănu.

Î: *Venerabile Maestru, noi am considerat că se va alege un popor de elită și că Mănu Vaivaswata al acestei ere, care știm că sunteți dumneavoastră îl va duce pe un nou continent...*

R: Înaintea oricărui lucru vreau să vă spun că Mănu Vaivaswata este Mănu Vaivaswata și Samael Aun Weor este Samael Aun Weor, sunt diferiți, nu-i așa? Cât despre faptul că oamenii vor fi duși pe un alt continent, nu este posibil deoarece Pământul se va ciocni magnetic, repet, totul va arde în foc viu, acesta este marele eveniment. Așa că nu e posibil ca cineva să se salveze din mijlocul flăcărilor.

Populația selectată va fi scoasă cu mult înaintea Cataclismului. Dar în ciuda multor lucruri, deja s-a început scoaterea de pe Terra a oamenilor aleși. Sunt cazuri de persoane care dispar de noaptea până dimineața, nu se știe ce se întâmplă cu ele, și sunt duse, transportate pe alte planete. Asta se va întâmpla peste tot pe Terra.

Î: *Venerabile Maestru, acești aleși au fost înainte persoane inițiate, chiar dacă nu au lucrat cu Maithuna?"*

R: Unii dintre ei sunt inițiați, alții încă nu sunt, dar sunt oameni selecți, oameni care dau speranța unei semințe selecte.

Ceea ce interesează Frăția Albă este faptul ca oamenii să nu fie perversi, ca sămânța să fie într-adevăr selectă, ca să servească încrucișărilor care se realizează, repet, în alte lumi, cu oameni din alte lumi. Astfel, oamenii viitoarei Mari Rase, cea care va naște Ierusalimul ceresc, vor fi oameni încrucișați cu locuitori din alte lumi. Va fi o umanitate de tip superior, adevărat?

I: *Vom presupune că în interiorul Mișcării Gnostice avem multe persoane care încă nu au terminat cu perversitatea interioară. Dacă orice gnostic aspiră să fie unul din cei aleși, în acest caz aceste persoane care nu ajung să elimine acest aspect, vor fi eliminate de asemenea din această selecție?*

R: Fără îndoială că cei care nu merg sinceri pe drumul „muchiei de cuțit” pot fi eliminați din această alegere. Dar dacă lucrează cu sinceritate nu sunt eliminați, deoarece când cineva lucrează, lucrează, și atunci este luat în considerare și poate fi selecționat...

Învățăturile pe care le conține această broșură au fost extrase în întregime din opera vorbită și scrisă a Dr. Samael Aun Weor, antropolog și filosof contemporan, care a știut să adune și să dezvăluie comorile cele mai valoroase ale înțelepciunii Universale.

□ **REMEDIU ORIENTAL** □

Rețeta unui remediu antic găsită scrisă cu caractere străvechi într-o mănăstire budistă, în munții din Tibet în 1372.

Preparare: 350 grame de usturoi zdrobit, se vor pune într-un borcan de sticlă, împreună cu 220-250 ml de alcool de 95° sau 96° (alcool fără substanțe adăugate, precum: clorură de Benzalcon sau Etanol) sau rom sau rachiu. Borcanul se va închide ermetic și se va pune în frigider timp de 10 zile. În a 11-a zi, se va filtra totul cu o strecurătoare foarte fină sau cu un tifon. Se va pune din nou în același borcan lichidul obținut și se va pune în frigider timp de alte 2 zile, după cele 2 zile remediu este deja gata pentru a începe să fie luat în următorul mod, urmând acest tabel:

Ziua

		1	2	3	4	5	6	7	8	9	10
<i>Numărul de picături</i>	<i>Mic dejun</i>	<i>1</i>	<i>4</i>	<i>7</i>	<i>10</i>	<i>13</i>	<i>16</i>	<i>12</i>	<i>9</i>	<i>6</i>	<i>3</i>
	<i>Prânz</i>	<i>2</i>	<i>5</i>	<i>8</i>	<i>11</i>	<i>14</i>	<i>17</i>	<i>11</i>	<i>8</i>	<i>5</i>	<i>2</i>
	<i>Cină</i>	<i>3</i>	<i>6</i>	<i>9</i>	<i>12</i>	<i>15</i>	<i>18</i>	<i>10</i>	<i>7</i>	<i>4</i>	<i>1</i>

*Se va continua astfel, luând 25 de picături de trei ori pe zi, până la term
remediului. Picăturile se pot lua cu un pic de lapte sau apă înainte de m*

Remediul nu se poate repeta decât după 5 ani

Acest preparat de extract de usturoi curăță organismul de grăsimi și eliberează calculii depozitați. Îmbunătățește metabolismul și, în consecință, toate vasele sangvine devin mai elastice. Reglează greutatea corpului, aducându-l la greutatea adecvată. Dizolvă cheagurile de sânge, vindecă diafragma miocardică bolnavă, arterioscleroza, lipsa poftei de mâncare, sinuzita, hipertensiunea, bolile bronho-pulmonare face să dispară artrita, artroza și reumatismul. Vindecă gastrita, ulcerele de stomac și hemoroizii, absoarbe tot tipul de tumori externe și interne, vindecă diversele dereglări de vedere și auz, vindecă impotența. Întregul organism se recuperează.